

33 Överklagande

33.1 Om resolutionsdirektivets innehåll

Av direktivets artikel 85 framgår följande.

Medlemsstaterna kan införa en ordning som innebär att beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd godkänns på förhand av en rättslig myndighet, förutsatt att den nationella rätten vid beslut om vidtagande av en krishanteringsåtgärd föreskriver skyndsamt förfarande för ansökan om godkännande och domstolens behandling.

Medlemsstaterna ska i nationell rätt föreskriva rätt att överklaga ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller ett beslut om att utöva någon annan befogenhet än avseende en krishanteringsåtgärd enligt direktivet.

Medlemsstaterna ska säkerställa att alla personer som berörs av ett beslut att vidta en krishanteringsåtgärd ska ha rätt att överklaga beslutet. Medlemsstaterna ska säkerställa en skyndsam prövning och se till att de nationella domstolarna använder den ekonomiska bedömning som utförts av resolutionsmyndigheten som grund för sin egen bedömning.

Följande bestämmelser gäller för rätten att överklaga beslut att vidta krishanteringsåtgärder:

- inlämnande av överklagande ska inte innebära automatiskt uppskjutande av det bestridda beslutet, och
- resolutionsmyndighetens beslut ska träda i kraft omedelbart och det ska skapa en presumtion som kan motbevisas att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp verkställandet av beslutet.

När det är nödvändigt att skydda tredje mans intressen, när dessa i god tro har förvärvat aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag under resolution,

genom att resolutionsmyndigheten använder resolutionsverktyg eller utövar resolutionsbefogenheter ska annulleringen av en resolutionsmyndighets beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten beslutat om och som baserade sig på det annullerade beslutet. I det fallet ska korrigerande åtgärder för att rätta till ett felaktigt beslut eller en felaktig åtgärd av resolutionsmyndigheterna begränsas till ersättning för den förlust som den sökande lidit till följd av beslutet eller åtgärden.

I skälen till artikeln utvecklas bland annat följande.¹

När det gäller de specifika förutsättningar som ställs upp för domstolens prövning av beslut om krishanterande åtgärder anges bl.a. att en möjlighet att skjuta upp ett beslut av resolutionsmyndigheten skulle förhindra kontinuiteten för kritiska funktioner och det är därför nödvändigt att föreskriva att en ansökan om omprövning inte automatiskt skjuter upp verkan av det beslut som ansökan gäller och att resolutionsmyndighetens beslut bör vara verkställbart omedelbart med en presumtion att det skulle strida mot det allmännas intresse att skjuta upp verkställandet.

Vidare anges att det är viktigt att säkerställa att domstolen i sin prövning av beslut om krishanterande åtgärder lägger de komplicerade ekonomiska bedömningar som görs av resolutionsmyndigheten till grund för sin bedömning. Dessa till sin karaktär mycket komplicerade ekonomiska bedömningar bör dock inte hindra nationella domstolar från att undersöka om de bevis som resolutionsmyndigheterna åberopar är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, om dessa omständigheter utgör samtliga relevanta uppgifter som bör beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som framgår av resolutionsmyndighetens beslut.

33.1.1 Åtgärdernas karaktär

De beslut som enligt direktivet ska kunna överklagas delas in i beslut om krisförebyggande åtgärder och beslut om krishanteringsåtgärder beroende på om beslutet fattas när ett institut är i resolution eller i tiden före ett (eventuellt) resolutionsbeslut.

Dessa begrepp definieras i direktivet enligt följande:

¹ Skäl 89–90.

Krisförebyggande åtgärder²:

- att utöva befogenheter att direkt avlägsna brister eller hinder för återhämtning enligt artikel 6.6,
- utöva befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artikel 17 eller 18,
- att tillämpa någon av åtgärderna för tidigt ingripande enligt artikel 27, tillsättningen av en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 eller utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna enligt artikel 59.

Att notera är att åtgärden att skriva ner eller konvertera kapitalinstrument kan vidtas både i den krisförebyggande fasen och i resolution tillsammans med en resolutionsåtgärd. Tillsynsmyndigheten beslutar om åtgärder att direkt avlägsna brister eller hinder för återhämtning (artikel 6.6), tillämpning av någon av åtgärderna för tidigt ingripande (artikel 27) och tillsättning av en tillfällig förvaltare (artikel 29) samt har befogenheten att skriva ner eller konvertera kapitalinstrument utanför resolution.

Krishanteringsåtgärder³:

- att vidta en resolutionsåtgärd,⁴
- att utse en särskild förvaltare enligt artikel 35,
- att utse en person för att i resolutionsmyndighetens ställe utöva kontroll över företaget under resolution (artikel 72.1) och, i förekommande fall, upprätta och implementera en affärsomorganisationsplan vid användning av skuldnedskrivningsverktyget (artikel 51.2).

I förslaget till lag om resolution (2015:000) använder kommittén begreppet krisavvärjande åtgärd istället för krisförebyggande åtgärd. Kommitténs definition av resolutionsåtgärd omfattar samtliga krishanterande åtgärder enligt direktivet förutom beslut om resolution.⁵ Vi använder därför fortsättningsvis begreppen kris-

² Artikel 2, definition 101.

³ Artikel 2, definition 102.

⁴ Artikel 2, definition 40.

⁵ Jfr 1 kap. 2 § förslaget till lag om resolution (2015:000).

avvärijande åtgärder och beslut om resolution och resolutionsåtgärder.

33.2 Skälen för kommitténs förslag

33.2.1 Förhandsprövningar

Kommitténs förslag: Resolutionsmyndighetens beslut om krisavvärijande åtgärder och beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska inte behöva föregås av godkännande på förhand av domstol.

Direktivet öppnar för en möjlighet att införa en rättslig förhandsprövning av beslut om krisavvärijande åtgärder och beslut om resolution och resolutionsåtgärder. I skälen till bestämmelsen anges följande. Den förhandsprövning som direktivet ger medlemsstaterna möjlighet att införa förutsätter, som framgår av artikeltexten, ett skyndsamt förfarande vad avser förhandsgodkännande av beslut om resolution och resolutionsåtgärder. Domstolen bör i dessa fall meddela beslut inom 24 timmar och myndigheten ska därefter omedelbart kunna fatta sitt beslut. Det anges vidare att en sådan ordning (med förhandsprövning) inte ska påverka parternas rätt att lämna en ansökan till domstolen om att upphäva en resolutionssåtgärd under en begränsad period efter det att resolutionsmyndigheten har fattat beslut om resolutionssåtgärden. Generellt har inte svenska myndigheter något krav eller någon möjlighet att begära förhandsprövningar i domstol. En sådan beslutsprocess är udda i ett system med självständiga myndigheter.

De krisavvärijande åtgärder som Finansinspektionen har att besluta om enligt det nya regelverket påminner till sin karaktär till viss del om befintliga tillsynsåtgärder och ryms i flertalet fall inom befintliga bemyndiganden och möjligheter till ingripanden enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse eller lagen om värdepappersmarknaden. Det finns inte i dag något krav på förhandsgodkännande av Finansinspektionens beslut och det finns enligt kommitténs uppfattning inget som skulle motivera ett införande av förhandsgodkännande för de typer av åtgärder som nu föreslås.

När det gäller beslut om resolution och resolutionsåtgärder konstaterar kommittén följande. Beslut om resolution och resolutionsåtgärder är ett delvis nytt slag av åtgärdsbeslut för en

myndighet som inte är domstol. Det handlar om åtgärder som innebär ingrepp i grundläggande rättigheter, framför allt egendoms-skyddet. Det är i synnerhet beslutet att inleda resolution som innefattar en bedömning av allmänintresset och dess betydelse i det enskilda fallet som öppnar upp för efterföljande beslut om resolutionsåtgärder. Kommittén konstaterar emellertid att direktivet kräver att medlemsstaterna säkerställer att varje resolutionsmyndighet har den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa resolutionsåtgärder.⁶ Kommittén ser därför ingen anledning att göra någon annan bedömning för beslut om resolution och resolutionsåtgärder än för de krisavvärjande åtgärderna i detta fall.

33.2.2 Överklagande av beslut om krisavvärjande åtgärder och resolutionsåtgärder

Kommitténs förslag: Resolutionsmyndighetens och Finansinspektionens beslut enligt lagen om resolution får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. Resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder gäller omedelbart.

Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen får bestämma att andra beslut enligt lagen om resolution ska gälla omedelbart.

Dessa bestämmelser gäller inte beslut som regeringen fattar enligt lagen om resolution.

Mål vari beslut om resolution eller resolutionsåtgärder prövas ska handläggas skyndsamt.

De ekonomiska bedömningar som har legat till grund för resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska vara del av rättens prövning av det överklagade beslutet.

Kommitténs bedömning: Finansinspektionens övriga beslut med anledning av föreslagna regler ryms inom de ingripandemöjligheter som föreskrivs i gällande rätt och bör överklagas enligt ordinarie instansordning för beslut som fattats av förvalt-

⁶ Jämför artikel 3.8.

ningsmyndighet i likhet med vad som föreskrivs för Finansinspektionens beslut enligt gällande rätt.

Överklagande av krisavvärjande åtgärder

De beslut som Finansinspektionen kommer att fatta inom ramen för den krisavvärjande verksamheten kommer i likhet med dagens ordning att kunna bli föremål för ingripanden av myndigheten i form av förelägganden, förbud att verkställa beslut eller anmärkning. Vid allvarliga överträdelser kan varning meddelas eller institutets tillstånd återkallas.

De krisavvärjande åtgärder som Finansinspektionen beslutar om har behandlats i kapitel 28 (återhämtningsplaner) och kapitel 29 (tidiga ingripanden och tillfällig förvaltare). Därav framgår att dessa ryms inom ramen för befintliga bemyndiganden och ingripandemöjligheter enligt sektorslagstiftningen. Överklaganden av dessa beslut regleras således redan, dvs. de följer ordinarie instansordning för beslut fattade av förvaltningsmyndighet.

Resolutionsmyndigheten beslut om krisavvärjande åtgärder avser framför allt resolutionsplaneringen och åtgärder för att undanröja hinder för resolution och kommer att framgå av lagen om resolution. Dessa bestämmelser har behandlats i kapitel 23 och 17. Även Finansinspektionens möjlighet att besluta om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution kommer att framgå av resolutionslagen. Dessa beslut ska kunna överklagas. Det finns ingen anledning att frångå ordinarie instansordning för förvaltningsmyndighets beslut för resolutionsmyndighetens eller Finansinspektionens beslut i dessa fall. Överklagande bör därför ske till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd bör krävas vid överklagande till kammarrätten. Det bör införas en bestämmelse som ger myndigheterna möjlighet att bestämma att beslutet ska gälla omedelbart.

Överklagande av beslut om resolution och resolutionsåtgärder

De åtgärder som blir föremål för beslut inom ramen för den krisavvärjande verksamheten knyter i mångt och mycket an till befintliga tillsynsåtgärder och kommande sådana inom ramen för CRR/CRD. När det gäller beslut om resolution och resolutions-

åtgärder är det inte lika självklart att dra paralleller till liknande typer av beslut som fattas av förvaltningsmyndigheter i dag. Resolution innefattar ett brett spektrum av åtgärder som rymmer komplexa ekonomiska bedömningar, avvägningar mellan enskilda och allmänna intressen och bedömningar med statsfinansiella implikationer.

Bestämmelser av denna karaktär finns dock i stödlagen. Där har lagstiftaren valt en särskild beslutsordning med en prövningsnämnd. Enligt kommitténs förslag i denna del upphävs emellertid den nuvarande stödlagen för att ersättas med en ny lag vars bestämmelser inte föranleder någon överprövning. Frågan i detta sammanhang är huruvida det är aktuellt att införa en motsvarande särskild beslutsordning i samband med resolution. För att besvara denna fråga analyseras nedan förutsättningarna för överklagande med utgångspunkt i den ordinarie instansordningen för förvaltningsbeslut.

Förvaltningsprocesslagen (1971:291) är tillämplig på förvaltningsdomstolarnas rättsskipande verksamhet. Bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen är subsidiära. Om det i lag har meddelats bestämmelser som avviker från den lagen, gäller den bestämmelsen.

Skyndsamt prövning

Överklagade beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska prövas skyndsamt. Direktivet anger dock inte någon konkret tidsperiod för vad som avses med skyndsamt i denna situation i motsats till vad som anges för förhandsprövningar av resolutionsmyndighetens beslut. När ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd överklagas har dock själva åtgärden redan vidtagits och de allvarliga finansiella stabilitetsrisker som har förelegat har bemötts med vad resolutionsmyndigheten har bedömt som den mest lämpliga åtgärden i det aktuella fallet. Det är däremot angeläget för klagande part att ett felaktigt beslut kan upphävas så snart möjligt. Förvaltningsprocesslagen innehåller inga bestämmelser om handläggningsfrister för denna typ av mål. Resolutionslagen bör därför kompletteras med särskilda bestämmelser om skyndsamt i handläggningen. Att i lag ange en exakt tidsperiod inom vilken domstolen ska ta upp målet till avgörande anser kommittén mindre lämpligt. Här får rätten i stället själv bevaka rättssäkerheten inom ramen för ett allmänt utformat skyndsamhetsrekvisit.

Resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar

Det följer av direktivet att medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar ska ligga till grund för domstolens bedömning av överklagandet. Enligt förvaltningsprocesslagen ska rättsens avgörande grundas på vad handlingarna innehåller och vad i övrigt förekommit i målet.⁷ Rätten har också en skyldighet att se till att ett mål blir utrett som dess beskaffenhet kräver.⁸ Det är kommitténs uppfattning att om de ekonomiska bedömningar som resolutionsmyndigheten har lagt till grund för sitt beslut blir en del av målet kommer domstolen, enligt bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen, att lägga dessa till grund för sitt beslut på det sätt direktivet föreskriver. Kommittén fäster då särskild vikt vid att de nationella domstolarna på intet vis är förhindrade att undersöka om de bevis som åberopas av resolutionsmyndigheten är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, om de utgör samtliga relevanta uppgifter som bör beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som dragits.

En bestämmelse med innebörd att resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar som har legat till grund för det bestridda beslutet ska vara en del av målet bör tas in i resolutionslagen.

Uppskjutande av omedelbart gällande beslut

Enligt förvaltningsprocesslagen kan rätten förordna att det överklagade beslutet, om det träder i tillämpning omedelbart, tills vidare inte ska gälla. Bestämmelsen ger uttryck för det s.k. inhibitionsinstitutet. Förutsättningar för att inhibera beslut är först och främst att beslutet gäller omedelbart, alltså utan att laga kraft måste inväntas. De materiella förutsättningarna för inhibition kan sammanfattas så att för inhibition krävs dels att det är sannolikt att talan kommer att bifallas, dels att verkställighetsförbudet är ägnat att förhindra att ett allmänt eller enskilt intresse åsamkas beaktansvärd skada.⁹ Direktivet anger att resolutionsmyndighetens beslut ska träda i kraft omedelbart samt att inlämnande av ett överklag-

⁷ Jfr 30 §.

⁸ Jfr 8 §.

⁹ Bertil Wennergren och Ulrik von Essen, Förvaltningsprocesslagen m.m. En kommentar. version den 1 september 2013 (sjätte upplagan med tillägg och ändringar) Zeteo, 28 §, författningskommentar.

ande inte ska innebära automatiskt uppskjutande av det bestridda beslutet. Eftersom ett beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska gälla omedelbart skulle detta, enligt förvaltningsprocesslagen, kunna bli föremål för inhibition vid ett överklagande av beslutet. Även direktivet öppnar enligt sin ordalydelse för en möjlighet för domstolen att skjuta upp det överklagade beslutet ("inte innebära automatiskt uppskjutande av"). Enligt direktivet ska emellertid beslutet om en resolutionsåtgärd ge upphov till en presumtion att det skulle strida mot det allmännas intresse att skjuta upp verkställandet av beslutet. Denna presumtion ska vara motbevisbar. Någon sådan förutsättning finns inte för prövningen enligt förvaltningsprocesslagen. Prövningen utgår istället ifrån en bedömning av sannolikheten för ett slutligt bifall till själva sakfrågan i målet. I praxis har i allmänhet uppställts en tämligen hög grad av sannolikhet för att meddela inhibition. Om målet är av sådan karaktär att det för den enskilde kan antas medföra betydande olägenheter om beslutet ska gälla omedelbart kan kravet sättas lägre. I ett sådant fall kan inhibition meddelas redan om utgången är oviss. Detta förutsätter emellertid att det inte finns starka motstående intressen som med sådan styrka talar för att beslutet likväl ska gälla omedelbart.¹⁰

I mål vari beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska prövas föreligger mycket starka allmänintressen. Att inhibera ett beslut om resolution eller ett beslut att vidta en resolutionsåtgärd skulle kunna förhindra kontinuiteten för kritisk verksamhet, skada förtroendet för det finansiella systemet och i vissa situationer även ge upphov till en systemkris.

Det allmänna intresset av finansiell stabilitet och det faktum att detta inte kan upprätthållas om inte skyndsamma åtgärder vidtas bör enligt kommitténs uppfattning tala för en mycket restriktiv hållning vad avser utrymmet att meddela inhibition i dessa mål. Till resonemanget hör också de ersättningsregler som framgår av resolutionslagen. Ägare och borgenärer är berättigade till ersättning som lägst motsvarar vad de skulle ha erhållit i konkurs. De riskerar därmed inte att lida någon ekonomisk skada genom att ett överklagat beslut om resolution och resolutionsåtgärder inte inhiberas eftersom alternativet till resolution och resolutionsåtgärder skulle ha varit konkurs. Kommittén bedömer därför att direktivet i denna

¹⁰ Se fotnot 9.

del inte föranleder någon begränsning av möjligheterna att meddela inhibition enligt förvaltningsprocesslagen.

Följden av ett upphävt beslut

Som framgår av direktivet ska domstolens upphävande av resolutionsmyndighetens beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten beslutat om och som baserade sig på det upphävda beslutet. Följden av ett upphävt beslut blir en möjlighet för sökanden att ansöka om ersättning för den förlust som den sökande har lidit. Denna process bör föras i allmän domstol.

Sammanfattande kommentarer

Det finns enligt kommitténs bedömning inte skäl att frångå ordinarie instansordning för överprövning av förvaltningsrättsliga beslut i resolution. Kompletterande bestämmelser till förvaltningsprocesslagen vad avser skyndsam handläggning och utredning i målet bedöms vara tillräckligt för att införliva direktivet i denna del.

34 Övergångsbestämmelser

Kommitténs förslag: Bestämmelser om avtalsenlig skuldnedskrivning ska tillämpas på skulder som getts ut eller ingåtts efter den 31 december 2015.

Resolutionsavgift tas ut första gången 2016 och ska avse år 2015.

Skuldnedskrivning

I avsnitt 15.15 behandlar vi avtalsenlig skuldnedskrivning och vikten av att säkerställa att skuldinstrument som lyder under ett annat lands lag, i praktiken länder utanför EES, kan skrivas ner eller konverteras inom ramen för skuldnedskrivningsverktyget. Enligt kommitténs förslag ska företagen bli skyldiga att låta de skulder som det ger ut omfattas av avtalsklausuler som erkänner att skulderna kan komma att skrivas ned eller konverteras till följd av ett beslut om resolution av svenska myndigheter. Verkställigheten av resolutionsmyndighetens beslut säkerställs därmed oavsett om lagstiftningen i det land där resolutionsmyndighetens beslut ska verkställas erkänner att ett sådant beslut får verkställas i landet eller inte.

Av övergångsbestämmelserna bör det framgå att bestämmelsen tillämpas på skulder som getts ut eller ingåtts efter den 31 december 2015, dvs. från den tidpunkt när skuldnedskrivningsverktyget är tillämbart.

Resolutionsavgift

I kapitel 21 om Finansieringsarrangemang behandlar vi bland annat resolutionsavgiften. Institut och EES-filialer med tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige (avgiftsskyldiga) ska betala årliga avgifter till resolutionsreserven bestående av en *resolutionsavgift* och – om behov uppstår – en *tilläggsavgift*. Avgifterna ska betalas i efterskott, dvs. avse det närmast föregående året.

Det bör införas en övergångsbestämmelse i lagen som anger att resolutionsavgift tas ut första gången 2016 och ska avse år 2015.

35 Konsekvenser av kommitténs förslag

35.1 Kravet på konsekvensanalys

I kommittéförordningen (1998:1474) finns ett generellt krav på att statliga kommittéer ska bedöma och diskutera konsekvenserna av de förslag de lägger fram. När det gäller de ekonomiska konsekvenserna ska kommittén beskriva hur kostnader och intäkter påverkar både offentliga och privata aktörer och utifrån detta hur det samhällsekonomiska utfallet kan förväntas bli. I den mån förslagen innebär kostnadsökningar eller inkomstminskningar för stat, kommuner eller landsting ska utredningen också föreslå finansiering. Utöver de ekonomiska konsekvenserna anger kommittéförordningen att kommittén ska beskriva konsekvenserna för den kommunala självstyrelsen, för brottsligheten och det brottsförebyggande arbetet, för utvecklingen i ett regionalt perspektiv, för de mindre företagens situation relativt större företag, för jämställdheten samt vad avser de integrationspolitiska målen.

Om det handlar om nya eller ändrade regler ska konsekvenserna också diskuteras utifrån de krav som ställs i förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning. Här krävs bland annat att kommittén ska redovisa vilket problem den avser lösa och på vilket sätt, ska diskutera tänkbara alternativa lösningar, vilka som berörs av de nya eller förändrade reglerna och hur och de kostnadsmissiga konsekvenserna för olika alternativ. Om regelförslagen berör företag ska man bl.a. beskriva vilka typer av företag som berörs, deras antal och storlek och påverkan på deras administrativa och andra kostnader och konkurrensförhållanden. Särskild uppmärksamhet ska ägnas situationen för mindre företag. När det gäller påverkan på företag har Regelrådet utvecklat anvisningar och råd för hur detta ska mätas, analyseras och bedömas. Regelrådet har

också uppgiften att granska och bedöma de konsekvensutredningar som görs av kommittéer och av myndigheter.

35.1.1 Genomförande av EU-direktiv

Kommittén ger i detta betänkande förslag på genomförande av EU:s resolutionsdirektiv. Detta direktiv ska vara införlivat den 1 januari 2015. Med undantag för reglerna om skuldnedskrivningsverktyget ska bestämmelserna även tillämpas från den tidpunkten. Bestämmelserna om skuldnedskrivningsverktyget ska vara införda i lag till den 1 januari 2015, men behöver inte tillämpas förrän den 1 januari 2016.

De nya bestämmelserna kommer att få konsekvenser för riskerna för finansiella kriser, företagens finansieringskostnader, konkurrensen bland finansiella företag och för den administrativa bördan för företag och myndigheter. Kommissionen har gjort en konsekvensanalys beträffande sitt förslag till direktiv.¹ Förhandlingar har sedan skett mellan EU:s medlemsstater i rådet och med Europaparlamentet om den slutliga utformningen av direktivet. Eftersom medlemsstaterna är skyldiga att genomföra direktiv i nationell rätt är det viktigt att konsekvensanalyser görs löpande under förhandlingarna.

Kommittén har i uppdrag att ge förslag på hur EU:s resolutionsdirektiv ska genomföras i svensk lagstiftning. Direktivet är bindande med avseende på det resultat som ska uppnås. Konsekvensen av förslagen är i den meningen given. Form och tillvägagångssätt för genomförandet är dock upp till medlemsstaten och olika sätt att genomföra direktivet kan möjligen leda till olika konsekvenser. Därtill kommer att direktivet innehåller en rad oklarheter, i vissa fall av sådan karaktär att bestämmelser framstår som inbördes oförenliga, som innebär att tolkningen av direktivet långt ifrån alltid är självklar. Kommittén har löpande redovisat sina ståndpunkter vad gäller genomförandet, men har prioriterat att komma med ett fullständigt förslag till hur direktivet ska genomföras i svensk rätt framför att endast genomföra delar och göra utförliga konsekvensanalyser av dessa förslag. Som framgår av inledningen, har tid bedömts vara viktigare än kvalitet. Direktivet är vidare ett s.k. minimidirektiv, dvs. syftar till införandet av gemen-

¹ Commission Staff Working Document Impact Assessment, Brussels, 6.6.2012 SWD (2012) 166 final.

samma harmoniserade minimiregler för återhämtning och resolution i medlemsstaterna, vilket innebär att Sverige får införa eller behålla regler som är striktare eller kompletterar de som finns i direktivet under förutsättning att de inte står i strid med direktivet (eller med de delegerade akter och genomförandekter som antas på grundval av direktivet). I de fall som kommittén föreslår striktare regler förs ett resonemang om fördelarna med det, men även i dessa fall har fullständiga konsekvensanalyser av förslagen prioriterats ned.

Kommittén föreslår även en ny lag rörande förebyggande statligt stöd. Denna lag föreslås ersätta stödlagen och föreslås inte innehålla några nya bestämmelser jämfört med den lagen som inte följer av resolutionsdirektivet. För dessa bestämmelser gäller samma avvägningar som de som har redovisats ovan.

35.1.2 Förslagen syftar till minskade samhällsekonomiska kostnader

Finansiella kriser kan ge upphov till stora samhällsekonomiska kostnader. Det handlar om kostnader för den offentliga sektorn, för företagen och för de enskilda medborgarna. Förutom de direkta statsfinansiella kostnaderna för att hantera en kris medför finansiella kriser stora realekonomiska kostnader. Enligt IMF:s beräkningar uppgick kostnaderna av krisen för de europeiska bankerna under åren 2007–2010 till nästan 1 000 miljarder euro eller åtta procent av EU:s BNP.² Eurostat har också beräknat att den ekonomiska nedgång som följde av finanskrisen medförde ett produktionsbortfall i EU på sex procent under 2009. Utöver det produktionsbortfall som inträffar i samband med finansiella kriser kan dessa även leda till långsiktiga effekter genom att, för en överskådlig framtid, BNP ligger på en lägre nivå och arbetslösheten på en högre nivå än om krisen inte hade inträffat.

Den globala finanskrisen medförde också omfattande statsfinansiella kostnader. Mellan oktober 2008 och oktober 2011 godkände Europeiska kommissionen 4 500 miljarder euro, vilket motsvarar 37 procent av EU:s BNP, i statligt stöd till finansiella företag.³ De offentliga finanserna pressades också av minskade skatte-

² Commission Staff Working Paper. Executive Summary of Impact Assessment, Brussels 20.7.2011 SEC (2011) 949 final, s. 1.

³ Commission Staff Working Paper. Executive Summary of Impact Assessment, Brussels 6.6.2012 SWD (2012) 167 final, s. 1.

intäkter till följd av den ekonomiska nedgången. Denna sammanlagda påfrestning bidrog till statsfinansiella problem i flera EU-länder och som därmed även underbyggde den statsfinansiella krisen i euroområdet som följde på den globala finanskrisen.

Kommittén konstaterade i sitt delbetänkande (SOU 2013:6) att även om de bakomliggande och utlösande faktorerna till de olika finansiella kriser som har ägt rum runt om i världen är likartade så har effekterna på den reala ekonomin, konsekvenserna för bankerna och staten skiljt sig åt mellan kriserna. Även hur stort tillväxtfallet i samband med krisen och hur långdragna effekterna blivit har varierat. En viktig faktor konstaterade kommittén var hur exportberoende det krisdrabbade landet var och om krisen sammanföll med en global hög- eller lågkonjunktur. Det är därför inte möjligt att ange med exakthet värdet av att undvika finansiella kriser, men kommittén kan konstatera att detta värde kan potentiellt vara mycket stort för samhället och för enskilda.

Utgångspunkten för de nya rättsakterna är att stärka möjligheterna för myndigheter i medlemsstaterna att kunna rekonstruera och avveckla institut och finansiella koncerner på ett ordnat sätt, dvs. utan spridningseffekter och med bevarandet av kritiska verksamheter, och så att ägare och borgenärer bär kostnaderna för detta i stället för skattebetalarna. Därigenom stärks marknadsdisciplinen, vilket bidrar till att främja ett sunt risktagande. Ett sunt risktagande minskar i sin tur riskerna för framtida finansiella kriser.

De huvudsakliga vinsterna med det nya regelverket är alltså den minskade sannolikheten för framtida kriser. Även de nya kraven på förberedelser och planering minskar risken för att en finansiell kris uppstår. Nyttan av det arbetet bör dock vägas mot den ökade administrativa börda det innebär för företag och myndigheter. Det är i praktiken en avvägning som myndigheterna kommer att få göra.

Om ett enskilt företag hamnar i kris så innebär de föreslagna reglerna att det nu finns verktyg för att kunna ta kontroll över företaget i syfte att genomföra en ordnad rekonstruktion och avveckling om så behövs för att undvika en finansiell kris. Möjligheter till detta fanns även tidigare i Sverige genom stödlagen, men kommittén bedömer att de nya reglerna ger ett effektivare kontrolltagande och inte minst möjligheter att låta borgenärer bidra till resolutionen. Om offentliga medel behöver användas för att finansiera resolutionen av ett företag ska dessa över tid finansieras av avgifter från företagen som kan bli föremål för resolution. Detta är

dock i princip ingen skillnad mot i dag då stabilitetsavgiften tas ut för ett motsvarande ändamål.

Eftersom vissa finansiella företag, framför allt stora och komplexa banker, har varit för viktiga för det finansiella systemet för att gå omkull, har lånefinansiärerna vetat om att konkurs inte är ett realistiskt alternativ för staten. Då det inte heller har funnits tvångsmedel för att låta borgenärer bidra till resolutionen har det varit förknippat med en låg risk att ge lån till systemviktiga banker. Denna implicita statsgaranti har inneburit att de systemviktiga företagen har fått lägre finansieringskostnader och därmed fått en konkurrensfördel gentemot mindre institut som kan tillåtas gå i konkurs. Riksbanken har exempelvis uppskattat värdet på den implicita statsgarantin för de fyra svenska storbankerna till i genomsnitt 30 miljarder kronor per år mellan 2002–2010, vilket motsvarar runt 55 procent av den genomsnittliga vinsten under motsvarande år.⁴ De föreslagna bestämmelserna syftar till att även stora systemviktiga institut ska kunna avvecklas och rekonstrueras och även borgenärer ska vara med och bära förluster och därmed minska den implicita statsgarantin. Detta kommer att innebära, allt annat lika, dels ett mindre behov av offentliga medel för att finansiera resolution, dels en utjämnad konkurrens på bankmarknaden. En bättre konkurrens gynnar allmänheten.

35.2 Konsekvenser för företagen

Även för finanssektorn som helhet har de föreslagna reglerna positiva effekter. Inte minst genom att risken för finansiella kriser minskar och en utjämnad konkurrens mellan systemviktiga och icke-systemviktiga företag. En del av de förslag kommittén lägger fram i detta betänkande kommer emellertid att innebära ökade kostnader för vissa finansiella företag. En minskad statsgaranti innebär att finansieringskostnaderna för de företag som tidigare har åtnjutit en sådan ökar. Riksbankens uppskattning av värdet av den implicita garantin som refererades till ovan tyder på att denna effekt är potentiellt stor. Samtidigt syftar det föreslagna regelverket till att minska de reala kostnaderna av en avveckling, vilket delvis skulle motverka denna effekt. Kommittén har dock av samma skäl som redovisats tidigare inte gjort en närmare beräkning av vad för-

⁴ Lämplig kapitalnivå i svenska storbanker – en samhällsekonomisk analys, Sveriges riksbank, december 2011.

slagen kan tänkas innebära i form av ökade finansieringskostnader för institut som av marknaden har betraktats som systemviktiga. Den kostnadsökningen är dock en avsedd konsekvens av det nya regelverket, eftersom den representerar värdet av en minskad risk för att skattebetalarnas medel ska behöva användas till att rädda systemviktiga företag och innebär en utjämning av snedvridande konkurrensförhållanden mellan olika finansiella företag.

Förslagen kommer även att innebära kostnader för företagen i form av ökade krav på planering och nya krav som ska efterlevas. Det är kostnader som har bedömts motiverade av kommissionen, Europeiska rådet och Europaparlamentet i syfte att minska risken för finansiella kriser och öka effektiviteten i hanteringen om en kris ändå skulle uppstå. Dessa kostnader riskerar att bli betydande och kommittén ifrågasätter effektiviteten i mycket långtgående förberedelsearbete i form av omfattande planer, men det blir en fråga för myndigheterna att avväga inom ramen för regelverken. Kommittén har i dessa avseenden inte gått längre än vad vi bedömt att direktivet kräver.

Kommittén föreslår även i enlighet med resolutionsdirektivet att avgifter ska tas ut av de företag som omfattas av resolutionsregelverket och som har tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige. En ny resolutionsavgift ska införas för dessa företag och den stabilitetsavgift som i dag tas ut av kreditinstitut ska avskaffas. För kreditinstitut kommer således stabilitetsavgiften bytas ut mot en resolutionsavgift. För de övriga företag som omfattas av resolution blir resolutionsavgiften en ny pålaga.

Enligt direktivet ska avgiften för respektive företag baseras på företagets totala skulder exklusive eget kapital minus garanterade insättningar. Således är avgiftsbasen annorlunda än för stabilitetsavgiften. Enligt beräkningar som Riksgäldskontoret har gjort kommer den totala avgiftsbasen vara något mindre med de nya reglerna.

Direktivet reglerar inte hur stor resolutionsavgiften ska vara, men varje medlemsstat ska se till att omfattningen av dess finansieringsarrangemang för resolution uppgår till minst motsvarande en procent av de garanterade insättningarna senast den 1 januari 2025. När målnivån är uppnådd kan medlemsstater välja att upphöra att ta ut avgifter. För det fall de tillgängliga medlen i fonden efter uppbyggnadsperioden faller under målnivån ska avgiftsuttag återupptas till dess miniminivån åter är uppnådd. Kommittén föreslår att delar av stabilitetsfonden ska föras över till resolutionsreserven. Det

skulle innebära att resolutionsreserven redan från början kommer att uppgå till den minsta tillåtna målnivån. Kommittén föreslår emellertid att Sverige ska ha som mål att bygga upp reserven till tre procent av garanterade insättningar då en reserv av den storleken skapar större flexibilitet för resolutionsmyndigheten vid nedskrivning och konvertering av skulder.

Direktivet anger att avgiften ska riskjusteras enligt givna kriterier. Kommittén anser att en riskavgift alltid ska tas ut oavsett om målnivån är uppnådd eller inte av alla företag som har en substantiell sannolikhet att medföra framtida kostnader för resolutionsreserven. Ett viktigt motiv för detta är att införandet av avgifter inte bara bör ske mot bakgrund av behovet att finansiera resolution utan bör även motiveras av att avgifter kan styra beteende och bidra till ett sunt risktagande. Kommittén anser att nivån på riskavgiften inte bör fastslås i lag, utan bestämmas av resolutionsmyndigheten baserat på de förväntade kostnader som kan komma att belasta reserven. Dessa beräkningar ska göras med utgångspunkt i direktivets regler för hur avgiften ska riskdifferentieras, vilka kommer att preciseras närmare genom riktlinjer från Eba. Av detta skäl är det inte möjligt för kommittén att beräkna vilka ändrade kostnader som det nya avgiftssystemet kommer att medföra för de olika företagen.

Kommittén föreslår dock att avgiften ska vara minst 0,01 procent av avgiftsbasen för alla institut så länge reserven understiger tre procent av garanterade insättningar. Enligt beräkningar som Riksgäldskontoret har gjort baserat på data från 2012 svarar det mot ett avgiftsuttag på cirka 0,7 miljarder per år. Avgiften kommer emellertid bli högre än 0,01 procent för alla företag som har en substantiell sannolikhet att medföra framtida kostnader för resolutionsreserven och huruvida resolutionsavgiften kommer innebära ett högre samlat avgiftsintag än dagens stabilitetsavgift som ger ca tre miljarder går av ovan angivna skäl inte att avgöra. Däremot är det klart att vissa företag som idag inte betalar stabilitetsavgift, men som ska betala resolutionsavgift, såsom t.ex. värdepappersföretag, kommer att få en ökad kostnad under den tid som resolutionsreserven byggs upp då de föreslås betala en avgift svarande mot åtminstone 0,01 procent av deras avgiftsbas under denna tid.

Vidare innehåller betänkandet förslag på nya regler om informationsutbyte som ska underlätta samarbetet myndigheterna emellan. Ett effektivt myndighetssamarbete borde om något gynna företagen.

35.3 Konsekvenser för myndigheter och domstolar

Kommitténs förslag innebär att myndigheterna tilldelas nya uppgifter. När det kan leda till kostnadsökningar handlar det främst om planering och förberedelser för resolution. Merparten av dessa ökade kostnader ska dock finansieras av företagen då resolutionsmyndigheten ges rätt att dra av kostnader för den löpande förvaltningen innan inbetalda resolutionsavgifter tillförs resolutionsreserven.

Det bör betonas att planering och förberedelser för resolution är till övervägande del nya uppgifter både för svenska och utländska myndigheter. Det är därför svårt att förutse hur detta arbete kommer att utvecklas över tid och hur tidskrävande dessa uppgifter kommer att bli. Kommitténs bedömning är att även om planering inför en kris har fördelar så ska dessa inte överdrivas. Som ovan nämnt är alla kriser olika och har sina särdrag. Detta gör nyttan av en alltför detaljerad planering begränsad. Det är därför viktigt att tillämpningen av de föreslagna reglerna över tid uppnår en lämplig balans mellan nyttan av planering och kostnaderna för detta.

Obeaktat detta så kommer förslagen att leda till kostnadsökningar för myndigheterna. Ökade kostnader kommer att bli en följd av ett ökat behov av personalresurser för att genomföra uppgifterna, utveckling av metoder för uppgifternas genomförande, utbildningsinsatser och konsulttjänster. Konsulttjänster kan exempelvis handla om juridiska analyser i operationaliseringen av regelverket och om IT-stöd.

Riksgäldskontoret har i rapporten *Riksgäldens åtgärder för att stärka stabiliteten i det finansiella systemet* (2013:2) uppskattat bemanningsbehovet till mellan 10–15 nya årsarbetskrafter för att genomföra de uppgifter som åläggs resolutionsmyndigheten enligt direktivet. Detta är uppgifter som i princip inte utförs i Sverige i dag. Riksgäldskontoret menar vidare att merparten av denna bemanningsförstärkning rör det förberedande arbetet, det vill säga utanför kris. Givet att kommittén föreslår att regeringen ska fördela resolutionsmyndighetens uppgifter mellan Finansinspektionen och Riksgäldskontoret bör en mer detaljerad analys av vilka kostnadsökningar som kan uppstå och hur dessa ska hanteras, dvs. genom omprioriteringar av befintliga resurser eller genom anslagsökningar, göras i samband med att arbetsfördelning slås fast.

Det är sannolikt att ett resolutionsförfarande kommer att leda till rättsliga tvister. Det innebär att regelverket kan leda till en extra börda för domstolarna. Kommitténs bedömning är dock att

resolution kommer att vara så pass sällsynt att denna konsekvens är försumbar.

35.4 Övriga aspekter

Några direkta effekter av våra förslag när det gäller samhällsmål som brottsbekämpning, regional balans, jämställdhet, integration, kommunal självstyrelse och att förbättra småföretagens verksamhetsförutsättningar, bedömer kommittén som osannolika. Till detta ska dock, återigen, läggas att i den mån förslagen förverkligas och uppnår sina syften – att minska riskerna för och genomslaget av finansiella kriser – blir den långsiktiga ekonomiska utvecklingen i landet bättre. Mer resurser kommer därmed att stå till förfogande, både för enskilda och för den offentliga sektorn. Den vägen torde förutsättningarna att uppnå även dessa samhällsmål generellt förbättras.

36 Författningskommentar

36.1 Förslaget till lag om resolution

1 kap. Inledande bestämmelser

1 §

Paragrafen beskriver lagens innehåll. Av bestämmelsen framgår att lagen innehåller bestämmelser om ett särskilt insolvensförfarande för de typer av företag som räknas upp.

Lagen innehåller också bestämmelser som ska förbereda resolution och undvika fallissemang. Resolutionsmyndigheten ska t.ex. upprätta planer för hur de avser att genomföra resolution för ett visst företag om det blir aktuellt. Dessa och liknande bestämmelser finns i kapitlen 3–6. Det är viktigt att resolutionsmyndigheten samarbetar nära med utländska resolutionsmyndigheter när det handlar om resolution av företag som ingår i en gränsöverskridande koncern. Direktivet innehåller också bestämmelser om hur det ska gå till.

2 §

Av paragrafen framgår att lagen är indelad i avdelningar, vilka det är och vilka kapitel som finns i respektive avdelning.

3–5 §§

Paragraferna genomför artikel 3 i direktivet.

I paragraferna framgår vilka tre myndigheter som är de beslutsfattande myndigheterna enligt lagen och vilka uppgifter de ansvarar för. Det framgår också av lagen vilken myndighet som ansvarar för beslutet i varje enskilt fall.

Resolutionsmyndigheten är den myndighet som har det huvudsakliga ansvaret för beslut om resolution och beträffande åtgärder för att förbereda och underlätta resolution. Resolutionsmyndigheten beslutar om alla resolutionsåtgärder utom det statliga stabiliseringsverktygen. Den är också involverad i erkännanden av tredjelandsförfaranden.

Finansinspektionen beslutar om nedskrivning eller konvertering utanför resolution (6 kap.). Finansinspektionen fattar också beslut om vilka åtgärder som ett företag ska vidta för att undanröja hinder mot konkurs, likvidation eller resolution (3 kap.).

Regeringen beslutar om användandet av de statliga stabilitetsverktygen.

Dessa myndigheter ska samarbeta nära med varandra och med motsvarande utländska myndigheter. Samarbetet inkluderar också bl.a. insättningsgarantisystem och centralbanker.

Bestämmelserna behandlas i kapitel 23, kapitel 25 och avsnitt 30.1.

6 §

Paragrafen genomför artikel 34.1 a, b och f i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar ägare och borgenärs rätt till betalning.

I *första stycket* behandlas två principer som står i fokus för resolution. Det ska för det första genomföras på ett sätt som innebär att ägarna ska bära förluster före borgenärerna. Därefter ska borgenärerna bära förluster och ha inbördes rätt till betalningen enligt den prioritetsordning som vid konkurs följer av förmånsrättslagen och konkurslagen. Av förmånsrättslagen följer vidare att borgenärer som tillhör samma kategori ska behandlas likvärdigt.

De angivna principerna gäller dock bara om det inte finns konkreta bestämmelser som hanterar verktyget eller befogenheten. Sådana bestämmelser finns exempelvis i 22 kap. 16 § om skuld-nedskrivningsverktyget.

Av *andra stycket* framgår förpliktelser som ett företag åtar sig under resolution, liksom vederlagskrav för prestationer som företaget utnyttjar under resolution ska tillgodoses helt. Det finns ytterligare bestämmelser om hur resolutionsmyndigheten ska göra med sådana skulder i 25 kap.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 8.7.

7 §

Paragrafen genomför artikel 34.1 g i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar principen att utfallet för ägare och borgenärer inte får bli sämre än vid konkurs eller likvidation. I lagen finns ytterligare bestämmelser om detta, se 13 kap. 9–11 §§ och 24 kap. 8 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.8.

8 §

Paragrafen genomför delar av artikel 1.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen handlar om krav på proportionalitet.

Paragrafens *första stycke* erinrar om att proportionalitetsprincipen, gäller vid beslut enligt lagen. Av bestämmelsen framgår att ett beslut om en åtgärd endast får fattas om skälen för beslutet uppväger det intrång eller men i övrigt som beslutet innebär för den som beslutet gäller eller för något annat motstående intresse. Det ska med andra ord finnas en rimlig balans mellan fördelarna för det allmänna och de nackdelar som åtgärden innebär för den enskilde. En liknande bestämmelse finns exempelvis i 2 kap. 5 § skatteförfarandelagen (2011:1244). Principen kommer också till uttryck i enskilda lagbestämmelser, t.ex. de i 9 kap. om förutsättningarna för ett beslut om resolution. Se även 15 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Av det *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten, och i förekommande fall Finansinspektionen, ska ta hänsyn till de angivna omständigheterna när de tillämpar bestämmelserna på ett enskilt företag.

De omständigheter som räknas är företagsspecifika. Av dem följer exempelvis att det inte behöver ställas lika långtgående krav på en återhämtningsplan för en liten lokal sparbank som för en systemviktig affärsbank. Kraven ska visserligen uppfyllas men hur det görs kan alltså variera från fall till fall.

De omständigheter som ska beaktas är arten och omfattningen av företagets verksamhet och dess komplexitet. Det ska tolkas i vid bemärkelse. Det inkluderar företagets aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, dess storlek och juridiska ställning,

dess grad av sammankoppling med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.3.

2 kap. Definitioner

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller definitioner. De behandlas i kapitel 5 eller i de avsnitt till vilket det hänvisar. Definitionen av anmält avvecklingssystem berörs dock inte där. Det är dock samma definition som i 2 § lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden. Begreppet finansieringsarrangemang behandlas i avsnitt 24.3.

Bestämmelsen behandlas i kapitel 5.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 44.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller en definition av kvalificerad skuld. En kvalificerad skuld är en skuld som får skrivas ned eller konverteras. Definitionen inkluderar dock inte sådana relevanta kapitalinstrument som också kan skrivas ned eller konverteras.

Enligt *punkten 2* är inte en skuld som är säkerställd en kvalificerad skuld. Med skuld som är säkerställd avses detsamma som ”skuld med säkerhet dvs. en skuld som är säkrad genom inteckning, panträtt eller ett avtal om säkerhet. Begreppet inkluderar även säkerställda obligationer och skulder i form av sådana finansiella instrument som används i syfte att säkra tillgångar som ingår i säkerhetsmassan och som är säkrade på ett sätt som motsvarar det som gäller för säkerställda obligationer. Skulden undantas dock bara till den del den täcks av säkerheten.

Punkten 4 behandlar en skuld som hänförs till kundmedel och kundtillgångar. Dit hör exempelvis pengar och värdepapper som innehas för en privatpersons räkning. Det inkluderar också kundtillgångar eller kundmedel som innehas på uppdrag av UCITS-fonder enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 2009/65/EG eller AIF-fonder enligt definitionen i artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets

direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Punkten 7 undantar skulder till anställda. En sådan skuld undantas dock inte avseende den rörliga delen av ersättningen om denna del av ersättningen inte regleras i ett kollektivavtal eller avser en risktagare med väsentlig inverkan. Med risktagare med väsentlig inverkan avses detsamma som i artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Punkten 8 behandlar en skuld till en borgenär inom affärs eller handelssektorn. Som exempel på sådana skulder kan nämnas IT-tjänster, försörjningstjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.5.

3 §

Av paragrafen framgår var det finns andra definitioner och förklaringar än de i 1 och 2.

3 kap. Resolutionsplaner

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 10.1 och 10.6 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att det för ett institut som inte tillsammans med andra företag står under gruppbaserad tillsyn ska upprättas en återhämtningsplan. Vad en sådan plan ska innehålla hur ofta den ska upprättas m.m. framgår av föreskrifter meddelade av regeringen med stöd av 30 kap. 2 §.

Upprättandet av resolutionsplanen ska enligt *andra stycket* föregås av samråd med Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna där väsentliga filialer är belägna. Omfattningen av samrådet de resolutionsmyndigheter som ansvarar för de väsentliga filialerna får anpassas till behovet i varje enskilt fall.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 10.2 och 15 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten när den upprättar en resolutionsplan för ett visst institut samtidigt ska göra en bedömning av i vilken utsträckning det är möjligt att hantera institutets fallissemang inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution utan någon av de negativa konsekvenser som anges i bestämmelsen. Den bedömning som görs får dock inte förutsätta att Riksbanken eller någon annan centralbank kommer att ge likviditetsstöd eller något annat statligt stöd. Planen får dock förutsätta att resolutionsreserven används för sitt ändamål, men däremot inte något annat statligt stöd.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska bedöma om det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet. I det ligger bl.a. att resolutionsmyndigheten ska ta hänsyn till om de åtgärder den överväger är rimliga och trovärdiga. Om det inte är trovärdigt att resolutionsmyndigheten kommer att vidta åtgärden är den alltså inte möjlig att vidta.

Av bestämmelsen framgår vidare att åtgärderna inte ska leda till allvarliga störningar i det finansiella systemet. I detta ligger också att de inte ska resultera i avbrott i kritiska verksamheter. Begreppet kritiska verksamheter definieras i 2 kap. 1 §.

Resolutionsåtgärder mot systemviktiga institut kan förväntas leda till störningar av något slag, men så kan vara fallet oavsett vilken åtgärd som vidtas. Det får tas med i bedömningen vid om det är möjligt att rekonstruera eller avveckla ett institut. Åtgärderna ska i största möjliga mån inte resultera i allvarliga störningar i det finansiella systemet.

Enligt *andra stycket* ska bedömningen föregås av samråd med de där nämnda myndigheterna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.4.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 17.1–17.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten ska vidta om den vid bedömningen enligt 2 § identifierar väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut

genom konkurs, likvidation eller resolution. Om resolutionsmyndigheten identifierar sådana hinder ska den enligt *första stycket*, förelägga institutet att inom fyra månader ange vilka åtgärder som institutet kan vidta för att minska hindren så att de inte längre är väsentliga eller undanröja de väsentliga hindren.

Av *andra stycket* framgår att upprättandet resolutionsplanen vilar medan processen för att undanröja de väsentliga hindren pågår.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.5.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 17.4 och 17.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten ska vidta om den bedömer att de åtgärder som institutet föreslår är otillräckliga för att effektivt minska eller undanröja de väsentliga hindren. Resolutionsmyndigheten ska då, efter samråd med Finansinspektionen, fatta ett beslut om att överlämna ärendet till Finansinspektionen. Av det beslutet ska det framgå vilka väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten identifierat och vilka åtgärder som den har identifierat för att åtgärda dem. Resolutionsmyndigheten får dock, enligt *andra stycket*, fatta ett sådant beslut bara om den kan visa att de åtgärder som institutet föreslagit inte är tillräckliga för att undanröja eller minska de väsentliga hindren och att de åtgärder som den föreslår är proportionerliga.

Vid proportionalitetsbedömningen ska resolutionsmyndigheten beakta det hot som de identifierade hindren utgör mot det finansiella systemets stabilitet och väga det mot den inverkan som de identifierade åtgärderna har på institutets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin. Resolutionsmyndigheterna ska också ta hänsyn till vilka effekter åtgärderna kan få för den inre marknaden för finansiella tjänster, den finansiella stabiliteten inom EES. Resolutionsmyndighetens bedömning i den frågan ska framgå av beslutet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.5.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 17.4 och 17.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka åtgärder som Finansinspektionen ska vidta när den har fått ett ärende överlämnat till sig. Inspektionen ska, med utgångspunkt från de väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten har identifierat, besluta om föreläggande enligt 26 §. Dessa åtgärder ska dock vara proportionerliga till det hinder som ska undanröjas. Här hänvisas till författningskommentaren till 4 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.5.

6 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 12.1, 12.2, 13.2 och 13.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen *första stycke* framgår att om ett institut ingår i en koncern ska den omfattas av en koncernresolutionsplan. Den planen ska identifiera vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta mot företaget i fråga och, i förekommande fall vilka åtgärder som utländska resolutionsmyndigheter avser att vidta mot där hemmahörande företag.

En koncern kan bestå av enbart företag i Sverige. I den kan det emellertid också finnas företag i andra länder inom EES. I båda dessa fall ska det upprättas koncernresolutionsplaner. För en gränsöverskridande koncern beror dock innehållet i planen på vad myndigheterna kan komma överens om, se följande paragrafer. En gränsöverskridande koncern definieras i 2 kap. 2 § som en koncern med moder- och dotterföretag i flera länder inom EES.

Enligt *andra stycket* bör en plan också ange hur resolutionen ska finansieras. Planen får i så fall innehålla en överenskommelse om att kostnaderna ska fördelas mellan finansieringsarrangemangen i de olika länderna. Resolutionsmyndigheten ska i ett sådant fall bära sin del av kostnaderna. Hur kostnaderna ska fördelas mellan de olika finansieringsarrangemangen kommer sannolikt att framgå av olika fördelningsnycklar. Den överenskommelse som träffas om finansieringen kommer att ligga till grund för överenskommelser om hur kostnaderna faktiskt ska fördelas om företaget fallerar. Finansieringsplaner är nämligen en del av de koncernresolutions-

ordningar som myndigheterna ska försöka komma överens om enligt 10 kap.

Tredje stycket beskriver vem som ska upprätta en koncern-resolutionsplan för en inte gränsöverskridande koncern och med vem samråd ska ske.

Av *fjärde stycket* framgår att det är den samordnande resolutionsmyndigheten som ska upprätta planen. Planen ska tas fram inom ramen för resolutionskollegiet. Planen ska tas fram tillsammans med de berörda resolutionsmyndigheterna och eftersamråd med relevanta behöriga myndigheter. Den samordnande resolutionsmyndigheten får involvera resolutionsmyndigheter från tredjeland (se artikel 13.2 i resolutionsdirektivet).

Resolutionsmyndigheten kan ingå i samarbetet antingen som samordnande resolutionsmyndighet eller i egenskap av resolutionsmyndighet för något av dotterföretagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 23.4.1 och 23.4.2.

7 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.4 första stycket, 13.7 och 13.10 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar överenskommelser om koncern-resolutionsplaner för en gränsöverskridande koncern.

Resolutionsmyndigheten ska enligt *första och andra styckena*, oavsett om den är samordnande resolutionsmyndighet eller ansvarig för ett dotterföretag ska försöka komma överens med de övriga relevanta resolutionsmyndigheterna om en koncernresolutionsplan för en gränsöverskridande koncern. En sådan överenskommelse ska träffas inom fyra månader. Som framgår av 16 § kan dock denna tid förlängas i avvaktan på att myndigheterna utreder vilka åtgärder som ska vidtas för att undanröja eventuella väsentliga hinder mot att hantera ett institut inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten när den är samordnande resolutionsmyndighet, ska ompröva ett gemensamt beslut i där angivna fall.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

8 och 9 §§

Paragraferna genomför artikel 13.5 första stycket och artikel 13.6 första stycket i resolutionsdirektivet.

Paragraferna beskriver vad som gäller om myndigheterna inte lyckas komma överens enligt 7 §. Då ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut om koncernåterhämtningsplanen. De övriga resolutionsmyndigheterna ska upprätta och anta planer för de individuella instituten och besluta om dem. Resolutionsmyndigheten ska inför beslutet beakta synpunkter och reservationer från de utländska myndigheterna. Av detta följer också att resolutionsmyndigheten i beslutet ska ange vilken hänsyn den tagit till de övriga myndigheternas synpunkter och varför den avviker från den bedömning som gjorts av de övriga myndigheterna. Att besluten ska vara motiverade följer av förvaltningslagen (1986:223).

Bestämmelserna behandlats i avsnitt 23.4.3.

10 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.5 andra stycket, 13.6 andra stycket och artikel 13.9 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår vad som gäller om en utländsk resolutionsmyndighet inom fristen hänskjuter ett ärende som avses i 8 eller 9 § till Eba för bindande medling. Resolutionsmyndigheten ska följa ett beslut från Eba. Om Eba inte yttrar sig inom en månad får resolutionsmyndigheten fatta sitt beslut. Detta gäller dock inte om resolutionsmyndigheten anser att det på något sätt kan inkräkta på Sveriges finanspolitiska ansvar.

Som framgår av *andra stycket* får resolutionsmyndigheten inte hänskjuta ett ärende till Eba efter fyramånadersfristens utgång, se även 29 kap. 7 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

11 §

Paragrafen genomför artikel 13.8 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten är bunden av beslut som fattas av utländska resolutionsmyndigheter och detta även om resolutionsmyndigheten inte har deltagit i beslutet. Sådana

beslut som fattas av utländska myndigheter kommer dock inte direkt att binda de svenska företagen, men kanske deras moderföretag. De beslutade planerna kommer exempelvis att ligga till grund för resolutionsmyndighetens beslut om hur stort minimikravet på de nedskrivningsbara skulderna ska vara enligt 4 kap. i lagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

12 §

Paragrafen genomför artikel 13.10 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten är skyldig att underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten om den anser att en koncernresolutionsplan som beslutats strider mot Sveriges finanspolitiska ansvar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

13 §

Paragrafen genomför artikel 87 j i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår bl.a. att en koncernresolutionsplan som beslutas för en gränsöverskridande koncern som huvudregel ska följas av resolutionsmyndigheten. Den får dock avvika från planen om den bedömer att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder. Se även exempelvis 10 kap. 4 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 16 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilken bedömning som ska göras av möjligheten att hantera en koncern om ett eller flera institut i den fallerar. Den bedömningen ska göras med utgångspunkt från möjligheten att hantera respektive koncernföretag. Beträffande bedömningen i övrigt hänvisas till författningskommentaren till 2 §. Bestämmelserna är tillämpliga både på en gränsöverskridande och en inte gränsöverskridande koncern.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.4.

15 och 16 §§

Paragraferna genomför artikel 17.2 i resolutionsdirektivet.

Av 12 § framgår att resolutionsmyndigheten ska underrätta bl.a. det institut som myndigheten anser att det finns väsentliga hinder mot att hantera de inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution. En sådan underrättelse, från resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet, leder enligt 16 § till att den tid som myndigheterna har på sig att fatta ett beslut skjuts fram. Man kan säga att klockan stannar medan processen pågår.

För en gränsöverskridande koncern ska ett eventuellt beslut föregås av den process som beskrivs i 16–25 §§.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 23.4.5.

17 §

Paragrafen genomför artikel 18.1 i resolutionsdirektivet.

När ett institut ingår i en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten enligt bestämmelsen i denna paragraf försöka komma överens med de övriga resolutionsmyndigheterna om vilka åtgärder som ska vidtas för att undanröja eller minska eventuella hinder. Detta beslut hanteras enligt den process som beskrivs i 18–25 §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

18 och 19 §§

Paragraferna genomför delar av artiklarna 18.2–18.4 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna i 18 och 19 §§ beskriver inledningen av processen för att komma fram till vilka åtgärder som ska vidtas för att undanröja eller minska eventuella hinder mot att rekonstruera eller avveckla en gränsöverskridande koncern. Den liknar den process som gäller för en individuell resolutionsplan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

20 §

Paragrafen genomför delar av artikel 18.4 och artikel 18.5 första meningen i resolutionsdirektivet

Paragrafens *första stycke* beskriver vad myndigheterna ska försöka komma överens om när resolutionsmyndigheten är den samordnande resolutionsmyndigheten. Överenskommelsen ska träffas inom den tid som anges i *andra stycket*. Av *tredje stycket* framgår att detsamma gäller när resolutionsmyndigheten ansvarar för något av dotterföretagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

21 §

Paragrafen genomför artikel 18.5 andra meningen i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att den överenskommelse som myndigheterna träffar ska vara motiverad och vilka det ska skickas till. Överenskommelsen är bindande för resolutionsmyndigheten. Den ska enligt *andra stycket* omsätta beslutet i åtgärder mot institutet när det behövs. Det kan t.ex. bli nödvändigt om överenskommelsen innebär att ett svenskt institut ska ändra något i sin verksamhet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

22 och 23 §

Paragraferna genomför delar av artikel 18.6 första och andra styckena och av artikel 18.7 första stycket i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna framgår att om myndigheterna inte kommer överens inom tidsfristen, ska resolutionsmyndigheten inleda den process som beskrivs i 3–5 §, beroende på vilket beslut det är fråga om. Eventuella beslut om åtgärder överlämnas alltså till Finansinspektionen. Om resolutionsmyndigheten inte är samordnande resolutionsmyndighet bör den beakta den samordnande resolutionsmyndighetens beslut. Att besluten ska vara motiverade framgår av förvaltningslagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

24 §

Paragrafen genomför artiklarna 18.6 tredje stycket, 18.7 andra stycket och 18.9 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar Ebas bindande medling i olika avseenden, se författningskommentaren till 10 §. Punkterna g, h och k i artikel 17.5 motsvarar dem i 26 § första stycket 7, 8 och 10.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

25 §

Paragrafen genomför artikel 18.8 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslut som fattas i enlighet med 20 § liksom beslut motsvarande de i 22 eller 23 § som fattas av utländska myndigheter är bindande för resolutionsmyndigheten och ska ligga till grund för eventuella beslut som den fattar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

26 §

Paragrafen genomför artikel 17.5 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka åtgärder ett institut eller ett annat koncernföretag kan föreläggas att vidta för att undanröja eller minska väsentliga hinder.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.5.

27 §

Paragrafen genomför artiklarna 10.5, 11.1, 13.1.

Av bestämmelsen framgår att ett institut eller ett moderföretag inom EES ska ge resolutionsmyndigheten den hjälp och det stöd som den behöver för att upprätta planen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.2.

4 kap. Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 45.1, 45.4, 45.5 och 45.14 i resolutionsdirektivet

Paragrafens *första stycke* innehåller en definition av minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Vilka skulder som är kvalificerade framgår av 2 kap. 2 §. Det är emellertid inte alla kvalificerade skulder som får räknas med när kravet bestäms utan bara de som är ”medräkningsbara”. Vilka de är framgår av föreskrifter meddelade med stöd av 30 kap. 1 §. Detta framgår av *andra stycket*

Av *tredje stycket* framgår hur derivatskulder ska tas med vid beräkningen av de totala skulderna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.2.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 45.7 och 45.8 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten i varje enskilt fall ska besluta om minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Beslutet ska fattas efter samråd med Finansinspektionen. Av 3 § framgår vilka övergripanden omständigheter som ska beaktas när kravet fastställs. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får precisera kriterierna närmare, se 30 kap. 1 §.

Av paragrafens *andra stycke* framgår att ett krav ska uppfyllas även på gruppnivå. Beslutet fattas av den samordnande resolutionsmyndigheten. När resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndigheten ska den samråda med Finansinspektionen. För en gränsöverskridande koncern ska beslutet fattas enligt den process som beskrivs i 6–10 §§.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får besluta att kravet ska tillämpas av vissa andra företag på individuell nivå. Även ett sådant beslut ska fattas efter samråd med Finansinspektionen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 17.3 och 17.6.

3 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 45.6, 45.8 andra stycket och 45.15 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som är vägledande för storleken på det krav som ställs på företaget i fråga. Det handlar om att säkerställa att det kan hanteras inom ramen för resolution. Om resolutionsmyndigheten bedömer att ett institut inte kommer att försättas i resolution kan dock kravet sättas till noll.

Kravet ska beslutas i anslutning till resolutionsplaneringen och en resolutionsplan ska innehålla information om kravet. Om det i samband med den planeringen bedöms att det finns väsentliga hinder mot att hantera ett institut genom resolution, kan institutet föreläggas att ändra detta, exempelvis genom att emittera nya skulder.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka kriterier som får ligga till grund för den bedömningen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 45.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens först stycke framgår att kravet ska vara uppfyllt vid varje tidpunkt, Av 13 § framgår att resolutionsmyndigheten ska övervaka att så är fallet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.2.

5 §

Paragrafen genomför artikel 45.13 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten kan kräva att det berörda företaget uppfyller kravet med vissa typer av kvalificerade skulder.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.5.

6–10 §§

Paragraferna genomför artiklarna 45.9 och 45.10 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna beskriver om hur myndigheterna ska försöka komma överens om kravet för en gränsöverskridandekoncern och vad som händer om de inte gör det.

Processen behandlas närmare i avsnitt 17.7.

11 och 12 §§

Paragraferna genomför artiklarna 45.11 och 45.12 i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna framgår vilka möjligheter det finns för att göra undantag för vissa institut.

Bestämmelserna behandlas i avsnitten 17.8 och 17.9.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 45.15 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska övervaka att kravet uppfylls. Övervakningen ska avse både individuella och gruppbaseade krav, beroende på vad som är tillämpligt. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får föreskriva vilken information ska rapporteras lämna till resolutionsmyndigheten för dess övervakning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.2.

5 kap. Åtgärder för att förbereda resolution och undvika fallissemang

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 68.1, 68.3, 68.5 och 68.6 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 12 kap. 4–7 och 9 §§. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

2 och 3 §

Paragraferna genomför artikel 55 i resolutionsdirektivet.

För att säkerställa att det är möjligt att skriva ned eller konvertera skulder, ska de nämnda företagen i sina skulder ta in villkor som innebär att borgenären erkänner att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras och accepterar en eventuell minskning av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet eller konverteringar eller indragningar som kan bli följden av antingen ett beslut om inom ramen för resolution eller utanför resolution enligt 5 kap. Bestämmelsen är tillämplig på relevanta skuldinstrument eller kvalificerade skulder som omfattas av lagstiftningen i tredje land, utom de uppräknade kvalificerade insättningarna.

Detta gäller dock bara om det inte framgår något annat av kommissionens tekniska standarder eller om resolutionsmyndigheten har beslutat något annat i ett enskilt fall eller med stöd av föreskrifter meddelade med stöd av 30 kap. 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 27.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag att kontakta potentiella köpare i syfte att förebreda en eventuell resolution av företaget. Av bestämmelsen framgår att ett sådant föreläggande endast får utfärdas efter en underrättelse från Finansinspektionen enligt 15 kap 2 b § LBF eller 25 kap. 2 b § LVM.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.4.2.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 10.8 och 71.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får kräva att ett företag för register över ingångna avtal. Myndigheten kan när som helst kräva att företaget upprättar ett sådant register.

De avtal som ska registreras är finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet. Med den sistnämnda typen av avtal avses bl.a. avtal som är hänförliga till den företagskritiska verksamheten, t.ex. IT-avtal.

Av artikel 71.8 framgår att Eba ska ta fram förslag till tekniska standarder för tillsyn angående den information om finansiella avtal som registren minst bör omfatta samt under vilka omständigheter myndigheterna bör kräva av ett företag att det upprättar ett sådant register. För att få en fullständig bild av regleringen måste dessa tekniska standarder beaktas. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får också meddela föreskrifter om bl.a. registrens innehåll, se 30 kap. 1 §.

Beträffande Finansinspektionens rätt att besluta om upprättande av register hänvisas till 13 kap. 8 a LBF och 23 kap. 3 b § LVM.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.4.

6 §

Paragrafen genomför artiklarna 54.1 och 54.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten i samband med resolutionsplaneringen får förelägga ett företag att höja sitt maximikapital för att underlätta den nedskrivning eller konvertering som kan komma att ske om företaget försätts i resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.3.

6 kap. Nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 36.4 och artikel 59.10 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller två olika delar. För det första anger den att innan Finansinspektionen beslutar om nedskrivning eller konvertering ska den se till att det finns en sådan värdering som anges i 7 kap. 1 §. Jämför författningskommentaren till nämnda bestämmelse och 7 kap. 3 §.

Med utgångspunkt från den värderingen ska den sedan fastställa hur mycket kapitalinstrumenten behöver skrivas ned för att absorbera förluster så att substansvärdet blir noll, dvs. så att tillgångar och skulder är lika stora. Den ska också fastställa med vilket

belopp de kapitalinstrumenten behöver konverteras till kärnprimärkapital.

Konverteringsbehovet kommer att styras av vad som krävs för att företaget eller koncernen inte längre ska falla eller sannolikt, dvs. att genom åtgärden ska företagets återges livskraften.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.3.

2–4 §§

Paragraferna genomför artikel 59.3 b–d i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelserna framgår när Finansinspektionen ska fatta beslut om skuldnedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument för ett företag som är hemmahörande i Sverige.

Bestämmelserna behandlas närmare i avsnitten 30.2 och 30.9.

5 §

Paragrafen genomför artikel 59.3 e i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår hur Finansinspektionen ska besluta om nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument om ett företag behöver statligt stöd samt möjligheten för Finansinspektionen att på motsvarande sätt skriva ned eller konvertera alla efterställda skulder i en sådan situation.

Bestämmelsen behandlas utförligt i avsnitt 30.9.

6 §

Bestämmelsen har behandlats utförligt i avsnitt 30.9.

7–10 §§

Paragraferna genomför artiklarna 62.1 och 62.3 och 62.8 i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna framgår att Finansinspektionen ska underrätta andra myndigheter när den överväger att fatta ett beslut om nedskrivning eller konvertering. Tillsammans med de underrättade myndigheterna ska den överväga om det finns några realistiska alternativa åtgärder som kan vidtas inom rimlig tid. Med alternativa

åtgärder avses tidiga ingripanden och andra tillsynsåtgärder. Dit hör också tillskott av eget kapital eller andra medel som kan bidra till att företagets eller koncernens problem åtgärdas.

Av paragraferna framgår att Finansinspektionen ska försöka komma överens med den utländska berörda myndigheten om behovet att vidta åtgärder.

Om det finns alternativa åtgärder ska den berörda myndigheten se till att de vidtas. Om de inte kommer att vidtas får myndigheten ompröva sitt beslut.

Bestämmelsen behandlas utförligt i avsnitt 30.9.

11–13 §§

Paragraferna genomför artiklarna 60.1a och 47.1 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen motsvaras av 17 kap 1–4 §§. Skillnaden här är att åtgärderna endast avser poster i kärnprimärkapitalet. I övrigt hänvisas till författningskommentaren till de paragraferna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.4.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 60.1 och artikel 60.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen motsvaras av 22 kap 16 §. Skillnaden här är att denna paragraf endast avser sådana skulder som får räknas in i kapitalbasen, de s.k. relevanta kapitalinstrumenten. Därför hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.4.

15 §

Paragrafen genomför artikel 60.3 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen innehåller ett antal anvisningar som Finansinspektionen ska alltså aktivt verka för att uppfylla de vid en konvertering. Om någon av punkterna 1–4 inte kan uppfyllas bör alternativa åtgärder övervägas, inklusive resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.5.

16 §

Paragrafen genomför artikel 53.1 i resolutionsdirektivet.

Motsvarande bestämmelse finns i 22 kap 22 § Därför hänvisas till författningskommentaren för dem bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.7.

17 §

Paragrafen genomför artikel 59.7 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas utförligt i avsnitt 30.6.

18 §

Paragrafen genomför artikel 60.4 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger att Finansinspektionen får förelägga ett företag som kan bli föremål för nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument att stämman i företaget ska ge styrelsen i företaget det bemyndigande som krävs för att företaget utan ytterligare stämmobeslut ska kunna ge ut ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument. Vad som menas med ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument får bestämmas i det enskilda fallet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.8.

7 kap. Värdering*1 §*

Paragrafen genomför delar av artikel 36.1.

Det är resolutionsmyndighetens ansvar att en värdering som beaktar alla krav i 7 kap. är utförd innan resolutionsåtgärder vidtas. En värdering enligt 7 kap. ska även vidtas innan nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument genomförs. I dessa fall är det Finansinspektionens ansvar att denna värdering utförs, se författningskommentar till 6 kap. 1 §. En värdering ska också vara utförd innan resolutionsmyndigheten fattar beslut att ett visst institut uppfyller villkoren för resolution.

Resolutionsmyndigheten bör se till att värderingen påbörjas så tidigt som möjligt och behöver därför information på ett tidigt stadium om ett institut visar tecken på finansiella problem. Finansinspektionen ska exempelvis underrätta resolutionsmyndigheten när krisavvärjande åtgärder planeras vilket kan vara en anledning för resolutionsmyndigheten att påbörja arbetet med en värdering.

Av bestämmelsen framgår att värderingen ska vara utförd innan resolutionsåtgärder vidtas. Beroende på omständigheterna i varje enskilt fall kommer beslut om resolutionsåtgärder, för vilka värderingen ska utgöra grund, att fattas under en mer eller mindre utdragen tidsperiod. Eftersom värderingen ska spegla situationen i institutet vid tidpunkten för den aktuella åtgärden, kan det bli aktuellt att justera den värdering som låg till grund för exempelvis själva resolutionsbeslutet. Den ekonomiska situationen i institutet kan nämligen ha ändrats i de fall ett beslut om en resolutionsåtgärd fattas en viss tid efter själva resolutionsbeslutet. Utgångspunkten bör vara att själva värderingstidpunkten ska ligga så nära som möjligt i tiden för den åtgärd den utgör grund till. Det är en värdering som utförs och denna justeras för att vara rättvis, väl avvägd och realistisk vid tidpunkten för respektive åtgärd.

Av paragrafen framgår att syftet med värderingen är att värdera institutets tillgångar och skulder. Det är fråga om en initial värdering som differentieras efterhand utefter vilken åtgärd som ska vidtas och vid vilken tidpunkt åtgärden vidtas.

Värderingen ska vara rättvis, väl avvägd och realistisk. Direktivet anger vissa principer och antaganden som värderingen ska beakta. Följer man dessa principer och antaganden uppnås en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering i direktivets bemärkelse. Den närmare metoden för att bedöma värdet av ett instituts tillgångar och skulder ska specificeras i tekniska standarder för tillsyn. I avvaktan på dessa behandlas inte innebörden av rättvis, väl avvägd och realistisk mer i detalj.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 36.5 och 36.4g i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att tillgångar och skulder ska värderas i enlighet med principen om försiktiga antaganden. I direktivbestämmelsen anges specifikt att detta även ska gälla andelen uteblivna betalningar och förlusternas storlek som blir en framåtblickande bedömning. I linje med principen om försiktiga antaganden ska värderingen inte heller förutsätta eventuellt framtida statligt stöd eller nödkredit från riksbanken eller annat likviditetsstöd från riksbanken som inte beviljas enligt standardmässiga villkor för säkerheter, löptider eller räntesatser från och med den tidpunkt när resolutionsåtgärder vidtas eller befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument utövas.

Värderingen ska även beakta framtida kostnader som institutet kommer att drabbas av. Här avses resolutionsmyndighetens rätt till ersättning från institutet i resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår enligt 25 kap. 5 § och finansieringsarrangemangets för resolutionen rätt att ta ut ränta eller avgifter med avseende på eventuella lån eller garantier som tillhandahållits institutet under resolution, i enlighet med 28 kap. 1 §. Detta ligger också i linje med principen om försiktiga antaganden.

Bestämmelsen i andra stycket slår fast att ett övergripande syfte med värderingen är att säkerställa att institutets förluster identifieras till fullo.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.1 och 18.4.2.

3 §

Paragrafen genomför artikel 36.4 a–f i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår för vilka beslut värderingen ska utgöra underlag. Se kommentaren till 1 § vad avser värderingens syfte. Jämför även kommentaren till 6 kap. 1 § om nedskrivning och konvertering innan resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 36.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att den som utses till värderare ska ha en oberoende ställning i förhållande till offentliga myndigheter och till det institut som är föremål för värderingen. Europeiska bank-

myndigheten ska utfärda tekniska standarder för tillsyn för att specificera de omständigheter under vilka en person är oberoende i paragrafens mening.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.1.

5 §

Paragrafen genomför artikel 36.6 i resolutionsdirektivet.

Den information som framgår av paragrafens *första stycke* ska alltid biläggas värderingen. Informationen ska hämtas från institutets räkenskapsinformation. En analys och en uppskattning av det bokförda värdet ska alltid biläggas och bör därför alltid bli ett referensvärde till det värde som blir resultatet av värderingen enligt 7 kap. 1 §.

Av *andra stycket* framgår att en analys och en uppskattning av tillgångarnas (och skuldernas) marknadsvärde kan, om det är lämpligt, komplettera den analys och uppskattning av det bokförda värdet som framgår av institutets räkenskapsinformation. Detta får ske när något av överföringsverktygen tillämpas (3 § punkterna 4 och 5). En sådan analys med utgångspunkt i marknadsvärdet tas fram under värderingen, till skillnad från det bokförda värdet som framgår av och ska hämtas från institutets räkenskapsinformation.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 18.4.3.

6 §

Paragrafen genomför artikel 36.8 i resolutionsdirektivet.

Som framgår av paragrafen ska värderingen innehålla en uppskattning av det ekonomiska utfallet för respektive klass av aktieägare och borgenärer om institutet hade gått i konkurs eller likvidation. Tillämpningen av denna bestämmelse ska inte påverka den värdering som ska utföras enligt 12 §. Avsikten med att denna information ska vara en del av värderingen är att den ska utgöra underlag och vägledning för resolutionsåtgärder som exempelvis skuldnedskrivningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.4.3.

7 §

Bestämmelsen innehåller en upplysning om vilka bestämmelser som ska vara uppfyllda för att värderingen ska anses slutlig.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.4.

8–10 §§

Paragraferna genomför artikel 36.9 i resolutionsdirektivet.

8 § behandlar de situationer då omständigheterna är så brådskande att det inte är möjligt att uppfylla samtliga de krav som framgår av 1–6 §§ och som är en förutsättning för att värderingen ska anses slutlig. Resolutionsmyndigheten ska då göra en preliminär värdering.

9 § anger de förutsättningar som ska föreligga för att en preliminär värdering ska kunna ligga till grund för beslut om resolutionsåtgärder och nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument. Vad som följer av 4 §, 5 § första stycket och 6 § ska beaktas så långt möjligt.

Den preliminära värderingen ska innehålla en buffert för eventuella ytterligare förluster. Med detta avses att försiktighetsprincipen i den preliminära värderingen tillämpas i högre grad för att skapa denna buffert. Det ska framgå av den preliminära värderingen hur buffertkravet enligt paragrafen har beaktats. Eba får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för metoden för beräkning och införande av en buffert för ytterligare förluster i den preliminära värderingen.

En preliminär värdering som uppfyller kraven i 9 § utgör tillräcklig grund för resolutionsmyndigheten att vidta resolutionsåtgärder eller att utöva befogenheten att skriva ner eller konvertera kapitalinstrument.

10 § anger att en värdering så snart möjligt ska kompletteras för att uppfylla kraven för en slutlig värdering.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.4.

11 §

Paragrafen genomför artikel 36.11 i resolutionsdirektivet.

Den preliminära värderingen ska kompletteras så snart möjligt för att en slutlig värdering ska kunna fastställas. Denna kompletterande efterhandsvärdering kan utföras samtidigt med den värdering som ska

utföras enligt 12 § och av samma oberoende person så länge som de båda värderingarna hålls åtskilda.

Syftena med den slutliga värderingen är att säkerställa att förlusterna vad avser institutets tillgångar till fullo har identifierats och att utgöra underlag till resolutionsmyndighetens beslut enligt denna paragraf.

Av paragrafen framgår vad resolutionsmyndigheten ska göra för det fall den slutliga värderingen utvisar en högre uppskattning av substansvärdet än den preliminära värderingen. Det handlar dels om att utöva befogenheten att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget, dels att beordra ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag att göra ytterligare betalningar av ersättning med avseende på tillgångar, rättigheter och skulder till institutet under resolution eller, allt efter omständigheterna, med avseende på aktier eller äganderättsinstrument till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.5.

12 §

Paragrafen genomför artikel 74 i resolutionsdirektivet.

Detta förslag behandlar den jämförelse i efterhand som ska visa om ägare och borgenärer skulle få ett bättre ekonomiskt utfall om företaget under resolution i stället för resolution hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Paragrafens *första stycke* behandlar den värdering som ska göras för att säkerställa att en av resolutionsregelverkets grundläggande principer att ingen borgenär eller ägare ska få ett sämre ekonomiskt utfall ut än vid konkurs eller likvidation upprätthålls. Det är fråga om en jämförelse mellan det faktiska utfall som ägare och borgenärer fått vid resolution och vad de skulle ha fått om ett konkurs- eller likvidationsförfarande i stället hade inletts vid den tidpunkt som resolutionsbeslutet fattades. Om det konstateras att ägare och borgenärer som betalning, eller kompensation för, sin egendom eller sina fordringar fått ut ett motsvarande lägre belopp än vad de hade erhållit vid konkurs eller likvisation, har de rätt att få ut mellanskillnaden.

Denna värdering ska, i likhet med värderingen inför resolution utföras av en oberoende person, men ska utföras separat från denna. Det behöver dock inte innebära att det är olika personer som gör de

olika värderingarna. Till skillnad från värderingen inför resolution kan denna värdering överklagas separat från beslutet om resolutionsåtgärd.

Det *andra stycket* anger att värderingen ska bortse från eventuellt statligt stöd till företaget under resolution.

Det *tredje stycket* anger att resolutionsmyndigheten ska i uppdraget till värderaren ange om konkurs eller likvidation hade varit alternativet till resolution, vilket följaktligen avgör om det ekonomiska utfallet vid resolution ska jämföras med ett hypotetiskt utfall vid konkurs eller likvidation.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.5.

8 kap. Övergripande om resolution

1 §

Paragrafen genomför artikel 31.2 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen definieras de s.k. resolutionsändamålen. Resolutionsändamålen har, som framgår av andra bestämmelser i lagen, central betydelse för beslutet om ett institut ska försättas i resolution liksom för bedömningen av vilka åtgärder som ska vidtas.

Det *första ändamålet* är att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet till följd av ett instituts fallissemang. Med begreppet allvarlig störning avses att ett företags fallissemang riskerar att skada det finansiella systemets förmåga att upprätthålla betalningsförmedling, kapitalförsörjning eller riskhantering i en omfattning som kan medföra stora realekonomiska kostnader. Att motverka en allvarlig störning kan handla om att säkerställa att kritiska funktioner kan upprätthållas, dvs. att se till att ovan nämnda samhällsviktiga funktioner finns tillgängliga.

Begreppet kritiska verksamheter behandlas i 2 kap. 1 § och avsnitt 5.5. En kritisk verksamhet i ett fallerande företag kan upprätthållas t.ex. genom att verksamheten som sådan drivs vidare av företaget i fråga eller genom att verksamheten säljs till en privat aktör eller ett broinstitut. I syfte att motverka en allvarlig störning kan åtgärder också behöva vidtas för att förebygga att ett instituts fallissemang leder till betydande negativa spridningseffekter. Detta kan handla om att säkerställa fortsatt drift i någon form, men det kan också handla om att undanta vissa skulder som annars skulle ha omfattats av en skuldnedskrivning.

Det *andra ändamålet* är att upprätthålla marknadsdisciplinen. Åtgärder som vidtas för att uppfylla något av de övriga resolutionsändamålen kan innebära att ägare och borgenärer behandlas annorlunda än vid konkurs. Om detta innebär att ägare och borgenärer får ett förmånligare ekonomiskt utfall än vid en konkurs kan det skapa förväntningar om att så även kommer att ske framöver. Detta kan i sin tur bl.a. bidra till ett osunt risktagande och konkurrenssnedvridningar.

Det *tredje ändamålet* är att skydda offentliga medel genom att minimera behovet av att förlita sig på statligt stöd. Statligt stöd kan vara nödvändigt för att motverka att ett instituts problem ger upphov till en allvarlig störning i det finansiella systemet. Ändamålet syftar till att säkerställa att offentliga medel används som en *sista* utväg och att företag och resolutionsmyndigheten i det resolutionsförberedande arbetet, t.ex. vid upprättandet av resolutionsplaner, inte ska förlita sig mer än nödvändigt på att statligt stöd ska användas.

Det *fjärde ändamålet* tillhandahåller ett skydd för vissa insättare och investerare som omfattas av investerarskyddet. Insättarna kan behöva skyddas för att säkerställa att de får obruten tillgång till sina pengar och möjlighet att genomföra betalningar. Det handlar om att upprätthålla det konsumentskydd som t.ex. insättarna i egenskap av konsumenter förväntar sig. När det anses behövas ett skydd för insättarna kan det tillhandahållas genom att verksamheten (eller de delar som påverkar insättarnas situation) överlåts till en privat aktör eller till ett broinstitut. Att skydda investerare kan exempelvis handla om att vidta åtgärder inom ramen för resolution som syftar till att bevara en obruten möjlighet för värdepappersinnehavare att disponera sina värdepapper.

Det *femte ändamålet* är att tillhandahålla ett skydd för kundmedel och kundtillgångar medel som omfattas av redovisningsskyldighet, men som inte omfattas av investerarskyddet.

Vilka åtgärder som ska vidtas för att motverka allvarliga störningar, skydda insättare etc. framgår dock inte av förvarande bestämmelsen utan får bedömas från fall till fall och utifrån de mål som är relevanta i det enskilda fallet, dvs. de ändamål som kan hotas av företagets fallissemang. Till exempel, om ett fallissemang i ett företag kan leda till att kritiska verksamheter hos ett annat företag upphör, men inte hos det fallerande företaget slås ut, är det som regel spridningsrisken som är relevant och inte de kritiska verksamheterna (vilket inte utesluter att det kan finnas flera

resolutionsändamål). Situationen kan emellertid vara en annan om fallissemang kan leda till eller förväntas leda till att flera andra företag med liknande verksamhet får problem och att detta sammantaget kan leda till problem med att upprätthålla någon grundläggande funktion. Det kan då finnas skäl att beakta verksamheten som kritisk även hos det fallerande företaget, trots att den inte är kritisk isolerat sett.

Som beskrivs i avsnitt 3.5.2 kommer Finansinspektionen att vara skyldig att peka ut vilka institut är systemviktiga och eventuellt besluta om en buffert för systemviktiga institut. Denna förteckning kan ge en fingervisning om vilka institut som bedriver kritisk verksamhet eller som på annat sätt är av betydelse för ett stabilt finansiellt system. Bedömningen av vilken effekt ett företags eventuella fallissemang kan få på den reala ekonomin görs inte bara när Finansinspektionen identifierar och sätter eventuella buffertkrav på de systemviktiga instituten, utan även vid upprättandet av återhämtningsplaner, resolutionsplaner och vid ett beslut om att försätta ett företag i resolution. Det är därför viktigt att Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten samråder med varandra.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 6.1 och 6.2.

2 §

Paragrafen behandlar när Finansinspektionens ska ta ställning till om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att falla och om det finns några andra åtgärder än resolution som inom rimlig tid skulle förhindra att företaget fallerar. Som framgår av 3 § är det först när Finansinspektionen har fastställt detta som resolutionsmyndigheten får pröva frågan om resolution.

Finansinspektionen får enligt paragrafen fastställa om dessa förutsättningar föreligger på eget initiativ. Det kommer nog också att vara det vanliga eftersom det är Finansinspektionen som har den bästa inblicken i företagets finansiella ställning. Om regeringskansliet, resolutionsmyndigheten eller Riksbanken begär att inspektionen tar upp frågorna till prövning ska Finansinspektionen göra det. I paragrafen finns en erinran om detta vilket också följer av allmänna principer.

Oavsett anledningen till att Finansinspektionen behandlar frågan om fallissemang m.m., ska prövningen föregås av samråd med regeringskansliet, resolutionsmyndigheten och Riksbanken.

3 §

Av paragrafen framgår när resolutionsmyndigheten får pröva om ett företag ska försättas i resolution. En nödvändig förutsättning för detta är att Finansinspektionen har fastställt att företaget fallerar eller sannolikt kommer att falla och att det inte finns några andra åtgärder än resolution som inom rimlig tid skulle förhindra att företaget fallerar. Att 9 kap. 1 § framgår att resolutionsmyndigheten inte får göra någon egen prövning av dessa frågor.

I 9 kap. utvecklar vi också när ett företag anses falla eller sannolikt komma att falla och bedömningen av om det finns några alternativa åtgärder.

Det som beskrivits ovan gäller inte vid beslut om resolution som har samband med resolutionsförfaranden i tredjeland. I fråga om resolution av ett holdingföretag gäller då att en myndighet i tredjeland som ska ha prövat om tredjelandsinstitutet uppfyller förutsättningarna för resolution. I fråga om en EES-filial görs hela prövningen av resolutionsmyndigheten.

4 §

Av paragrafen framgår genom en hänvisning till 9 kap. när resolutionsmyndigheten ska besluta att försätta ett institut eller ett sådant företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket i resolution.

5 §

I paragrafen finns en påminnelse om att beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska föregås av en värdering enligt 7 kap.

6 §

Av 7 § framgår vilka resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får besluta att vidta. Ett beslut om att försätta ett

företag i resolution har även vissa rättsverkningar som resolutionsmyndigheten inte behöver besluta om. Vilka de är framgår av 11 och 12 kap.

7 §

Av paragrafen framgår att när ett företag har försatts i resolution får resolutionsmyndigheten besluta att vidta resolutionsåtgärder. Vilka resolutionsåtgärder är framgår av 13 kap. 1 §. Ett annat alternativ är att ansöka om att företaget ska försättas i konkurs eller gå i likvidation.

8 §

Paragrafen hänvisar till de skyddsåtgärder som resolutionsmyndigheten ska beakta när den vidtar resolutionsåtgärder.

9 §

Paragrafen hänvisar till kapitel 25 som behandlar hur en resolution avslutas och därmed sammanhängande bestämmelser.

10 §

Paragrafen innehåller en hänvisning till vissa bestämmelser som ska göra det möjligt respektive underlätta för utländska myndigheter att verkställa där beslutade förfaranden i Sverige. I 26 kap. finns det för det första bestämmelser som ska säkerställa att det inte finns några hinder i svensk rätt mot att en myndighet inom EES kan verkställa resolutionsåtgärder här. Dessa bestämmelser kompletterar lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens. Vi föreslår också ändringar i den lagen.

Dessutom finns det bestämmelser om erkännanden av resolutionsförfaranden i tredjeland beträffande tredjelandsinstitut och deras moderföretag. Dessa bestämmelser finns i kapitel 27.

11 §

I paragrafen finns det en påminnelse om bestämmelserna 28 kap. om hur resolutionen ska finansieras.

9 kap. Beslut om resolution

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 32.1, 82 och 81.3 i direktivet.

Paragrafen anger vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att resolutionsmyndigheten ska kunna försätta ett institut i resolution och vidta resolutionsåtgärder mot ett institut. Samtliga dessa förutsättningar ska vara uppfyllda. Det kan här erinras om att ett av syftena med värderingen enligt 7 kap. 1 § är att ligga till grund för beslutet om förutsättningarna för resolution är uppfyllda.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen, i samråd med regeringskansliet, resolutionsmyndigheten och Riksbanken ska fastställa att förutsättningarna enligt punkterna 1–2 föreligger och att resolutionsmyndigheten i samråd med regeringskansliet, Finansinspektionen och Riksbanken ska fastställa förutsättningen enligt punkten 3.

Angående *punkten 1*. Det är Finansinspektionen som ska fastställa om ett institut fallerar eller sannolikt fallerar. I 2 § anges vilka omständigheter som ska föreligga för att ett institut ska falla eller sannolikt falla i lagens mening. Dessa omständigheter är uttömmande för betydelsen av fallissemang i enlighet med denna lag. Det är tillräckligt att en av dessa omständigheter föreligger eller sannolikt kommer att föreligga för att ett institut ska anses falla eller anses sannolikt falla i lagens mening.

Angående *punkten 2*. Det är Finansinspektionen som ska fastställa om det finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle förhindra att institutet fallerar. Med alternativa åtgärder avses både privata alternativ och tillsynsåtgärder exempelvis krisavvärjande åtgärder, nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument utanför resolution, eller andra åtgärder som Finansinspektionen har möjlighet att vidta. Även andra myndighetsåtgärder som ett särskilt likviditetsstöd enligt 6 kap. 8 § riksbankslagen kan utgöra en sådan alternativ åtgärd som avses i bestämmelsen.

Angående *punkten 3*. Det är resolutionsmyndigheten som fastställer om resolution är nödvändigt med hänsyn till det allmännas

intresse. Innebörden av att en resolutionsåtgärd ska vara nödvändig av hänsyn till allmänhetens intresse, beskrivs i kommentaren till 4 §. Innan myndigheterna fastställer om förutsättningar enligt punkterna 1–3 föreligger ska de samråda med de myndigheter som framgår av respektive punkt. Om samtliga förutsättningar är uppfyllda ska resolutionsmyndigheten besluta om resolution.

Huvudregeln i första stycket är att ett institut ska försättas i resolution om förutsättningarna är uppfyllda. Av *andra stycket* framgår att dock att det finns ett undantag. Detta undantag är tillämpligt när resolutionen kan genomföras med en enda ingångspunkt, dvs. genom moderföretaget. I det fallet försätts moderföretaget i resolution och alla åtgärder som behöver vidtas för koncernen, inklusive det svenska dotterföretaget, vidtas där. I en sådan situation är dock en förutsättning för att kreditinstitutet eller värdepappersbolaget inte ska försättas i resolution att resolutionsmyndigheten inte bedömer det nödvändigt för att uppnå resolutionsändamålen.

Frågan om en resolution av en gränsöverskridande koncern ska ske genom en eller flera ingångspunkter kommer att bestämmas inom ramen för den process som beskrivs i avsnitt 7.5.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.2 och 7.3.

2 och 3 §§

Paragraferna genomför artikel 32.4a–d.

Förslaget anger, tillsammans med den situation som beskrivs i 3 §, i vilka situationer ett institut ska anses falla eller sannolikt falla i lagens mening. Det är tillräckligt att Finansinspektionen kan fastställa att en av de situationer som paragrafen anger föreligger. Situationerna är:

Punkten 1, institutet överträder sina skyldigheter på ett sätt som kan medföra att institutets tillstånd återkallas. Det kan bl.a. avse att institutet har drabbats av förluster eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av institutets egna kapital.

Punkten 2, värdet på institutets tillgångar underskrider värdet på dess skulder.

Punkten 3, institutet kan inte betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning.

Punkten 4, institutet är i behov av statligt stöd. Till denna punkt finns ett antal undantag. Dessa formuleras enligt följande. Undan-

tag görs när sådant stöd ges till ett solitt institut för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i ekonomin i ett land inom EES och för att den finansiella stabiliteten ska kunna bevaras, och

1. Stödet antar någon av följande former:

a. en statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på deras villkor. Här avses nödkredit. Enbart behovet av ett brådsökande likviditetsstöd från en centralbank bör inte vara ett villkor som ger tillräckligt stöd för att ett solitt institut är oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning.

b. en statlig garanti för nya skuldförbindelser. Denna punkt omfattar sådana statliga garantier som framgår av förordning (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl.

c. ett tillskott av kapitalbas eller förvärv av kapitalinstrument till priser och på villkor som inte ger företaget någon fördel, när varken omständigheterna som avses i 2 § 1, 2, eller 3 eller förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument föreligger när det offentliga stödet beviljas. Detta slag av statligt stöd medger att stater kan kapitalisera livskraftiga banker om en bank behöver öka sitt eget kapital som ett resultat av högre kapitalkrav på grund av ett stresstest fastställt på nationell nivå eller inom EES och inte kan anskaffa kapital privat på marknaderna. Tillskott av kapital kan enligt denna punkt ske utan att använda skuldnedskrivningsverktyget vilket förutsätter resolution. Denna punkt omfattar det s.k. kapitaltillskottsprogrammet enligt förordning (2009:46) om kapitaltillskott till solventa banker m.fl.

För vart och ett av undantagen ovan gäller att de ska vara godkända enligt unionens regler om statligt stöd samt att de är tidsbegränsade skyddsåtgärder som är proportionerliga för att motverka konsekvenserna av den allvarliga störningen. De får inte användas för att kompensera för förluster som institutet har ådragit sig eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att ådra sig.

Ett institut kan inte anses sannolikt falla enligt denna bestämmelse. Det krävs att behovet av statligt stöd föreligger och att det inte föreligger undantag enligt ovan för att ett institut ska anses falla enligt denna bestämmelse.

Eba ska utfärda riktlinjer beträffande tolkningen av de olika omständigheter under vilka ett institut ska anses falla.

Av 2 § *andra stycket* framgår att när det gäller 2 § punkterna 1–3 kan det vara fråga om situationer som faktiskt föreligger, de är pågående, eller så kan det föreligga objektiva faktorer till stöd för att dessa situationer, inom den närmaste framtiden, kommer att föreligga i förhållande till institutet. I det sistnämnda fallet ska det anses sannolikt att institutet fallerar.

Eba ska utfärda riktlinjer beträffande tolkningen av de olika omständigheter under vilka ett institut ska anses falla eller sannolikt kommer att falla.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.2.

4 §

Paragrafen genomför artikel 32.5. i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen förklarar hur den förutsättning som anges i 1 § första stycket tredje punkten, ska tolkas med avseende på innebörden av *nödvändig med hänsyn till det allmännas intresse*. För det första klargörs att de allmänintressen som är relevanta uttrycks i de resolutionsändamål som framgår av 8 kap. 1 §. Ett resolutionsförfarande, inbegripet tillämpningen av minst ett resolutionsverktyg, är nödvändigt med hänsyn till det allmännas intresse om den är nödvändigt för att uppnå ett eller flera av ändamålen och det är proportionellt till ändamålen. Därtill ska resolutionsmyndigheten komma fram till att en avveckling av institutet genom likvidation eller konkurs inte i samma utsträckning skulle uppnå dessa ändamål.

Första ledet av bedömningen, att ett resolutionsförfarande är nödvändigt för att uppnå ändamålen, bör ta som utgångspunkt institutets finansiella situation och de problem som har identifierats i bedömningen av grunden till fallissemang och omfattningen av dessa problem. Det kan inte vara fråga om att endast konstatera att ändamålen kommer att påverkas om inte resolutionsmyndigheten ingriper utan bedömningen bör vara att påverkan blir så stor att det är nödvändigt att försätta institutet i resolution för att uppnå ett eller flera av målen. I dessa fall bör typiskt sett ett resolutionsförfarande anses nödvändigt. Alternativet till att inleda ett resolutionsförfarande i den beslutssituation som resolutionsmyndigheten befinner sig i är likvidation eller konkurs.

Detta sista, att alternativet till resolution är en avveckling genom likvidation eller konkurs, blir kanske än viktigare i den andra

bedömningen, att ett resolutionsförfarande, inbegripet tillämpningen av ett eller flera resolutionsverktyg, är *proportionerligt* till ett eller flera av ändamålen. Resolutionsförfarandet ska stå i rimlig proportion till det eller de ändamål som ska uppfyllas. Med utgångspunkt i att ett resolutionsförfarande är nödvändigt bör en avvägning göras som landar i att detta kan tänkas vara tillräckligt effektivt för att uppfylla resolutionsändamålen men inte gå därutöver. Även i denna bedömning bör institutets kopplingar till andra institut och till finansmarknaderna och inriktningen på affärsverksamheten beaktas. Omfattningen av det berörda företags verksamhet och dess komplexitetsgrad och den inverkan på de allmänintressen som uttrycks i ändamålen som ett fallissemang av ifrågavarande institut skulle få i den rådande situationen får tas i beaktande.

Det är viktigt att understryka att resolutionsmyndigheten ska göra en självständig bedömning i varje enskilt fall och i den bedömningen ska vara oförhindrad att beakta alla de omständigheter den finner relevanta hänförliga till institutet i fråga och situationen på finansmarknaderna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.2.

5 §

Paragrafen genomför artikel 33.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett finansiellt institut som är dotterföretag till ett institut eller utländskt institut får försättas i resolution. Det finns *enligt första stycket* inte någon skyldighet att försätta ett finansiellt institut i resolution. Det torde dock kunna bli aktuellt vid resolution av en koncern med flera ingångspunkter för att lösa koncernens samlade problem. Om ett institut är i resolution och det kommer in en ansökan om att det finansiella institutet ska försättas i konkurs, kan resolution vara ett bättre alternativ för att få till stånd en samordnad avveckling av moder- och dotterföretag.

Det svenska finansiella institutet kan vara dotterföretag till ett institut i Sverige eller ett institut i ett annat land inom EES. Dessa ska uppfylla de förutsättningar för resolution som gäller för dem. I det förstnämnda fallet ska förutsättningarna för resolution vara uppfyllda enligt 1 §. I fråga om ett utländskt institut gäller dock bestämmelserna om resolution i det landet. De torde dock likna dem i svensk rätt eftersom de ska införliva resolutionsdirektivet.

En ytterligare förutsättning för att det finansiella institut ska försättas i resolution, är att även det uppfyller de förutsättningar som räknas upp i 1 §, jämförd med 2–4 §§. Om ett institut uppfyller förutsättningarna för resolution kan det, beroende på kopplingarna mellan företagen, öka sannolikheten för att även det finansiella institutet fallerar. Huruvida det är tillräckligt för att det ska anses föreligger objektiva grunder för ett fallissemang även i det finansiella institutet, får bedömas från fall till fall. För att det finansiella institutet ska försättas i resolution ska emellertid också alternativa åtgärder vara uttömda. Dessutom ska det vara i det allmännas intresse. I fråga om ett finansiellt institut kan allmänintresset vara knutet såväl till det individuella finansiella institutet och till möjligheterna att genomföra en resolution av en koncern.

Det kan också vara tillräckligt att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument i institutet och då behöver det finansiella institutet inte försättas i resolution.

Av *andra stycket* framgår att det är den utländska resolutionsmyndighet som ansvarar för det utländska moderinstitutet som ska pröva om förutsättningarna för resolution är uppfyllda beträffande det.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4

6 §

Paragrafen genomför artikel 33.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafens *första stycke* behandlar när ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet får försättas i resolution. Dessa begrepp definieras i 2 kap. Det är här fråga om ett moderföretag till ett institut. Det är samma förutsättningar som ska vara uppfyllda för att ett holdingföretag ska försättas i resolution som för ett finansiellt institut som är dotterföretag. Vi hänvisar därför till författningskommentaren till 5 §.

Dotterinstitutet som ska uppfylla förutsättningarna för resolution kan finnas både i EES eller i ett tredjeland.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 33.4 första stycket i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår när de uppräknade holdingföretagen får försättas i resolution trots att de själva inte uppfyller förutsättningarna. Förutsättningarna ska dock vara uppfyllda av ett institut eller ett utländskt institut. Det är här fråga om situationer då ett svenskt eller utländskt instituts fallissemang hotar ett annat sådant institut eller hela koncernens finansiella ställning (jfr 10 kap.). Resolution av moderföretaget ska också vara nödvändigt för att hantera dessa problem. I en situation som den som behandlas i paragrafen kan det för rekonstruktionen eller avvecklingen vara tillräckligt att vidta åtgärder mot holdingföretaget. Bestämmelsen utesluter dock inte att fler företag än holdingföretaget försätts i resolution, såsom vid resolution med flera ingångspunkter.

Det institut som fallerar ska finnas inom EES och fallissemanget ska påverka andra institut hemmahörande inom EES. Om det är fråga om ett tredjelandsinstitut gäller 10 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4.

8 §

Paragrafen genomför artikel 33.3 i resolutionsdirektivet.

För att vara ett holdingföretag med blandad verksamhet räcker det med att det finns ett institut i koncernen och den övriga verksamheten är artschild. Ett sådant företag får inte försättas i resolution för att hantera koncernens problem om det finns ett finansiellt holdingföretag som direkt eller indirekt innehar aktier eller andelar i institutet. I så fall ska åtgärderna vidtas via det finansiella holdingföretaget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4.

9 §

Paragrafen genomför artikel 33.4 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Som nämns i det föregående ska ett institut eller ett utländskt institut som är dotterföretag till ett i 6 och 7 §§ nämnt holdingföretag uppfylla förutsättningar för resolution. Det är inte

osannolikt att det finns koncerninterna avtal av olika slag och att dessa avtal leder till att kapital kan skjutas till av ett dotterföretag till institutet för att täcka förluster som det har gjort. Företagen kan också ha kommit överens om att fördela förlusterna mellan varandra på ett visst sätt. Myndigheterna kan också ha beslutat att förlusterna ska fördelas på ett visst sätt mellan koncernföretagen genom nedskrivning eller konvertering av relevanta instrument. Enligt denna paragraf är det möjligt att bortse från denna typ av kapitalöverföringar eller förlustdelningsarrangemang under vissa förutsättningar.

Enligt *första stycket* får resolutionsmyndigheten självt fatta beslut om koncernen inte är gränsöverskridande.

Enligt *andra stycket* får resolutionsmyndigheten komma överens med en utländsk myndighet hemmahörande inom EES om att bortse från kapitalöverföringar och förlustdelningsarrangemang. Den utländska myndighet som avses är den som ansvarar för holdingföretaget.

Tredje stycket behandlar den situationen att resolutionsmyndigheten ansvarar för holdingföretaget. Den får då komma överens med den myndighet som ansvarar för det utländska institutet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4.

10 §

Paragrafen genomför artikel 94.5 i resolutionsdirektivet.

Som framgår av 26 kap. får resolutionsmyndigheten under vissa förutsättningar erkänna resolutionsförfaranden initierade i tredjeland. Resolutionsmyndigheten får emellertid också besluta att vidta resolutionsåtgärder mot moderföretaget till institutet i tredjeland om de förutsättningar som anges i denna paragraf är uppfyllda. För det förfarandet gäller då svensk rätt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.7.

11 §

Paragrafen genomför artikel 96 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår under vilka förutsättningar som resolutionsmyndigheten får besluta att vidta åtgärder mot en filial till ett institut hemmahörande i ett land utanför EES. Tredjelands-

institut får bara driva verksamhet efter tillstånd från Finansinspektionen, se 4 kap. 4 § LBF och 4 kap. 4 § LVM.

De åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta är desamma som de som vidtas mot ett institut men med den skillnaden att de bara avser egendom i filialen. Det är alltså inte fråga om att försätta tredjelandsinstitutet i resolution utan att hantera filialens verksamhet. Det kommer därför att innebära vissa begränsningar av vilka åtgärder som är möjliga att vidta.

Exempelvis är bestämmelserna i 12 kap. tillämpliga även i detta fall.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.8.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 83 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslutet om att försätta ett institut under resolution ska offentliggöras av resolutionsmyndigheten så snart som möjligt. De närmare bestämmelserna om var beslutet ska offentliggöras kommer att framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.7.

10 kap. Beslut om resolution som rör gränsöverskridande koncerner

1 §

Paragrafen genomför artikel 91.1 i resolutionsdirektivet.

I denna och efterföljande paragrafer beskrivs det förfarande som ska tillämpas om resolutionsmyndigheten fastställer att förutsättningarna är uppfyllda för att försätta ett dotterföretag som ingår i en gränsöverskridande finansiell koncern i resolution. Enlig denna bestämmelse ska resolutionsmyndigheten då omgående underrätta dels den samordnande tillsynsmyndigheten, dels alla de övriga myndigheter som är medlemmar i resolutionskollegiet för koncernen. En sådan underrättelse ska dock föregås av ett beslut av resolutionsmyndigheten där den konstaterar dels att företaget uppfyller förutsättningarna för resolution, dels vilka åtgärder som bör vidtas. Det fastställande som resolutionsmyndigheten gör i detta skede utgör dock inte något beslut om resolution enligt

9 kap. Ett sådant beslut får fattas när den process som beskrivs i efterföljande paragrafer är avslutad. I princip kommer dock underrättelsen att ha samma innehåll som det planerade beslutet. Detta hindrar dock inte att beslutet kommer att få ett delvis annat innehåll efter överläggningarna med myndigheterna i de andra EES-staterna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.3 och 91.5 i resolutionsdirektivet.

Av artikel 91.2 följer att en resolutionsmyndighet på koncernnivå när den mottar en underrättelse som avses i 1 § efter samråd med övriga medlemmar i det berörda resolutionskollegiet, ska bedöma bl.a. om resolutionsåtgärderna eller andra åtgärder sannolikt skulle leda till att villkoren för resolution uppfylls för ett koncernföretag koncernenhet i en annan stat inom EES.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten får fatta beslut om den samordnande resolutionsmyndigheten inte har lagt fram någon koncernresolutionsordning inom den angivna tidsfristen. I praktiken kan detta komma till uttryck på de två olika sätt som beskrivs i artikel 91.3 och 91.5. Det kan komma till uttryck genom att den samordnande resolutionsmyndigheten underrättar resolutionsmyndigheten om att de åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta enligt 1 § 2 sannolikt inte leder till att villkoren för resolution i artiklarna 32 eller 33 i resolutionsdirektivet uppfylls för något annat företag i koncernen som är etablerat i en annan EES-stat. Någon koncernresolutionsordning upprättas då inte. Om den samordnande resolutionsmyndigheten inte har hört av sig inom den angivna tidsfristen får resolutionsmyndigheten också fatta beslut.

Den samordnande resolutionsmyndigheten ska som huvudregel göra sin bedömning inom 24 timmar. Resolutionsmyndigheten samtycker till att resolutionsmyndigheten får längre tid på sig. I praktiken baserar detta sig på en överenskommelse mellan myndigheterna.

Ett beslut som resolutionsmyndigheten fattar får bara innehålla de åtgärder som framgår av underrättelsen enligt 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.4, 91.7 och 91.9 i resolutionsdirektivet.

Enligt 2 kap. 1 § är en koncernresolutionsordning en plan för resolution av en koncern som upprättas enligt artikel 91.6 i resolutionsdirektivet. Den samordnande resolutionsmyndigheten ska föreslå en koncernresolutionsordning om de åtgärder som resolutionsmyndigheten har angett att den avser att vidta enligt 1 § 2 sannolikt leder till att villkoren för resolution i artikel 32 eller 33 uppfylls för ett koncernföretag i ett annat land inom EES. En koncernresolutionsordning kan innehålla en finansieringsplan enligt artikel 107 i resolutionsdirektivet.

Av den föreslagna bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska försöka komma överens med den samordnande resolutionsmyndigheten och de övriga berörda resolutionsmyndigheterna om planen. En sådan överenskommelse är en internationell överenskommelse enligt 10 kap. regeringsformen. En sådan internationell överenskommelse är bindande för Sverige och resolutionsmyndigheten får inte fatta något beslut som strider mot den. Direktivet anger inte någon tidsgräns inom vilken myndigheterna ska komma överens om koncernresolutionsordningen eller fatta sina separata beslut. Svårigheterna att komma överens torde variera från fall till fall. Ytterst styrs dock den tid myndigheterna har på sig att komma överens av hur brådskande situationen är (artikel 91.11 i resolutionsdirektivet). Som regel torde dock myndigheterna behöva komma överens inom några dagar snarare än några veckor, men det kan inte uteslutas att myndigheter i olika länder har olika syn på hur brådskande situationen är. Det är dock inte möjligt att ange någon tid inom vilken resolutionsmyndigheten ska ta ställning till något av alternativet utan den bedömningen överlämnas till resolutionsmyndigheten, som i denna fråga kan behöva samråda med de berörda svenska myndigheterna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.8 och 91.11 i resolutionsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten inte kan komma överens med de utländska resolutionsmyndigheterna får den enligt *första stycket* fatta ett eget beslut i frågan. Ett sådant beslut får dock bara fattas om de förutsättningar som anges i *andra stycket* är uppfyllda.

Det kan inte uteslutas att den dialog som förekommer mellan myndigheterna leder till förändringar i koncernresolutionsordningen så att den kan accepteras av resolutionsmyndigheten. Om inte ska resolutionsmyndigheten fatta ett separat beslut om resolution. De övriga berörda resolutionsmyndigheterna kan antingen gå med på att tillämpa koncernresolutionsordningen eller fatta separata beslut. Myndigheterna ska dock samarbeta nära med varandra i syfte att trots de olika besluten koordinera sin strategi (se artikel 91.12 och 91.13).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

5 §

Paragrafen genomför artikel 91.10 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att de beslut som fattas av en utländsk myndighet med anledning av överenskommelsen gäller i Sverige och är bindande för resolutionsmyndigheten. Resolutionsmyndigheten får alltså inte fatta beslut som strider mot den utländska myndighetens beslut. En utländsk myndighets beslut får dock inte avse en resolution av ett svenskt företag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

6 §

Paragrafen genomför artikel 91.1 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår vilka bestämmelser som gäller när resolutionsmyndigheten i egenskap av samordnande resolutionsmyndighet mottar en underrättelse som avses i artikel 91.1, dvs. en sådan underrättelse som resolutionsmyndigheten enligt 1 § kan behöva lämna för fallerande dotterföretag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

7 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.2 och 91.3 i resolutionsdirektivet.

När resolutionsmyndigheten får en underrättelse enligt 6 § är den enligt paragrafens *första stycke* skyldig bedöma de sannolika effekterna av resolutionsåtgärderna eller de andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 91.1 b, på koncernen och företagen i andra EES-stater. Bestämmelsen i artikel 91.1 b motsvarar den i 1 § 2.

Om resolutionsmyndigheten bedömer att de planerade åtgärderna leder till att även andra företag i koncernen kan bli föremål för nationella åtgärder motsvarande resolution, ska myndigheten föreslå en koncernresolutionsordning.

Av paragrafens *andra stycke* framgår att resolutionsmyndigheten ska samråda med medlemmarna resolutionskollegiet innan den gör sin bedömning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.7 och 91.11 i resolutionsdirektivet.

Enligt paragrafen ska resolutionsmyndigheten om den föreslår en koncernresolutionsordning ska den enligt den föreslagna bestämmelsen försöka komma överens med de övriga berörda resolutionsmyndigheterna om att den ska genomföras, se författningskommentaren till 3 §. En sådan överenskommelse är en internationell överenskommelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

9 §

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten om den inte kan komma överens med de utländska myndigheterna får fatta ett separat beslut för de företag de ansvarar för. Resolutionsmyndigheten behöver alltså inte inleda något nytt förfarande enligt 12 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

10 §

Paragrafen genomför artikel 91.10 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslut som fattas av en utländsk myndighet såväl efter en överenskommelse enligt 8 § som när myndigheterna inte kommit överens gäller även i Sverige. Ett sådant beslut får dock inte avse resolution av ett svenskt företag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.

11 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.7–91.9 och 91.11 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att 3–5 §§ gäller om den process som beskrivs i artikel 91.1 avser ett utländskt företag och resolutionsmyndigheten blir involverade för att det ansvarar för hanteringen av ett dotterföretag som varken är det fallerande dotterföretaget eller moderföretaget i koncernen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

12 §

Paragrafen genomför artikel 92.1 i resolutionsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten konstaterar att ett moderföretag som det ansvarar för uppfyller förutsättningarna för resolution ska den enligt *första stycket* fastställa det och ange vilka åtgärder den avser att vidta. Beslutet ska sedan sändas till den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga medlemmar i tillsynskollegiet. Så långt överensstämmer förfarandet med det som gäller när resolutionsmyndigheten ansvarar för ett dotterföretag i en gränsöverskridande finansiell koncern (se 1 §).

Till de åtgärder som resolutionsmyndigheten kan komma att föreslå hör att resolutionen ska genomföras på koncernnivå. Resolutionen ska i så fall grunda sig på en koncernresolutionsordning som läggs fram av resolutionsmyndigheten. En sådan ordning får dock läggas fram bara om förutsättningarna i andra stycket är uppfyllda. Sammanfattningsvis handlar det om att huruvida koncernresolution bedöms vara mest lämplig bedöms utifrån några olika förutsättningar. Det framgår inte av direktivet vilken myndighet som ska göra bedömningen, men det bör

rimligen vara resolutionsmyndigheten. Om inte de övriga myndigheterna delar resolutionsmyndighetens bedömning får de förkasta förslaget. Det framgår av 13 § som i sin tur hänvisar till 8 och 9 §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.2.

13 §

Paragrafen genomför artikel 92.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som gäller om resolutionsmyndigheten inte föreslår en koncernresolutionsordning. Den ska då fatta beslut om resolution enligt 9 kap. Den ska dock först samråda med de övriga medlemmarna i kollegiet. Den ska också beakta och följa den koncernresolutionsplan som beslutats, se 3 kap. Det behöver den dock inte göra om den bedömer resolutionsändamålen uppnås effektivare med andra åtgärder än de som finns i planen. Resolutionsmyndigheten ska också inför sitt beslut beakta den finansiella stabiliteten i de övriga EES-länderna.

Senast i samband med underrättelsen enligt 12 § kommer de myndigheterna i de övriga myndigheterna inom EES att få kännedom om moderföretagets problem. Om resolutionsmyndigheten inte avser att genomföra en koncernresolution kan de inte förhindra det utan bara försöka påverka den. Om de bedömer att åtgärderna kommer att påverka de dotterföretag som de ansvarar för bör de i stället vidta de nationella åtgärder som de anser nödvändiga.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.2.

14 §

Paragrafen genomför artiklarna 92.3 och 92.6 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att det som sägs i 8 och 9 §§ gäller om resolutionsmyndigheten lägger fram en koncernresolutionsordning. Av hänvisningen framgår att myndigheten om möjligt ska ingå en internationell överenskommelse med övriga berörda företag om koncernresolutionsordningen eller, om detta inte är möjligt, fatta ett individuellt beslut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.2.

15 §

Paragrafen genomför artiklarna 92.3–92.7 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att vad som gäller när resolutionsmyndigheten ansvarar för hanteringen av ett dotterföretag som varken är det fallerande dotterföretaget eller moderföretaget i koncernen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.2.

11 kap. Följder av ett beslut om resolution för ägare och ledning

1 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 b och delar av artikel 72.

I den föreslagna paragrafen framgår att ett beslut om att försätta ett institut eller något annat företag i resolution, automatiskt innebär att ägare i ett företag eller, i förekommande fall, huvudmännen i en sparbank inte längre får besluta i frågor som ska hanteras av stämman. I stället övertas denna rätt av resolutionsmyndigheten. Detta är en rättsverkan av beslutet om resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 b och delar av artikel 72.

Den kontroll som resolutionsmyndigheten får över företaget innefattar, förutom ägares och huvudmäns befogenheter, även styrelses och verkställande direktörens befogenheter. När resolutionsmyndigheten har bytt ut styrelseledamöter och verkställande direktör (se 3 §) ska den i beslut ange att den inte längre innehar styrelsens eller den verkställande direktörens befogenheter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.1.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 34.1c och 63.1 l i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska utse en ny styrelse och verkställande direktör i ett företag när det blir

försatt i resolution. Detta innebär också att personer som har varit styrelseledamöter eller verkställande direktör inte får fortsätta att vara verksamma i samma eller liknande positioner i företag som fortsätter att driva verksamheten. Den bestämmelsen är för det första tillämplig på företaget under resolution. Om institutet under resolution försätts i konkurs i anslutning till resolutionsbeslutet behöver dock inte personerna bytas ut. Hur lång tid som är rimlig för att konkursen ska anses inträffa i anslutning till resolutionsbeslutet får bedömas från fall till fall.

Om resolutionsmyndigheten inrättar ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag, innebär bestämmelsen för det andra att styrelseledamöter och den verkställande direktören normalt inte får hämtas från företaget under resolution.

Styrelseledamöter som har suttit i styrelsen under den tid som företagets problem har uppkommit, torde som regel inte kunna ges nya eller fortsatta uppdrag i företaget. En eller flera av styrelsens ledamöter eller dess verkställande direktör får dock fortsätta att vara verksam i företaget under resolution eller något företag som bildats som ett led i resolutionen, om det är nödvändigt för att uppnå resolutionsändamålen. Så kan exempelvis vara fallet om det nyligen har tillsatts en ny styrelse med tydliga ambitioner att lösa institutets problem och institutet ska omstruktureras.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.2.

12 kap. Hinder mot exekutiva åtgärder och vissa rättshandlingar kopplade till resolution

1 §

Paragrafen genomför artikel 86.1.

Av paragrafen framgår, genom en hänvisning till konkurslagen, att bara resolutionsmyndigheten får ansöka om att ett företag under resolution ska försättas i konkurs.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 8.9.2.

2 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *först stycke* framgår att utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte får äga rum mot ett

företag under resolution. Bestämmelsen har i huvudsak samma innebörd som motsvarande bestämmelse i 2 kap. 17 § första meningen lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion.

Uppräkningen är uttömmande. Det innebär att det t.ex. inte finns något hinder mot att en pågående rättegång om inte resolutionsmyndigheten med stöd av 3 § ansöker om, och får, vilandeförklaring.

Förbudet mot utmätning avser såväl beslut om utmätning som vidare åtgärder för verkställighet av ett sådant beslut. En utmätning som beslutats innan resolutionsmyndigheten beslutade om resolution får alltså inte genomföras.

Andra stycket behandlar beslut om kvarstad eller betalnings-säkring. Enligt första stycket får det inte ske verkställighet av sådana beslut. Av bestämmelsen framgår att en domstol inte heller får besluta om kvarstad och betalningssäkring.

Av *tredje stycket* framgår att det inte finns något hinder mot utmätning m.m. för förpliktelser som uppkommit efter det att företaget i fråga har försatts i resolution.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 10.2

3 §

Paragrafen genomför artikel 86.3.

Bestämmelsen har behandlats utförligt i avsnitt 10.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 68.1 och 68.3 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att en motpart till ett sådant företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket inte får vidta vissa åtgärder med avseende på ett avtal som ingåtts med företaget enbart på grund av att resolutionsmyndigheten har beslutat om resolution eller resolutionsåtgärder. Detsamma gäller för händelser som har direkt koppling till ett sådant beslut. En sådan händelse kan t.ex. vara ett gäldenärsbyte som sker till följd av att resolutionsmyndigheten överför verksamhet genom försäljningsverktyget, broinstitutswerktyget eller avskiljandeverktyget. En sådan händelse kan också vara ett ägarbyte som sker till följd av att aktierna i ett

företag under resolution överförs genom försäljningsverktyget eller broinstitutsvverktyget. Ett avtalsvillkor som innebär att ett avtal får sägas upp vid ett gäldenärsbyte eller ett ägarbyte är således utan verkan om gäldenärsbytet eller ägarbytet sker som ett resultat av resolutionsmyndighetens användning av något av överföringsverktygen (se 5 §). Vad som avses med resolutionsåtgärder framgår av 13 kap. 1 §.

I *första punkten* anges att en motpart inte får säga upp eller häva ett avtal med företaget enbart p.g.a. ett sådant beslut eller en sådan händelse som anges ovan. Av *andra punkten* följer att en motpart inte heller får ändra villkoren i ett avtal på den grunden. Det skulle t.ex. kunna gälla ändringar av pris eller leveranstid. I *tredje punkten* anges vidare att en motpart inte får ställa in fullgörelsen eller hålla inne sin prestation, t.ex. betalning, mot ett sådant företag.

Fjärde punkten handlar om så kallad kvittning och innebär att en motpart till ett företag t.ex. inte får kvitta en fordran som företaget har på motparten mot en fordran som motparten har på företaget enbart p.g.a. av ett sådant beslut eller en sådan händelse som anges ovan.

Femte och sjätte punkterna behandlar så kallad nettning och syftar dels på avtalsvillkor med innebörden att ett antal fordringar eller skyldigheter omvandlas till en enda nettofordran eller nettoförpliktelse, dels på avtalsvillkor om slutavräkning som innebär att förpliktelser mellan parterna ska slutavräknas. Båda dessa villkor innebär typiskt sett att den tidpunkt vid vilken parterna ska uppfylla sina förpliktelser enligt ett avtal tidigareläggs, så att de antingen omedelbart ska infrias och uttrycks som en förpliktelse att betala ett belopp som motsvarar deras beräknade aktuella värde, eller upphävs och ersätts med en förpliktelse att betala samma belopp. Det kan också uttryckas som att en beräkning görs av vad varje part är skyldig den andre med avseende på dessa förpliktelser och att en nettosumma ska betalas av den part som har den största skulden till den andra parten. Innebörden av femte och sjätte punkten är således att enbart ett beslut om resolution eller resolutionsåtgärder, eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut, inte ger en motpart rätt att utöva nettning på det sätt som beskrivs ovan.

Av *sjunde punkten* framgår att ett sådant beslut eller en sådan händelse i sig inte heller ger en motpart rätt att ta vidta vissa åtgärder med avseende på säkerhetsrätter i tillgångar som tillhör företaget. När det gäller att förfoga över säkerheter innebär det

t.ex. att en panthavare är förhindrad att låna ut en pant till en tredje part enbart på den grunden.

Av *andra stycket* framgår att en motpart inte får göra gällande att ett beslut om resolution eller resolutionsåtgärder, eller en händelse med direkt koppling till ett sådant beslut, är ett kollektivt obeståndsförfarande enligt lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden.

Av *tredje stycket* framgår att förbudet mot att vidta de åtgärder som anges i första stycket och att göra gällande kollektivt obeståndsförfarande endast gäller om företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten. Med väsentliga avtalsförpliktelser avses bl.a. betalnings- och leveransskyldighet samt tillhandahållande av säkerheter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

5 §

Paragrafen saknar direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan ett avtalsvillkor i strid med det som sägs i 4 § har.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

6 §

Paragrafen genomför artikel 68.5. i resolutionsdirektivet.

De beslut som resolutionsmyndigheten kan fatta med stöd av 14 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 § är av sådan karaktär att de skulle kunna innebära att ett företag inte anses fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser gentemot sina motparter. Resolutionsmyndigheten kan med stöd av dessa bestämmelser t.ex. tillfälligt fatta beslut om att stoppa ett företags betalningar. Om ett företag inte betalar en motpart i tid kan det utgöra ett väsentligt avtalsbrott som skulle ge en motpart rätt att vidta de åtgärder som anges i 4 § första stycket. Av paragrafen framgår att ett sådant beslut av resolutionsmyndigheten inte ska betraktas som bristande fullgörelse av företaget vid tillämpning av bestämmelserna i det här kapitlet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 68.1 och delar av artikel 68.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett förbud enligt 4 § under vissa omständigheter också gäller för motparter till andra koncernföretag. I *första punkten* anges att så är fallet beträffande avtal som ingåtts av ett dotterföretag till ett företag under resolution, om ett koncernföretag svarar för fullgörelse av dotterföretagets förpliktelser. Med detta avses bl.a. moderbolagsgarantier men även annat stöd kan komma i fråga.

Detsamma gäller enligt *andra punkten* beträffande avtal som ingåtts av ett koncernföretag, om avtalet innehåller så kallade ”cross-default provisions”.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

8 §

Paragrafen genomför artikel 68.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen ska tillämpas när ett företag som är etablerat i ett land utanför EES har försatts i resolution eller resolutionsåtgärder har vidtagits mot det i det landet, om företaget har dotterföretag eller filialer som är etablerade i Sverige. En förutsättning för tillämpning är att resolutionsmyndigheten har erkänt resolutionsförfarandet i det land utanför EES där företaget i fråga är etablerat. Resolutionsmyndigheten kan erkänna ett sådant resolutionsförfarande med stöd av 27 kap. 2 §. Ett sådant erkännande innebär att 4–7 §§ ska tillämpas i förhållande till dotterföretag eller filialer som är etablerade i Sverige.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

9 §

Paragrafen genomför artikel 68.6 i resolutionsdirektivet.

I artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 anges att internationellt tvingande regler i lagen i det land där vissa avtalsförpliktelser ska utföras, eller har utförts, kan tillerkännas verkan om dessa regler får till följd att avtalets innehåll strider mot lag. Vid bedömningen av om sådana regler ska till-

erkännas verkan ska enligt förordningen hänsyn tas till deras art och syfte liksom till följderna av en eventuell tillämpning.

Av paragrafen framgår att 4–8 §§ ska ha status av sådana internationellt tvingande regler. Detta innebär att bestämmelserna i fråga kan få företräde framför de bestämmelser som annars skulle gälla enligt svenska lagvalsregler. För att så ska ske krävs att vissa avtalsförpliktelser ska utföras, eller har utförts, i Sverige och att en tillämpning av bestämmelserna i fråga får till följd att avtalets innehåll strider mot lag. Så skulle t.ex. kunna bli fallet vid en tillämpning av 4 § då ett avtalsvillkor i strid med 4 § är ogiltigt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

13 kap. Om resolutionsåtgärder

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.40 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar resolutionsåtgärderna.

Av paragrafen framgår att när resolutionsmyndigheten har beslutat om att försätta ett företag i resolution får den också besluta om resolutionsåtgärder.

Resolutionsåtgärder är de åtgärder som får vidtas för att genomföra rekonstruktionen eller avvecklingen av ett företag som försatts i resolution. De kan delas in i två huvudsakliga grupper; tillämpningen av ett resolutionsverktyg och övriga åtgärder. Som regel är det resolutionsmyndigheten som beslutar om resolutionsåtgärderna. Det finns dock ett undantag från detta. Det är att det är regeringen som beslutar om användningen av de statliga stabiliseringsverktygen.

Var de närmare bestämmelserna om respektive verktyg och annan åtgärd finns framgår av hänvisningarna. Där förklarar vi också vad som avses med respektive resolutionsåtgärd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 5.3.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 31.1, 31.2 andra stycket och 31.3 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelserna framgår vad resolutionsmyndigheten ska beakta vid valet mellan olika resolutionsåtgärder och vid utformningen av dem.

Av bestämmelsen i *första stycket* i den aktuella paragrafen, ska resolutionsmyndigheten för välja de resolutionsåtgärder som bäst uppfyller de resolutionsändamål som är relevanta i det enskilda fallet. De resolutionsändamål som är relevanta är inte bara de utgör samhällsintressen enligt beslutet om resolution utan även de övriga mål som är av betydelse för företaget. Resolutionsmyndigheten bör alltså om möjligt inte vidta åtgärder som kommer i konflikt med något av resolutionsändamålen.

Bedömningen av vilka resolutionsåtgärder som ska användas beror på det första av vilken typ åtgärder som har bedömts vara nödvändiga och proportionerliga i resolutionsbeslutet. De resolutionsåtgärder som väljs ska dock inte resultera en mer ingripande behandling av företaget, dess aktieägare eller dess borgenärer än vad situationen kräver. Vid bedömningen vilka resolutionsåtgärder som ska användas måste därför hänsyn tas till andra omständigheter än ändamålen. Dit hör bl.a. det fallerande företags situation, orsakerna till fallissemanget och den samhällsekonomiska situationen liksom till möjligheten i det enskilda fallet att använda ett visst verktyg. Som regel torde det krävas mindre ingripande åtgärder mot ett företag som alljämt har ett positivt eget kapital jämfört med ett företag vars egna kapital är uttraderat. Ytterst styrs dock valet av åtgärder av de bestämmelser som anger när de får användas. Resolutionsmyndigheten ska emellertid också sträva efter att undvika onödig värdeförstörelse och minimera resolutionskostnaderna. Resolutionsändamålen står dock i fokus. En värdeförstörelse är inte onödig om den åtgärd som vidtogs behöver vidtas för att uppnå resolutionsändamålen.

Resolutionsmyndigheten ska välja de resolutionsåtgärder som enligt dess bedömning är bäst. Att myndighetens bedömning står i fokus ska ses mot bakgrund att myndigheten kan behöva välja mellan flera bra lösningar. Vilken av dessa som är bäst i det enskilda fallet kan vara en bedömningsfråga. Myndighetens bedömning ska dock grunda sig på objektiva omständigheter som redovisas i beslutet.

Den kan också enligt *andra stycket* komma att behöva göra en avvägning mellan de olika ändamålen.

Beträffande rangordningen av ändamålen är utgångspunkten att det eller de mål som i det enskilda fallet har identifierats som det

centrala samhällsintresse som motiverar att företaget försätts resolution, också torde vara det viktigast. Generellt kan det dock konstateras att ändamålen att säkerställa att viktiga funktioner kan upprätthållas och att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten som regel torde ha företräde framför övriga ändamål. Skyddet för garanterade insättare och investerare torde som regel ha företräde framför ändamålet att skydda statliga medel. I vissa fall kan det emellertid vara nödvändigt att skjuta till offentliga medel för att undvika störningar i den finansiella stabiliteten. Utgångspunkten är dock att de åtgärder som vidtas, utformas på ett sätt som minimerar behovet av statligt stöd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.4.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 38.1 andra stycket, 40.1 andra stycket, 42.1 andra stycket och 63.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen ger uttryck för att det är resolutionslagen som ska tillämpas när ett institut är under resolution och att resolutionsmyndighetens beslut blir giltigt oavsett vad som sägs i annan lag eller avtal. Detta innebär att resolutionsmyndigheten när den beslutar om och tillämpar resolutionsåtgärder inte behöver inhämta godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna eller borgenärerna i institutet under resolution eller beakta förfarandekrav om att underrätta vissa personer, vilket institutet skulle ha behövt göra för motsvarande åtgärder enligt associationsrättslig lagstiftning. Resolutionsmyndigheten ska däremot följa de förfarandekrav som följer av resolutionslagen. I ordet underrätta inbegrips eventuella krav om att offentliggöra underrättelser eller prospekt eller om att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 83 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslutet om resolutionsåtgärder ska offentliggöras så snart som möjligt. De närmare bestämmelserna om var beslutet ska offentliggöras kommer att framgå av föreskrifter

meddelade avregeringen eller den myndighet regeringen bestämmer. Bestämmelsen kompletterar den i 9 kap. 12 §.

Även ett beslut om att vidta åtgärder mot en EES-filial ska offentliggöras.

Av bestämmelsen i *andra stycket* framgår att beslut om att offentliggöra vissa resolutionsåtgärder i kapitel 14 som handlar om ändring av vissa avtalsvillkor och om förbud mot att fullgöra förpliktelser, ta i anspråk säkerheter och att utöva vissa rättshandlingar ska inkludera villkoren för åtgärden och under vilken tid som åtgärden gäller.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 7.7.

5 §

Paragrafen genomför artikel 34.2 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska använda resolutionsåtgärder på ett sätt som i minsta möjliga mån påverkar andra koncernföretag eller koncernen i dess helhet och som minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten inom EES. Resolutionsmyndighetens val av resolutionsåtgärder liksom dess användning styrs dock enligt *andra stycket* primärt av vilka resolutionsändamål som är relevanta och deras rangordning jämte strävan att undvika onödig värdeförstörelse och minimera resolutionskostnaderna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.13.

6 §

Paragrafen genomför artikel 34.6 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten vidtar inte påverkar de anställdas rätt till arbetstagarrepresentanter. Det gäller även vid byte av styrelse eller tillsättande av en särskild förvaltare.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.14.

7 §

Paragrafen genomför artikel 34.5 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen i paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten bör informera och samråda med representanter för de anställda innan den vidtar en resolutionsåtgärd. Skyligheten är dock inte absolut. I detta ligger att resolutionsmyndigheten får avstå från information och samråd om det inte är lämpligt. Grunderna för ett sådant ställningstagande ska kunna verifieras i efterhand.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.14.

8 §

Paragrafen genomför artikel 44.2 tredje stycket i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller en anvisning till resolutionsmyndigheten om hur de ska agera om företaget under resolution har gett ut säkerställda obligationer. Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten då ska hålla tillgångar och derivat avtal avskilda från de övriga tillgångar som ett institut under resolution har. Den ska också se till att tillgångarna tillförs tillräcklig finansiering.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.5.

9 §

Paragrafen genomför delar av artikel 73 a i resolutionsdirektivet.

Paragrafen preciserar den allmänna princip som gäller enligt 1 kap. 7 §, om att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer vid resolution inte får bli sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Paragrafen blir tillämplig när resolutionsmyndigheten använder något av överföringsverktygen, dvs. försäljningsverktyget, broinstitutetsverktyget eller avskiljande-verktyget för att göra en partiell överföring.

Bestämmelsen innebär att resolutionsmyndigheten ska säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och de borgenärer vars fordringar inte överförts inte blir sämre än om företaget under resolution hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Ett sådant säkerställande sker genom att en oberoende person gör en värdering enligt 7 kap. 12 § varvid det fastställs om det ekonomiska utfallet blivit sämre för ägarna eller borgenärerna. Om så är fallet ska ersättning utgå ur resolutionsreserven i enlighet med vad som anges i 24 kap. 8 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.2.

10 §

Paragrafen genomför artikel 73 b i resolutionsdirektivet.

I likhet med 9 § utgör denna paragraf en precisering av den allmänna princip som gäller enligt 1 kap. 7 §, om att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer vid resolution inte får bli sämre än om företaget hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Paragrafen blir tillämplig om resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget. Resolutionsmyndigheten ska då säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och de borgenärer vars fordringar har skrivits ned eller konverterats till aktier eller andra äganderättsinstrument inte blir sämre än om företaget i stället hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Hur ett sådant säkerställande ska gå till framgår av författningskommentaren till 9 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.2.

11 §

Paragrafen genomför artikel 109.1 andra stycket resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar de i 10 och 11 §§ men avser insättningsgarantisystemet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 19.2 och 21.4.7.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 67.

Av paragrafens *första stycke* framgår vilka skyldigheter resolutionsmyndigheten är skyldig att vidta beträffande egendom i tredje land. Utgångspunkten är att resolutionsmyndigheten – eller den ger i uppdrag att kontrollera företaget under resolution – ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att den beslutade resolutionsåtgärden får avsedd effekt. Intill det sker, är resolutionsmyndigheten – eller den som får uppdraget av myndigheten – skyldig att förvalta tillgångar etc. eller fullgöra förpliktelser som följer med dem.

Om det efter det att beslutet har fattats visar sig att det är högst osannolikt att åtgärden kommer att få effekt, ska resolutionsmyndigheten besluta att åtgärden inte längre ska gälla. Enligt *andra stycket* ska då åtgärderna återgå. Det betyder exempelvis att beslut om nedskrivning eller konvertering som har fattats ska återställas. Egendom som har överförts till en privat aktör ska återföras och resolutionsmyndigheten ska betala tillbaka den ersättning som den mottagit. Villkoren för detta bör framgå av de avtal som resolutionsmyndigheten upprättar. För att genomföra en resolution kommer resolutionsmyndigheten sannolikt att besluta om andra åtgärder i stället för de som inte gäller. Det gäller inte minst i fråga om nedskrivning eller konvertering.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.9.

14 kap. Beslut om ändring av vissa avtalsvillkor och om förbud mot att fullgöra förpliktelser, ta i anspråk säkerheter och att utöva vissa rättshandlingar

1 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 j i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger att resolutionsmyndigheten får ändra de angivna avtalsvillkoren i avtal om kvalificerade skulder eller om relevanta kapitalinstrument som ett företag under resolution har ingått. Resolutionsmyndigheten kan besluta om ändrade avtalsvillkor i enlighet med bestämmelsen som en del av skuldnedskrivningsverktyget, men också helt fristående från tillämpning av detta verktyg.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.4.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 69.1 och artikel 69.3 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen ges resolutionsmyndigheten befogenhet att tillfälligt förbjuda fullgörelse av betalnings- och leveransförpliktelser som följer av ett avtal som har ingåtts av ett företag under resolution. Ett sådant tillfälligt fullgörelseförbud kan vara helt eller partiellt. Det kan t.ex. avse endast vissa förpliktelser i ett avtal, eller

en viss typ av avtal. Med leveransförpliktelser avses t.ex. förpliktelser att leverera värdepapper eller valuta.

Ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud gäller även motpartens förpliktelser enligt det aktuella avtalet. Motparten är i så fall inte skyldig att fullgöra sina förpliktelser enligt avtalet. Bestämmelsen innebär dock inte ett förbud för motparten att fullgöra förpliktelserna. Motparten har därför trots ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud rätt att med befriande verkan fullgöra sina förpliktelser.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 69.1 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen anges den maximala tid som ett tillfälligt fullgörelseförbud får gälla och hur den tiden ska beräknas. Bankdag definieras i 2 kap. 1 § 2.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

4 §

Paragrafen genomför artikel 69.2 i resolutionsdirektivet.

Fullgörelse av en betalnings- eller leveransförpliktelse kan infalla under den tidsperiod som anges i 2 §. Av paragrafen framgår att fullgörelse i sådana fall ska ske omedelbart efter utgången av den tidsperioden. Detta gäller förpliktelser för både företaget under resolution och för dess motpart.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

5 §

Paragrafen genomför artikel 69.4 i resolutionsdirektivet.

Resolutionsmyndighetens beslut om tillfälligt fullgörelseförbud får inte avse alla typer betalnings- och leveransförpliktelser. Av paragrafen framgår vilka förpliktelser som undantas.

I *första punkten* anges att förpliktelser som omfattas av insättningsgarantin undantas. Ett företag under resolution kan således trots ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud göra utbetalningar till insättare som omfattas av insättningsgarantin.

Av *andra punkten* framgår att överföringsuppdrag avseende betalningar eller leveranser av finansiella instrument som har lagts in i ett anmält avvecklingssystem. Anmält avvecklingssystem definieras i 2 kap. 1 § 1. Exempel på sådana avvecklingssystem är Riksbankens betalningssystem (RIX), Bankgirocentralens betalningssystem, Euroclears (tidigare VPC:s) värdepappersavvecklingssystem samt OMX:s system för clearing och avveckling av derivataffärer. Undantaget gäller även för administratörer av sådana system. Av definitionen framgår att även vissa utländska avvecklingssystem omfattas.

Av *tredje punkten* följer att ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud inte heller får avse betalnings- eller leveransförpliktelser som ska fullgöras mot centrala motparter eller centralbanker. Med centrala motparter avses samma sak som i artikel 2(1) i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

I *fjärde punkten* anges slutligen att även sådana finansiella instrument och medel som omfattas av lagen (1999:158) om investerarskydd ska undantas. Det rör sig således om sådana tillgångar som ett företag hanterar när det utför så kallade investeringstjänster åt kunder. Med investeringstjänst avses bland annat köp, försäljning eller förvaring av t.ex. överlåtbara värdepapper, penningmarknadsinstrument och derivatinstrument.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

6 §

Paragrafen saknar direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet. Den har utformats med 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) som förebild.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan en fullgörelse i strid med resolutionsmyndighetens beslut enligt 2 § har. En bedömning måste då göras av om motparten är i ond eller god tro om beslutet. I denna bedömning bör särskild hänsyn tas till att ett sådant beslut ska offentliggöras på särskilt sätt, och att förbudet gäller först från och med den tidpunkten. Det torde i normalfallet bli svårt att hävda god tro efter ett offentliggörande, med tanke på hur snabbt information om ett sådant beslut kan spridas bland finansmarknadens aktörer.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 70.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* ges resolutionsmyndigheten befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk säkerheter i tillgångar som tillhör ett företag under resolution. Ett sådant förbud kan, i likhet med ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud enligt 2 §, vara helt eller partiellt. Det kan t.ex. avse endast en viss typ av säkerhet, eller en viss säkerhet som innehas av en viss borgenär.

I *andra stycket* anges den maximala tid som ett förbud enligt första stycket får gälla och hur den tiden ska beräknas. Bankdag definieras i 2 kap. 1 § 2.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 10.5.3.

8 §

Paragrafen genomför artikel 70.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten under vissa omständigheter ska fatta ett särskilt beslut om förbud att ta i anspråk säkerheter även med avseende på andra företag inom koncernen. Det sakliga innehållet i det beslutet ska motsvara det sakliga innehållet i det beslut som avses i 7 §. Det innebär att om ett beslut enligt 7 § är begränsat till att endast avse t.ex. marginalsäkerheter så ska samma begränsning gälla med avseende på samtliga dessa koncernföretag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.3.

9 §

Paragrafen genomför artikel 70.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att vissa typer av säkerheter ska undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk en säkerhet. I *första punkten* anges att säkerheter som har ställts ut i samband med deltagande i ett avvecklingssystem undantas, vilket bl.a. omfattar alla realiserbara tillgångar som tillhandahålls genom pantsättning, ett återköpsavtal eller liknande avtal eller på annat sätt för att säkra rättigheter och förpliktelser som kan uppstå i samband med ett system. Detta

inkluderar finansiella säkerheter enligt artikel 1.4 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet.

För exempel på sådana avvecklingssystem som avses i första punkten, se författningskommentaren till 5 §. Undantaget gäller även i förhållande till administratörer av sådana system.

Av *andra punkten* följer att även säkerheter som innehas av centralbanker eller centrala motparter undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk en säkerhet. Med centrala motparter avses i detta sammanhang samma sak som i artikel 2(1) i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Av *andra stycket* följer att två olika typer av säkerheter – marginalsäkerhet och annan panträtt – undantas om de har ställts ut till någon av de parter som anges i första stycket. Med marginalsäkerhet avses i allmänhet säkerhet uttryckt i en andel av värdet på ett finansiellt instrument, t.ex. ett derivatkontrakt, som måste finnas på ett visst konto för att positionen (kontraktet) ska kunna vidmakthållas. Det krävs regelmässigt att säkerhet ställs vid avtalets ingående i form av initial marginalsäkerhet och löpande under kontraktets giltighetstid i takt med att marknadsvärdet på kontraktet ändras i form av tilläggsmarginälsäkerhet. Behovet av tilläggsmarginälsäkerhet förändras, i allmänhet fortlöpande. Motparten gör löpande bedömningen av om det ska krävas ytterligare säkerhet i förhållande till kontraktet. Om så är fallet, underrättas investeraren ifråga. (Ds 2013:68 s. 46–47).

Med den andra typen av säkerhet, ”vanlig” panträtt, avses att viss egendom har ställts till en panthavares förfogande som säkerhet för en viss förpliktelse. Panträdden ger panthavaren rätt att själv tillgodogöra sig prestationens värde ur den pantsatta egendomen, om den prestation som säkerställs inte fullgörs på rätt sätt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.3.

10 §

Paragrafen saknar direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet. Den har utformats med 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) som förebild.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan en rättshandling i strid med resolutionsmyndighetens beslut enligt 7 eller 8 § har. En bedömning måste då göras av om motparten är i ond eller god tro om beslutet. Denna bedömning ska ske på samma sätt som en bedömning enligt 6 §, se författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.3.

11 §

Paragrafen genomför delar av artikel 71.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* ges resolutionsmyndigheten befogenhet att tillfälligt förbjuda en motpart till ett företag under resolution att utöva vissa rättigheter som följer av ett avtal som motparten ingått med företaget. Se författningskommentaren till 12 kap. 4 § för en närmare redogörelse för innebörden av dessa åtgärder. Beslutet kan avse t.ex. en viss typ av avtal, ett visst bestämt avtal eller vissa specifika avtalsrättigheter.

I *andra stycket* anges att en förutsättning för att myndigheten ska få fatta ett sådant beslut är att företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser. Se författningskommentaren till 12 kap. 4 § för en redogörelse för vad som avses med väsentliga avtalsförpliktelser.

Av *andra stycket* framgår den maximala tid som ett beslut enligt första stycket får gälla och hur den tiden ska beräknas. Bankdag definieras i 2 kap. 1 § 2.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 71.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten under vissa omständigheter också får förbjuda motparter till ett dotterföretag till ett företag under resolution att vidta sådana åtgärder som anges i 11 § första stycket beträffande ett avtal med dotterföretaget. Ett sådant beslut får enligt *första punkten* endast fattas om företaget under resolution har åtagit sig att svara för dotterföretagets förpliktelser. Med detta torde främst avses moderbolagsgarantier men även annat stöd torde kunna komma i fråga. Ytterligare ett

krav för att bestämmelsen ska bli tillämplig är enligt *andra punkten* att grunden för att vidta åtgärden är obestånd hos företaget under resolution eller dess finansiella ställning i övrigt. Med det sistnämnda avses t.ex. ett avtalsvillkor som ger motparten rätt att säga upp avtalet om företagens under resolution finansiella ställning är ogynnsam.

Av *andra stycket* följer att den tid som ett förbud enligt första stycket får gälla är densamma som för ett förbud för en motpart till ett företag under resolution att utöva rättigheter som följer av ett avtal som ingåtts med det företaget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 71.2 i resolutionsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten har använt, eller kan komma att använda, något av överföringsverktygen (försäljningsverktyget, broinstitutsvetktyget eller avskiljandeverktyget) för att göra en överföring, får ett beslut om tillfälligt förbud för en motpart att vidta åtgärder enligt 12 § som huvudregel endast fattas om samtliga dotterföretagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet också har överförts eller kan komma att överföras. Om endast en del av dessa tillgångar, rättigheter och förpliktelser överförs kan resolutionsmyndigheten ändå fatta ett sådant beslut under förutsättning att myndigheten själv ser till att de förpliktelser som följer av avtalet mellan dotterföretaget och motparten säkerställs på ett tillfredsställande sätt. Det kan t.ex. ske genom att resolutionsmyndigheten lämnar garantier motsvarande de som lämnats av företaget under resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

14 §

Paragrafen genomför artikel 71.3 i resolutionsdirektivet.

Av *första punkten* framgår att avtal som är hänförliga till deltagande i ett anmält avvecklingssystem ska undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att fatta beslut enligt 11 och 12 §§. Anmält avvecklingssystem definieras i 2 kap. 1 § 1. För exempel på

sådana system, se författningskommentaren till 5 §. Undantaget gäller även i förhållande till administratörer av sådana system.

Av *andra punkten* följer att ett förbud enligt 11 eller 12 § inte heller får avse avtal med centrala motparter eller centralbanker. Med centrala motparter avses samma sak som i artikel 2(1) i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

15 §

Paragrafen genomför artikel 71.4 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen ges en motpart till ett företag under resolution eller dess dotterföretag möjlighet att vidta åtgärder enligt 11 § första stycket trots att resolutionsmyndigheten har fattat ett beslut enligt 11 eller 12 §. En förutsättning för detta är att resolutionsmyndigheten har bedömt att företaget i fråga kan fortsätta sin verksamhet som en ”going concern” och att företagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser därför inte ska överföras eller dess skulder bli föremål för nedskrivning eller konvertering genom användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

16 §

Paragrafen genomför artikel 71.5 a i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår under vilka förutsättningar en motpart får vidta åtgärder enligt 11 § första stycket, om de rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet har överförts genom användning av något överföringsverktyg (försäljningsverktyget, broinstituttsverktyget eller avskiljandeverktyget). Ett sådant avtal får t.ex. inte sägas upp enbart på grund av ett beslut om resolution, se 12 kap. 4 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

17 §

Paragrafen saknar direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet. Den har utformats med 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) som förebild.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan en uppsägning i strid med resolutionsmyndighetens beslut enligt 11 eller 12 § har. En bedömning måste då göras av om motparten är i ond eller god tro om beslutet. Denna bedömning ska ske på samma sätt som en bedömning enligt 6 § och 10 §, se författningskommentarerna till de paragraferna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

18 §

Paragrafen genomför artiklarna 69.5, 70.4 och 71.6 i resolutionsdirektivet.

Ett beslut enligt 2, 7, 8, 11 eller 12 § kan påverka det finansiella systemet. Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska ta särskild hänsyn till detta när den fattar ett sådant beslut. Om myndigheten bedömer att ett beslut skulle kunna påverka det finansiella systemet negativt kan det sammantaget, även med hänsyn till vad myndigheten i övrigt har att beakta vid sin prövning, vara motiverat att avstå från att fatta ett sådant beslut. Prövningen får ske med utgångspunkt i omständigheterna i det enskilda fallet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 10.5.2, 10.5.3 och 10.5.4.

15 kap. Kompletterande åtgärder

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 64.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en förutsättning för att resolutionsmyndigheten ska få besluta om sådana åtgärder som anges i 2–4 §§ är att den gör det i anslutning till att den fattar beslut om resolution eller vidtar en annan resolutionsåtgärd. De åtgärder som anges i dessa paragrafer kan således inte vidtas självständigt. Resolutionsmyndigheten får endast vidta åtgärderna om den anser att det är nödvändigt för att säkerställa att ett beslut om resolution

eller en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 b i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får förbjuda en innehavare av äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution att förvärva ytterligare sådana instrument. Med äganderättsinstrument torde avses aktier, teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter utgivna enligt aktiebolagslagen (2005:551). Ett sådant beslut kan t.ex. innebära att teckning av nya aktier med utnyttjande av optionsrätt inte kan ske.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 53.2 b och 64.1c i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får begära att en börs, ett värdepappersinstitut eller Finansinspektionen fattar vissa beslut med avseende på finansiella instrument som har getts ut av ett företag under resolution.

I *första punkten* anges att myndigheten får begära att en börs ska avslå en begäran om upptagande till handel på en reglerad marknad av finansiella instrument som har getts ut av ett företag under resolution eller att ett sådant instrument ska avnoteras.

Av *andra punkten* följer att myndigheten får framställa en motsvarande begäran till ett värdepappersinstitut avseende handel på handelsplattformar.

Av *tredje punkten* framgår att myndigheten även får begära att Finansinspektionen beslutar att stoppa handeln med finansiella instrument som har getts ut av ett företag under resolution.

I lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden finns bestämmelser som innebär att en börs, ett värdepappersinstitut och Finansinspektionen ska efterkomma en sådan begäran (11 kap. 11 a §, 15 kap. 11 § och 22 kap. 2 a §).

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten även får begära att en behörig myndighet inom EES fattar ett beslut som motsvarar något av de beslut som anges i första stycket. Att det finns möjlighet för dessa myndigheter att fatta ett sådant beslut följer av EU-rätten. Vid utövandet av den befogenheten kommer de behöriga myndigheterna att tillämpa den nationella lagstiftning som genomför EU-rätten och inte vare sig EU-rätten direkt eller svenska bestämmelser. Det kommer i paragrafen till uttryck genom formuleringen motsvarande beslut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 63 k och 64.1 f i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får besluta att säga upp ett avtal med omedelbar verkan eller ändra villkoren i ett avtal som ett företag under resolution är part i. Ett sådant beslut är ingripande för motparten och ska föregås av en proportionalitetsbedömning. Det får exempelvis inte leda till att det ekonomiska utfallet för en borgenär blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation, se 1 kap. 7 § och författningskommentaren till den bestämmelsen.

Många gånger torde de problem som uppstår i anslutning till att resolutionsmyndigheten beslutar om resolution eller vidtar en resolutionsåtgärd kunna hanteras genom användning av någon annan befogenhet. Beslut enligt den angivna paragrafen kan därför inte förväntas bli särskilt vanligt förekommande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 49 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger hur resolutionsmyndigheten ska gå till väga vid nedskrivning eller konvertering av en skuld som hänförs till ett derivat.

Nettningsavtal definieras i 24 kap. 1 § 5.

Eba, efter samråd med Esma, ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de metoder och principer avseende värderingen av skulder som hänför sig till derivat.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.12.

16 kap. Särskild förvaltare

1§

Paragrafen genomför artiklarna 35.1, 35.2, 35.3., 35.4, 59.1 och 72.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten får besluta att utse en särskild förvaltare för ett företag som är försatt i resolution. Resolutionsmyndigheten får ge den särskilda förvaltaren i uppdrag att utföra uppgifter som normalt åligger stämman och styrelsen. Av *andra stycket* framgår att den särskilda förvaltaren ska följa de instruktioner som resolutionsmyndigheten utfärdar för denne. Detta innebär att den särskilda förvaltaren utövar befogenheterna under resolutionsmyndighetens kontroll. Det är upp till resolutionsmyndigheten att i varje enskilt fall besluta om myndigheten vill begränsa omfattningen av de uppgifter den särskilda förvaltaren ska utföra. Resolutionsmyndigheten kan också ställa krav på dess medgivande för vissa åtgärder. Den särskilda förvaltarens mandat fastställs närmare genom avtal som upprättas mellan myndigheten och den särskilda förvaltaren.

Av *tredje stycket* framgår att den som utses till särskild förvaltare är ålagd att främja de relevanta resolutionsändamålen och att genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut. Denna uppgift ska vara överordnad alla andra ledningsuppgifter i enlighet med bolagsordningen och nationell rätt, i den mån de är oförenliga. De åtgärderna kan inbegripa kapitalökning, en omorganisation av institutets ägarstruktur eller att andra finansiellt och organisatoriskt sunda institut tar över institutet i enlighet med ett resolutionsverktyg.

Av *fjärde stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska offentliggöra tillsättandet av en särskild förvaltare. Detta görs lämpligen på myndighetens webbplats.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

2 §

Paragrafen genomför artikel 35.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att den särskilda förvaltaren behöver ha den särskilda insikt och erfarenhet som uppdraget kräver. Ett exempel på när resolutionsmyndigheten kan finna det lämpligt att utse en särskild förvaltare är när den vill säkerställa att företagets verksamhet bedrivs på ett sätt som främjar resolutionsändamålen samtidigt som resolutionsmyndigheten inte själv vill överta uppgifterna. Följaktligen behöver den särskilda förvaltaren ha insikt i resolutionsändamålen och hur företagets verksamhet kan påverka dessa. Paragrafen innebär dock att kraven på insikt och erfarenhet anpassas efter hur förvaltningsuppdraget är utformat.

Av *andra* och *tredje stycket* framgår att den särskilda förvaltaren inte får stå i ett jävsförhållande till någon ägare eller borgenär eller någon annan som gör att förtroendet för den särskilda förvaltaren rubbas. Om så är fallet ska den särskilda förvaltaren omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten om detta. Det är viktigt att det finns förtroende för att resolutionsmyndigheten tar de hänsyn till olika intressen som följer av denna lag och inte agerar på ett sätt som utan grund i lagens ändamål gynnar någon enskild aktör. Av detta följer att om myndigheten utser en särskild förvaltare att utföra uppgifter på dess uppdrag får det inte heller föreligga risk att denna står i ett förhållande som kan rubba förtroendet för resolutionsmyndighetens opartiskhet.

Av fjärde stycket framgår att om förvaltaren visar godtagbara skäl för att avsäga sig uppdraget ska resolutionsmyndigheten entlediga den särskilda förvaltaren.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

3 §

Paragrafen genomför artikel 35.5 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar den särskilda förvaltarens skyldighet att upprätta en skriftlig berättelse. Förutom i början och slutet av den särskilda förvaltarens uppdrag får resolutionsmyndigheten bestämma att den särskilda förvaltaren ska lämna en skriftlig berättelse även vid andra tillfällen.

Den skriftliga berättelsen ska innehålla förvaltarens bedömning av företagets ekonomiska och finansiella situation och, i före-

kommande fall, de åtgärder som förvaltaren har vidtagit. För att hinna skaffa sig en god uppfattning av företagets ekonomiska ställning är det rimligt att förvaltaren får ett par veckor på sig efter att denne tillträtt uppdraget för att lämna in den första skriftliga berättelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

4 §

Paragrafen genomför artikel 35.4 och 35.6.

Paragrafen anger att en särskild förvaltare får utses som längst för en period av ett år. Uppdraget kan dock förlängas om grunderna för att tillsätta förvaltaren alltjämt föreligger.

I *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten med omedelbar verkan kan skilja en särskild förvaltare från sitt uppdrag utan att behöva motivera detta. Denna möjlighet ska finnas oavsett vad som har avtalats mellan resolutionsmyndigheten och den särskilde förvaltaren.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

5 §

Av paragrafen framgår att den särskilda förvaltaren ansvarar för skada som denne åsamkat bolaget inom ramen för sitt uppdrag om det har skett uppsåtligt eller av oaktsamhet. Ansvarsfrågan i det enskilda fallet får bedömas utifrån uppdragets omfattning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

17 kap. Åtgärder mot ägare

1 §

Paragrafen genomför artikel 37.2, delar av 47.1, delar av artikel 60 och artikel 63.1 h i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger att resolutionsmyndigheten ska besluta om att aktiekapitalet i ett företag under resolution ska minskas i proportion till företagets förluster enligt värderingen i 7 kap. 1 §.

Syftet är att säkerställa att principen i 1 kap. 6 § upprätthålls.

Bestämmelsen är tillämplig på aktiebolag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.3.

2 §

Paragrafen genomför artikel 47.1 b i resolutionsdirektivet.

Om företaget under resolution, enligt värderingen i 7 kap 1 §, har ett positivt eget kapital får resolutionsmyndigheten späda ut befintliga aktieägarers ägarandel exempelvis genom att konvertera skulder till nya aktier.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.3.

3 §

Paragrafen genomför artikel 47.1 a i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får kombinera ett beslut enligt 1 § med ett beslut om indragning av aktier eller en överföring av aktier till borgenärer som har fått sin fordran helt eller delvis nedskriven.

Resolutionsmyndigheten kan besluta om att vida en eller flera av åtgärderna i bestämmelsen.

Åtgärderna i bestämmelsen ska också vidtas beträffande sådana personer som har tilldelats, eller för vars räkning det har getts ut, aktier till följd av en utlösande händelse som inträffat före eller samtidigt som företaget försattes i resolution.

Eba ska utfärda riktlinjer om de omständigheter då var och en av de åtgärder som anges i denna bestämmelse skulle vara lämplig.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.4.

4 §

Paragrafen genomför artikel 37.2, delar av 47.1 och delar av artikel 60.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska kunna vidta motsvarande åtgärder som i 1 och 2 §§ om företaget under resolution är en ekonomisk förening – inklusive en kreditmarknadsförening – eller en medlemsbank.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.5.

5 §

Paragrafen genomför artikel 53.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen har samma materiella innehåll som 22 kap. 22 § (skuldnedskrivningsverktyget). Därför hänvisas till författningskommentaren där.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.6.

18 kap. Försäljningsverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.58 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen definieras försäljningsverktyget. Genom hänvisningen till 2 § framgår att det ska vara fråga om en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag under resolution eller av äganderättsinstrument som har getts ut av ett sådant företag. Överföringen kan omfatta samtliga eller vissa av tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna. Detsamma gäller om det är äganderättsinstrument som överförs.

Av paragrafen framgår vidare att mottagaren vid en överföring ska vara en förvärvare som inte är ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag, t.ex. en privat köpare. Vad som avses med broinstitut och tillgångsförvaltningsbolag framgår av 19 kap. 17 § och 20 kap. 13 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 38.1 och 63.1 c och d i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som får överföras genom användning av försäljningsverktyget.

I *första punkten* anges att tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag under resolution får överföras. Dessa kan vara av vilken typ som helst. Det finns således inte några begränsningar i det avseendet.

Av *andra punkten* framgår vidare att äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution får överföras. De äganderättsinstrument som torde kunna komma i fråga är aktier,

teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter (se avsnitt 12.2.1). Sådana äganderättsinstrument kan endast ges ut av aktiebolag. När det gäller företag under resolution som är medlemsbanker eller sparbanker torde det i praktiken endast bli aktuellt med inkrämsöverlåtelser.

En överföring enligt andra punkten kommer i de flesta fall sannolikt att ske i två steg. Först löser resolutionsmyndigheten in instrumenten från innehavaren och därefter överförs de till förvärvaren. I praktiken kommer således instrumenten att överföras från resolutionsmyndigheten, inte från den ursprungliga innehavaren av instrumenten.

Resolutionsmyndigheten får göra flera överföringar från ett företag under resolution till samma förvärvare. Det sker då inom ramen för samma beslut. Eftersom försäljningsverktyget enligt definitionen används för att göra överföringar från ett företag under resolution är det däremot inte möjligt att göra kompletterande överföringar efter att ett företag under resolution har försatts i konkurs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 12.2.1 och 12.2.2.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 38.6 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får göra så kallade återföringar, dvs. föra tillbaka sådant som har överförts genom användning av försäljningsverktyget till den ursprungliga ägaren.

I *första punkten* anges att myndigheten får föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget under resolution. I likhet med vad som gäller vid en överföring enligt 2 § kan en återföring inte ske till företaget om det har försatts i konkurs.

En återföring kan enligt *andra punkten* även omfatta äganderättsinstrument som har getts ut av företaget under resolution. Sådana instrument får föras tillbaka till den ursprungliga innehavaren av instrumenten. Vad som avses med äganderättsinstrument framgår av författningskommentaren till 2 §.

Av *andra stycket* framgår under vilka förutsättningar resolutionsmyndigheten får göra en återföring.

I *första punkten* anges att så får ske om möjligheten till återföring framgår av beslutet om överföring.

Enligt *andra punkten* föreligger en sådan möjlighet också om överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller villkoren i beslutet om överföring. Enkelt uttryckt handlar det i dessa fall om att fel tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument har överförts.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.2.

4 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att det av beslutet om överföring ska framgå under vilken tid återföring får ske. Det är upp till resolutionsmyndigheten att utifrån omständigheterna i det enskilda fallet avgöra hur lång denna tid ska vara.

I paragrafen anges vidare att även eventuella övriga villkor för en återföring ska framgå av beslutet om överföring. Den ersättning som ska utgå vid återföring regleras i 5 §. Villkor enligt detta stycke skulle kunna bestå i formerna för överföring, när själva överföringen ska äga rum eller om alla berörda instrument ska överföras samtidigt eller vid olika tillfällen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.2.

5 §

Första stycket saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet och har utformats med 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) som förebild. Andra stycket genomför delar av artikel 38.6 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges att den som har fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen om en återföring ska ske. Ersättningen ska motsvara den ersättning som erhöles från, eller betalades till, förvärvaren i samband med överföringen. Det behöver dock inte vara fråga om samma typ av ersättning. Om förvärvaren exempelvis betalat för vissa tillgångar genom att överta vissa skulder kan dessa tillgångar återlämnas mot ersättning i form av kontanta medel. Om skulder återförs ska förvärvaren ersätta företaget under resolution med ett belopp som motsvarar skulden. Av *andra stycket* framgår även att mottagaren vid en återföring är skyldig att ta emot det som återförs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.2.

6 §

Paragrafen genomför artikel 38.13 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen följer att ägare och borgenärer vars fordringar inte har överförts till förvärvaren inte har rätt till de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som har överförts. Detta gäller oavsett grunden för ett eventuellt anspråk.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 a i resolutionsdirektivet.

Den befogenhet för resolutionsmyndigheten som anges i *första stycket* innebär att myndigheten kan besluta att skyldigheter eller ansvarsförbindelser som är hänförliga till tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs inte ska gälla mot förvärvaren. Det kan t.ex. röra sig om optionsrätter, nyttjanderätter eller licensrätter. Befogenheten har potentiellt långtgående effekter för berörda parter, varför kravet på proportionalitet och nödvändighet blir extra viktigt när resolutionsmyndigheten utövar befogenheten. Resolutionsmyndigheten får exempelvis inte utöva befogenheten på ett sätt som innebär att det ekonomiska utfallet för en ägare eller en borgenär blir sämre än om resolution inte inletts utan företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

I *andra stycket* görs undantag för sådana säkerhetsrätter som omfattas av lagens skyddsregler (se 24 kap. 4 §).

I *tredje stycket* anges att rätt till ersättning enligt direktivet inte utgör en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som avses i första stycket. Sådan ersättning kan t.ex. vara ersättning som betalas av en förvärvare vid en överföring genom försäljningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.5.

8 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 d, delar av artikel 64.1 f samt 64.2–64.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en förvärvare ska överta samtliga rättigheter och förpliktelser som omfattas av en överföring genom användning av försäljningsverktyget. Om exempelvis en pantsatt tillgång överförs övertar förvärvaren den förpliktelse som pantsättningen innebär. Paragrafen omfattar även rättsliga förfaranden som avser de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs.

Avtal som har ingåtts av företaget under resolution fortsätter att vara gällande. Avtalsvillkoren är desamma och en motpart har således rätt att utöva de rättigheter som följer av avtalet, däribland rätten att säga upp avtalet, om avtalsvillkoren medger en sådan rätt till följd av en handling eller underlåtenhet som begåtts av företaget under resolution före den relevanta överföringen eller av förvärvaren efter den relevanta överföringen. Ett beslut enligt 14 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 § har dock alltid företräde, se författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.6.

9 §

Paragrafen genomför artiklarna 64.1e och 64.2 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen ges resolutionsmyndigheten rätt att ålägga företaget under resolution och förvärvaren att samarbeta på visst sätt. Ett sådant föreläggande får förenas med vite enligt lagen (1985:286) om viten, se 29 kap. 9 § och författningskommentaren till den bestämmelsen. Det handlar främst om att lämna information men även andra understödsåtgärder är tänkbara.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.7.

10 §

Paragrafen genomför artikel 38.2 och 38.3 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen anges att en överföring genom användning av försäljningsverktyget ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjordes i samband med att resolutionen inleddes beaktas, se 7 kap. 1 § och författningskommentaren till den bestämmelsen. I övrigt får hänsyn tas till rådande omständigheter. Innebörden av

affärsmässiga villkor kan således variera beroende på marknadsförhållandena. En viss ersättning kan exempelvis anses vara affärsmässig i en systemkris då det finns ont om köpare, medan samma ersättning inte anses vara affärsmässig i en stabil marknad. Det finns således inget absolut krav på att den ersättning som betalas motsvarar det värde som fastställts i värderingen. Av kravet på att värderingen ska beaktas följer dock att en avvikelse från denna ska kunna motiveras, exempelvis med att marknadsförhållandena har förändrats sedan tidpunkten för värdering.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.3.1.

11 §

Paragrafen genomför artikel 39.1 och delar av artikel 39.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att de äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution eller de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget som ska överföras genom användning av försäljningsverktyget först ska bjudas ut till försäljning på marknaden. Resolutionsmyndigheten kan använda olika tillvägagångssätt när den lämnar ett erbjudande om försäljning på marknaden. Vissa tillgångar och förpliktelser kan exempelvis bjudas ut till försäljning separat. Allt som ska överföras måste dock bjudas ut till försäljning.

Av *andra stycket* följer de krav som erbjudandet om försäljning måste uppfylla.

I *första punkten* anges att erbjudandet om försäljning ska vara öppet för insyn, vilket innebär att det ska vara så öppet som möjligt med beaktande av rådande omständigheter och intresset av att uppnå resolutionsändamålen. Att erbjudandet om försäljning ska vara öppet för insyn innebär exempelvis att de olika potentiella köparna ges information om hur processen kommer att gå till, preliminär tidsplan etc. Det är viktigt att notera att den här bestämmelsen inte innebär något krav på offentliggörande till allmänheten. Syftet är endast att säkerställa att försäljningsprocessen är öppen för insyn för de parter som medverkar i den.

Av *andra punkten* framgår att erbjudandet om försäljning ska ge en rättvisande bild av företaget under resolution och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser. Detsamma gäller sådana äganderättsinstrument som har getts ut av företaget. När det gäller

den närmare innebörden av uttrycket rättvisande bild torde ledning kunna hämtas i hur detta begrepp använts på redovisningsområdet (se årsredovisningslagen [1995:1554]).

I *tredje punkten* anges att erbjudandet om försäljning inte ska gynna eller missgynna potentiella köpare på ett otillbörligt sätt. Med det avses exempelvis att myndigheten inte ska ge en viss potentiell köpare tillgång till information som övriga potentiella köpare inte har tillgång till liksom att samtliga potentiella köpare bör tillåtas att lämna bud. Bestämmelserna innebär vidare att resolutionsmyndigheten ska tillämpa objektiva grunder vid bedömningen av de olika buden. Det innebär dock inte nödvändigtvis att försäljning ska ske till den person som lämnar det högsta budet om resolutionsmyndigheten bedömer att resolutionsändamålen bäst uppnås genom försäljning till en annan person.

Av *fjärde punkten* följer att erbjudandet om försäljning ska vara fritt från intressekonflikter. Det innebär exempelvis att det ska säkerställas att myndigheten, såväl som de personer på myndigheten som är inblandade i försäljningsprocessen, inte har några kopplingar till de olika budgivarna som kan medföra att intressekonflikter uppstår.

Av *femte punkten* framgår att myndigheten ska beakta behovet av att uppnå en snabb resolution.

I *sjätte punkten* anges slutligen att resolutionsmyndigheten ska sträva efter att maximera försäljningspriset. Eftersom det handlar om en strävan efter att maximera försäljningspriset utesluter det inte att om myndigheten väljer mellan två olika intressenter kan det således vara möjligt att sälja till en förvärvare även om denne inte erbjuder mest om denna förvärvare ändå bedöms vara lämpligare med hänsyn till resolutionsändamålen. Det kan exempelvis handla om att myndigheten bedömer att denna förvärvare har bättre möjlighet att säkerställa en fortsatt drift av kritisk verksamhet. En förutsättning torde dock vara att ersättningen bedöms vara affärsmässig, jämför kravet i 10 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.6.1.

12 §

Paragrafen genomför artikel 39.3 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten i vissa fall får använda försäljningsverktyget utan att iaktta kravet på erbjud-

ande om försäljning. Så är fallet om ett sådant erbjudande sannolikt hade förhindrat eller försvårat uppnåendet av resolutionsändamålen. Även om det inte anges uttryckligen krävs för att helt avstå från kravet på erbjudande om försäljning att ett sådant erbjudande skulle förhindra eller försvåra uppnåendet av resolutionsändamålen på ett inte obetydligt sätt.

I *andra stycket* anges att första stycket ska tillämpas på motsvarande sätt beträffande enskilda krav i 11 § andra stycket. Resolutionsmyndigheten kan således lämna ett erbjudande om försäljning utan att uppfylla samtliga de krav som följer av 11 § andra stycket om det skulle förhindra eller försvåra uppnåendet av resolutionsändamålen på ett inte obetydligt sätt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.6.2.

13 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.7 a och 38.4 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår till vem förvärvaren ska betala ersättning vid en överföring genom användning av försäljningsverktyget. Om det som överförs är tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska ersättningen betalas till företaget under resolution. Om det är äganderättsinstrument som överförs ska ersättningen betalas till den ursprungliga innehavaren av äganderättsinstrumenten.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten och resolutionsreserven har möjlighet att få ersättning för kostnader som uppstått i samband med användningen av försäljningsverktyget genom att avdrag görs från den ersättning som betalas av förvärvaren. De kostnader som ska täckas ska vara rimliga.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.3.2.

14 §

Paragrafen genomför artiklarna 38.8 och 63.1 m i resolutionsdirektivet.

Om en överföring genom användning av försäljningsverktyget innebär att aktier överförs i sådan omfattning att innehavet är att betrakta som kvalificerat och därmed kräver tillstånd av Finansinspektionen framgår av paragrafen att inspektionen ska

handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt. Överföringen får inte äga rum förrän Finansinspektionen har godkänt förvärvet.

Enligt gällande rätt ska beslut i ett sådant ärende (ägarprövning) fattas inom 60 arbetsdagar från det att Finansinspektionen har bekräftat att den tagit emot tillståndsansökan. Vad som avses med skyndsamt får bedömas utifrån de aktuella omständigheterna, men mot bakgrund av bestämmelsens syfte, att inte försena användningen av försäljningsverktyget och försvåra uppnåendet av resolutionsändamålen, bör utgångspunkten vara att ansökan handläggs så snabbt som möjligt. Det ligger dock i sakens natur att olika ansökningar kan ta olika lång tid att handlägga, bl.a. beroende på ägarstrukturen och andra förhållanden hos förvärvaren. Dessutom skulle det kunna vara så att ansökan behöver kompletteras med ytterligare uppgifter för att Finansinspektionen ska kunna fatta ett beslut.

Vid prövningen av en sådan tillståndsansökan ska undantag göras från vissa bestämmelser i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, se 14 kap. 1 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive 24 kap. 1 a § lagen om värdepappersmarknaden.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.4.1.

15 §

Första stycket i paragrafen genomför artikel 38.7 i resolutionsdirektivet. Andra stycket saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive lagen om värdepappersmarknaden gäller krav på tillstånd för att bedriva bank- och finansieringsrörelse respektive värdepappersrörelse. Om försäljningsverktyget används för att överföra verksamhet som är tillståndspliktig måste således förvärvaren ha tillstånd att bedriva den aktuella verksamheten. Om förvärvaren inte sedan tidigare har tillstånd behöver en ansökan om tillstånd lämnas in till Finansinspektionen.

I *första stycket* anges att Finansinspektionen ska handlägga en sådan tillståndsansökan skyndsamt. Vad som avses med skyndsamt får bedömas utifrån omständigheterna i det enskilda fallet, men i likhet med 14 § bör utgångspunkten vara att ansökan handläggs så snabbt som möjligt.

Enligt gällande rätt krävs också tillstånd av Finansinspektionen om ett företag som bedriver bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse förvärvar egendom av viss storlek. Dessa bestämmelser kan aktualiseras både vid överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser och vid överföring av äganderättsinstrument, under förutsättning att förvärvaren bedriver tillståndspliktig verksamhet.

I *andra stycket* anges att Finansinspektionen ska handlägga en sådan tillståndsansökan skyndsamt. Även detta skyndsamhetskrav innebär att ansökan ska handläggas så snabbt som möjligt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.5.

19 kap. Broinstitutsverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1 60 samt delar av artikel 40.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* definieras broinstitutsverktyget. Av paragrafen framgår genom hänvisningen till 2 § att det ska vara fråga om en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag under resolution från det företaget eller äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution från en innehavare av ett sådant instrument. Med äganderättsinstrument torde avses aktier, teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter (se avsnitt 13.2.1 som hänvisar till avsnitt 12.2.1). Överföringen kan omfatta samtliga eller vissa av tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna i ett företag under resolution. Detsamma gäller om det är äganderättsinstrument som överförs.

Av paragrafen framgår vidare att mottagaren vid en överföring ska vara ett broinstitut. Vad som avses med ett broinstitut framgår av 17 §.

Av *andra stycket* följer att resolutionsmyndigheten endast får använda broinstitutsverktyget för att uppnå det resolutionsändamål som består i att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet (se 8 kap. 1 § 1 och författningskommentaren till den bestämmelsen för en beskrivning av det resolutionsändamålet).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.1 samt artikel 63.1c och d i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras i huvudsak av 18 kap. 2 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.1.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.6 och delar av artikel 40.7 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 3 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.7 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 4 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.2.

5 §

Första stycket saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet och har utformats med 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) som förebild. Andra stycket genomför delar av artikel 40.6 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 5 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.2.

6 §

Paragrafen genomför artikel 40.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att de skulder som överförs till ett broinstitut inte får överstiga värdet av de tillgångar som överförs.

Det är det totala värdet som ska jämföras, vilket innebär att om kompletterande överföringar sker ska skulderna och värdet på de överförda tillgångarna räknas samman.

Det är möjligt att överföra mer skulder än tillgångar från ett företag under resolution, om tillgångar överförs till broinstitutet på annat sätt i sådan omfattning att värdet på broinstitutets tillgångar överstiger de skulder som överförts från företaget under resolution. Medel från resolutionsreserven skulle exempelvis kunna användas för att kapitalisera broinstitutet.

Vid tillämpning av paragrafen ska hänsyn tas till en eventuell användning av skuldnedskrivningsverktyget. Det innebär att det är möjligt att överföra mer skulder än tillgångar, under förutsättning att skuldnedskrivningsverktyget därefter används för att skriva ned skulder i sådan omfattning att kravet i paragrafen uppfylls. För att kunna beaktas måste en sådan nedskrivning ske mer eller mindre omedelbart efter att skulderna överförts till broinstitutet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 40.11 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 6 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.5.

8 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 a i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 7 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.6.

9 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 d, delar av artikel 64.1 f samt 64.2–64.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 8 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.7.

10 §

Paragrafen genomför artiklarna 64.1 e och 64.2 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 9 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.8.

11 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 10 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.3.

12 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.7 a och 40.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 13 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.3.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.4 och delar av artikel 41.8 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att en försäljning av ett broinstitut eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska ske på affärsmässiga villkor. Både när överföring sker till ett broinstitut och från ett broinstitut (eller när broinstitutet som sådant säljs) ska således affärsmässiga villkor tillämpas. Det bör noteras att det inte innebär att samma villkor behöver tillämpas vid en överföring till respektive från ett broinstitut. Med tanke på att det kan gå viss tid mellan de båda överföringstillfällena är det troligt att förhållandena på marknaden generellt såväl som i den aktuella verksamheten har förändrats, vilket kan påverka bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor.

Det sakliga innehållet i *andra stycket* motsvaras av 18 kap. 13 § andra stycket. Därför hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.8.2.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.1 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Som utgångspunkt ställs samma krav på verksamhetstillstånd för ett broinstitut som för andra företag som bedriver motsvarande verksamhet. Om broinstitutsverktyget används för att överföra verksamhet från ett företag under resolution som innebär att broinstitutet efter överföringen kommer att bedriva bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse krävs därför att broinstitutet ges tillstånd av Finansinspektionen.

Av *första stycket* följer att ett broinstitut kan ges tillstånd att bedriva sådan verksamhet utan att uppfylla samtliga de krav som gäller enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive lagen om värdepappersmarknaden för att få bedriva sådan verksamhet. Vilka krav som inte behöver uppfyllas avgörs av Finansinspektionen. Inspektionen bör därvid göra en avvägning mellan, å ena sidan, intresset av att resolutionsändamålen uppfylls och, å andra sidan, intresset av att säkerställa en sund och stabil verksamhet i broinstitutet och av att undvika att ge broinstitutet konkurrensfördelar jämfört med andra företag som bedriver motsvarande verksamhet. Bestämmelsen innebär även att de krav som normalt ställs på utformningen av och innehållet i en ansökan om tillstånd kan frångås. Det är Finansinspektionen som avgör vilken information som är nödvändig för att kunna fatta beslut.

Av *andra stycket* framgår att Finansinspektionen ska bestämma under hur lång tid det särskilda tillståndet ska gälla. En intresseavvägning av det slag som beskrivs ovan bör föregå även en sådan bedömning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.4.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen avgränsar tillämpningsområdet för föregående paragraf. Av *första punkten* framgår att Finansinspektionen endast får ge tillstånd enligt 14 § om resolutionsmyndigheten bedömt att ett sådant tillstånd krävs för att resolutionsändamålen ska uppnås, vilket bör framgå av den begäran som myndigheten ska lämna in till Finansinspektionen enligt *andra punkten*. Finansinspektionen kan endast ge tillstånd enligt 14 § om resolutionsmyndigheten begär det.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.4.

16 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 15 § andra stycket. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlats i avsnitt 13.4.

17 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.2 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* definieras broinstitut.

Av *första punkten* framgår att broinstitutet ska ägas helt eller delvis av staten. Ett broinstitut kan således vara delvis privat ägt. Så kan exempelvis vara fallet om borgenärer har fått sina fordringar konverterade till aktier i broinstitutet.

Av *andra punkten* följer att företaget ska ha bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag under resolution eller äganderättsinstrument som har getts ut av företaget under resolution från innehavaren av ett sådant instrument. Med äganderättsinstrument torde avses aktier, teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter (se avsnitt 13.2.1 som hänvisar till 12.2.1).

Av *tredje punkten* framgår att syftet med broinstitutet ska vara att fortsätta utföra de funktioner eller erbjuda de tjänster som utförts eller erbjudits av företaget under resolution. Det kan vara vissa eller samtliga av de funktioner eller tjänster som utfördes respektive erbjöds av företaget under resolution. En överföring av verksamhet till ett broinstitut kan således inte ske i syfte att avveckla den. Detta utesluter dock inte att hela verksamheten

överförs och att vissa delar av verksamheten därefter avvecklas. I dessa fall får en bedömning göras av huruvida det huvudsakliga syftet är att driva verksamheten vidare eller avveckla den.

I *andra stycket* anges vissa uppgifter som ska framgå av broinstitutets bolagsordning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.5.

18 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår hur resolutionsmyndigheten utövar kontroll över ett broinstitut. Det sker genom att myndigheten företräder aktierna vid bolagsstämman i broinstitutet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.5.

19 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ledningen ska se till att verksamheten i ett broinstitut bedrivs i syfte att uppnå resolutionsändamålen. Verksamheten ska i princip bedrivas i syfte att uppnå samtliga resolutionsändamål. Detta gäller trots att det endast är det resolutionsändamål som består i att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet som ligger till grund för ett beslut att använda broinstitutsverktyget. I den mån de olika resolutionsändamålen skulle komma i konflikt med varandra bör dock det resolutionsändamål som består i att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet ha företräde.

På ett generellt plan kan konstateras att resolutionsändamålen uppnås genom att broinstitutet bedriver en sund och stabil verksamhet. Mer specifikt innebär bestämmelsen exempelvis att verksamheten ska bedrivas så att kritisk verksamhet upprätthålls.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.6.

20 §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 41.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att ledningen i ett broinstitut ska ha som målsättning att sälja de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts till det. Det bör dock noteras att ledningen måste verka inom ramen för tillämpliga regelverk, t.ex. vad gäller konkurrensbegränsande åtgärder. Av detta följer att det inte är säkert att en försäljning kan ske till vilken privat aktör som helst.

I *andra stycket* anges att försäljningen ska ske vid lämplig tidpunkt. Vid en bedömning av vad som utgör lämplig tidpunkt är utgångspunkten att ledningen bör sträva efter att genomföra försäljningen så snart som möjligt. I vissa fall kan det dock vara motiverat att avvakta något med försäljningen. Ledningen skulle t.ex. kunna bedöma att resolutionsändamålen bäst uppnås genom att fortsätta att bedriva verksamheten ytterligare en tid.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.6.

21 §

Paragrafen genomför artikel 40.6 b i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får sälja broinstitutets tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till exempelvis en privat köpare. En sådan försäljning är ett naturligt inslag i den verksamhet som bedrivs av ett broinstitut och är ett av de sätt som broinstitutets verksamhet kan avvecklas på, se 23 § första stycket 2 och författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.7.

22 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.1 i resolutionsdirektivet.

I *första punkten* anges att resolutionsmyndigheten ska godkänna den verkställande direktören i broinstitutet. Det innebär att styrelsen eller stämman ger förslag till verkställande direktör och att resolutionsmyndigheten sedan tar ställning till huruvida denna person ska godkännas som verkställande direktör. Om en viss person ska godkännas eller inte får avgöras av myndigheten utifrån omständigheterna i varje enskilt fall. Om broinstitutet har tillstånd för bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse ska den verkställande direktören även ledningsprövas av Finansinspektionen.

Av *andra punkten* framgår att resolutionsmyndigheten ska fastställa arbetsordningen för styrelsen i ett broinstitut i enlighet med de bestämmelser som gäller för fastställande av arbetsordning enligt aktiebolagslagen. Normalt sett är det styrelsen i ett aktiebolag som fastställer arbetsordningen för sitt arbete. Förutom det faktum att det är resolutionsmyndigheten som beslutar om arbetsordningen ska alltså aktiebolagslagens bestämmelser tillämpas även i övrigt när det gäller arbetsordningen, t.ex. vad gäller innehållet i den.

I *tredje punkten* anges att resolutionsmyndigheten ska godkänna broinstitutets strategiska mål och riskstrategi. Detta inkluderar även ändringar av eller tillägg till broinstitutets strategiska mål och riskstrategi. Om resolutionsmyndigheten inte godkänner broinstitutets strategiska mål eller riskstrategi ska dessa inte införlivas i verksamheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.7.

23 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.3 samt artiklarna 41.5 och 41.9 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka omständigheter resolutionsmyndigheten ska besluta om avveckling av ett broinstitut eller om försäljning av ett broinstituts aktier.

Enligt *första punkten* ska verksamheten i ett broinstitut upphöra om broinstitutet inte längre uppfyller villkoren för att vara ett broinstitut. Så ska exempelvis ske om syftet med broinstitutets verksamhet inte längre är att utföra de funktioner, eller erbjuda de tjänster, som utförts eller erbjudits av det företag under resolution från vilket överföringen skedde.

Av *andra punkten* framgår att verksamheten i ett broinstitut ska upphöra om en väsentlig del av broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser säljs. Det kan noteras att det finns en viss överlappning mellan första och andra punkten eftersom en försäljning av en väsentlig del av broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser ofta torde innebära att broinstitutet inte längre avser att utföra de funktioner eller erbjuda de tjänster som utförts respektive erbjudits av företaget under resolution. De omständigheter som anges i första punkten kan dock vara uppfyllda även i andra fall.

I *tredje punkten* anges slutligen att verksamheten i ett broinstitut ska upphöra när det har gått två år från dagen för den sista överföringen från ett företag under resolution. I fall broinstitutsverktyget har använts för att överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser vid flera tillfällen är det alltså den sista överföringen som är relevant i sammanhanget.

Avveckling av ett broinstituts verksamhet kan ske genom fusion, delning eller genom att broinstitutet går i likvidation. Det kan också ske genom att staten säljer sina aktier i broinstitutet. En sådan försäljning kan t.ex. bli aktuell om broinstitutet har privata ägare som har blivit inkonverterade genom att resolutionsmyndigheten har använt skuldnedskrivningsverktyget. Om staten säljer sina aktier kommer resolutionsmyndigheten att upphöra med att utöva kontroll över broinstitutet genom att aktieägarna ges rösträtt på bolagsstämman.

Avveckling bör också kunna ske genom att de förvaltade tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna säljs utan att broinstitutet går i likvidation. I denna situation kommer det inte bedrivas någon verksamhet i bolaget efter att tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna har sålts. Staten kommer fortfarande äga bolaget och kommer därmed att ha ett ”stående broinstitut” som snabbt kan tas i bruk om situationen kräver det.

Av *andra stycket* följer att om tillgångar, rättigheter eller förpliktelser har överförts till ett broinstitut från flera företag under resolution ska förvaltningen av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts enligt första stycket 2 och 3 upphöra genom att de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som hänförs till respektive företag under resolution säljs eller avvecklas. Det innebär således att det är möjligt att använda ett broinstitut under längre tid än vad som följer av första stycket om institutet har övertagit tillgångar, rättigheter och förpliktelser från flera olika företag under resolution vid olika tillfällen. I princip finns i dessa fall ingen bortre gräns för hur länge ett broinstitut kan bedriva verksamheten. Det är dock nödvändigt att avveckla de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som hänförs till respektive företag inom den tidsperiod som anges första stycket tredje punkten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.8.1.

24 §

Paragrafen genomför artiklarna 41.6 och 41.7 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka omständigheter den tidsperiod som anges i 24 § första stycket 3 får förlängas.

Av *första punkten* följer att förlängning får ske om det är sannolikt att den leder till att en väsentlig del av broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser säljs eller att broinstitutet inte längre uppfyller förutsättningarna för att vara ett broinstitut. Så kan exempelvis bli fallet om broinstitutets tillgångar avvecklas och dess skulder infrias i sådan omfattning att syftet med broinstitutet inte längre kan sägas vara att fortsätta bedriva den verksamhet som bedrevs av företaget under resolution.

I *andra punkten* anges att förlängning får ske om det är sannolikt att den leder till att broinstitutet fusioneras med ett annat företag. Det faktum att det uppställs krav på sannolikhet innebär att det måste finnas objektiva faktorer till stöd för att en fusion kan komma till stånd, t.ex. genom att diskussioner förs med ett annat företag om fusion.

Av *tredje punkten* följer slutligen att förlängning även får ske om det anses nödvändigt för att säkerställa att resolutionsändamålen uppnås. Det kan t.ex. handla om att broinstitutet bedriver kritisk verksamhet vars upphörande kan påverka den finansiella stabiliteten negativt.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten endast får fatta beslut om förlängning om det är motiverat med hänsyn till marknadsförhållandena och övriga omständigheter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.8.1.

25 §

Paragrafen genomför artikel 41.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av delar av 18 kap. 11 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.8.3.

20 kap. Avskiljandeverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1 55 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen definieras avskiljandeverktyget. Av bestämmelsen framgår genom hänvisningen till 3 § att det ska vara fråga om en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag under resolution eller ett broinstitut. Vidare framgår att överföringen ska ske till ett tillgångsförvaltningsbolag. Vad som avses med tillgångsförvaltningsbolag framgår av 13 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.1.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.5 och 42.5 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar avskiljandeverktyget får användas.

Av *första punkten* framgår att avskiljandeverktyget får användas om förhållandena på marknaden för de tillgångar som överförs är sådana att en omedelbar avyttring av tillgångarna skulle få negativa effekter på någon finansiell marknad. Så skulle exempelvis kunna bli fallet om en försäljning av tillgångar i samband med en avveckling genom konkurs bedöms kunna leda till kraftiga fall i tillgångspriser, eftersom detta i sin tur kan påverka den finansiella ställningen hos andra aktörer på marknaden.

Av *andra punkten* följer vidare att avskiljandeverktyget får användas om överföringen är nödvändig för att verksamheten i det företag från vilket tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna överförs ska fungera tillfredsställande. Så kan t.ex. vara fallet om det finns vissa problemtillgångar i ett företag under resolution som skapar osäkerhet kring dess finansiella ställning och därmed försvårar för företaget att finansiera sig på marknaden.

I *tredje punkten* anges slutligen att avskiljandeverktyget får användas om överföringen är nödvändig för att maximera intäkterna från avvecklingen av ett företag under resolution. Det handlar således om en situation där förvaltning i ett tillgångsförvaltningsbolag förväntas ge ett bättre ekonomiskt utfall än en avveckling genom konkurs eller likvidation.

Av *andra stycket* framgår att avskiljandeverktyget endast får användas i förening med ett annat resolutionsverktyg, dvs. i förening med försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller skuldnedskrivningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.2.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 42.1, 42.8 och 63.1 d i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka tillgångar, rättigheter och förpliktelser som får överföras genom användning av avskiljandeverktyget. Det är möjligt att överföra samtliga eller endast vissa tillgångar, rättigheter och förpliktelser i ett eller flera företag under resolution eller broinstitut. Det är dock inte möjligt att överföra äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution till ett tillgångsförvaltningsbolag. Detta är en skillnad jämfört med försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.1.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 42.9 och 42.10 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 3 § och 19 kap. 3 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.2.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 42.10 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 4 § och 19 kap. 4 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.2.

6 §

Första stycket saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet och har utformats med 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) som förebild. Andra stycket genomför delar av artikel 42.9 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 5 § och 19 kap. 5 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.2.

7 §

Paragrafen genomför artikel 42.12 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 6 § och 19 kap. 7 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.4.

8 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 a i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 7 § och 19 kap. 8 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.5.

9 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 d och delar av 64.1 f samt 64.2–64.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 8 § och 19 kap. 9 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.6.

10 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 e och 64.2 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 9 § och 19 kap. 10 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlats i avsnitt 14.3.7.

11 §

I paragrafen genomförs delar av artikel 42.6 i resolutionsdirektivet. Dessutom innehåller paragrafen bestämmelser utan motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 10 § och 19 kap. 11 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.4.

12 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.7 a och 42.7 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras i huvudsak av 18 kap. 13 § och 19 kap. 12 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.4.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 42.2 och artikel 42.3 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen definieras ett tillgångsförvaltningsbolag.

Av *första punkten* framgår att tillgångsförvaltningsbolaget ska ägas helt eller delvis av staten. Ett tillgångsförvaltningsbolag kan således vara delvis privat ägt.

I *andra punkten* anges att företaget ska ha bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag under resolution eller broinstitut.

Av *tredje punkten* följer att förvaltningen av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts ska ske i syfte att maximera dessas värden vid en framtida försäljning eller avveckling. Det bör dock noteras att om syftet med förvaltningen kommer i konflikt med resolutionsändamålen så har resolutionsändamålen företräde. Det innebär exempelvis att om en försäljning är motiverad vid en viss tidpunkt med hänvisning till att det kan antas maximera värdet på de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som säljs, men försäljningen samtidigt kan leda till att ett visst resolutionsändamål (t.ex. att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet) inte uppnås, ska en försäljning inte ske vid den aktuella tidpunkten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.5.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 42.2 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 19 kap. 18 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.5.

15 §

Paragrafen genomför artikel 42.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 19 kap. 22 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.6.

21 kap. Kompletterande befogenheter vid överföring

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 65.1 och artikel 65.3 i resolutionsdirektivet.

Resolutionsmyndigheten kan, genom att använda försäljningsverktyget, broinstitutswerktyget eller avskiljandeverktyget, överföra verksamhet till en förvärvare, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag. Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten i dessa situationer får besluta att företaget under

resolution ska tillhandahålla vissa tjänster till en sådan mottagare om det är nödvändigt för att den verksamhet som har överförts ska kunna drivas på ett effektivt sätt. Ett sådant behov torde främst aktualiseras om kritisk verksamhet har överförts. Det kan t.ex. handla om IT-tjänster.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten får besluta att även andra koncernföretag ska tillhandahålla sådana tjänster och resurser.

Ett beslut enligt paragrafen kan fattas för att kräva fortsatt tillgång till sådana tjänster som företaget under resolution hade tillgång till vid tidpunkten för resolution. Beslutet kan även innebära att andra typer av tjänster ska tillhandahållas, dvs. sådana som inte tillhandahölls vid tidpunkten för resolution.

Av artikel 65.5 i resolutionsdirektivet framgår att Eba ska utarbeta riktlinjer om vilka tjänster och resurser som ska anses nödvändiga för att en mottagare ska kunna bedriva den verksamhet som överförs till den på ett effektivt sätt. För att få en fullständig bild av regleringen måste hänsyn tas till Ebas kommande riktlinjer.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.6.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 65.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får fatta ett beslut enligt 1 § utan hinder av att det företag som ska tillhandahålla tjänsterna är försatt i konkurs eller har gått i likvidation.

Ett sådant beslut kan leda till att en konkursförvaltare tvingas fortsätta driften av verksamheten i ett konkursbolag längre än vad som annars skulle följa enligt 7 kap. 8 § första stycket konkurslagen (1987:672). Det kan också medföra att en likvidation inte kan slutföras genom skifte enligt exempelvis 25 kap. 38 § aktiebolagslagen (2005:551) (ABL) förrän beslutet om tillhandahållande av tjänster har upphört att gälla.

Paragrafen avser också den situationen att ett företag under likvidation försätts i konkurs under den tid som likvidation genomförs (se 25 kap. 36 § ABL).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.6.

3 §

Paragrafen genomför artikel 65.4 i resolutionsdirektivet.

Särskilda villkor ska tillämpas på tillhandahållandet av tjänster och resurser enligt 1 §. Av *första stycket* framgår att om företaget under resolution redan före tidpunkten för resolution hade ingått ett avtal med ett koncernföretag om tillhandahållande av sådana tjänster eller resurser så ska de villkor som gäller enligt det avtalet gälla även vid tillhandahållandet av tjänsterna eller resurserna till mottagaren av den överförda verksamheten.

I *andra stycket* regleras situationen att det inte finns något sådant avtal. Det kan t.ex. vara så att företaget under resolution aldrig har ingått något avtal om sådana tjänster med ett koncernföretag eller så kan avtalet ha löpt ut. Andra stycket blir också tillämpligt om det är företaget under resolution som ska tillhandahålla tjänsterna eller resurserna till mottagaren. Dessa tjänster eller resurser ska då tillhandahållas på skäliga villkor. Med detta avses bl.a. att det företag som tillhandahåller tjänsterna eller resurserna erhåller marknadsmässig ersättning. Vad som utgör skäliga villkor i det enskilda fallet får prövas utifrån de konkreta omständigheter som då föreligger.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.6.

4 §

Paragrafen genomför artikel 65.2 i resolutionsdirektivet.

Ett företag under resolution kan ingå i gränsöverskridande koncerner. Situationen skulle t.ex. kunna vara den att ett företag som är under resolution i Tyskland har ett dotterföretag i Sverige. Dotterföretaget har tillhandahållit företaget under resolution vissa tjänster. Om den tyska resolutionsmyndigheten inom ramen för resolutionsförfarandet i Tyskland har beslutat att överföra viss verksamhet till en privat köpare och därefter beslutar att det svenska dotterföretaget ska tillhandahålla den privata köparen de tjänster som den tidigare tillhandahöll företaget under resolution så gäller inte det beslutet per automatik i Sverige. Den tyska resolutionsmyndigheten måste då ansöka om att det beslut som den fattat gäller i Sverige. För att resolutionsförfarandet ska fungera effektivt även vid gränsöverskridande situationer torde resolutionsmyndigheten regelmässigt godkänna sådana beslut. Den svenska

resolutionsmyndigheten kan framställa en motsvarande begäran till en utländsk resolutionsmyndighet inom EES.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.6.

5 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 67.1 och 67.2 i resolutionsdirektivet

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten får begära att, och ytterst förelägga, den som i samband med en överföring har mottagit egendom vidtar åtgärder för att en åtgärd ska få verkan. Denne har rätt till skälig ersättning för kostnader för arbete och utlägg.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.9.

22 kap. Skuldnedskrivningsverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.57 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som menas med skuldnedskrivningsverktyget och vilka huvudsakliga åtgärder som vidtas inom ramen för verktyget.

Med berört moderföretag menas ett sådant moderföretag till det företag som är försatt i resolution som anges i artikel 2.1.79 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlat i avsnitt 15.2.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 44 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att de skulder som får skrivas ned eller konverteras genom skuldnedskrivningsverktyget är skulder som är övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument (relevanta kapitalinstrument) eller kvalificerade enligt definitionen i 2 kap. 2 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.2.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 43.2 och 43.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår i vilket syfte som skuldnedskrivningsverktyget får användas.

Av *första stycket 1* framgår att skuldnedskrivningsverktyget får användas för att rekonstruera företaget under resolution. En förutsättning för att verktyget ska få användas i detta syfte är att det finns rimliga utsikter att åtgärderna kommer att lyckas med att återge företaget dess långsiktiga livskraft. Det är ett tämligen lågt ställt krav, men det måste självfallet finnas konkreta omständigheter som stödjer bedömningen. Av 5 § framgår det att det ska upprättas en omstruktureringsplan när skuldnedskrivningsverktyget används för att rekonstruera företaget under resolution.

Enligt *första stycket 2* får skuldnedskrivningsverktyget användas tillsammans med broinstitutets verktyget. När broinstitutets verktyget används kommer tillgångar och skulder eller aktier överföras, exempelvis för att upprätthålla kritiska verksamheter. Resolutionsmyndigheten får då använda skuldnedskrivningsverktyget dels för att minska kapitalbeloppet av skulder för att värdet på de tillgångar som överförs inte ska understiga beloppet av de skulder som överförs, alternativt, vid en överföring av företagets aktier, i syfte att substansvärdet i företaget under resolution inte ska vara mindre än noll (nedskrivning), dels för att kapitalisera broinstitutet (konvertering).

Enligt *första stycket 3* får dessutom skuldnedskrivningsverktyget användas i kombination med försäljningsverktyget och avskiljandeverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.3.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 43.4 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten när det tillämpar skuldnedskrivningsverktyget i syfte att rekonstruera företaget under resolution och om detta företag är en sparbank får besluta att sparbanken ombildas till aktiebolag.

Andra stycket anger hur ombildningen ska gå till.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 15.2.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 51.1 och 52.4 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att när skuldnedskrivningsverktyget används för att rekonstruera ett företag under resolution enligt 3 § *första stycket* ska en omstruktureringsplan upprättas som ska beskriva de åtgärder som ska vidtas för att återge företaget dess livskraft.

Eba ska utarbeta tekniska standarder för tillsyn som närmare ska specificera innehållet i en omstruktureringsplan.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 15.4.

6–12 §§

Paragrafen genomför artiklarna 51.2, 52.1, 52.3, 52.7, 52.9 och 52.10 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna anger hur upprättandet av en omstruktureringsplan ska gå till.

Om resolutionsmyndigheten efter samråd med Finansinspektionen inte godkänner en omstruktureringsplan eller beslutar att det inte finns utsikter att godkänna planen kan inte resolutionen avslutas. Resolutionsmyndigheten måste i en sådan situation överväga andra resolutionsåtgärder som exempelvis en överföring av delar av företagets verksamhet till ett broinstitut.

Bestämmelserna har behandlats i avsnitt 15.4.

13 §

Paragrafen genomför artikel 52.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger vad som gäller särskilt för omstruktureringsplaner om skuldnedskrivningsverktyget, eller motsvarande verktyg i ett annat land inom EES, ska användas för att rekonstruera två eller flera företag inom samma koncern.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 15.4.

14 §

Paragrafen genomför artiklarna 46.1, 46.2 och 59.10 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att innan resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget ska den först fastställa dels det belopp som relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder behöver skrivas ned för att substansvärdet i företaget under resolution ska vara lika med noll, dels det belopp med vilket relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulderna behöver konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument.

Av bestämmelsen framgår vilka kriterier som ska ligga till grund för det belopp som fastställs för ett företag under resolution och för ett broinstitut. Att omfattningen av konverteringen ska bedömas utifrån att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för företaget under resolution eller broinstitutet kan exempelvis handla om att dessa företag ska kunna erhålla marknadsfinansiering på likartade villkor som jämförbara företag. Ett broinstitut får driva verksamhet även om det inte uppfyller alla auktorisationskrav under en kort tid i början av sin verksamhet se 19 kap 14 §. Denna undantagsmöjlighet innebär inte att resolutionsmyndigheten ska låta bli att besluta om nedskrivning eller konvertering i den omfattning som behövs för att broinstitutet ska uppnå kraven. Vid bedömning av kapitalbehovet för ett broinstitut ska hänsyn tas till eventuella kapitalbidrag från resolutionsreserven.

Begreppet kvalificerade skulder behandlas i 2 kap. 2 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.6.

15 §

Paragrafen genomför artikel 46.2.

Av bestämmelsen framgår hur bedömningen av kapitalbehovet för ett tillgångsförvaltningsbolag ska gå till.

Bedömningen ska utgå från en försiktig bedömning av hur mycket kapital som tillgångsförvaltningsbolaget behöver ha för att kunna finansiera sig på marknaden och kunna genomföra avvecklingen av tillgångarna över tid. Med försiktig bedömning avses att säkerställa att tillgångsförvaltningsbolaget inte ska få kapitalbrist och därigenom tvingas avveckla verksamheten på ett sätt som inte fullt ut uppnår syftena med bolagets bildande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.6.

16 §

Paragrafen genomför artiklarna 48.1 och 48.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger i vilken ordningsföljd som skulder ska tas i anspråk för nedskrivning och konvertering.

I bestämmelsen erinras att innan någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran helt eller delvis konverterad ska ägarna först bära förluster genom vidtagandet av åtgärder i 11 kap.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.7.

17 §

Paragrafen genomför artiklarna 63.1 e och f och 59.2.

Bestämmelsen anger vad resolutionsmyndigheten får besluta om i syfte att skriva ned eller konvertera skulder.

Den sänkning som görs av kapitalbeloppet ska vara permanent. Vid en nedskrivning av kapitalbeloppet följer det också av detta att det inte får finnas några kvarstående skulder till innehavaren med anledning av nedskrivningen. Av att det är fråga om en nedskrivning följer också att det inte ska utgå någon ersättning för nedskrivning som sker utan samband med konvertering. Om kapitalinstrument konverteras till aktier får dock borgenärerna kompensation för den minskning av borgenärens fordran som samtidigt sker. Hur ersättningen beräknas framgår av 20 §.

En motsvarande bestämmelse finns rörande nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i 6 kap 14 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 15.8 och 15.9.

18 §

Paragrafen genomför artikel 49.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger att derivatavtal ska avslutas innan en skuld hänförlig till det avtalet skrivs ned eller konverteras.

I 15 kap.5 § anges den rätt som resolutionsmyndigheten har att avsluta derivatavtal.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.12.

19 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 i i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag under resolution eller dess moderföretag att ge ut nya aktier eller andra äganderättsinstrument.

Syftet med att företaget ska ge ut nya aktier är exempelvis för att kunna tillföra kapital från resolutionsreserven enligt 28 kap 1 § eller ge ett statligt kapitaltillskott enligt 23 kap 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.11.

20 §

Paragrafen genomför artikel 50.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger vad som gäller för den konverteringskurs som ska tillämpas.

Med konverteringskurs menas den faktor som fastställer det antal aktier eller andra äganderättsinstrument som en skuld i en särskild skuldklass ska konverteras till, med hänvisning till antingen ett enda skuldinstrument i skuldklassen i fråga eller till ett särskilt värde per enhet av en fordran.

För att konverteringskursen ska innebära en kompensation för borgenärerna som är förenlig med 2 kap. 15 § andra stycket regeringsformen ska den ge full ersättning för det belopp som en borgenärs fordran minskar med till följd av konverteringen.

Eba ska utarbeta riktlinjer för fastställande av konverteringskurser.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.10.

21 §

Paragrafen genomför artiklarna 50.1 och 50.3.

Bestämmelsen anger under vilka förutsättningar som resolutionsmyndigheten får besluta om olika konverteringskurser.

Eba ska ta fram riktlinjer om tillämpningen av olika konverteringskurser.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.10.

22 §

Paragrafen genomför artikel 53.1 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlar den rättsverkan som resolutionsmyndighetens beslut om nedskrivning och konvertering enligt 17–21 §§ har för berört företag, berörda ägare och berörda borgenärer.

Av andra stycket framgår den kapitalökning som konverteringen eller ett förläggande om nyemission innebär ska, i enlighet med vad som gäller i exempelvis aktiebolagslagen, vara fastställd när den har blivit registrerad.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.11.

23 och 24 §§

Paragrafen genomför artikel 47.4 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger vad som sker om skuldnedskrivningsverktyget används för att konvertera skulder till aktier i sådan omfattning att innehavet kräver tillstånd.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 14 och 15 §§. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.13.

25 §

Paragrafen genomför artikel 53.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas utförligt i avsnitt 15.14.

26 §

Paragrafen genomför artikel 44.3 första stycket i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår under vilka förutsättningar kvalificerade skulder får undantas från nedskrivning eller konvertering.

De skulder som berörs får undantas helt eller delvis. Det betyder att de får undantas helt eller till en viss procentsats. Man kan också tänka sig att vissa skulder undantas från nedskrivning men inte från konvertering

Den *första punkten* avser sådana fall då det helt enkelt inte är möjligt att skriva ned en kvalificerad skuld. Så kan exempelvis vara fallet om tredjelands lagstiftning förhindrar det.

Andra-fjärde punkterna rör olika situationer har nära samband med resolutionsändamålen, se 8 kap. 1 §. Andra punkten handlar om att företaget som sådant inte kan tillhandahålla kritiska verksamheter eller affärsverksamhet som är viktig för företagets intjäning eller lönsamhet, om inte undantag görs. Enligt den tredje punkten får undantag göras för att undvika omfattande spridning av negativa effekter som kan ge upphov till allvarliga störningar i det finansiella systemet. Om begreppet allvarliga störningar se 8 kap 1 §. Nedskrivning av vissa kvalificerade skulder kan också ge upphov till värdeförstörelse. Om värdeförstörelsen är tillräckligt omfattande kommer det ekonomiska utfallet för borgenärerna bli sämre än om inte någon nedskrivning eller konvertering görs. I fjärde punkten finns det ett en bestämmelse som gör det möjligt att göra undantag i sådana fall.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.

27 §

Paragrafen genomför artikel 44.9 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger några omständigheter som resolutionsmyndigheten ska beakta när den överväger att undanta vissa skulder eller skuldslag från nedskrivning eller konvertering enligt 26 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.

28 §

Paragrafen genomför artikel 44.3 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Om inte något undantag görs ska samtliga kvalificerade skulder skrivas ned eller konverteras i den omfattning som behövs. Hur stor nedskrivningen eller konverteringen behöver vara framgår av 14 § som anger hur resolutionsmyndigheten ska räkna fram hur stor nedskrivningen respektive konverteringen behöver vara.

Om vissa skulder undantas ska som huvudregel de andra borgenärerna bara bära sin andel av de totala skulderna. Av denna

paragraf framgår emellertid resolutionsmyndigheten får besluta att de undantagna skuldernas andel helt eller delvis kan fördelas mellan en eller flera av de inte undantagna skulderna. Det senare får endast göras om det inte leder till att någon borgenär får ett sämre ekonomiskt utfall än vid en konkurs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.1.

29 §

Paragrafen genomför artiklarna 44.4, 44.5 och 44.8 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår under vilka förutsättningar som det är möjligt att låta exempelvis ge bidrag från resolutionsreserven eller från alternativa finansieringskällor för att kompensera för undantag som har beslutats enligt 26 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.2.

30 §

Paragrafen genomför artikel 44.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att det belopp som resolutionsreserven får skjuta till är begränsat i två olika avseenden. Resolutionsreserven får för det första inte bidra med ett större belopp än de undantagna fordringarna skulle ha burit. Dessutom får bidraget inte vara större än det belopp för förlustabsorbering och kapitalisering som fastställts enligt 14 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.2.

31 och 32 §§

Paragraferna genomför artiklarna 44.6 och 44.7 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna anger förutsättningarna för resolutionsmyndigheten att besluta om att resolutionsreserven ska ge ett bidrag till resolutionen av ett företag och hur detta bidrag får finansieras beroende på bidragets storlek i relation till företagets skulder och egna kapital.

Bestämmelserna behandlas i avsnitten 15.15.2 och 15.15.3.

33 §

Paragrafen genomför artikel 44.12 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår resolutionsmyndighetens underrättelse-skyldighet till kommissionen om den dels beslutar om att undanta kvalificerade skulder, dels beslutar om ett bidrag från resolutionsreserven enligt 29 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 15.15.2 och 15.15.3.

23 kap. De statliga stabiliseringsverktygen

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.10, 57.1 och 58.2 i resolution-direktivet.

Bestämmelsen anger vilka former som staten, genom tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen, kan tillhandahålla statligt stöd från andas källor än resolutionsreserven.

Kommissionen ska, enligt skäl 57, när den bedömer om statligt stöd ska godkännas, vilket är en förutsättning för att de statliga stabiliseringsverktygens ska få användas, bedöma om det föreligger en mycket exceptionell situation med en systemkris. En systemkris definieras i artikel 2.1.30 som störningar i det finansiella systemet som skulle kunna medföra allvarliga negativa konsekvenser för den inre marknaden och realekonomin.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 16.2.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.10, 56.2 och 56.4.

Av paragrafen framgår, förutom vad som gäller enligt 1 §, förutsättningarna för att regeringen får besluta om användningen av de statliga stabiliseringsverktygen och den process varmed förutsättningarna ska fastställas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 16.3.

3 och 4 §§

Paragrafen genomför artiklarna 57.2, 57.3 och 58.3 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna behandlar hur regeringen ska se till att det statliga ägandet som uppstår till följd av beslut om statligt stöd enligt 1 § förvaltas och avvecklas.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 16.4.

24 kap. Skydd för motparter

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.97–2.1.99 och delar av artikel 76.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första punkten* framgår vad som avses med arrangemang om strukturerad finansiering. Med sådana arrangemang avses t.ex. avtal som omfattar säkerställda obligationer och avtal om värdepapperisering. Det centrala är att den säkerhet som har ställts för de emitterade värdepapprena avser en viss avskild säkerhetsmassa. Arrangemang om strukturerad finansiering omfattar även sådana finansiella instrument som används för att säkra tillgångar som ingår i säkerhetsmassan och som är säkrade på ett sätt som motsvarar det som gäller för säkerställda obligationer. Med sådana finansiella instrument avses t.ex. derivatavtal enligt lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer. Även utländska motsvarigheter till sådana instrument omfattas.

Av *andra punkten* framgår vad som avses med arrangemang om säkerheter. Sådana arrangemang omfattar bl.a. pantavtal och säkerhetsöverlåtelser. Även andra säkerhetsrätter omfattas av definitionen.

I *tredje punkten* definieras arrangemang om säkerhetsöverlåtelser. Sådana arrangemang uppstår vanligtvis genom avtal och innebär att äganderätten till, eller en rätt att förfoga över, en viss tillgång övergår till den som tar emot säkerheten. I definitionen ingår bl.a. så kallade återköpsavtal eller repor. Sådana avtal innebär att värdepapperet säljs samtidigt som säljaren förbinder sig att återköpa papperet efter en viss tid till ett överenskommet pris. Denna typ av avtal kan användas i syfte att ge förvärvaren en säkerhet.

Punkten 4 anger vad som ska avses med kvittningsarrangemang. Ett sådant arrangemang kan t.ex. ge en motpart till ett företag under resolution rätt att kvitta en fordran som företaget har på motparten mot en fordran som motparten har på företaget. Rätt till kvittning följer enligt svensk rätt av allmänna rättsgrundsatser, men kan uppstå på annat sätt enligt utländska rättsordningar.

I *punkten 5* definieras nettningsarrangemang. Ett sådant arrangemang uppstår vanligtvis genom avtal och innebär att ett antal fordringar eller förpliktelser omvandlas till en enda nettofordran eller nettoförpliktelse. Ett nettningsarrangemang kan också innebära att slutavräkning ska ske, dvs. att förpliktelser mellan parterna ska slutavräknas. Sådana arrangemang innebär typiskt sett att den tidpunkt vid vilken parterna ska uppfylla sina förpliktelser enligt ett avtal tidigareläggs, så att de antingen omedelbart ska infrias och uttrycks som en förpliktelse att betala ett belopp som motsvarar deras beräknade aktuella värde, eller upphävs och ersätts med en förpliktelse att betala samma belopp. Det kan också uttryckas som att en beräkning görs av vad varje part är skyldig den andre med avseende på dessa förpliktelser och att en nettosumma ska betalas av den part som har den största skulden till den andra parten.

Av *punkten 6* framgår vad som avses med partiell överföring. En sådan överföring omfattar endast vissa av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som tillhör ett företag under resolution. Resolutionsmyndigheten kan besluta om en partiell överföring vid användning av samtliga överföringsverktyg, dvs. försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget och avskiljandeverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 19.3.1–19.3.3.

2 §

Paragrafen genomför artikel 76.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar skyddsreglerna i 3–7 §§ ska tillämpas. Av *första punkten* framgår att så är fallet när resolutionsmyndigheten beslutar om en partiell överföring. Det rör sig således om en överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag under resolution till en förvärvare (försäljningsverktyget), till ett broinstitut (broinstitutsverktyget) eller till ett tillgångsförvaltningsbolag (avskiljandeverktyget). Av *andra punkten* framgår att skyddsreglerna även ska

tillämpas när resolutionsmyndigheten beslutar att säga upp eller ändra villkor i ett avtal som företaget under resolution är part i. Se mer om denna befogenhet i avsnitt 10.7.1. Vilka avtal som avses framgår av 3–5 §§.

Av *andra stycket* följer att skyddsreglerna även blir tillämpliga om tillgångar, rättigheter eller förpliktelser överförs från ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en annan mottagare. En sådan överföring kan i praktiken ske utan att resolutionsmyndigheten använder ett resolutionsverktyg. Skyddsreglerna blir dock endast tillämpliga om överföringen sker genom att myndigheten använder ett sådant verktyg, t.ex. genom att använda försäljningsverktyget för att göra en överföring från ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en privat köpare.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.2 b–d, 76.3 och 77.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges att resolutionsmyndigheten inte får besluta om en partiell överföring om det innebär att en motpart till ett företag under resolution inte får utöva rättigheter som följer av ett arrangemang om säkerhetsöverlåtelse, ett kvittningsarrangemang eller ett nettningsarrangemang. I 1 § 3, 4 och 5 definieras sådana arrangemang.

Av *första punkten* framgår att en partiell överföring inte får förhindra kvittning för en motpart till ett företag under resolution. Det gäller kvittning av såväl fordringar som andra förpliktelser. När det gäller säkerhetsöverlåtelse innebär kvittning att en innehavare av en säkerhetsöverlåtelse behåller äganderätten till tillgången mot att skulden för vilken den har ställts ut får anses infriad.

I *andra punkten* anges att en partiell överföring inte får hindra en motpart till ett företag under resolution från att utöva nettnings och i *tredje punkten* att en sådan överföring inte heller får hindra en motpart till ett företag under resolution från att tillämpa en slutavräkningsklausul. Av författningskommentaren till 12 kap. 4 § framgår vad som avses med nettnings respektive en slutavräkningsklausul.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten inte får utöva de befogenheter som anges i 15 kap. 4 § om det innebär att de

rättigheter och förpliktelser som skyddas av ett arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning eller nettning upphävs eller ändras. Det skulle t.ex. kunna röra sig om en ändring i ett nettningsavtal som får till följd att nettning inte får ske på samma villkor som parterna ursprungligen kommit överens om, eller att nettning inte får ske över huvud taget. Bestämmelsen hindrar myndigheten från att använda befogenheten i fråga på ett sätt som får sådana effekter.

Vid tillämpningen av paragrafen har det som anges i 12 kap. 4–9 §§ och 14 kap. 2–18 §§ företräde, även om det innebär att myndigheten fattar ett beslut i strid med förevarande paragraf. Det rör sig bl.a. om tillfälliga förbud som varar i maximalt 48 timmar, se avsnitten 10.3 och 10.5.

Av artikel 76.4 i resolutionsdirektivet framgår att kommissionen ska anta delegerade akter som ytterligare specificerar de arrangemang som omfattas av tillämpningsområdet för denna paragraf. För att få en fullständig bild av regleringen måste hänsyn tas till dessa delegerade akter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.1.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.3 och 78.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar resolutionsmyndigheten får överföra en tillgång som har ställts som säkerhet för en viss förpliktelse, en förpliktelse för vilken säkerhet har ställts ut eller en säkerhetsrätt, som följer av ett arrangemang om säkerheter. Så får endast ske om tillgången, förpliktelsen och säkerhetsrätten överförs samtidigt. Skulle en uppdelning ske skulle det kunna få till följd att en säkerhet upphör att gälla. Bestämmelsen i fråga hindrar således myndigheten från att fatta beslut som får den effekten. I 1 § 2 definieras arrangemang om säkerheter. De säkerhetsrätter som omfattas är bl.a. panträtter och säkerhetsöverlåtelser.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten inte får utöva de befogenheter som anges i 15 kap. 4 § beträffande ett arrangemang om säkerheter om det innebär att säkerheten upphör att gälla. Bestämmelsen hindrar myndigheten från att använda befogenheten i fråga på ett sätt som får sådana effekter.

Vid tillämpningen av paragrafen har det som anges i 12 kap. 4–9 §§ och 14 kap. 2–18 §§ företräde, se författningskommentaren till 3 §.

Av artikel 76.4 i resolutionsdirektivet framgår att kommissionen ska anta delegerade akter som ytterligare specificerar de arrangemang som omfattas av tillämpningsområdet för denna paragraf. För att få en fullständig bild av regleringen måste därför, på samma sätt som gäller för 3 och 5 §§, hänsyn tas till dessa delegerade akter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.2.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.3 och 79.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar resolutionsmyndigheten får besluta om överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av ett arrangemang om strukturerad finansiering. Så får endast ske om tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna överförs samtidigt. Skulle en uppdelning ske skulle det kunna få till följd att den som t.ex. innehar en obligation skulle förlora sin säkerhet. Bestämmelsen i fråga hindrar, i likhet med bestämmelserna i 3 och 4 §§, myndigheten från att fatta beslut som får den effekten. Se författningskommentaren till 1 § 1 för en beskrivning av vad som avses med ett arrangemang om strukturerad finansiering.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten inte får utöva de befogenheter som anges i 15 kap. 4 § beträffande ett arrangemang om strukturerad finansiering om det innebär att de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av avtalet påverkas.

Vid tillämpningen av paragrafen har det som anges i 12 kap. 4–9 §§ och 14 kap. 2–18 §§ företräde, se författningskommentaren till 3 §.

Av artikel 76.4 i resolutionsdirektivet framgår att kommissionen ska anta delegerade akter som ytterligare specificerar de arrangemang som omfattas av tillämpningsområdet för denna paragraf. För att få en fullständig bild av regleringen måste därför, på samma sätt som gäller för 3 och 4 §§, hänsyn tas till dessa delegerade akter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.3.

6 §

Paragrafen genomför artiklarna 77.2, 78.2 och 79.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten i vissa fall får avstå från att tillämpa skyddsreglerna i 3–5 §§. Det kan ske genom att resolutionsmyndigheten genom användning av något överföringsverktyg överför garanterade insättningar utan att samtidigt överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av samma arrangemang som de garanterade insättningarna och vice versa. Det kan också ske genom att myndigheten ändrar eller upphäver villkor som rör sådana tillgångar, rättigheter eller förpliktelser.

Resolutionsmyndigheten får endast avstå från att tillämpa skyddsreglerna enligt vad som anges ovan om det är nödvändigt för att säkerställa att de garanterade insättningarna är tillgängliga för de garanterade insättarna. En sådan överföring eller användning av befogenheterna måste således föregås av en bedömning av att kravet på nödvändighet är uppfyllt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 19.3.1–19.3.3.

7 §

Paragrafen genomför artikel 80.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska se till att anmälda avvecklingssystem eller de regler som gäller för sådana system inte påverkas när resolutionsmyndigheten beslutar om en partiell överföring genom användning av något överföringsverktyg (försäljningsverktyget, broinstitutets verktyget eller avskiljande-verktyget) eller när den utövar sådana befogenheter som anges i 15 kap. 4 §. Anmält avvecklingssystem definieras i 2 kap. 1 § 1. För svensk del utgörs sådana system t.ex. av Riksbankens betalningssystem (RIX), Bankgirocentralens betalningssystem, Euroclears (tidigare VPC:s) värdepappersavvecklingssystem samt OMX:s system för clearing och avveckling av derivataffärer. Av definitionen framgår att även vissa utländska avvecklingssystem omfattas. Med regler i system avses systemets regler (se t.ex. artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper).

Skyddsreglerna innebär att en partiell överföring eller ett beslut om uppsägning av ett avtal eller en ändring av villkoren i ett avtal som ett företag under resolution är part i inte får påverka användningen av sådana system eller de regler som gäller för dem. Det innebär t.ex. att ett sådant beslut av myndigheten inte får leda till att ett överföringsuppdrag återkallas eller att möjligheten att verkställa ett överföringsuppdrag eller en så kallad nettning påverkas. Ett sådant beslut får inte heller leda till att användningen av medel, värdepapper eller kreditfaciliteter eller skyddet av en säkerhet påverkas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.4.

8 §

Paragrafen genomför delar av artikel 73 a och artikel 75 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att ersättning ska utgå ur resolutionsreserven, om det vid den värdering som ska ske enligt 7 kap. 12 § har fastställts att det ekonomiska utfallet för någon ägare, borgenär eller insättningsgarantisystemet hade blivit sämre än om företaget under resolution i stället hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Den ersättning som ska utgå ska motsvara mellanskillnaden, vilken ska framgå av värderingen. Beslut om utbetalning ur resolutionsreserven ska fattas även om något yrkande om detta inte framställts, dvs. ex officio.

Resolutionsmyndigheten kan använda flera resolutionsverktyg i kombination. Därmed skulle både 13 kap. 9 och 10 §§ kunna aktualiseras beträffande samma ägare eller borgenärer. Av *andra stycket* framgår att om det ekonomiska utfallet vid en resolution i en sådan situation blir sämre för en ägare eller en borgenär än om företaget hade avvecklats genom konkurs eller likvidation har denne endast rätt till ersättning till följd av myndighetens användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.2.

25 kap. Avslutningen av en resolution

1 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i direktivet.

Bestämmelsen anger att resolutionsmyndigheten ska fatta beslut om att resolutionen ska avslutas så snart som möjligt efter det att den har bedömt att fler resolutionsåtgärder inte behövs. Resolutionsåtgärder definieras i 2 kap. 1 § genom en hänvisning till 13 kap. 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.17.

2 §

Paragrafen genomför artikel 37.6 i resolutionsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten gör en partiell överföring till en privat aktör, till ett broinstitut eller till ett tillgångsförvaltningsbolag, kommer det att finnas egendom eller skulder kvar i boet. I så fall ska företaget enligt *första stycket* antingen försättas i konkurs eller gå i likvidation, beroende på vad som är tillämpligt. Resolutionsmyndigheten ska ge in en ansökan om detta inom rimlig tid. Skyldigheten att ansöka om att ett företag i resolution ska avvecklas gäller dock även i andra fall. Undantag görs dock om avsikten är att verksamheten ska drivas vidare, såsom vid rekonstruktion i kombination med skuldnedskrivning.

Av bestämmelsen följer också att resolutionsmyndigheten också är behörig att ansöka om konkurs. En sådan ansökan ska enligt *andra stycket* behandlas som en ansökan från gäldenären.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.1.

3 §

Paragrafen genomför artikel 37.8.

Enligt bestämmelsen får tillgångar m.m. som resolutionsmyndigheten har överfört från ett företag under resolution får inte återvinnas vid en efterföljande konkurs av företaget i resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.2.

4 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i direktivet.

Ett företag under resolution kan av olika orsaker ha tagit upp lån eller liknande från privata aktörer. Av bestämmelsen i denna paragraf framgår att resolutionsmyndigheten antingen ska överföra

dessa lån till en privat aktör, ett broinstitut eller ett tillgångs-
 förvaltningsbolag, beroende på vad som är relevant. Om det inte
 görs ska lånet i stället betalas tillbaka i samband med överföringen
 men i vart fall inte senare än när resolutionsmyndigheten ansöker
 om att företaget under resolution ska försättas i konkurs eller gå i
 likvidation. Om institutet under resolution ska leva vidare (såsom
 t.ex. är fallet när skuldenedskrivning kombineras med resolution)
 upphör rätten till den förmånligare behandlingen när resolutionen
 upphör (se 1 §). Denna bestämmelse hindrar inte att en borgenär
 genom avtal (t.ex. garantier) förstärker sin rätt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.10.

5 §

Paragrafen genomför artikel 37.7 i resolutionsdirektivet.

Den rätt till ersättning som resolutionsmyndigheten inkluderar
 de kostnader för en värdering enligt 7 kap. som uppkommer inför
 ett beslut om resolution. Även kostnader för sådana åtgärder som
 resolutionsmyndigheten vidtar enligt 13 kap. 12 § och i övrigt för
 att se till att resolutionsåtgärder som den beslutar om får verkan i
 tredje land kan ersättas enligt denna paragraf.

Bestämmelsen är inte tillämplig på sådana kostnader som ska
 betalas ur resolutionsreserven.

Kostnaderna får tas ut ur företaget under resolution allt efter-
 som de uppkommer. I 18 kap. 13 § andra stycket, 19 kap. 12 §
 andra stycket, 19 kap. 13 § andra stycket, 20 kap. 12 § andra stycket
 finns ytterligare bestämmelser som anger hur resolutionsmyndig-
 heten får ta ut ersättningen för sina kostnader.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.11.

26 kap. Verkan av vissa resolutionsåtgärder som har beslutats inom EES

Paragraferna i kapitlet genomför delar av artikel 66 i resolutions-
 direktivet.

Av paragraferna framgår att beslut om överföringar eller om
 nedskrivning och konvertering avseende instrument och skulder
 som finns i Sverige eller lyder under svensk rätt, gäller i Sverige och
 får genomföras här. Det är alltså inte möjligt att i svensk rätt vägra

att genomföra beslutet. Det är inte heller möjligt för den som berörs att föra talan som avser beslutet.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 22.4.2.

27 kap. Erkännande av resolution i tredjeland

1 §

Paragrafen genomför artikel 94.1 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att det som sägs i detta kapitel inte gäller om det strider mot ett avtal som ingåtts med stöd av artikel 218 i EUF-fördraget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 94.2 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår när resolutionsmyndigheten får erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland. Bestämmelsen har ett något vidare tillämpningsområde än resolutionsdirektivet och gör det möjligt för resolutionsmyndigheten att erkänna ett förfarande även om det inte finns någon anknytning till något annat land inom EES. När så är fallet kommer det emellertid inte att finnas något europeiskt resolutionskollegium.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.4.

3–4 §§

Paragraferna genomför artiklarna 94.2 och 94.3 i resolutionsdirektivet.

Paragraferna beskriver processen för erkännande av ett tredjelandsförfarande.

Av 3 § framgår att resolutionsmyndigheterna i första hand ska försöka komma överens med övriga resolutionsmyndigheter i det europeiska resolutionskollegiet. En sådan överenskommelse är bindande för resolutionsmyndigheten och får erkännas i Sverige.

4 § *första stycket* anger när resolutionsmyndigheten självt ska fatta ett eget beslut om att erkänna ett resolutionsförfarande. Ett sådant beslut ska fattas dels när det inte finns något resolutions-

kollegium, dels när myndigheterna inte har kunnat komma överens inom resolutionskollegiet.

Av 4 § *andra stycket* framgår det att resolutionsmyndigheten ska beakta intressen i varje enskilt land inom EES där det finns ett utländskt institut eller ett moderföretag. Resolutionsmyndigheten ska då särskilt beakta de potentiella effekterna av erkännandet av tredjelandsförfarandet för andra delar av koncernen och på den finansiella stabiliteten inom EES.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.4.

5 §

Paragrafen genomför artikel 94.4 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen räknar upp vilka resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får besluta att vidta med anledning av erkännandet av tredjelandsförfarandet. Av bestämmelsen följer att det utländska förfarandet bara får verkställas genom resolutionsmyndighetens nationellt beslutade åtgärder. De åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta syftar i huvudsak till att verkställa de beslut som tredjelandsmyndigheten fattat. Åtgärden i punkten 5 kan dock även användas för att skydda delar av den svenska verksamheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.5.

6 §

Paragrafen genomför artikel 95 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår när resolutionsmyndigheten får avstå från att erkänna eller verkställa ett resolutionsförfarande initierat i tredjeland.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.6.

28 kap. Finansiering av resolution

1 §

Paragrafen genomför artikel 101 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger de åtgärder som regeringen, eller den myndighet som regeringen bestämmer, kan besluta om i samband med

resolution i syfte att finansiera resolution. Åtgärderna i paragrafen är också de åtgärder som kan finansieras med medel från den resolutionsreserv som ska upprättas enligt 2 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.4.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 100 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att för att finansiera de åtgärder som anges i 1 § ska det upprättas en resolutionsreserv. Det är alltså endast utgifter som uppstår till följd av åtgärderna i 1 § som ska täckas med medel från resolutionsreserven eller kontot. Utgifterna som anges i bestämmelsen är tillsammans med utgifter enligt 4, 5 och 11 §§ uttömmande avseende de utgifter som resolutionsreserven får användas till.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.

3 §

Paragrafen genomför artikel 101.2 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att om resolutionsreserven används för att direkt eller indirekt absorbera förluster som föreaget under resolution gäller vad som sägs i 22 kap. 29 §. Det handlar till exempel om att ägare och borgenärer först ska ha bidragit till förlustabsorbering i, eller kaptiasleringen av, företaget under resolution motsvarande 8 procent av totala skulder och eget kapital. Exempel på indirekt förlustabsorbering är om aktierna i ett företag under resolution överförs till ett broinstitut medan företaget fortfarande har ett negativt substansvärde. Om resolutionsreserven skulle användas för att skjuta till kapital till broinstitut kommer det nya kapitalet indirekt att absorbera gamla förluster. Detta får inte ske om inte ägare och borgenärer först, eller samtidigt, bidrar till förlustabsorbering eller kapitalisering i den omfattning som anges 22 kap. 29 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.4.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 107 i resolutionsdirektivet.

Paragrafens behandlar finansieringen av en koncernresolution som har överenskommit i enlighet med 10 kap. 3,4, 8, 9, 14 och 15 §§ mellan resolutionsmyndigheten och de övriga deltagande finansieringsarrangemangen. Den kommer att framgå av en s.k. finansieringsplan. Av bestämmelsen framgår att medel ur resolutionsreserven får vid koncernresolution användas i enlighet med finansieringsplanen för att finansiera sådana åtgärder som avses i 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.6.

5 §

Paragrafen har ingen direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens framgår att de kostnader som uppstår med anledning av utbetalningar som görs enligt 2 och 4 §§ ska stanna på resolutionsreserven. Syftet är att säkerställa att kostnader i samband med resolution ska över tid ska bäras av de företag som kan bli föremål för resolution och ska inte föras över på staten och skattebetalarna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.4.

6 §

Paragrafen genomfört artiklarna 100.1, 100.3 och 103.6.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår vilka inbetalningar som ska föras till resolutionsreserven. Bestämmelser om resolutionsavgifter, tilläggsavgifter och dröjsmålsränta vid försenad betalning av nämnda avgifter framgår i detta kapitel. Av punkten 4 framgår att tillgångar, återbetalningar, ersättning, ränta eller annan kompensation som resolutionsmyndigheten erhåller avseende åtgärder vidtagna enligt denna lag och som finansieras med medel från resolutionsreserven ska föras till kontot.

Av *andra stycket* framgår att innan de inbetalade resolutionsavgifterna förs till resolutionsreserven ska resolutionsmyndigheten avräkna sina förvaltningskostnader. I förvaltningskostnaderna ska inte inräknas sådana kostnader som resolutionsmyndigheten haft avseende ett resolutionsärende och vilka resolutionsmyndigheten har rätt att begära ersättning för enligt 25 kap. 5 §.

Bestämmelsen behandlas i 21.4.1.

7 §

Paragrafen genomför artikel 100.4 och artikel 105 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelse framgår resolutionsmyndighetens rätt att ta upp lån för resolutionsreserven. Lån får tas upp för ändamålen i 1, 2 och 4 §§, och i den utsträckning som medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga för dessa ändamål.

Resolutionsmyndigheten får ta upp lån för resolutionsreserven enligt 8–10 §§ efter och i enlighet med det särskilda beloppsbegränsade bemyndigande som lämnas av riksdagen för ett budgetår i sänder.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.1.

8 §

Paragrafen genomför artikel 105 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten får i de fall som anges i 7 § för resolutionsreserven låna medel i Riksgäldskontoret. Detta gäller även om det finns andra tillgångar i reserven. Av *andra stycket* framgår att för sådana lån ska utgå en ränta som motsvara den ränta statliga myndigheter betalar för lån i Riksgäldskontoret. Sådana lån ska återbetalas så snart nya medel förs till resolutionsreserven.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.1.

9 §

Paragrafen genomför artikel 105 i resolutionsdirektivet.

Enligt bestämmelsen får resolutionsmyndigheten i de fall som anges i 7 § ta upp lån för resolutionsreserven från ett institut eller annan tredje part om det är ekonomiskt mer fördelaktigt än att ta upp lån i Riksgäldskontoret enligt 8 §,

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.1.

10 §

Paragrafen genomför artikel 105 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får i de fall som anges i 7 § för resolutionsreserven ta upp lån från annat finansieringsarrangemang inom EES om medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga för de ändamål som anges i 1, 2 och 4 §§, om det inte är möjligt att omedelbart tillföra reserven ytterligare medel genom avgifter, och om det inte är möjligt för resolutionsreserven att ta upp lån till skäliga villkor enligt 8 eller 9 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.1.

11 och 12 §§

Paragraferna genomför artikel 106 i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna framgår att resolutionsmyndigheten får efter godkännande från regeringen låna ut medel ur resolutionsreserven till annat finansieringsarrangemang inom EES och vilka villkor som ska gälla för ett sådant lån.

Denna utlåning motsvarande ett sådant lån som resolutionsmyndigheten kan ta upp för resolutionsreserven enligt 10 §. Ett lån från resolutionsreserven till ett annat utländskt finansieringsarrangemang får endast lämnas endast om villkoren i artikel 106 i resolutionsdirektivet är uppfyllda. Av 11 § *andra stycket* framgår att resolutionsreservens fordran på annat finansieringsarrangemang inom EES är en sådan tillgång som avses i 6 § först stycket 4.

I 12 § anges att de villkor som ska gälla för lån som upptas av resolutionsmyndigheten från andra finansieringsarrangemang och villkoren för lån som lämnas av resolutionsmyndigheten till annat finansieringsarrangemang ska överenskommas mellan resolutionsmyndigheten och de deltagande finansieringsarrangemangen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.2.

13 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen anges att resolutionsreservens medel ska föras till ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. Detta motsvarar förvaltningen av stabilitetsfonden enligt den föreslagna 3 kap. 1 § lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.6.2.

14 §

Paragrafen genomför artiklarna 103.1 och 103.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår de avgifter som de avgiftsskyldiga företagen ska betala till resolutionsreserven.

De avgiftsskyldiga företagen är institut och EES-filialer med tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige. Institut och EES-filial definieras i 2 kap. 1 §.

Avgifterna är en årlig resolutionsavgift och en tilläggsavgift som ska tas ut om resolutionsreserven har ett underskott.

Av paragrafen framgår även att resolutionsavgiften består av två avgifter. En riskavgift vars fastställande och uttag anges i 15 §. Den andra avgiften är en grundavgift som ska tas ut när behållningen i resolutionsreserven beräknas enligt 6 § understiger tre procent. Grundavgiftens fastställande och uttag anges 16 och 17 §§.

Av det *andra stycket* framgår att grundavgiften, riskavgiften och tilläggsavgiften bestäms enligt 15–19 §§ som en procentandel av det avgiftsunderlag som beräknas enligt 20 §. Grundavgiften ska som procentandel av avgiftsunderlaget vara desamma för alla avgiftsskyldiga. Riskavgiften ska enligt 15 § uppgå till den förväntade kostnad som det avgiftsskyldiga företaget kan komma att belasta resolutionsreserven med och kan sättas till noll för företag som har en mycket låg sannolikhet för att de kommer att försättas i resolution. Tilläggsavgiften ska enligt 18 § baseras på företagens andel av det underskott som behållningen i resolutionsreserven uppvisar som motsvarar företagens andel av de totala resolutionsavgifterna. Då riskavgiften är olika för olika avgiftsskyldiga företag kommer även tilläggsavgiften att vara så.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 21.4.3.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 103.

Paragrafen handlar om riskavgiften.

Av paragrafens *första stycke* framgår att riskavgift alltid ska utgå, det vill säga oavsett behållning i resolutionsreserven. Riskavgiften ska vidare fastställas så att för varje avgiftsskyldigt företag uppgå till den förväntade kostnad som kan komma att belasta resolutionsreserven avseende den avgiftsskyldige. Alla avgiftsskyldiga företag

behöver dock inte betala riskavgift. För företag för vilka sannolikheten att de kommer att försättas i resolution är mycket låg, och därmed också sannolikhet att resolutionsreserven kommer att belastas, får riskavgiften sättas till noll. Det framgår av *andra stycket*.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur riskavgiften ska bestämmas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

16 §

Paragrafen genomför delar av artikel 103.

Av bestämmelsen framgår att en grundavgift ska utgå om behållningen i resolutionsreserven beräknat enligt 6 § vid utgången av det år avgiften avser understiger 3 procent av de garanterade insättningarna. Bestämmelsen anger även att grundavgiften ska för varje avgiftsskyldigt företag enligt 14 § uppgå till 0,01 procent av avgiftsunderlaget beräknat enligt 20 §.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 21.4.3.

17 §

Paragrafen genomför delar av artikel 103.

Av paragrafen framgår att grundavgiften under vissa förutsättningar ska sättas högre än vad som anges i 16 §.

Förutsättningen för en högre grundavgift är enligt *första stycket* att behållningen i resolutionsreserven beräknat enligt 6 § understiger 0,67 procent av de garanterade insättningarna vid utgången av det år avgiften avser. En höjning ska inte heller ske om det inte är nödvändigt för att återställa behållningen i resolutionsreserven till 1 procent av de garanterade insättningarna inom sex år från den tidpunkt behållningen först understeg 0,67 procent av de garanterade insättningarna.

Av *andra stycket* framgår att den höjda grundavgiften ska bestämmas till en procentandel av avgiftsunderlaget enligt 20 § som medför att summan av alla de avgiftsskyldiga företagens resolutionsavgifter uppgår till ett belopp som beräknas vara tillräckligt för att inom sex år från den tidpunkt behållningen först understeg 0,67

procent av de garanterade insättningarna, återställa behållningen i resolutionsreserven till 1 procent av de garanterade insättningarna.

Det *tredje stycket* anger att om behållningen i resolutionsreserven minskar ytterligare på grund av ytterligare utbetalningar ur resolutionsreserven under den tidsperiod som en högre grundavgift tas ut enligt andra stycket, ska en ny sexårsperiod för beräkning av höjd grundavgift börja löpa vid denna tidpunkt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

18 §

Paragrafen genomför delar av artikel 104.1 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår när en tilläggsavgift ska utgå och hur den ska fastställas.

En tilläggsavgift ska enligt *första stycket* utgå när det uppstår ett underskott i resolutionsreservens behållning beräknat enligt 6 §. Summan av alla tilläggsavgifter som tas ut ska motsvara underskottet resolutionsreserven. I 19 § anges hur tilläggsavgiften fördelas på enskilda avgiftsskyldiga företag. Tilläggsavgifter ska tas ut tills dess att summan av tilläggsavgifter uppgår till det ursprungliga underskottet plus den finansieringskostnad som belastat resolutionsreserven avseende underskottet.

Av *andra stycket* framgår att tilläggsavgiften avser att täcka ett eventuellt underskott som uppstår i resolutionsreserven, dvs. tilläggsavgifterna ska täcka underskottet upp till noll. Resolutionsavgiften, som består av en riskavgift och i vissa fall en grundavgift, ska däremot alltid tas ut, oavsett resolutionsreservens behållning. I händelse av att ett underskott uppstått kommer alltså tilläggsavgift och resolutionsavgift utgå samtidigt.

Om underskottet inte kan täckas omedelbart med tilläggsavgifter (på grund av begränsningen i 19 § andra stycket), ska uttaget av tilläggsavgift fortgå under flera år till dess att summan av tilläggsavgifterna uppgår till det ursprungliga underskottet (plus reservens finansieringskostnader). Detta gäller oberoende av vad behållningen i reserven är vid tidpunkten för tilläggsavgiften. I och med att resolutionsavgiften tas ut parallellt innebär detta att tilläggsavgift kan utgå även om behållningen i resolutionsreserven är positiv. Detta blir aktuellt när summan av alla inbetalda tilläggsavgifter inte uppgår till det ursprungliga underskottet (plus reservens

finansieringskostnader), men summan av inbetalda resolutionsavgifter och tilläggsavgifter gör att behållningen är positiv.

Om behållningen minskar ytterligare på grund av nya utbetalningar ur reserven under en period då tilläggsavgift utgår kan detta medföra att finns ett behov av att ta ut tilläggsavgifter under en längre period. Det avser en situation där inbetalda tilläggsavgifterna inte har täckt det ursprungliga underskottet. När den nya utbetalningen görs kan reservens totala behållning antingen vara negativ eller positiv.

Om reservens behållning är negativ vid utbetalningen ska summan av den minskning av reservens behållning som utbetalningen medför läggas till det ursprungliga underskottet. Detta nya ursprungliga underskott ska användas för att avgöra summan av de tilläggsavgifter som ska utgå.

Exempel: År 1 uppstår ett underskott i reserven om 100. År 4 har underskottet minskat till 40. Då inträffar en händelse som gör att reserven på grund av en utbetalning minskar med ytterligare 30. För beräkning av tilläggsavgift läggs i det fallet 30 till 100 (det ursprungliga underskottet). Tilläggsavgifter ska i exemplet utgå till dess att summan av alla tilläggsavgifter uppgår till 130 (plus finansieringskostnad), inräknat de tilläggsavgifter som inbetalats från år 1.

Reservens behållning kan även vara positiv vid tidpunkten för den nya utbetalningen samtidigt som tilläggsavgift utgår på grund av att summan av tilläggsavgifterna inte uppgår till det ursprungliga underskottet. Behållningen kan vara positiv på grund av att resolutionsavgifter också har utgått under den aktuella perioden. I sådant fall ska det uppkomna överskottet i första hand finansiera utbetalningen. Det innebär att om överskottet är tillräckligt för att täcka den minskning av reserven som utbetalningen medför, påverkas inte tilläggsavgiften. Det ursprungliga underskottet förblir oförändrat. Om överskottet däremot inte är tillräckligt så ska endast den del som inte täcks av överskottet läggas till det ursprungliga underskottet. Det innebär att tillägget inte ska överstiga reservens underskott efter utbetalningen.

Exempel: År 1 uppstår ett underskott i reserven om 100. År 4 har så mycket tilläggsavgifter och resolutionsavgifter inbetalats att reserven har ett överskott om 10. Tilläggsavgift ska dock fortsätta att utgå eftersom summan av alla tilläggsavgifter inte uppgår till 100 (t.ex. kan tilläggsavgifter ha utgått med 70 och resolutionsavgifter med 40). Då inträffar en händelse som gör att reserven på grund av

en utbetalning minskar med ytterligare 30. Efter utbetalningen har reserven alltså ett underskott om 20. För beräkning av tilläggsavgift läggs i det fallet 20 till 100 (det ursprungliga underskottet). Tilläggsavgifter ska i exemplet utgå till dess att summan av alla tilläggsavgifter uppgår till 120 (plus finansieringskostnad), inberäknat de tilläggsavgifter som inbetalats från år 1.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 21.4.3.

19 §

Paragrafen genomför delar av artikel 104.1 och artikel 104.2 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår när beslut om tilläggsavgift ska fattas, skyldigheten för avgiftsskyldiga företag att betala tilläggsavgift samt hur en avgiftsskyldigt företags tilläggsavgift ska beräknas.

I *andra stycket* anges att för ett enskilt avgiftsskyldigt företag får inte tilläggsavgiften under ett år överstiga tre gånger institutets resolutionsavgift, det vill säga summan av företagets grundavgift enligt 16 § och riskavgift enligt 15 §, exklusive eventuella höjningar av grundavgiften enligt 17 §.

Av det *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får om det föreligger särskilda skäl besluta om tilläggsavgift vid annan tidpunkt än den som avses i första stycket. Särskilda skäl skulle exempelvis kunna vara att resolutionsreserven har ett omedelbart behov av medel och att annan finansiering av något skäl skulle vara mindre lämplig.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

20 §

Paragrafen genomför artikel 103.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsens *första stycke* anger hur avgiftsunderlaget ska beräknas för ett enligt 14 § avgiftsskyldigt företag.

Andra stycket anger hur avgiftsunderlaget ska beräknas om ett företag under året har upphört att tillhöra någon av de företagskategorier som avses i 14 §.

Det *tredje stycket* anger särskilt hur skulderna som en del av avgiftsunderlaget ska beräknas och vad som gäller för ett avgiftsskyldigt företag som ingår i en koncern med andra avgiftsskyldiga företag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

21 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger hur resolutionsavgift och eventuell tilläggsavgift ska fastställas för ett företag som endast varit avgiftsskyldigt en del av ett kalenderår.

Motsvarande bestämmelse finns i 14 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

22 och 23 §§

Paragraferna har inge direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna anger att ett avgiftsskyldigt företag ska lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som den behöver för att fastställa den avgiftsskyldiges avgift, att de uppgifter som sak lämnas ska vara granskade av revisor i enlighet med tillämplig lagstiftning och resolutionsmyndighetens rätt att uppskatta avgiftsunderlaget om det avgiftsskyldiga företaget, trots påminnelser, inte lämnar de erforderliga uppgifterna, vad som sker om resolutionsmyndighetens uppskattning skiljer sig från det verkliga avgiftsunderlaget.

Bestämmelsen i 22 § motsvaras av 16 § lagen om lagen (1995:971) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

24 §

Paragrafen genomför artikel 103.4 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska besluta om resolutionsavgift och tilläggsavgift för varje avgiftsskyldig och att avgiften ska betalas inom en månad från dagen för myndighetens beslut. Av andra stycket framgår att dröjsmålsränta ska utgå på en avgift som inte betalas i rätt tid. Dröjsmålsräntan ska

fastställas på samma sätt som i tredje stycket 13 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

25 §

Paragrafen genomför artikel 104.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får sätta ned resolutionsavgiften genom att sätta ned antingen riskavgiften enligt 15 § eller grundavgiften enligt 16 § om det finns särskilda skäl. Särskilda skäl kan exempelvis handla om att en nedsättning behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet.

När det handlar om tilläggsavgiften enligt 18 § anges i bestämmelsen *andra stycke* att ett företag kan få anstånd upp till sex månader om det finns särskilda skäl med hänsyn till institutets finansiella ställning. Särskilda skäl har samma innebörd som ovan, men för att motivera ett anstånd med tilläggsavgiften krävs även att det enskilda företagets finansiella ställning är sådan att ett avgiftsuttag kan allvarligt skulle försämrats denna. Vidare framgår att företaget får ansöka om att anståndet förlängas. En förlängning bör ge som förutsättningarna för anståndet kvarstår.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

26 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna anger undantag från 15, 16 och 18 §§ rörande summan av de totala resolutionsavgifterna eller tilläggsavgifterna om enskilt avgiftsskyldigt företag inte har varit avgiftsskyldigt ett helt kalenderår (21 §), företaget inte har lämnat uppgifter i tid så att 23 § är tillämplig, företaget har beviljats nedsättning eller anstånd enligt 25 §, avgifterna bestäms genom omprövning enligt 27 § förvaltningslagen (1986:223), eller bestäms av allmän förvaltningsdomstol efter överklagande.

Motsvarande bestämmelse finns i 12 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

27 §

Paragrafen genomför artikel 103.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsavgift och tilläggsavgift enligt 11 § får verkställas enligt utsökningsbalken.

Motsvarande bestämmelse finns i tredje stycket 18 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

29 kap. Samarbete och informationsutbyte

1 §

Paragrafen genomför artikel 11.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att institut liksom företag som ingår i samma koncern som ett institut ska lämna resolutionsmyndigheten de uppgifter den behöver för sina uppgifter enligt lagen. Sådana uppgifter kan behöva lämnas både vid vissa särskilda händelser eller rapporteras löpande. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ska lämnas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.2.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 34.1 d och 63.1 a i resolutionsdirektivet och har utformats med 23 kap. 3 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden som förebild.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten har rätt att begära information om det behövs för att den ska kunna förbereda och besluta om resolution eller resolutionsåtgärder.

I *första punkten* anges att sådan information får begäras både av det företag som berörs och av andra. Andra personer kan t.ex. vara företagets revisor eller enskilda anställda. Det kan också vara personer som arbetar på företag till vilka det berörda företaget har lagt ut verksamhet genom delegering. Bestämmelsen är också tillämplig på ledningspersoner som var verksamma i företaget när beslutet om resolution fattades men även på tidigare befattningshavare i företaget.

Uppgiftsskyldigheten kan avse exempelvis viss egendom, orsakerna till fallissemanget eller lönsamheten i viss verksamhet. En befattningshavare är inte skyldig att lämna uppgifter om sina egna eller andra befattningshavares eventuella tillkortakommanden eller brottsliga verksamhet.

Av *andra punkten* följer att myndigheten får begära att den som kan lämna information ska inställa sig hos resolutionsmyndigheten för att lämna informationen.

Andra stycket innehåller bestämmelser om undantag från informationsskyldigheten.

Av *tredje stycket* följer slutligen att myndigheten får förelägga den som inte följer myndighetens begäran att fullgöra sin skyldighet. Ett sådant föreläggande får förenas med vite, se 29 kap. 9 § och författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 9.3 och 10.7.2.

3 §

Paragrafen genomför art. 84.1 d–f och k–m såvitt avser enskilda personer som deltar i resolutionsprocessen och för vilka sekretess inte gäller enligt OSL och OSF.

Bestämmelsen är tillämplig på fysiska personer. I juridiska personer gäller tystnadsplikten för den verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda. Tystnadsplikten gäller både under fullgörande av uppdrag, anställning eller motsvarande och efter att detta avslutats.

Tystnadsplikten enligt denna paragraf gäller även för särskilda förvaltare som intar en självständig ställning i förhållande till myndigheterna.

Paragrafen är också tillämplig på förvärvare av hela eller delar av det företag som resolutionsprocessen avser.

Tystnadsplikten gäller vidare för uppdragstagare som intar en självständig ställning i förhållande till myndigheterna som deltar i resolutionsprocessen. Som exempel kan experter som anlitas av förvärvare nämnas.

Slutligen är paragrafen också tillämplig i broinstitut och tillgångsförvaltningsbolag.

Tystnadsplikten enligt paragrafen gäller för vissa uppgifter som vederbörande har fått kännedom om vid fullgörande av sina uppgifter enligt lagen om resolution. Föremålet för sekretessen är

kopplat till enskilda affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller sådana uppgifter som hänför sig till risk- och sårbarhetsanalyser, planering och förberedelser eller hantering av framtida krissituationer. Bestämmelsen är inte utformad med ett skaderekvisit, utan tystnadspliktens avgränsning ligger i rekvisitet ”obehörigen röja eller utnyttja en uppgift”. När det gäller innebörden av obehörighetsrekvisitet får man ta utgångspunkt i de sekretessbestämmelser som kommer att tillämpas av myndigheterna i deras verksamhet enligt lagen om resolution. Detta blir naturligt eftersom offentliga funktionärer och enskilda som deltar i samma verksamhet kommer att behöva ta del av samma information. Som obehörigt röjande avses således inte att uppgifterna lämnas med stöd av lag eller uppgiftslämnande som är nödvändigt för att den enskilde personen ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt lagen om resolution. Uppgiftslämnande som krävs för att myndigheterna ska involveras i resolutionsprocessen ska kunna planera eller utföra en resolutionsåtgärd anses inte heller som obehörigt röjande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.3.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 84 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Riksbanken, Riksgäldskontoret och Finansinspektionen ska på resolutionsmyndighetens begäran lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet. Bestämmelsen har sin motsvarighet i 8 kap. 2 § stödlagen. Ingen ändring i sak är avsedd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.4.2.

5 §

Paragrafen genomför artikel 90 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen har samarbets- och uppgiftsskyldighet gentemot varandra samt gentemot regeringen i den utsträckning som följer av resolutionsdirektivet. Skyldigheterna för resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen att samarbeta och utbyta uppgifter med varandra gäller på flera olika områden i direktivet. I förhållande till

regeringen har resolutionsmyndigheten uppgiftsskyldighet när det gäller ett beslut eller en fråga som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av regeringen eller som kan få konsekvenser för offentliga medel. Av bestämmelsen framgår vidare att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen har samarbets- och uppgiftsskyldighet i förhållande till motsvarande utländska myndigheter inom EES och med Europeiska bankmyndigheten i den utsträckning som följer av resolutionsdirektivet. Skyldigheterna i förhållande till dessa myndigheter gäller vid resolutionsplanering och resolution av gränsöverskridande koncerner.

Uppgiftsskyldigheten enligt bestämmelsen är sekretessbrytande. Av bestämmelsen i paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten är skyldig att lämna de uppgifter som räknas upp de upplysningar som följer av resolutionsdirektivet. De ska också utväxlas på det sätt som anges i direktivet, t.ex. genom resolutionskollegier.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.4.3.

6 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Om ett företag under resolution försätts i konkurs, tar en konkursförvaltare respektive en likvidator över avvecklingen. Om de behöver uppgifter för att upprätta konkursbouppteckningen, ska resolutionsmyndigheten enligt denna paragraf lämna dem upplysningar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.1.

7 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.5 andra stycket, 13.6 andra stycket, 18.6 tredje stycket och 18.7 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar resolutionsmyndighetens möjligheter att hänskjuta ett ärende till Eba för tvistlösning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 23.4.3 och 23.4.5.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.4 tredje stycket, 18.5 tredje stycket, 91.7 andra stycket och 92.3 andra stycket.

Paragrafen räknar upp ärenden för vilka resolutionsmyndigheten får begära Ebas bistånd enligt artikel 31 c i förordning nr 1093/2010.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 7.5.1, 7.5.2, 23.4.3 och 23.4.5.

9 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett föreläggande enligt denna lag får förenas med vite.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 10.7.2, 12.2.7, 13.2.8, 14.3.7 och 22.5.9.

30 kap. Bemyndiganden

Kapitlet innehåller bemyndiganden.

Kap. 31 Överklagande

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 85 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att överklagande av resolutionsmyndighetens och Finansinspektionens beslut sker enligt ordinarie instansordning för förvaltningsmyndighets beslut. Av *andra stycket* följer att prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndighetens beslut enligt 9 kap. 1 §, 5, 6 och 7 §§ och 10 och 11 §§ (beslut om resolution) och 13 kap. 1 § (beslut om resolutionsåtgärder) gäller omedelbart. Detta är beslut som fattas när ett företag är under resolution. Av *fjärde stycket* framgår att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen får bestämma att andra beslut än de som framgår av tredje stycket får gälla omedelbart. Av *femte stycket* framgår att paragrafens bestämmelser inte gäller för beslut som

regeringen fattar enligt resolutionslagen. Regeringens beslut kan prövas enligt lagen om rättsprövning av vissa regeringsbeslut (2006:304).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 33.2.2.

2§

Paragrafen genomför artikel 36.13 i resolutionsdirektivet.

Den värdering som ska ligga till grund för resolutionsåtgärder eller nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution ska anses slutlig när samtliga de förutsättningar som framgår av kap. 7 1–6 §§ är uppfyllda. Det ska alltid finnas en värdering enligt kapitel 7 till grund för beslut om resolutionsåtgärder. Denna värdering kan inte överklagas separat utan endast i samband med överklagande av den åtgärd för vilken värderingen ligger till grund.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.6.

3§

Paragrafen genomför delar av artikel 85 i resolutionsdirektivet.

Denna paragraf är en bestämmelse som avser handläggningen hos domstolen i mål om prövning av överklagade beslut som framgår av 1 § tredje stycket, det vill säga beslut om resolution och beslut om resolutionsåtgärder. Bestämmelserna kompletterar de bestämmelser som framgår av förvaltningsprocesslagen (1971:291). Av *första stycket* framgår att handläggningen ska ske skyndsamt. Någon bestämd tidsperiod inom vilken myndigheten ska avgöra målet framgår däremot inte av bestämmelsen. Rätten får istället bevaka rättssäkerheten inom ramen för ett allmänt skyndsamhetsrekvisit. Av *andra stycket* framgår att de ekonomiska bedömningar som legat till grund för resolutionsmyndighetens beslut ska utgöra en del av rättens prövning av det överklagade beslutet. Genom bestämmelsen i andra stycket förtydligas kravet på den utredning som ska föreligga i mål om beslut om resolution och resolutionsåtgärder prövas och säkerställer att resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar blir en del av rättens prövning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 33.2.2.

36.2 Förslaget till lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

1 kap. Inledande bestämmelser

1 §

Paragrafen innehåller en upplysning om de huvudsakliga delarna i lagen.

2 §

Paragrafen anger i första stycket att statligt stöd får lämnas om det behövs för att motverka en allvarlig störning av samhällsekonomin och det finansiella systemet i Sverige. Lydelsen avviker från lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen) genom att inte ange att stöd ska ges för att motverka *en risk* för en allvarlig störning. Någon påtaglig skillnad i sak är inte avsedd. Motsvarande skillnad finns också mellan stödlagen och lagen (2015:000) om resolution. Därför hänvisas till författningskommentaren till 8 kap. 1 § lagen om resolution.

Det framgår även av bestämmelsen att stöd ska ges i förebyggande syfte. I motsats till lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut innehåller denna lag inga bestämmelser om hanteringen av enskilda företag. Dessa bestämmelser finns i stället i lagen (2014:000) om resolution.

Stödet får lämnas genom lån, garantier eller kapitaltillskott. Att de tillåtna stödformerna anges innebär en inskränkning av lydelsen i stödlagen. Anledningen till detta är att endast dessa stödformer är undantagna från kravet att företaget annars ska försättas i resolution enligt EU:s resolutionsdirektiv. Lån, garantier och kapitaltillskott var dock de stödformer som i första hand avsågs med stödlagen och som gavs med stöd av den lagen.

Av bestämmelsen framgår att statligt stöd även kan ta formen av garantier för återbetalning av likviditetsstöd som Riksbanken lämnat till kreditinstitut. Även detta är en form av statligt stöd som kan ges utan att resolution måste inledas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 26.3.2 och 26.3.3.

3 §

Enligt bestämmelsen beslutar regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer om stöd. Bestämmelsen är identisk med 1 kap. 3 § i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 26.3.4.

4 §

Av bestämmelsen framgår att stöd ska lämnas efter avtal mellan staten och stödmottagaren. Det första stycket är identiskt med första stycket 1 kap. 4 § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen).

Av andra stycket framgår att garantier enligt 2 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

Andra stycket i motsvarande paragraf i stödlagen (1 kap. 4 §) utgår eftersom denna lag endast avser frivilligt stöd och som endast ska ges till solida och livskraftiga kreditinstitut enligt 2 kap 2 §. Det finns i denna lag inga möjligheter för staten att tvingas en stödmottagare att acceptera ett avtal om stöd. Den situation som paragrafen i stödlagen syftade på avser stöd till kreditinstitut som inte är solida. Sådana institut ska i stället försättas i resolution om det behövs av systemskyddskäl. Därför behövs det inte heller någon prövningsnämnd varefter alla bestämmelser om den utgår.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 26.3.1.

2 kap. Villkor för förebyggande statliga stödåtgärderna

1 §

Av paragrafen framgår att stöd endast får lämnas för fortsatt verksamhet i kreditinstitut som är livskraftiga. Någon skillnad jämfört med vad som gällde i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen) föreligger inte. Däremot så utgår 2 kap 1 § punkten 2 i stödlagen eftersom den avser stöd i samband med resolution, vilket är en situation som ska hanteras genom bestämmelserna i lagen (2014:000) om resolution. För att statligt stöd inte ska föranledda resolution måste det ges till företag som vid stöd-tillfället är solida se 9 kap. 3 § lagen om resolution.

Av andra stycket framkommer att stödet ska vara tillfälligt och proportionerligt mot följderna av den störning som inträffat. Denna bestämmelse följer av de krav som ställs på statligt stöd för att det ska godkännas enligt EU:s statsstödsregler. Bestämmelsen bör därför tolkas i ljuset av dessa regler och praxis statsstödsärenden.

Det tredje stycket anger att en förutsättning för att ett stöd ska lämnas är godkännande enligt statsstödsregler.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 26.3.5.

2 §

Paragrafen anger med vilka villkor som stöd bör förenas. Paragrafen är identisk med 2 kap. 2 § i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 26.3.5.

3 kap. Stabilitetsfonden

1 §

Av paragrafen anges att för de ändamål som anges i 1 kap. 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. De medel som tillförts kontot utgör, tillsammans med de övriga tillgångar som anskaffats med stöd av denna lag, stabilitetsfonden. I sak motsvaras detta av första stycket 7 kap. 1 § stödlagen. En skillnad är att det till stabilitetsfonden inte längre ska föras några avgifter. Stabilitetsfonden ska istället utgöras av de medel som tillförts kontot, eller kommer att tillföras kontot, genom inbetalda ersättningar för förebyggande stöd enligt 2 kap. 2 §, tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden, och medel som staten återfått och som avser lämnat stöd enligt denna lag samt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

Av andra stycket framgår att regeringen, eller efter regeringens bemyndigande stödmyndighet, får meddela föreskrifter rörande förvaltningen av stabilitetsfondens tillgångar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 21.4.1 och 21.6.

2 §

Paragrafen anger vilka utgifter som ska täckas med medel från kontot. Bestämmelsen motsvaras av andra stycket 7 kap. 1 stödlagen. En skillnad är att 7 kap 1 § 3 och 4 stödlagen, vilka rör kostnader för god man enligt 6 kap. 4 § stödlagen och kostnader som ska stanna på staten enligt 6 kap. 2 § i förvaltningsprocesslagen (1971:291), utgår eftersom hela 6 kap. i stödlagen utgår. Skälet till detta är att det i denna lag, i motsats till stödlagen, inte finns några tvångsmedel för staten.

En annan skillnad mot stödlagen är att en utgift tillkommer i 2. Denna ger möjlighet att använda stabilitetsfonden vid entillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen inom ramen för resolution enligt 23 kap. lagen om resolution. Detta är då ett avsteg från regeln att stöd enligt denna lag endast lämnas till solida och livskraftiga kreditinstitut eftersom denna bestämmelse dels medger stöd för att rekonstruera ett fallerat företag, dels kan lämnas till företag som kan bli föremål för resolution enligt 1 kap. 1 § lagen om resolution och som inte behöver vara kreditinstitut. Exempelvis så är resolutionslagen, och även denna bestämmelse i denna del, tillämplig på värdepappersföretag.

Av bestämmelsens andra stycke framgår att beslut om stöd enligt 2 bara får fattas av regeringen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

3 §

Av paragrafen framgår att om riksdagen har lämnat ett särskilt beloppsbegränsat bemyndigande får en kredit i Riksgäldskontoret användas, i den mån medlen i stabilitetsfonden inte räcker till. Detta innebär att den rätt till obegränsad kredit i Riksgäldskontoret som anges i andra stycket 7 kap. 1 § andra stycket upphör.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.3.

4 kap. Avslutande bestämmelser

1 §

Bestämmelsen motsvaras av 8 kap. 1 § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut. Ingen ändring i sak är avsedd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

2 §

Av paragrafen framgår att Riksbanken, Riksgäldskontoret, resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska på stödmyndighetens begäran lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet med avseende på förebyggande statligt stöd. Bestämmelsen har sin motsvarighet i 8 kap. 2 § stödlagen, men en skillnad är att resolutionsmyndigheten har lagts till. Ingen annan ändring i sak är avsedd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

3 §

Bestämmelsen är identisk med 8 kap. 2 a § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

4 §

Bestämmelsen är identisk med 8 kap. 4 § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

36.3 Förslaget till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979)

12 §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen i *första stycket* innebär att det som enligt bestämmelserna gäller om en konkurs har föregåtts av en företagsrekonstruktion utvidgas till att även gälla om en konkurs har föregåtts av en resolution enligt lagen om resolution. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

13a och 13b §§

Paragraferna genomför artikel 108 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna i 13 a och 13 b §§ om förmånsrätt för insättare är nya. Enligt 19 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti träder staten in i insättarnas rätt mot institutet. Detta inkluderar även insättarnas förmånsrätt enligt 13 a §. Med ett svenskt institut avses ett kreditinstitut enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse och ett värdepappersbolag enligt lagen om värdepappersmarknaden.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 20.1.

36.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (1974:981) om arbetstgares rätt till ledighet för utbildning

2 a §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen innebär att det som enligt bestämmelsen gäller vid konkurs utvidgas till att även gälla vid resolution. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

36.5 Förslaget till lag om ändring i semesterlagen (1977:480)

31 §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen i *första stycket* innebär att det som enligt bestämmelsen gäller vid konkurs utvidgas till att även gälla vid resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

36.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (1982:80) om anställningsskydd

3 §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen i *första stycket 2* innebär att det som enligt bestämmelsen gäller vid konkurs utvidgas till att även gälla vid resolution. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

6 b §

Den ändrade lydelsen genomför artikel 34.4 i resolutionsdirektivet.

I *andra stycket* införs en ny grund för när rättigheter och skyldigheter p.g.a. anställningsavtal och anställningsförhållanden inte ska övergå till en ny arbetsgivare vid överlåtelse av verksamhet. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

25 §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen i *andra stycket* innebär att det som enligt bestämmelserna gäller vid konkurs utvidgas till att även gälla vid resolution. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

36.7 Förslaget till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619)

6 kap.

1 a §

Paragrafen, genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens framgår att en sparbank som är i resolution inte får försättas i likvidation. Ett sådant beslut får dock fattas efter ansökan av resolutionsmyndigheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.2.

36.8 Förslaget till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar

11 kap.

2 a §

Paragrafen, genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en ekonomisk förening som är i resolution inte får försättas i likvidation. Ett sådant beslut får dock fattas efter ansökan av resolutionsmyndigheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

36.9 Förslaget till lag om ändring i konkurslagen (1987:672)

1 kap.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av ändringen i paragrafens *första stycke* framgår att det är bara är resolutionsmyndigheten som får ansöka om att ett företag under resolution ska försättas i konkurs. Som framgår av 25 kap. 1 § lagen om resolution, avslutas resolutionen av ett företag när resolutionsmyndigheten beslutar det. Av 25 kap. 2 § samma lag framgår vidare att resolutionsmyndigheten som regel ska ansöka om att ett företag ska försättas i konkurs eller gå i likvidation när den har vidtagit de resolutionsåtgärder som behövs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

2 kap.*10 b §*

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1 och delar av artikel 86.2.

I paragrafen, som är ny, beskrivs vad rätten ska göra om den får en ansökan om att försätta ett sådant företag som kan bli föremål för resolution i konkurs. Det första som rätten då ska göra är att vilandeförklara ansökan. Därefter ska den underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om ansökan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

10 c §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.2.

Av paragrafen, som är ny, framgår när vilandeförklaringen ska upphävas. Bestämmelsen innebär att när resolutionsmyndigheten har fått en underrättelse enligt 10 b §, har den sju dagar på sig att bestämma hur den ska agera. Om resolutionsmyndigheten inte hör av sig till rätten inom denna tid får rätten ta upp målet igen. Om resolutionsmyndigheten däremot beslutar att försätta företaget i resolution ska ansökningen avvisas, se 10 e §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

10 d §

Paragrafen har ingen direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

I paragrafen, som är ny, klargörs det att det som sägs i 10 b och 10 c §§ inte gäller när resolutionsmyndigheten ansöker om konkurs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

10 e §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1.

Av paragrafen, som är ny, framgår att rätten inte får försätta ett företag som är i resolution i konkurs. Det gäller även om ansökan har tagits upp till prövning, t.ex. för att resolutionsmyndigheten

inte hört av sig, men resolutionsmyndigheten försätter företaget i resolution innan rätten hinner pröva ansökan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

36.10 Förslaget till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

6 kap.

8 a §

Paragrafen behandlar Riksbankens uppgiftsskyldighet avseende genomförda likviditetsåtgärder. Bestämmelsen avser uppgifter som rör såväl generella likviditetsåtgärder som nödkrediter. Av bestämmelsen följer att information får lämnas exempelvis om vilka aktörer som utnyttjat en kreditmöjlighet och till vilket belopp. Uppgiftsskyldigheten förutsätter inte att myndigheterna begär att få uppgifterna.

När förutsättningarna är uppfyllda bryter bestämmelsen sekretessen i 31 kap. 1 § första stycket OSL.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.4.3.

36.11 Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker

9 kap.

1 a §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en medlemsbank som är i resolution inte får försättas i likvidation. Ett sådant beslut får dock fattas efter ansökan av resolutionsmyndigheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

36.12 Förslaget till lag om ändring av lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

2 §

I paragrafen föreslås en ny definition. Det är definitionerna av garanterad insättning och resolutionsmyndighet.

Definitionerna behandlas i avsnitten 5.9 och 5.14.

3 §

I paragrafen görs det en ändring i första stycket för att klargöra att insättningsgarantin inte omfattar de belopp som anges i 3 a §. Den närmare innebörden av den ändringen framgår av författningskommentaren till 3 a §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.8.

3 a

Paragrafen genomför artikel 109.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen som är ny, framgår med vilket belopp en insättare har rätt till ersättning från institutet under resolution om hela eller delar av dennes insättning har överförts till en privat aktör med hjälp av försäljningsverktyget eller till ett broinstitut med hjälp av broinstitutsverktyget. Om insättningarna har överförts till något annat institut gäller insättningsgarantin dock för insättningarna i det institutet.

Enligt *första stycket* har en insättare inte rätt till ersättning om hela hans eller hennes insättning helt och hållet har överförts till en privat aktör eller till ett broinstitut. Han eller hon har inte heller rätt till ersättning om insättningen visserligen inte överförts i sin helhet men till ett belopp som motsvarar det som är ersättningsgillt enligt insättningsgarantin, 100 000 euro,

Om inte hela insättningen har förts över och värdet av den överförda insättningen understiger motsvarande 100 000 euro, har insättaren rätt till ersättning från garantin om institutet under resolution försätts i konkurs eller Finansinspektionen förklarar insättningarna indisponibla. Det framgår av *andra stycket*.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.8.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 109.1.

Av paragrafen framgår vilket belopp insättningsgarantisystemet kan få skjuta till för att absorbera de förluster som de garanterade insättningarna skulle ha burit om de inte hade getts en förmånlig behandling. Av 13 kap. 11 § lagen om resolution framgår att resolutionsmyndigheten ska säkerställa att det ekonomiska utfallet för insättningsgarantisystemet inte blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.7.

7 a

Paragrafen genomför delar av artikel 109.1 i resolutionsdirektivet. Paragrafen behandlar möjligheten att använda medel ur insättningsgarantifonden för att kapitalisera ett institut i resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.7.

36.13 Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

29 kap.

2 §

Ändringen i *andra stycket* är en följd av att lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut upphävs. Stöd som tidigare lämnats med stöd av den lagen får nu lämnas med stöd av två nya lagar; lagen om resolution och lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. I övrigt är någon saklig skillnad inte avsedd.

Bestämmelsen innebär alltså att som näringsbidrag avses stöd enligt de nämnda lagarna, om stödet inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. Regeln innebär alltså att sådana stöd – oavsett förekomst och utformning av villkor om återbetalning – skattemässigt ska behandlas som näringsbidrag och därmed tas upp som intäkt, om och till den del stödet inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. Ett stöd

som lämnas i form av en utställd statlig garanti, dvs. i princip en borgensförbindelse, medför inte några skattemässiga effekter för institutet. Om och när ett stöd, som tagits upp till beskattning, betalas tillbaka får det återbetalda beloppet dras av. Detta följer av 5 § andra stycket (prop. 2008/09:61 s. 83 f).

36.14 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

1 kap.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller flera nya definitioner som är relevanta för de nya bestämmelser som föreslås i lagen.

I den nya *punkten 34* definieras begreppet återhämtningsplan. En sådan plan avser ett individuellt institut, jfr koncernåterhämtningsplaner som avser koncerner. Syftet med en sådan plan är att identifiera olika åtgärder som det institut som upprättar planen kan vidta när de får allvarliga finansiella problem. Vilka olika scenarier som kan bli aktuella planens innehåll i övrig kommer att framgå av föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Planen ska dock inte enbart beskriva de olika alternativ som ett institut identifierar utan det ska också vara möjligt att utläsa av planen bl.a. om den kan rimligen kan förväntas ge önskat resultat.

Eftersom det inte är möjligt att förutse alla tänkbara situationer kan det när planen ska verkställas visa sig omöjligt, Om institutet då inte reder ut situationen självt kan det komma att bli föremål för exempelvis åtgärder för ingripanden, se 6 a kap.

Åtgärderna ska vidtas vid en avsevärd försämring av ett instituts finansiella situation. Det är alltså inte fråga om mindre svängningar i resultatet utan en försämring som kan påverka institutets överlevnadsförmåga. Planen ska dessutom inte hantera enbart inträffade försämringar. Den ska även hantera situationer som sannolikt leder till en avsevärd försämring, baserat på t.ex. olika typer av indikatorer.

Det föreslås också en definition av begreppet koncernåterhämtningsplan (*punkten 18*). Det detsamma som en återhämtningsplan,

men den behandlar ett företag i en koncern som står under gruppbaserad tillsyn. Om det finns andra företag i koncernen, t.ex. industriföretag, ska de dock inte ingå. Det inkluderar både nationella koncerner och gränsöverskridande sådana.

Definitionerna behandlas i kapitel 5 och 28.

6 kap.

2 §

Paragrafen genomför artikel 5.1 i resolutionsdirektivet

I paragrafens *första stycke* görs det en ändring för att klargöra att återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner omfattas av bestämmelserna i nämnda paragraf. Planerna är nämligen en styrform i kapitaltäckningsdirektivets mening. Av ändringen följer att om någon annan bestämmelse hänvisar till denna paragraf så omfattar hänvisningen även återhämtningsplanerna. Som exempel på en sådan hänvisning kan nämnas den i 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Enligt den bestämmelsen ska ett företag som bryter mot den här paragrafen åläggas ett särskilt kapitalbaskrav.

Övriga ändringar i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.2.1.

3 a §

Paragrafen har ingen direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av den föreslagna ändringen i paragrafen framgår att ett kreditinstituts system även göra det möjligt att identifiera den typ av kvalificerade insättningar som räknas upp.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 20.1.

6 a kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 5.1 och artikel 5.9 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår att ett kreditinstitut som ingår i en koncern som inte står under gruppbaserad tillsyn ska upprätta en återhämtningsplan. Det som åsyftas är exempelvis ett kreditinstitut som är helt fristående och som inte ingår i en koncern över huvud taget eller ett kreditinstitut som visserligen ingår i en koncern, men de övriga koncernföretagen inte är sådana som omfattas av gruppbaserad tillsyn. Om kreditinstitut ingår i en utländsk koncern som står under gruppbaserad tillsyn av en utländsk behörig myndighet behöver den inte heller upprätta återhämtningsplaner enligt denna bestämmelse.

När en återhämtningsplan ska upprättas och hur ofta den ska uppdateras kommer att framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndigheten regeringen bestämmer. Detsamma gäller planens närmare innehåll. Bemyndigandet finns i 16 kap. 1 §.

En återhämtningsplan är inte bara ett internt styrdokument. Den ska också granskas och bedömas av Finansinspektionen. Innan planen ges in till inspektionen ska den dock enligt bestämmelsens *andra stycke* godkännas av kreditinstitutets styrelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.1 och 28.2.2.

2 §

Paragrafen genomför artikel 7.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar koncernåterhämtningsplaner.

För en koncern som består av företag som står under gruppbaserad tillsyn ska enligt *första stycket* moderföretaget inom EES upprätta en koncernåterhämtningsplan. Om ett svenskt kreditinstitut ingår i en sådan koncern ska den alltså omfattas av planen. Vad ett moderinstitut inom EES är framgår av definitionen i 1 kap. 5 §. En koncernåterhämtningsplan upprättas endast på gruppnivå och inte på undergruppsnivå. Bestämmelsen är dock tillämplig på både nationella och gränsöverskridande koncerner. Med en gränsöverskridande koncern avses en koncern med moder- och dotterföretag inom EES.

Ett individuellt institut som ingår i en koncern som omfattas av gruppbaserad tillsyn behöver inte upprätta en individuell plan om inte Finansinspektionen beslutar om det. Om det är fråga om en gränsöverskridande koncern ska ett sådant beslut fattas enligt den process som beskrivs i 8–11.

En koncernåterhämtningsplan ska dock enligt *andra stycket* identifiera åtgärder som kan behöva vidtas såväl av moderföretaget inom EES och av ett dotterföretag som står under gruppbaserad tillsyn.

När en koncernåterhämtningsplan ska upprättas och hur ofta den ska uppdateras kommer att framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndigheten regeringen bestämmer. Detsamma gäller planens närmare innehåll. Bemyndigandet finns i 16 kap.

En koncernåterhämtningsplan är inte bara ett internt styrdokument. Den ska också granskas av Finansinspektionen, om inspektionen är berörd. Innan planen ges in till den samordnande tillsynsmyndigheten, se definitionen i 1 kap. 5 § ska den dock enligt bestämmelsens *tredje stycke* godkännas av moderföretagets styrelse.

Om Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten ska den sända över koncernåterhämtningsplanen berörda behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter (se artikel 7.3 i resolutionsdirektivet).

När Finansinspektionen ansvarar för ett dotterföretag i en gränsöverskridande koncern, får den i stället planen sänd till sig.

Den process som därefter följer beskrivs i det följande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.2.1.

3 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 4–7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka krav som ställs på en återhämtningsplan. En sådan plan ska *enligt första stycket* innehålla de uppgifter som framgår av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer eller som framgår av tekniska standarder beslutade av kommissionen, beroende på vad som är tillämpligt. Om planen inte innehåller dessa uppgifter är den ofullständig.

Därutöver ska det *enligt andra stycket* framgå av planen att ytterligare två kriterier är uppfyllda. För att detta ska framgå av planen är det tillräckligt att det på ett tillfredsställande sätt ska kunna utläsas av planen.

Av uppgifterna i planen ska det för det första framgå att de åtgärder som kreditinstitutet identifierat rimligen kan förväntas

bevara eller återställa kreditinstitutets finansiella ställning och livskraft (*punkten 1*). Eftersom det är fråga om en bedömning av framtida scenarier behöver det dock inte föreligga full säkerhet i denna fråga. Vid den bedömningen ska hänsyn även tas till förberedande åtgärder som kreditinstitutet vidtagit eller planerar att vidta.

Det är inte tillräckligt att planen anger vad kreditinstitutet ska göra. Det ska också framgå att kreditinstitutet har en fungerande organisation för att åtgärderna rimligen kan förväntas ge önskat resultat. Det ska också vara möjligt att utläsa när åtgärderna, dvs. för vilka scenarier åtgärderna ska användas. Planer som innehåller åtgärder av typen ”om vi får problem ska vi göra en nyemission”, är därför som regel otillräckliga.

Av planen ska det för det andra framgå att planen och åtgärderna i den rimligen kan genomföras bl.a. snabbt och effektivt (*punkten 2*). Åtgärderna i planen ska inte leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet. Eftersom störningar aldrig kan uteslutas får bedömningen göras utifrån vad som är realistiskt. Störningarna ska dock undvikas i största möjliga utsträckning. Bestämmelsen är tillämplig även för scenarier som skulle leda till att andra återhämtningsplaner eller koncernåterhämtningsplaner genomfördes under samma tidsperiod.

Enligt bestämmelsens *tredje stycke* får de åtgärder som planeras, inte leda till att det uppstår problem med att rekonstruera eller avveckla ett kreditinstitut. Detta är dock ett kriterium som det kan vara svårt för ett kreditinstitut att bedöma. Det är därför inte något som kreditinstitutet åläggs att beakta, men det kan få betydelse för bedömningen av en återhämtningsplan. se 4 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.2 och 28.3.2.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 6.2–6.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen ska granska planen och bedöma om den uppfyller kriterierna enligt 3 §. Om Finansinspektionen inte identifierar några väsentliga brister i planen eller hinder mot att genomföra planen behöver den inte göra något. Om Finansinspektionen identifierar väsentliga brister eller hinder gäller emellertid 5–7.

För koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern gäller en särskild process se 8–11 §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.5 och 28.3.4.

5 §

Paragrafen genomför artikel 6.5 i resolutionsdirektivet.

Av denna paragraf tillsammans med 6 och 7 §§ framgår vilka åtgärder som Finansinspektionen ska vidta om det finns väsentliga brister eller hinder i en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.6 och 28.3.4.

6 §

Paragrafen genomför artikel 6.6 första stycket i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.6 och 28.3.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 6.6 andra–fjärde styckena i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår vad som gäller om ett kreditinstitut inte följer ett föreläggande från inspektionen om att göra ändringar i återhämtningsplanen eller om de ändringar i verksamheten som kreditinstitutet föreslår är otillräckliga för att bristerna eller hindren inte längre ska vara väsentliga. Om det fortfarande finns brister eller hinder men dessa inte längre är väsentliga ska dock planen godkännas.

I *första stycket* beskrivs vilka åtgärder som Finansinspektionen får vidta mot ett kreditinstitut. De åtgärder som Finansinspektionen ägnade att komma till rätta med situationen och ska inte vara mer långtgående än vad som krävs. Till den typ av åtgärder som Finansinspektionen får förelägga ett kreditinstitut att vidta hör de åtgärder som räknas upp i artikel 6.6 i resolutionsdirektivet nämligen att

1. reducera riskprofilen i institutet, även likviditetsrisken,
2. möjliggöra kapitaliseringsåtgärder i rätt tid,

3. se över institutets strategi och struktur,
4. vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområdena och de kritiska verksamheterna, och

5. vidta förändringar i institutets styrningsstruktur.

Av *andra stycket* framgår vilka åtgärder som Finansinspektionen får vidta mot ett moderföretag inom EES som inte är ett kreditinstitut.

Bestämmelserna behandlas i avsnitten 28.2.6 och 28.3.4.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 8.1, 8.2 och 8.5 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar, tillsammans med bestämmelserna i 9–11 §§, vad som gäller för överenskommelser mellan myndigheter om en koncernåterhämtningsplan som involverar kreditinstitut i olika länder inom EES.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår inom vilken tid de behöriga myndigheter som är berörda av en koncernåterhämtningsplan ska försöka komma överens om och vad överenskommelsen om möjligt ska omfatta. En sådan överenskommelse ska föregås av samråd enligt *andra stycket*.

Bestämmelsen är tillämplig både när Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet och när inspektionen ansvarar för tillsynen över något av dotterföretagen i gruppen. Myndigheterna kan enas om en eller flera av de frågor som räknas upp i första stycket. En överenskommelse som träffas är bindande för Finansinspektionen, se 11 §. Finansinspektionen ska också agera i enlighet med överenskommelsen, se *tredje stycket*. Om myndigheterna exempelvis har kommit överens om att en svensk bank ska upprätta en individuell återhämtningsplan ska Finansinspektionen fatta beslut om det och sedan utöva tillsyn över planen enligt bestämmelserna enligt 2 § första stycket.

Finansinspektionen behöver inte träffa överenskommelsen med alla övriga berörda myndigheter. Om enbart några av myndigheterna, inklusive den samordnande myndigheten, kan komma överens får dessa myndigheter fatta beslutet. Självfallet gäller ett sådant beslut i så fall bara de kreditinstitut som står under de relevanta myndigheternas tillsyn.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.3.4.

9 §

Paragrafen genomför artiklarna 8.3 första stycket och 8.4 första stycket i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar vad som gäller om myndigheterna inte kommer överens enligt 9 § (se även 11 §). Om Finansinspektionen då är samordnande myndighet ska den fatta beslut i de frågor som räknas upp i *första stycket* och i andra fall i de frågor som räknas upp i *andra stycket*. När den fattar beslutet ska den dock enligt *tredje stycket* beakta synpunkter och reservationer som har framförts av övriga berörda behöriga myndigheterna. Detta gäller – i överensstämmelse med direktivet – uttryckligen bara i de frågor som rör koncernåterhämtningsplaner. Finansinspektionen bör dock även i andra fall ta vederbörlig hänsyn till uppfattningar som redovisats av andra myndigheter.

Enligt resolutionsdirektivet ska Finansinspektionen underrätta de övriga myndigheterna och moderföretaget och kreditinstitutet, om sitt beslut. Det sistnämnda följer av förvaltningslagen. Det förstnämnda av skyldigheten att samarbeta och utbyta information i 13 kap. 6 §.

Ett sådant beslut som Finansinspektionen fattar med stöd av denna paragraf blir direkt bindande för det berörda företaget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.3.4.

10 §

Paragrafen genomför artiklarna 8.3 andra stycket och 8.4 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att om en behörig myndighet har hänskjutit ärendet till Eba inom tidsfristen, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut och sedan fatta beslut i enlighet med Ebas beslut. Om Eba inte har fattat beslut i saken inom en månad gäller dock det beslut Finansinspektionen fattar.

Av paragrafens *andra stycke* framgår att Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Eba inom samma tid.

Ebas bindande medling är begränsad till de frågor som anges i *tredje stycket*. Av det följer att Eba inte får fatta beslut om andra

frågor. Finansinspektionen får inte heller hänskjuta någon annan fråga till Eba enligt andra stycket (se även 13 kap. 6 b §).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.3.4.

11 §

Paragrafen genomför artikel 8.6 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.3.4.

6 b kap.

1 §

Paragrafen innehåller definitioner av ett par begrepp.

Definitionen av *finansiellt stöd* anknyter till direktivets (artikel 19(5)(b)). Med finansiellt stöd avses således penninglån, utställande av garanti, ställande av säkerhet eller en kombination av dessa stödformer. *Koncerninternt finansiellt stöd* avser således sådant finansiellt stöd som utgår mellan två eller flera företag inom en och samma koncern.

2 §

Paragrafen genomför artikel 19 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar vissa grundläggande krav gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Paragrafens bestämmelser återspeglar därmed artikel 19 i direktivet.

I paragrafen anges vilka företag som kan vara parter till ett avtal om koncerninternt finansiellt såsom det avses i detta sammanhang. Ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd får alltså ingås mellan å ena sidan ett moderinstitut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag eller ett moderholdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade inom EES, och å den andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utom EES.

Vad gäller de omfattade företagens associationsform kan följande sägas. Lagen om bank- och finansieringsrörelse (LBF) omfattar banker vilka kan vara bankaktiebolag, medlemsbanker eller sparbanker (1 kap. 5 § 3 och 10 LBF), men även kreditmarknads-

företag vilka bland annat kan vara sådana ekonomiska föreningar som fått tillstånd att bedriva finansieringsrörelse (1 kap. 5 § 10, 11 och 13 LBF). Kapitlets bestämmelser omfattar således bankaktiebolag, sparbanker, medlemsbanker samt sådana ekonomiska föreningar som fått tillstånd att driva finansieringsrörelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.3.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 20 i resolutionsdirektivet.

Denna paragraf samt de därpå följande två paragraferna behandlar processen för handläggning av ansökan om godkännande av ett avtal om finansiellt stöd. De motsvarande bestämmelserna återfinns i artikel 17 i direktivet.

Det framgår av paragrafens *första stycke* att en ansökan ska göras till den samordnande tillsynsmyndigheten innan avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås.

Av det *andra stycket* framgår att ansökan ska göras av moderinstitutet i den koncern inom vilken avtalet om koncerninternt finansiellt stöd ingåtts, oavsett om detta företag är part till det aktuella avtalet. I sin egenskap av samordnande tillsynsmyndighet ska Finansinspektionen enligt *tredje stycket* vidarebefordra ansökan till de behöriga myndigheterna för varje avtalspart.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.4.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 20 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka uppgifter som en ansökan enligt den föregående paragrafen ska innehålla. Ansökan ska innehålla uppgift om vilka företag som föreslås vara parter till avtalet, ansökan ska även innehålla texten till det föreslagna avtalet.

Närmare föreskrifter om ansökans innehåll föreslås få meddelas av Finansinspektionen (se 20 §).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.4.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 20 i resolutionsdirektivet.

Enligt paragrafens *första stycke* ska Finansinspektionen, för det fall den är samordnande tillsynsmyndighet, pröva frågan om koncerninternt finansiellt stöd ska utgå.

Av det *andra stycke* framgår det att Finansinspektionen efter en prövning av de krav som uppställs i 7 § ska besluta att antingen godkänna eller underkänna det avtal som följer av ansökan enligt föregående paragraf.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.5.

6 §

Paragrafen genomför artikel 23(1) i resolutionsdirektivet.

Denna paragraf innehåller de villkor som gäller för godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

Paragrafens *första stycke* innehåller villkor med avseende på själva det finansiella stödet. Ett grundläggande krav för att ett avtal om stöd ska godkännas är att det finns rimliga utsikter att det tillhandahållna stödet i betydande grad kan avhjälpa de finansiella svårigheter som finns i det mottagande företaget samt att det finansiella stödet därmed syftar till bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i något enskilt mottagande företag. Vidare får tillhandahållandet av stödet inte medföra ett hot mot den finansiella stabiliteten i ett eller flera länder inom EES. Vid sin bedömning enligt detta stycke bör Finansinspektionen även göra en prövning av stödets förenlighet med den så kallade försiktighetsregeln i 17 kap. 3 § 2 st. ABL.

I paragrafens *andra stycke* uppställs ett antal krav gällande det givande företaget. Det första av dessa krav berör det givande företagets ledningsorgan. Vid implementeringen av direktivets bestämmelser om avtal om koncerninternt finansiellt stöd anses termen ledningsorgan motsvara företagets styrelse. Det krävs inledningsvis att styrelsen för det givande företaget vid tidpunkten för beslutet om finansiellt stöd rimligen kan anta att ersättningen för stödet kommer att återbetalas samt, ifall det rör sig om ett lån, även själva kapitalbeloppet återbetalas. Samma sak gäller i förhållande till den skuld som uppkommer ifall det finansiella stödet består av en garanti eller annan slags säkerhet och den garantin eller säkerheten utnyttjas.

Det företag som ger stödet ska vid den tidpunkt stödet ges uppfylla de krav som kapitaltäckningsdirektivet ställer på kapitalbas

och likviditet och övriga krav som ställs i artikel 104.2 i det direktivet, och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har tillhandahållits. Detta inkluderar den nationella implementeringen av denna bestämmelse i svensk lag. Det stödgivande företaget ska också, vid den tidpunkt stödet beviljas, och även efter den tidpunkt då stödet har effektuerats, uppfylla de krav som gäller för stora exponeringar och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har tillhandahållits. Dessa regler återfinns främst i tillsynsförordningen, men även i Finansinspektionens föreskrifter. Samtliga de krav gällande stora exponeringar avseende det stödgivande företaget som vid tillfället för Finansinspektionens prövning följer av gällande rätt, ska således beaktas. Finansinspektionens möjlighet att bevilja undantag från de två sistnämnda kraven framgår av paragrafens tredje stycke.

Tillhandahållandet av finansiellt stöd får inte heller medföra att likviditeten eller soliditeten i det företag som ger stödet äventyras. Slutligen får tillhandahållandet av stödet inte äventyra möjligheten till rekonstruktion av det givande företaget.

Av direktivet framgår att Europeiska bankmyndigheten (Eba) ges i uppdrag att utfärda riktlinjer för att främja en enhetligare praxis för specificeringen av flertalet av dessa villkor. Mot den bakgrunden föreslås Finansinspektionen få möjlighet att utfärda föreskrifter gällande prövningen av dessa villkor (se 20 §).

Av paragrafens *tredje stycke* framgår det att Finansinspektionen ska ha rätt att bevilja undantag från de krav som uppställs i andra stycket 4 och 5 dvs. kraven på det stödgivande företagens uppfyllelse av reglerna gällande kapitalbas, likviditet samt stora exponeringar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.5.

7 §

Paragrafen genomför artikel 22 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen ska vidarebefordra samtliga avtal om koncerninternt finansiellt stöd som den godkänt, inklusive ändringar av dessa, till resolutionsmyndigheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.5.

8 §

Paragrafen genomför artikel 21 i resolutionsdirektivet.

Paragraferna 9–13 innehåller regler gällande avtalsparternas godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd. De återspeglar således reglerna i artiklarna 21 och 24 i direktivet.

Av förevarande bestämmelse framgår att de avtalsutkast som har godkänts av Finansinspektionen, eller av en utländsk samordnande tillsynsmyndighet, ska godkännas av bolagsstämman i respektive avtalspart. Av 8 kap. 4 § ABL följer att det är styrelsen som svarar för bolagets organisation och förvaltningen av bolagets angelägenheter. Det följer vidare av 8 kap. 35 § samma lag att styrelsen tecknar bolagets firma.

Redan av dessa bestämmelser torde det följa att styrelsen, enligt gällande rätt, har rätt att underteckna ett sådant avtal om finansiellt stöd som avses i artikel 19 i direktivet, med mindre en lagregel därigenom överträds. Att direktivet kräver att bolagsstämman ska bemyndiga styrelserna i såväl de givande som i de mottagande företagen att ge respektive ta emot stödet ifråga, utgör därmed ett ytterligare krav. Vid sin behandling av denna fråga bör de ordinarie reglerna om omröstning i 8 kap. 40 § ABL gälla.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

9 §

Paragrafen genomför artikel 21 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att bolagsstämmans beslut enligt 9 § ska innehålla ett bemyndigande för styrelsen att ingå själva avtalet om koncerninternt finansiellt stöd. Avtalet ska således ingås av styrelsen efter bolagsstämmans bemyndigande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

10 §

Paragrafen genomför artikel 24 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges att det är styrelsen i det stödgivande företaget fattar beslut om det koncerninterna finansiella stödet i enlighet med bolagsstämmans bemyndigande enligt 9 §.

I paragrafens *andra stycke* anges de uppgifter vilka ska framgå av styrelsens beslut. Styrelsebeslutet ska innehålla uppgift om det

mottagande företaget eller de mottagande företagen. Styrelsen ska vidare motivera sitt beslut och uppge vilka uppgifter som beslutet grundats på och vilka överväganden som gjorts. I beslutet ska särskilt anges hur det finansiella stödet ifråga uppfyller de villkor som gäller för stödet enligt 7 §. Finansinspektionen föreslås få möjlighet att utfärda föreskrifter gällande det närmare innehållet i styrelsens beslut enligt denna paragraf (se 20 §).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

11 §

Paragrafen genomför artikel 24 i resolutionsdirektivet.

Det mottagande företags styrelse ska fatta beslut om att motta stödet. Det uppställs inga formkrav gällande detta beslut. Ett sådant beslut får dock inte fattas om styrelsen i det mottagande företaget inte fått ett bemyndigande från bolagsstämman i enlighet med 10 § ovan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

12 §

Paragrafen genomför artikel 21 i resolutionsdirektivet.

Styrelsen i varje företag som är part till ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska årligen rapportera till bolagsstämman om vilka åtgärder som styrelsen vidtagit med stöd av det bemyndigande den fått enligt 9 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Paragraferna 14–18 innehåller bestämmelser gällande Finansinspektionens rätt att invända mot ett avtal som redan godkänts. Finansinspektionen ges möjlighet att invända mot ett avtal innan det finansiella stödet betalas ut. Bestämmelserna speglar således artikel 25 i direktivet.

Första stycket i denna paragraf stadgar en skyldighet för det givande företaget att göra en anmälan till Finansinspektionen samt till Eba innan det koncerninterna finansiella stödet utgår.

I det *andra stycket* behandlas fallet att Finansinspektionen inte även är behörig myndighet för det mottagande företaget. I sådant fall ska anmälan enligt första stycket också göras till den myndigheten.

Av paragrafens *tredje stycke* framgår att en anmälan enligt första stycket även ska göras till den samordnande tillsynsmyndigheten om denna myndighet inte samtidigt är behörig myndighet för det givande eller mottagande företaget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.7.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser gällande innehållet i den anmälan som avses i 13 §. Anmälan ska innehålla en detaljerad beskrivning av det avtal om koncerninternt finansiellt stöd som avses i anmälan. Till anmälan ska en kopia av det aktuella avtalet bifogas.

Den närmare utformningen av en dylik anmälan föreslås bli reglerad i föreskrift beslutad av Finansinspektionen (se 20 §).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.7.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen i sin egenskap av behörig myndighet för det givande företaget kan besluta att antingen förbjuda, begränsa eller godkänna det koncerninterna finansiella stödet enligt den anmälan som gjorts enligt 13 §. Till skillnad från vad som gäller enligt 3 § om ansökan om godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd, är det alltså den behöriga myndigheten för det givande företaget som har att ensam fatta beslut i frågan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.8.

16 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Paragrafens *första stycke* stadgar en skyldighet för Finansinspektionen att omedelbart efter det att den fattat sitt beslut anmäla detsamma till den samordnande tillsynsmyndigheten, den behöriga myndigheten för det mottagande företaget samt till Eba.

Av det *andra stycket* framgår att Finansinspektionen i sin egenskap av antingen samordnande tillsynsmyndigheten för koncernen inom vilket stödet ska utgå, eller i sin egenskap av behörig myndighet för det mottagande företaget kan hänskjuta eventuella invändningar mot ett beslut av den behöriga myndigheten för det givande företaget till Eba med begäran om bistånd enligt artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010. Ett sådant hänskjutande ska ske inom två dagar från det att anmälan enligt 14 § gjorts till Finansinspektionen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.8.

17 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller en bestämmelse vilken innebär att om Finansinspektionen inom fem arbetsdagar räknat från det att den mottog en fullständig anmälan enligt 13 §, inte har fattat ett beslut i frågan, har den därmed gått miste om sin invändningsrätt och det finansiella stödet får utgå i enlighet med villkoren i det avtal som följer av anmälan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.8.

18 §

Paragrafen genomför artikel 26 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen motsvarar artikel 26 i direktivet vilken stadgar en skyldighet för styrelsen i varje företag som ingått ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd att offentliggöra viss information om avtalet. Av den ifrågavarande informationen ska det bland annat framgå att företaget ifråga ingått ett sådant avtal samt med vilka andra företag inom koncernen som avtalet ingåtts. Vidare ska en översiktlig beskrivning av avtalets innehåll offentliggöras.

Av det *andra stycket* framgår att den offentliggjorda informationen ska uppdateras minst en gång årligen.

Den närmare utformningen av detta offentliggörande föreslås bli reglerad i föreskrift beslutad av Finansinspektionen (se 20 §). Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.9.

13 kap.

4 a §

Paragrafen är ny och genomför artikel 83.1 och 83.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår den skyldighet som ett institut har att informera Finansinspektionen om företaget bedömer att det fallerar eller sannolikt kommit att falla enligt lagen om resolution. Med fallera eller sannolikt kommer att falla avses detsamma som i den lagen, se 9 kap. 2 och 3 §§ nämnda lag. Finansinspektionen ska omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten och andra berörda myndigheter, dvs. utländska tillsynsmyndigheter, om en sådan underrättelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6.

5 b §

Paragrafen är ny och genomför artiklarna 83.1 och 83.2 i resolutionsdirektivet.

Det materiella innehållet motsvaras av artikel 4 a §. Skillnaden är att denna bestämmelse är tillämplig på andra företag än institut som lagen om resolution är tillämplig på. I övrigt hänvisas till författningskommentaren till 13 kap 4a §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6.

6 b och 6 d §§

Paragraferna genomför delar av artiklarna 8.2–8.4, 20.5, 20.7, 25.4 och 30.4–30.7.

I 6 b § anges ett antal situationer då Finansinspektionen har möjlighet att hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning. Den föreslagna ändringen innebär att denna möjlighet

utökas till att omfatta de artiklar i resolutionsdirektivet som räknas upp.

I bestämmelsen i 6 d §, som är ny, anges när Finansinspektionen får begära att Eba bistår de behöriga myndigheterna enligt artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010 att komma överens med andra behöriga myndigheter. Det handlar i samtliga fall om överenskommelser enligt resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 27.4.8, 28.3.4, och 29.8.

8 a §

Paragrafen genomför artikel 5.8 och 71.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen får kräva att ett företag som är ett kreditinstitut eller ett koncernföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn ska föra register över ingångna avtal. Myndigheten kan när som helst kräva att företaget upprättar ett sådant register.

De avtal som ska registreras är finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet. Med den sistnämnda typen av avtal avses bl.a. avtal som är hänförliga till den företagskritiska verksamheten, t.ex. IT-avtal.

Av artikel 71.7 framgår att Eba ska ta fram förslag till tekniska standarder för tillsyn angående den information om finansiella avtal som registren minst bör omfatta samt under vilka omständigheter myndigheterna bör kräva av ett företag att det upprättar ett sådant register. För att få en fullständig bild av regleringen måste dessa tekniska standarder beaktas. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får också meddela föreskrifter om bl.a. registrens innehåll, se 16 kap. 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.4.

14 kap.

1 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 38.8 och artikel 47.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen följer att vissa bestämmelser i detta kapitel inte ska gälla om bestämmelserna aktualiseras som ett resultat av att

resolutionsmyndigheten har vidtagit vissa åtgärder enligt lagen om resolution. Det rör sig om beslut av resolutionsmyndigheten att

1. överföra tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument genom användning av försäljningsverktyget (18 kap. 2 § lagen om resolution),

2. minska eller konvertera äganderättsinstrument genom nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument (6 kap. 11, 13 eller 14 § lagen om resolution),

3. vidta åtgärder mot ägare (17 kap. 1, 3 eller 4 § lagen om resolution) eller

4. använda skuldnedskrivningsverktyget (22 kap. 17 § lagen om resolution).

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 12.4.2 och 15.3.

15 kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Paragrafens *första stycke* har ändrats för att Finansinspektionen ska kunna ingripa mot, utöver kreditinstitut, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut som åsidosatt skyldigheter enligt lagen, andra författningar, bolagsordningen, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet. Av det följer att Finansinspektionen kan ingripa mot nämnda företag när de har åsidosatt sina skyldigheter enligt lagen om resolution. Vilken form av ingripandeåtgärd som lämpligen bör tillämpas får avgöras genom en bedömning av omständigheterna i det enskilda fallet.

Som en följd av ändringen i första stycket och i syfte att tydliggöra att varning och återkallelse av tillstånd endast kan aktualiseras i förhållande till kreditinstitut har paragrafens *andra stycke* ändrats.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

1 a och 1 b §§

Paragraferna genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Av ändringarna följer att paragrafen, utöver kreditinstitut, omfattar sådana företag som omfattas av flertalet av ingripandebestämmelserna i kapitlet, dvs. finansiella holdingföretag blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Genom *fyärde stycket*, som är nytt, tydliggörs att Finansinspektionen får ingripa mot ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt institut genom att besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör i företaget inte längre får vara det. Det förutsätter dock att företaget gör sig skyldig till någon av de överträdelser som nämns och att överträdelsen är så allvarlig att det bedöms olämpligt att en styrelseledamot eller en verkställande direktör inte längre bör vara detta.

Av ändringen i *femte stycket* följer att Finansinspektionen ska utse en ersättare för styrelseledamot eller verkställande direktör i såväl ett kreditinstitut som ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt institut om inspektionen beslutat att en styrelseledamot eller verkställande direktör i ett sådant företag inte får vara det. Ändringen innebär också att tidsperioden för ersättarens uppdrag är densamma för samtliga dessa företag.

Övriga ändringar är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2

2 b §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 27.2, delar av artikel 81.2 och delar av artikel 121.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att Finansinspektionen ska besluta att underrätta resolutionsmyndigheten när inspektionen har anledning att ingripa mot ett institut och överträdelserna är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att institutet

kan komma att omfattas av sådant resolutionsförfarande som avses i lagen om resolution. Det innebär således att det inte fordras något konkret ingripande från inspektionen för att underrättelseskyldigheten ska utlösas, utan det räcker med att inspektionen i sin tillsyn har konstaterat att grund för ingripande föreligger. Anledningen till att underrättelseskyldigheten inte gjorts beroende av ett konkret ingripande är att resolutionsmyndigheten i ett tidigt skede ska kunna förbereda ett eventuellt resolutionsförfarande även om något konkret ingripande enligt 1 eller 2 §§ inte görs. En sådan situation är t.ex. om andra åtgärder kan behöva vidtas såsom nedskrivning eller konvertering av skuldinstrument, utseende av tillfällig förvaltare eller beslut om resolution. Med överträdelse avses även sådana situationer som anges i 15 kap. 1 § tredje stycket (i lydelse enligt prop. 2013/14:228). Av bestämmelsen framgår att det endast är överträdelse som ger skäl att anta att institutet kan komma att omfattas av ett eventuellt resolutionsförfarande som ska utlösa underrättelseskyldigheten. Vidare framgår att Finansinspektionen ska lämna de uppgifter som resolutionsmyndigheten behöver för att förbereda åtgärder, t.ex. kontakta potentiella köpare enligt 5 kap. 4 § lagen om resolution.

Av *andra stycket* framgår att Finansinspektionen ska underrätta företaget i de fall förutsättningarna enligt första stycket är uppfyllda och inspektionen bedömer att en kapitalökning i företaget är nödvändig för att företaget inte ska fallera. Innebörden av fallera i denna bestämmelse är densamma som enligt 9 kap. 2 och 3 §§ lagen om resolution. Bestämmelsen får betydelse för de aktiebolag som i sin bolagsordning beslutar att ta in bestämmelser om förkortad kallelsetid till bolagsstämma för beslut om kapitalökning, jämför 7 kap. 20 § aktiebolagslagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6, 29.4.2. och 29.7.

2 c §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 27.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen föreskriver att om Finansinspektionen ingriper mot ett institut när förutsättningarna i 2 b § är uppfyllda ska Finansinspektionen också besluta om att ingripandet är en *krisavvärjande åtgärd*. En krisavvärjande åtgärd definieras i 2 kap. lagen om resolution. Ett sådant beslut innebär att en motpart till

företaget gentemot vilket Finansinspektionen ingriper, inte kan häva ett avtal med företaget på grund av Finansinspektionens ingripande. Detta följer av 5 kap. 1 § lagen om resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.3.

7 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112.

Enligt ändringen i paragrafens *första stycke* får Finansinspektionen besluta om sanktionsavgift dels för kreditinstitut, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut som har meddelats beslut om anmärkning, dels för kreditinstitut som meddelats varning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

8 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112.

I paragrafens *första stycke* framgår det högsta beloppet som sanktionsavgiften får fastställas till. Eftersom Finansinspektionen kan besluta om att ta ut sanktionsavgift även från finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut har punkten 1 ändrats. En följdändring har också gjorts i *andra stycket*.

Genom ändringen i *tredje stycket* tydliggörs det att begränsningen av sanktionsavgiften i det stycket endast kan aktualiseras i förhållande till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

9 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112.

Av paragrafen följer vilka omständigheter som ska beaktas vid fastställande av sanktionsavgiftens storlek. Av ändringarna framgår att paragrafen ska tillämpas vid fastställande av sanktionsavgiften för såväl kreditinstitut som finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

15a kap. Tillfällig förvaltning

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.1 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår vilka förutsättningar som ska föreligga för att Finansinspektionen ska få utse en eller flera tillfälliga förvaltare.

Av *första punkten* framgår att institutets finansiella situation ska vara sådan att Finansinspektionen redan ingripit mot institutet enligt 15 kap. 1–2§§ utan att den finansiella situationen väsentligen förbättrats och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen. Anledningen till att Finansinspektionen ingriper mot institutet ska ha en viss nivå. Detta framgår av inledningen till bestämmelsen som anger att det ska finnas skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för ett sådant resolutionsförfarande som avses i lagen (2015:000) om resolution. Jämför författningskommentaren till 15 kap. 2b§ vad gäller överträdelsernas art.

Vad avser att den *finansiella situationen väsentligen förbättrats* är, i de fall en redan dålig finansiell situation inte förbättras genom valda åtgärder eller till och med försämras ytterligare, det inte orimligt att betrakta en sådan finansiell situation som väsentligen försämrad i förhållande till vad den borde ha varit för att inspektionen skulle ha avstått från att ingripa. Utgångspunkten för att det ska vara aktuellt att förordna en tillfällig förvaltare i detta avseende bör därför vara att ingripanden som Finansinspektionen gjort för att förbättra en finansiell situation som tar sig uttryck i överträdelser ska ha visat sig otillräckliga.

Av *första stycket andra punkten* framgår att i de fall Finansinspektionen meddelat institutet en varning föreligger tillräckliga skäl att utse en tillfällig förvaltare.

Av *andra stycket* framgår att det finns två typer av tillfällig förvaltning. Finansinspektionen ska besluta om den tillfällige förvaltaren ska arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören eller om denne ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe. Ett beslut om det senare ska offentliggöras och registreras hos Bolagsverket.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.1. och 29.6.2.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 29.1–29.6 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att beslutet att utse en tillfällig förvaltare ska innehålla en beskrivning av uppdraget och eventuella villkor för detta. När den tillfällige förvaltaren tillsätts för att träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe bör utgångspunkten vara att förvaltaren får samtliga befogenheter som dessa har. Det blir därför i beslutet i dessa fall främst aktuellt att ange begränsningar av dessa befogenheter utefter vad som är proportionerligt i det enskilda fallet. Det skulle kunna avse befogenheter som inte bedöms behövas för att utföra uppdraget eller krav på att vissa beslut eller åtgärder kräver Finansinspektionens medgivande.

Andra stycket behandlar det fallet att den tillfällige förvaltaren utses för att arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören. Uppdragsbeskrivning ska då ange vilka beslut eller åtgärder av styrelse och verkställande direktör som ska föregås av samråd eller samtycke från den tillfällige förvaltaren.

Uppdragsbeskrivningarna kan ange om den tillfällige förvaltaren ska lämna rapporter om institutets finansiella ställning och om de åtgärder som denne har vidtagit och med vilken regelbundenhet sådana rapporter ska lämnas.

Den tillfällige förvaltarens befogenheter med avseende på institutet ska följa tillämplig bolagsrätt.

Av *tredje stycket* följer att, i de fall den tillfällige förvaltaren utses att arbeta tillsammans med styrelse och verkställande direktör, beslut eller åtgärd som företaget verkställer eller vidtar utan föregående samråd eller samtycke i enlighet med en uppdragsbeskrivning i det enskilda fallet inte blir civilrättsligt ogiltigt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.2.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.5 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att för att kalla till bolagsstämma krävs medgivande från Finansinspektionen. Att det framgår av lag

innebär att denna befogenhet aldrig kan omfattas av förvaltarens uppdrag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att den som utses till tillfällig förvaltare ska uppfylla de krav som gäller för styrelseledamot eller verkställande direktör enligt 3 kap. 2 § punkten 4. Den tillfällige förvaltaren ska sålunda ha den insikt och erfarenhet som krävs för att delta i ledningen av ett institut och även i övrigt vara lämplig för en sådan uppgift.

Andra stycket anger att det inte får föreligga någon omständighet som är ägnad att rubba förtroendet för den tillfällige förvaltarens opartiskhet i utövandet av dennes uppdrag.

Tredje stycket anger att den tillfällige förvaltaren har en anmälningsplikt i fråga om förhållanden som kan utgöra jäv mot honom eller henne. Den tillfällige förvaltaren ska omedelbart anmäla sådana förhållanden till Finansinspektionen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.4.

5 §

Paragrafen genomför artikel 29.7 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar uppdragets tidsperiod. En tillfällig förvaltare kan utses för en tid av högst ett år. Därefter får Finansinspektionen göra en bedömning om förutsättningarna alltså föreligger och det finns skäl till fortsatt tillfällig förvaltning. Uppdraget kan förlängas en gång med högst ett år.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.5.

6 §

Paragrafen genomför artikel 29.4 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar Finansinspektionens rätt att entlediga den tillfällige förvaltaren. Ett entledigande kan ske när som helst under uppdraget.

Av *andra stycket* framgår att Finansinspektionen ska entlediga den tillfällige förvaltaren om denne begär det och visar skäl därtill.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.5.

7 §

Paragrafen genomför art. 84.1 d–f och k–m såvitt avser tillfälliga förvaltare och för vilka sekretess inte gäller enligt OSL och OSF.

Tystnadsplikten enligt denna paragraf gäller för tillfälliga förvaltare som intar en självständig ställning i förhållande till myndigheterna. Bestämmelsen är emellertid inte tillämplig på tillfälliga förvaltare som ska arbeta tillsammans med ledningen, eftersom förvaltaren i det fallet intar en osjälvständig ställning i förhållande till myndigheten. För en sådan förvaltare gäller i stället bestämmelserna i OSL.

Se även författningskommentaren till 29 kap. 3 § lagen om resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.3.

15 b Beslut om vissa ingripanden och tillfällig förvaltning avseende koncerner

1 och 2 §§

Paragraferna genomför delar av artiklarna 30.1–30.3 och 30.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna, som är nya, framgår hur Finansinspektionen ska agera när förutsättningarna för tidiga ingripanden enligt artikel 27 i resolutionsdirektivet (jfr 15 kap. 2 b §) eller att utse en tillfällig förvaltare enligt artikel 28 i samma direktiv (se 15 a kap.) är uppfyllda beträffande ett moderföretag inom EES eller ett dotterföretag.

Om Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet ska den underrätta Eba och samråda med myndigheterna i tillsynskollegiet. Detta framgår av 1 §.

Om åtgärderna ska vidtas mot ett dotterföretag räcker det dock med att underrätta och samråda med den samordnande myndigheten. Beträffande dotterföretagen föreligger det en skyldighet att samråda bara om inspektionen också avser att vidta åtgärder. Detta framgår av 2 §.

I båda fallet ska inspektionen ta hänsyn till vad som kommit fram vid samrådet på det sätt som beskrivs i paragraferna. Bestämmelserna behandlas i avsnitt 29.7.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 30.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att det gäller särskilda bestämmelser om mer än en tillsynsmyndighet vill vidta åtgärder av nämnt slag mot ett koncernföretag. Utgångspunkten är då att de ska försöka komma överens om de ska samordna åtgärderna eller om de ska utse samma tillfälliga förvaltare. En sådan överenskommelse ska fattas inom fem dagar. En sådan överenskommelse är en internationell överenskommelse som är bindande för inspektionen och den ska fatta de nationella beslut som behövs till följd av dem. Om överenskommelsen exempelvis innebär att Finansinspektionen ska vidta en viss typ av åtgärder, ska inspektionen också fatta ett beslut med denna innebörd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.7.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 30.4 och 30.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som händer om myndigheterna inte kommer överens enligt 3 §. Då ska var och en av myndigheterna fatta ett eget beslut i frågan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.7.

5 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 30.5 och 30.6 och 30.7 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar Ebas bindande medling när ett ärende hänskjuts till den. Ett sådant hänskjutande får dock bara avse de frågor som räknas upp i artikel 30.6 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* beskrivs vad som gäller om en utländsk myndighet hänskjuter ärendet till Eba. Då ska inspektionen skjuta upp sitt beslut under tre dagar. Om Eba meddelar ett beslut är

Finansinspektionen skyldig att följa det. I annat fall får inspektionen fatta det beslut den avsåg.

Av *andra stycket* följer att Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Eba inom den utsatta tidsfristen. Att ärendet får hänskjutas framgår av 13 kap. 6 b §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.7.

16 kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 4, 5, 7, 9, 20, 24-26 och avsnitt A i bilagan till resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller bemyndiganden för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter på vissa specifika områden. Här föreslås sju nya bemyndiganden.

I en ny *punkt 5* finns bemyndiganden avseende om vad en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan ska innehålla och hur ofta den ska uppdateras.

De nya punkterna 6–10 innehåller bemyndiganden som avser avtal om koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap.

I *den nya punkten 14* ges bemyndigande att meddela föreskrifter som rör sådana register över avtal som avses i 13 kap. 8 a §.

Bestämmelserna behandlas i avsnitten 24.4, 27.4.6–27.4.9 och , 28.2.2, 28.2.3 och 28.3.2

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 23 och artiklarna 112 och 113 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen föreslås att regeringen får tre nya bemyndiganden till regeringen. Dessa finns i punkterna 1, 3 och 4.

Den *första punkten* behandlar Finansinspektionens anmälan om och prövning av koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap.

I den *tredje punkten*, som är ny, föreslås ett bemyndigande att meddela föreskrifter om skyldigheten för Finansinspektionen att offentliggöra information om sanktionsbeslut, se artikel 112 i resolutionsdirektivet.

I *fjärde punkten* föreslås ett bemyndigande att meddela föreskrifter om de närmare förutsättningarna för Finansinspektionens

informationsskyldighet gentemot Europeiska bankmyndigheten (EBA) och om användningen av Ebas databas.

Bemyndigandena behandlas i avsnitten 27.4.6, 31.3 och 31.4.

36.15 Förslaget till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551)

7 kap.

20 §

Paragrafen genomför artikel 121.2 i resolutionsdirektivet.

Förslaget innebär att ett nytt tredje stycke införs. Av bestämmelsen framgår att när kallelse utfärdas till extra bolagsstämma under de förutsättningar som framgår av bestämmelsen gäller inte bestämmelsen om kallelsetid i första stycket. I stället gäller att kallelse ska utfärdas senast tio dagar innan bolagsstämman ska äga rum.

För att aktiebolaget ska kunna använda sig av kallelsebestämelsen i tredje stycket gäller att det framgår av bolagsordningen att styrelsen får kalla till bolagsstämma för att besluta om kapitalökning i de fall Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution enligt lagen (2015:000) om resolution, jämför 15 kap. 2 b § lagen om bank och finansieringsrörelse och 25 kap. 2 b § lagen om värdepappersmarknaden.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.7.

17 kap.

2 §

Paragrafen har inte någon direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Till paragrafen fogas ett *andra stycke* i vilket det framgår att en värdeöverföring från bolaget till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska vara en tillåten värdeöverföringsform. Detta under förutsättning att avtalet godkänts i behörig ordning. Affärshändelse som sker enligt ett avtal som inte godkänts är således inte undantagen från aktiebolagslagens bestämmelser om

värdeöverföring och kan, om förutsättningarna därför är uppfyllda, förbjudas i enlighet med aktiebolagslagens regler. Ett företag ska dock vara oförhindrat att utge finansiellt stöd som uppfyller aktiebolagslagens regler utan att behöva ansöka om tillstånd på det sätt som föreskrivs i lagen om bank- och finansieringsrörelse samt lagen om värdepappersmarknaden. Det föreslagna stycket tar enbart sikte på sådant finansiellt stöd som inte skulle vara tillåtet enligt aktiebolagslagens regler.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.1.

25 kap.

10 a §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett aktiebolag som är i resolution inte får försättas i likvidation. Ett sådant beslut får dock fattas efter ansökan av resolutionsmyndigheten

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.2.

36.16 Förslaget till lag om ändring i lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 117.1 och 117.2 i resolutionsdirektivet.

Genom ändringen i paragrafens *första stycke* utvidgas lagens tillämpningsområde för det första till att omfatta värdepappersföretag. Det framgår av att ordet kreditinstitut har bytts ut mot institut. Med institut avses nämligen kreditinstitut och värdepappersföretag se definitionen av institut i 2 §. Det gäller oavsett om förfarandet är konkurs eller rekonstruktion.

För det andra görs det en ändring som innebär att beträffande resolutionsåtgärder blir lagen tillämplig på sådana finansiella institut och holdingföretag som kan försättas i resolution. För de

sistnämnda tillämpas insolvensförordningen vid konkurs och denna lag vid resolution.

Ändringen i *andra stycket* innebär att bestämmelsen utvidgas till att omfatta även värdepappersföretag hemmahörande utanför EES som driver verksamhet i Sverige via filial. Att resolutionsåtgärder får vidtas mot sådana filialer framgår av 9 kap. 11 § lagen om resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 117.2

Genom de ändringar som föreslås i paragrafen klargörs att definitionen av ordet ”rekonstruktion” inkluderar även resolutionsåtgärder enligt lagen om resolution. Det införs också en definition av *resolution*. Detta begrepp inkluderar resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och de statliga stabiliseringsverktygen enligt resolutionsdirektivet.

Det har vidare införts en definition av ordet *institut*. Med det avses dels kreditinstitut (se beträffande det begreppet prop. 2005/06:37 s. 35 och 51), dels ett värdepappersföretag. Med värdepappersföretag avses dels svenska värdepappersbolag och motsvarande utländska företag som avses i artikel 4.12 tillsynsförordningen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

3 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 117.1 och 117.2 i resolutionsdirektivet.

Ändringen i paragrafen är en följd av att lagen nu är tillämplig på resolutionsåtgärder. Att bestämmelsen inte gäller övriga rekonstruktionsåtgärder beror på att det inte finns några sådana som är tillämpliga på svenska institut och försäkringsföretag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

4 §

Ändringarna i paragrafens *andra stycke* är endast redaktionella.

I paragrafens nya *tredje stycke* hänvisas till bestämmelser som också behandlar verkan av vissa resolutionsåtgärder som har beslutats i en stat inom EES.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 22.4.1 och 22.4.2.

5 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 117.1 och 117.2 i resolutionsdirektivet.

Ändringen i paragrafen är en följd av att lagen nu är tillämplig på resolutionsåtgärder. Att bestämmelsen inte gäller övriga rekonstruktionsåtgärder beror på att det inte finns några sådana som är tillämpliga på svenska institut och försäkringsföretag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

16 §

Paragrafen genomför delar av artikel 117.2 i resolutionsdirektivet.

Ändringen i *fjärde stycket* innebär att bestämmelsen är tillämplig även på resolutionsåtgärder. I det fallet är det emellertid resolutionsmyndigheten som ska se till att registreringen sker.

Övriga ändringar i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

36.17 Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

1 kap.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen föreslås ett antal nya definitioner som har samband med de lagändringar som föreslås.

Definitionerna behandlas i kapitel 5.

8 kap.

4 §

Paragrafen genomför artikel 5.1 i resolutionsdirektivet.

I paragrafens *första stycke* görs det en ändring för att klargöra att återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner omfattas av bestämmelserna i nämnda paragraf. Planerna är nämligen en styrform i kapitaltäckningsdirektivets mening. Av ändringen följer att om någon annan bestämmelse hänvisar till denna paragraf så omfattar hänvisningen även återhämtningsplanerna. Som exempel på en sådan hänvisning kan nämnas den i 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Enligt den bestämmelsen ska ett företag som bryter mot den här paragrafen åläggas ett särskilt kapitalbaskrav.

Det är dock inte alla värdepappersbolag som är skyldiga att upprätta en återhämtningsplan, se 8 a kap. 1 §. De som undantas kan dock komma att ingå i återhämtningsplaner som upprättas av andra företag men då i egenskap av finansiella institut.

Övriga ändringar i paragrafen är redaktionella.
Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.2.1.

36 §

Paragrafen har ingen direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av det nya *andra stycket* framgår att ett värdepappersbolags system även göra det möjligt att identifiera den typ av kvalificerade insättningar som räknas upp.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 20.1.

8 a kap.

Kapitlet innehåller bestämmelser om återhämtningsplaner motsvarande dem i 6 a kap. LBF. Beträffande den närmare innebörden av bestämmelserna i 2–12 §§ hänvisas därför till bestämmelserna i den lagen. Bemyndigandet i 13 § motsvarar bemyndigandet i 16 kap. 1 § 5 LBF.

Av bestämmelsen i 1 § framgår vilka företag som är skyldiga att upprätta återhämtningsplaner. Det är samma värdepappersbolag som omfattas av bestämmelserna i lagen om resolution (se 5 kap).

8 b kap.

1 §

Paragrafen innehåller definitioner av ett par begrepp.

Definitionen av *finansiellt stöd* anknyter till direktivets (artikel 19(5)(b)). Med finansiellt stöd avses således penninglån, utställande av garanti, ställande av säkerhet eller en kombination av dessa stödformer. *Koncerninternt finansiellt stöd* avser således sådant finansiellt stöd som utgår mellan två eller flera företag inom en och samma koncern.

2 §

Paragrafen genomför artikel 19 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar vissa grundläggande krav gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

I paragrafen anges vilka företag som kan vara parter till ett avtal om koncerninternt finansiellt såsom det avses i detta sammanhang. Ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd får alltså ingås mellan å ena sidan ett värdepappersbolag som är moderinstitut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade inom EES, och å den andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utom EES.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.3.

3-18 §§

Bestämmelserna i 3-18 §§ motsvarar dem i 6 b kap. lagen om bank och finansieringsrörelse. Beträffande den närmare innebörden av 3-18 §§ hänvisas därför till bestämmelserna i den lagen.

19 §

Paragrafen innehåller en rad bemyndiganden till regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att utfärda föreskrifter i vissa fall. Bemyndigandena i paragrafen motsvarar dem i 16 kap 1 § lagen om bank och finansieringsrörelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6. och 27.4.7.

11 kap.

11 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 64.1 c i resolutionsdirektivet.

I paragrafen införs en skyldighet för ett värdepappersinstitut med tillstånd till drift av handelsplattformar att avslå en begäran om upptagande till handel eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel om resolutionsmyndigheten begär det. Samma skyldighet gäller om en utländsk resolutionsmyndighet framställer en sådan begäran.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

15 kap.

11 §

Genom den ändrade lydelsen genomförs delar av artikel 64.1 c i resolutionsdirektivet.

En ny grund för när en börs ska avslå en begäran om upptagande till handel på en reglerad marknad eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel har lagts till i *första stycket*.

De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

22 kap.

2 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 64.1 c i resolutionsdirektivet.

I paragrafen införs bestämmelser som innebär att Finansinspektionen är skyldig att besluta om handelsstopp om resolutionsmyndigheten begär det. Samma skyldighet gäller om en utländsk resolutionsmyndighet framställer en sådan begäran.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

23 kap.*3 a §*

Paragrafen är ny och genomför artikel 83.1 och 83.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar de i 13 kap. 4 a och 4 b § LBF. Skillnaden är att den behandlar samtliga relevanta företag i samma paragraf. Skillnaden beror på lagarnas olika strukturer. Beträffande bestämmelsens närmare innebörd hänvisas till nämnda bestämmelser i lagen om bank- och finansieringsrörelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6.

3 b §

Paragrafen genomför artiklarna 5.8 och 71.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen får kräva att ett företag som är ett kreditinstitut eller ett koncernföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn ska föra register över ingångna avtal. Myndigheten kan när som helst kräva att företaget upprättar ett sådant register.

Bestämmelsen motsvarar den i 15 kap. 8 a LBF. Beträffande bestämmelsens närmare innebörd hänvisas till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.4.

5 a

Paragrafen genomför delar av artiklarna 8.2–8.4, 20.5, 20.7, 25.4 och 30.4–30.7 i resolutionsdirektivet.

De ändringar som föreslås i *andra* och *tredje styckena* motsvarar dem i 13 kap. 6 b och d §§, varför det hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 27.4.8, 28.3.4, och 29.8.

15 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 5.8 och 71.7 i resolutionsdirektivet.

Den föreslagna ändringen i paragrafen innebär att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter i anslutning till bestämmelsen i 3 b §. De övriga ändringarna är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.4.

24 kap.

1 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 38.8 och artikel 47.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen följer att vissa bestämmelser i detta kapitel inte ska gälla om bestämmelserna aktualiseras som ett resultat av att resolutionsmyndigheten har vidtagit vissa åtgärder enligt lagen (2015:000) om resolution. Det rör sig om beslut av resolutionsmyndigheten att

1. överföra tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument genom användning av försäljningsverktyget (18 kap. 2 § lagen om resolution),

2. minska eller konvertera äganderättsinstrument genom nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument (6 kap. 11, 13 eller 14 § lagen om resolution),

3. vidta åtgärder mot ägare (17 kap. 1, 3 eller 4 § lagen om resolution) eller

4. använda skuldnedskrivningsverktyget (22 kap. 17 § lagen om resolution).

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 12.4.2 och 15.3.

25 kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Den föreslagna ändringen motsvarar den i 15 kap. 1 § LBF varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

2 b §

Paragrafen genomför delar av artikel 27.2, delar av artikel 81.2 och delar av 121.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen, som är ny, motsvarar den i 15 kap. 2 b § LBF, varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6, 29.4.2. och 29.7

2 c §

Paragrafen genomför delar av artikel 27.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen, som är ny, motsvarar den i 15 kap. 2 c § LBF, varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.3.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Den föreslagna ändringen motsvarar den i 15 kap. 2 § LBF varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

8 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Den föreslagna ändringen motsvarar den i 15 kap. 7 § LBF varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

30 §

Paragrafen genomför artiklarna 112 och 113 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen, som är ny, innehåller två nya bemyndiganden till regeringen.

I den *första punkten* föreslås ett bemyndigas att meddela föreskrifter om skyldigheten för Finansinspektionen att offentliggöra

information om sanktionsbeslut, se artikel 112 i resolutionsdirektivet.

I *andra punkten* föreslås ett bemyndigande att meddela föreskrifter om de närmare förutsättningarna för Finansinspektionens informationsskyldighet gentemot Europeiska bankmyndigheten (EBA) och om användningen av Ebas databas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 31.3 och 31.4.

25 a kap.

Bestämmelserna i detta kapitel motsvarar dem i 15 a kap. i lagen om bank och finansieringsrörelse. Vi hänvisar därför till det kapitlet.

25 b kap.

Bestämmelserna i detta kapitel motsvarar dem i 15 b kap. i lagen om bank och finansieringsrörelse. Vi hänvisar därför till det kapitlet.

36.18 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

30 kap.

8 a §

Paragrafen genomför delar av artikel 84 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen innebär att Finansinspektionen får lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess enligt 4 § första stycket till enskilda personer som deltar i en resolutionsprocess gällande ett kreditinstitut eller värdepappersföretag, förutsatt att uppgifterna behövs i syfte att planera eller utföra resolutionsåtgärder. Bestämmelsen innebär ingen skyldighet för myndigheten att lämna ut uppgifterna, utan det ligger inom myndighetens diskretion att i det enskilda fallet pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte, en prövning som kan ske på eget initiativ eller förfrågan från en sådan enskild som det nu är fråga om.

Vid denna prövning måste myndigheterna också att beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som

är tillämpliga för uppgifterna, exempelvis sekretessbestämmelser till skydd för det allmänna intresset.

De enskilda personer som här avses är desamma som har tystnadsplikt enligt 29 kap. 3 § lagen om resolution. För en närmare redogörelse för vilka enskilda personer som berörs hänvisas därför till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.4.3.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 84.

Sedan tidigare gäller sekretess enligt denna bestämmelse till skydd för vissa uppgifter om enskildas förhållanden i pågående respektive avslutade ärenden enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut. I ett pågående sådant ärende är sekretessen absolut för uppgift om dels affärs- eller driftförhållande hos berört kreditinstitut, dels ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med institutet. I ett avslutat ärende gäller sekretessen till skydd för institutet om det kan antas att det lider skada om uppgiften röjs. För uppgift om den som står i affärsförbindelse eller motsvarande med institutet gäller absolut sekretess även i ett avslutat ärende. Bestämmelsens utformning innebär att den är tillämplig hos alla de instanser där ärenden om statligt stöd till kreditinstitut kan komma att hanteras. En uppgift som en myndighet har fått i ett sådant ärende från Riksbanken eller Riksgäldskontoret och som omfattas av absolut sekretess enligt i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § OSL, skyddas av motsvarande sekretess i ärendet. Sekretessen gäller dock inte för beslut i ärendet.

Genom ändringen är bestämmelsen tillämplig i ärenden enligt lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och i ärenden om statligt stöd i resolution enligt lagen om resolution. Det innebär att sekretessen för uppgifter i ärenden där statligt stöd till kreditinstitut kan komma i fråga fortsatt gäller med samma räckvidd och styrka som redogjorts för ovan, oavsett om stödet är av förebyggande eller annat slag. Ingen ändring i sak är avsedd.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.2.4.

12 a §

Paragrafen genomför delar av artikel 84.

Bestämmelsen innebär att motsvarande sekretess som gäller i ärenden enligt 12 § gäller i ärenden om resolution av kreditinstitut, värdepappersbolag och andra företag som kan bli föremål för resolution. Det hänvisas därför till författningskommentaren till den paragrafen.

Med resolutionsärende avses ett ärende som inleds hos resolutionsmyndigheten för att fastställa om förutsättningarna för resolution är uppfyllda för ett företag. Bestämmelsen är emellertid inte tillämplig i den förberedande fasen i krishanteringen. Denna fas består bl.a. i upprättande av återhämtnings- och resolutionsplaner, liksom de behöriga myndigheternas bedömningar av de planerna. Till den förberedande fasen räknas, utöver arbetet med återhämtnings- och resolutionsplaner, även myndigheternas preventiva åtgärder för att undanröja hinder för resolution, avtal om finansiellt stöd inom koncerner och de behöriga myndigheternas tidiga ingripanden. För uppgifter i dessa delar gäller i stället sekretess enligt 30 kap. 4 och 12 b §§ OSL.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.2.4.

12 b §

Paragrafen genomför delar av artikel 84.

Paragrafen är tillämplig i andra ärenden enligt lagen om resolution än ärenden om extraordinärt statligt stöd och resolution. Ärenden som här avses rör den förberedande eller förebyggande fasen i krishanteringen, bl.a. resolutionsmyndighetens upprättande av resolutionsplaner.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.2.4.

12 c §

Paragrafen genomför delar av artikel 84.

Bestämmelsen innebär att resolutionsmyndigheten får lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess enligt 12 b eller 12 c § till enskilda personer som deltar i en resolutionsprocess gällande ett kreditinstitut eller värdepappersföretag, förutsatt att uppgifterna behövs i syfte att planera eller utföra resolutionsåtgärder. Bestäm-

melsen innebär ingen skyldighet för myndigheten att lämna ut uppgifterna, utan det ligger inom myndighetens diskretion att i det enskilda fallet pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte, en prövning som kan ske på eget initiativ eller förfrågan från en sådan enskild som det nu är fråga om. Vid denna prövning måste myndigheterna också att beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som är tillämpliga för uppgifterna, exempelvis sekretessbestämmelser till skydd för det allmänna intresset.

De enskilda personer som här avses är desamma som har tystnadsplikt enligt 29 kap. 3 § i lagen om resolution. För en närmare redogörelse för vilka enskilda personer som berörs hänvisas därför till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.4.3.

13 §

I bestämmelsen har en följdändring gjorts med anledning av de nya 12 a och 12 b §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.2.4.

30 §

I bestämmelsen har en följdändring gjorts med anledning av de nya 12 a och 12 b §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.2.4.

Kommittédirektiv 2011:6

Översyn av regelverket för hantering av finansiella kriser

Beslut vid regeringssammanträde den 3 februari 2011

Sammanfattning av uppdraget

En kommitté ska göra en översyn av det svenska regelverket för hantering av finansiella kriser bl.a. mot bakgrund av de lärdomar som kan dras av utvecklingen och hanteringen av den finansiella kris som hösten 2008 drabbade världen med full kraft. Det är viktigt att ha tydliga och effektiva regelverk för att hantera olika slag av finansiella kriser så att det finansiella systemets funktion kan upprätthållas och kostnaderna för samhället minimeras.

Kommittén ska föreslå åtgärder för att förbättra det nuvarande regelverket. Kommittén ska överväga hur den svenska lagstiftningen kan anpassas för att effektivt mildra verkningarna av och omhänderta en finansiell kris i såväl ett rent nationellt institut som ett institut med gränsöverskridande verksamhet, samtidigt som regelverket blir förenligt med det arbete som pågår inom EU, IMF och G20-gruppen.

Det övergripande syftet med översynen är att säkerställa att regelverket är utformat så att olika slag av finansiella kriser i första hand kan mildras genom förebyggande åtgärder och i andra hand lösas på ett effektivt sätt, samtidigt som skattebetalarnas intressen värnas och allmänhetens förtroende för det finansiella systemets funktion säkerställs. Statens långsiktiga kostnader i samband med en finansiell kris ska minimeras, och staten ska så långt som möjligt kompenseras för sina utgifter med anledning av krisen.

Givet det övergripande syftet att säkerställa skattebetalarnas intressen har regeringen och riksdagen en central roll i statliga krisåtgärder.

Kommittén ska bl.a.

- analysera och dra slutsatser av hanteringen, såväl i Sverige som internationellt, av den senaste globala finansiella krisen,
- göra en översyn av det nuvarande institutionella ramverket för krishantering, analysera ansvarsfördelningen och samspelet mellan Riksbanken, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och Regeringskansliet (främst Finansdepartementet) samt av möjligheten till ansvarsutkrävande av myndigheterna och föreslå nödvändiga förbättringar,
- analysera och föreslå förbättringar i fråga om det regelverk för ingripanden som gäller för Finansinspektionen, bl.a. om det i lag ska anges att vissa åtgärder ska vidtas i vissa situationer,
- analysera och föreslå förbättringar av regelverket för Riksbankens hantering av frågor som rör finansiell stabilitet, inklusive lämnande av likviditetsstöd samt uppgifter och medel i sin roll att främja finansiell stabilitet och god marknadsfunktion,
- analysera om regelverket för övertagande och rekonstruktion och avveckling av finansiella institut med problem är tillräckligt och effektivt samt föreslå nödvändiga förbättringar,
- analysera hur ett låneinstrument som konverteras till kapital vid vissa situationer kan utgöra ett effektivt verktyg vid såväl privata lösningar som vid offentligt övertagande och rekonstruktion,
- utreda och föreslå en riskdifferentierad avgift för stabilitetsfonden,
- analysera regelverket för överprövning av myndighetsbeslut i frågor av betydelse för den finansiella stabiliteten, inklusive vilken roll Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut ska ha,
- analysera om sekretessbestämmelserna ger Regeringskansliet och de berörda myndigheterna möjlighet till effektivt informationsutbyte mellan varandra och motsvarande utländska myndigheter,
- analysera hur de föreslagna lösningarna förhåller sig till EU:s statsstödsregler,
- utarbeta nödvändiga författningsförslag i de avseenden kommittén kommer fram till att regelverken behöver ändras.

Uppdraget ska redovisas senast den 15 augusti 2012.

Bakgrund

Den globala finansiella krisen

Den finansiella krisen föregicks av en lång period med växande globala obalanser, stark kreditexpansion, låga internationella realräntor och god tillgång till likviditet. Dessa makroekonomiska förhållanden bidrog till en systematisk undervärdering av risk och mycket låga riskpremier på finansmarknaderna. Samverkande systemrisker underskattades kraftigt, vilket tillsammans med bristande reglering och tillsyn skapade snedvridna incitament för finansiella institut. Skuldsättningsgraden ökade i bankerna och därmed sårbarheten för stigande förluster. Problemen blev först tydliga på den amerikanska fastighetsmarknaden där huspriserna ökat kraftigt under mer än ett decennium. En bidragande faktor var att hushåll med svag betalningsförmåga fick bolån till initialt förmånliga villkor, s.k. subprime-lån. Detta sammanföll med en generell lättnad av bankernas kreditgivningpolicy. I takt med att den ekonomiska aktiviteten började avta fick emellertid dessa hushåll allt svårare att betala sina lån och huspriserna började falla. Kreditförlusterna började öka i de amerikanska bolåneinstituten.

Parallellt med kreditexpansionen hade nya finansiella instrument, särskilt derivatprodukter, utvecklats i en omfattning som saknar motstycke. De finansiella institut som ursprungligen stått för bostadslånen hade paketerat om och sålt dessa vidare i form av komplexa finansiella instrument, s.k. Collateralised Debt Obligations (CDO). Riskerna, som kreditvärderingsinstituten i otillräcklig grad lyckats bedöma, hade således spridits såväl geografiskt som till olika typer av aktörer. Dessa spridningsmekanismer gav återverkningar även i länder vars banker hade begränsad exponering mot de komplexa värdepapperna. Allteftersom risken för solvensproblem i enskilda institut steg ökade osäkerheten kring motparternas riskexponering. Det sämre förtroendet resulterade i stigande korta räntor för bankernas likviditet och rena finansieringsproblem för vissa institut.

Under sommaren och hösten 2007 började signalerna bli allt tydligare om att det finansiella systemet inte fungerade normalt.

Till en början drabbades främst institut med direkt exponering mot bolån och stort beroende av finansiering via marknaden. I september 2007 tvingades den brittiska centralbanken rädda bolåneinstitutet Northern Rock efter att insättarna tagit ut medel i stor omfattning. I USA gick många bolåneinstitut och mindre banker omkull eller togs över av andra banker. Oro kring solvensen i investmentbanken Bear Stearns, med betydande exponering mot bolåneinstrument, ledde till att banken i mars 2008 hastigt togs över av JP Morgan.

Hösten 2008 kulminerade problemen när investmentbanken Lehman Brothers ansökte om konkursskydd. Marknaden för bankfinansiering upphörde då att fungera och det finansiella systemet hotades av en generell likviditetskris. Eftersom en bank som förlorar sin finansiering snabbt kan bringas på fall, även om den i utgångsläget är solvent, drabbades alla institut mer eller mindre. En generell förtroendekris spreds genom systemet. Särskilt sårbara var banker med högt beroende av marknadsfinansiering och stora förväntade förluster, exempelvis investmentbankerna, det isländska banksystemet och de brittiska bankerna HBOS och Royal Bank of Scotland. Som en följd av bankernas problem fick företagen allt svårare att finansiera sig. Det internationella finansiella systemet stod på randen till en kollaps som sannolikt materialiserats, om inte centralbanker och regeringar världen över vidtagit kraftfulla åtgärder och tagit över den roll som internationella finansmarknader i vanliga fall fyller.

Efter att den akuta likviditetskrisen avvärjts skiftade fokus till andra problemområden. De svenska bankerna hade små exponeringar mot komplexa amerikanska bolåneprodukter. Krisen och det kraftiga konjunkturfallet slog emellertid hårt mot de överhettade ekonomierna i Baltikum och Ukraina, där flera av de svenska bankerna har betydande verksamhet. Förväntningarna om fallande BNP och valutaförsvagningar i dessa länder skapade farhågor för stora kreditförluster i delar av det svenska banksystemet. Detta bidrog till att de svenska banker som hade störst exponering mot Baltikum fick svårt att finansiera sig på marknaderna. Kostnaderna för att finansiera sig steg dock för alla institut då svenska bankcertifikat och bostadsobligationer blev mer svårsålda till internationella aktörer.

Det stod samtidigt klart internationellt att kapitaliseringen i banksystemen var alltför låg i förhållande till förväntade förluster. Marknadens krav på bankernas kapital höjdes. Banker världen över

sökte därför nytt riskkapital från marknaden och i flera länder gick staten in med kapital i bankerna, eller tvingades helt att ta över banker. I Sverige tog flera av de stora affärsbankerna in kapital via marknaden. Staten deltog som ägare med kapital till Nordea.

Den finansiella krisen har därefter gått in i ett andra skede där många länder har alltför stora budgetunderskott och för hög stats-skuldsnivå. EU har mot bakgrund av detta enats om ett omfattande konsolideringsarbete i de berörda länderna.

Hanteringen av krisen internationellt och i Sverige

Efter Lehman Brothers konkurs var risken uppenbar att betalningsinställelser skulle leda till en systemkollaps. Centralbankerna världen över tillförde därför systemet likviditet (genom extraordinära åtgärder och i vissa fall nödkrediter). Det fanns också sedan tidigare en reell risk för att instituten skulle dra in på sin kreditgivning (en "credit crunch") i brist på finansiering och kapital. De real-ekonomiska konsekvenserna av en sådan åtstramning riskerade att bli betydande med krisen på 1930-talet som avskräckande exempel. Det är mot denna bakgrund man ska se de insatser som gjordes i länder världen över för att komma till rätta med bankers och andra kreditinstituts problem med likviditet och brist på kapital.

Räntorna sänktes till mycket låga nivåer. I syfte att stabilisera marknaderna och motverka kreditåtstramningen blev metoderna för likviditetsstöd snabbt alltmer okonventionella. Flera av centralbankerna började köpa värdepapper, såsom företagscertifikat och obligationer, direkt i marknaderna.

De statliga stödåtgärderna efter Lehman Brothers fall inriktades på att hantera individuella problem. Så gav t.ex. den amerikanska staten stöd till försäkringsbolaget AIG samtidigt som Benelux-länderna fick hantera problemen i Fortis och Dexia. Allteftersom problemen växte framstod dock detta angreppssätt som ineffektivt. Stödåtgärderna krävde en synkronisering mellan länderna för att förhindra otillbörlig konkurrens, bl.a. via statliga garantier. G7-länderna enades i oktober 2008 om principerna för stöd och inom EU antogs en deklaration om huvuddragen för en europeisk åtgärdsplan. Åtgärderna var gemensamma för de flesta av EU-länderna, även om behovet varierade beroende på problemen i respektive lands finansiella sektor. Insättningsgarantin utvidgades till en miniminivå på 50 000 euro. Statliga lånegarantier enligt fastställd

prissättning utfärdades för att underlätta bankernas längre finansiering. Vidare sjösattes program i syfte att tillföra statliga kapitaltillskott till banker för att hantera uppkomna och förutsedda solvensproblem och stärka förtroendet.

Andra åtgärder inkluderade köp eller garantier av s.k. dåliga tillgångar i syfte att begränsa bankernas exponering mot framtida förluster. Storbritannien tillkännagav en sådan lösning i januari 2009. Redan tidigare, i oktober 2008, presenterades det amerikanska s.k. Troubled Asset Relief Program (TARP) som avsåg köp eller försäkran av förlusttyngda värdepapper. Detta program följdes upp i februari 2009 när den nya administrationen i Washington lade fram sin plan för finansiell stabilitet, vilken innehöll s.k. stresstester för de största bankerna, kapitaltillskott och stödköp av vissa värdepapper.

I Sverige vidtogs flera åtgärder inom ramen för den europeiska planen. Regeringens utgångspunkt i utformandet av krisåtgärder har varit att staten inte ska ta över dåliga tillgångar utan att också överta ägandet, och därmed kunna få del av eventuella värdeökningar. Övertagande av dåliga tillgångar undanröjer osäkerhet om risker i bankers balansräkning, men det är svårt att ha en prissättning som värnar skattebetalarnas intressen. Därför bör dåliga tillgångar endast övertas i samband med kapitaltillskott, där även ägandet övertas. Med denna utgångspunkt utformades de svenska stödåtgärderna. I syfte att skydda spararna och minska risken för att institut skulle drabbas av stora uttag höjdes insättarskyddet till 500 000 kronor. Den 29 oktober 2008 antog riksdagen en stabilitetsplan och lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen). I denna plan för finansiell stabilitet har regeringen ett mandat från riksdagen att vidta nödvändiga åtgärder för att stödja det finansiella systemet. Som en del i stabilitetsplanen har en stabilitetsfond skapats, till vilken instituten betalar en årlig avgift med syfte att den finansiella sektorn på sikt ska bära sina egna kostnader för finansiell stabilitet.

Riksgäldskontoret har utsetts till regeringens stödmyndighet. Regeringen har beslutat tre huvudsakliga stödförordningar inom ramen för mandatet i stödlagen:

- Förordningen (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl. Banker, bolåneinstitut och institut med betydande utlåning till kommuner ges möjlighet att mot en avgift låna medelfristigt med statlig garanti.

- Förordningen (2008:820) om statligt stöd till kreditinstitut. Staten får ge kapitaltillskott vid en allvarlig störning i det finansiella systemet.
- Förordningen (2009:46) om kapitaltillskott till solventa banker m.fl. I syfte att underlätta kreditgivningen kan solventa banker m.fl. ansöka om statligt kapitaltillskott.

Därutöver innefattar stödlagen möjligheter till tvångsinlösen av aktier i ett institut under vissa förutsättningar. En sådan förutsättning är att det är av synnerlig betydelse från allmän synpunkt och att institutet inte accepterar de villkor för stöd som Riksgäldskontoret erbjuder och Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut funnit skäligen. En annan situation då inlösen får ske är om institutets kapitalbas understiger en fjärdedel av det lagstadgade kravet.

I förarbetena till stödlagen (prop. 2008/2009:61) anges vissa principer som ska ligga till grund för stödåtgärderna. Det stöd som lämnas ska förenas med villkor i syfte att säkerställa att en sund incitamentsstruktur upprätthålls i vilken kreditinstitutets eget ansvar bevaras, att statens långsiktiga kostnader för stöd minimeras, att det i första hand är institutet och dess ägare som får stå för eventuella förluster samt att staten, om inte synnerliga skäl finns, ska få ersättning för sitt risktagande och del i den värdestegring i institutet som stödet föranleder. I syfte att motverka ett instituts benägenhet att engagera sig i riskfyllda verksamheter vidtas åtgärder riktade mot företagsledningens belöningssystem i samband med stödåtgärder. Staten har också, som tidigare nämnts, under vissa förutsättningar rätt att lösa in aktier i ett kreditinstitut, och därmed överta ägandet.

Som en del i stabilitetsplanen har en stabilitetsfond skapats till vilken instituten betalar en årlig avgift med syfte att den finansiella sektorn på sikt ska bära sina egna kostnader för finansiell stabilitet. Regeringens stabilitetspaket innebär ett tydliggörande av finanssektorns ansvar för den egna situationen. Den etablerade stabilitetsfonden, som i längden ska vara självfinansierad med avgifter från kreditinstituten, svarar mot de långsiktiga kostnaderna för krislösningar.

Under hösten och vintern 2009 kunde allt fler banker kunnat låna utan statliga garantier och i några länder, t.ex. USA, har bankerna även börjat betala tillbaka det statliga stödet. Sedan våren 2010 har dock krisen gått in i ett andra skede där de flesta länder

inom EU har alltför stora budgetunderskott och för hög stats-skuldnivå. Detta förhållande gäller dock inte i Sverige.

Den svenska bankkrisen på 1990-talet

Sverige genomgick i början av 1990-talet en allvarlig kris som föranledde ett stort statligt åtagande i banksektorn. Det svenska ramverket för krishantering har sitt ursprung i hanteringen av 90-talskrisen. Bakomliggande orsaker till den krisen var bl.a. en snabb kreditexpansion och kraftig prisuppgång på den svenska kommersiella fastighetsmarknaden under slutet av 1980-talet till följd av förväntningar om låga realräntor och spekulation i stigande fastighetspriser. När utsikterna radikalt förändrades i kölvattnet av ett konjunkturfall och kraftigt stigande realräntor, började utlåningen mot säkerhet i kommersiella fastigheter att bli en alltmer omfattande förluskälla för bankerna. Allteftersom utländska bedömare ställde sig skeptiska till många svenska kreditinstitut blev deras finansieringssituation problematisk. Eftersom beroendet av upplåning på interbankmarknaderna i Sverige och utomlands var stort, bedömdes risken för en "bankpanik" som betydande.

Under hösten 1992 och första halvåret 1993 vidtog regeringen och riksdagen därför en rad extraordinära åtgärder för att säkra det finansiella systemets funktion och stabilitet. Regeringen bemyndigades att besluta om stödåtgärder med avsikten att minimera statens långsiktiga kostnader och återvinna utbetalt stöd. Staten garanterade därigenom att banker och vissa andra kreditinstitut kunde fullgöra sina förpliktelser i rätt tid, dvs. en allmän bankgaranti infördes, med undantag för aktiekapital och eviga förlagslån. Stöd i form av garantier, lån eller kapitaltillskott, utlovades till på sikt livskraftiga institut.

Riksdagen beslutade vidare att inrätta en särskild myndighet, Bankstödsnämnden, för att sköta stödsystemet och besluta om åtgärder. Under våren 1993 beslutade riksdagen lagen (1993:765) om statligt stöd till banker och andra kreditinstitut. Syftet med lagen var att säkerställa att överenskommelser om stöd kunde uppnås på de villkor som förutsatts i regelverket. En ny myndighet, Prövningsnämnden för bankstödsfrågor, inrättades vars uppgift var att pröva villkoren för statligt stöd. Lagstiftningen innebar vidare att staten hade rätt till inlösen av aktierna i ett institut enligt vissa förutsättningar. För en sparbank, föreningsbank eller ett hypo-

teksinstitut gällde att institutet kunde ställas under tvångsförvaltning. Bestämmelserna i lagen om statligt stöd till banker och andra kreditinstitut om möjlighet att pröva villkoren för statligt stöd och om inlösen och tvångsförvaltning var emellertid tidsbegränsade och upphörde att gälla år 1996. Det statliga stödet fyllde sin funktion att stabilisera banksystemet. Staten kunde allteftersom återvinna det stöd som getts.

En jämförelse mellan den globala finanskris som bröt ut 2008 och den svenska bankkrisen i början på 1990-talet visar på flera likheter, men också betydande skillnader. Båda kriserna har sitt ursprung i en överdriven långivning till fastighetssektorn. Även när det gäller de utlösande faktorerna finns likheter. I båda fallen var det sämre tillväxtutsikter och fallande fastighetspriser som påbörjade förloppet. Skillnaderna är emellertid större. Den globala spridningen och komplexiteten i den senaste krisen ledde till större förtroendeförluster. Marknaderna slutade på sina håll att fungera. En annan viktig skillnad är att svenska banker generellt inte haft några solvensproblem under den senaste krisen. I stället har deras finansieringsmöjligheter i mycket påverkats av problemen på de internationella marknaderna. Problemen har också varit koncentrerade till de banker som riskerade stora kreditförluster till följd av utvecklingen i Baltikum och Ukraina. Dessa banker har kunnat stärka sina kapitalbaser genom nyemissioner. Det extremt låga ränteläget har också allmänt bidragit till bankernas motståndskraft. För svenskt vidkommande är således skillnaderna mellan de båda finansiella kriserna stora när det gäller behovet av åtgärder och statens åtagande.

I ljuset av 1990-talets kris tillsattes Banklagskommittén för att utreda behovet av en reformerad rörelsereglering samt särskilda regler för situationer när en enskild bank har råkat i finansiella svårigheter. En ny rörelsereglering infördes i början av 2000-talet. Kommitténs betänkande Offentlig administration av banker i kris (SOU 2000:66) har tillsammans med utvecklingen av krisregleringsfrågor internationellt legat till grund för ett analys- och utvecklingsarbete i Regeringskansliet (Finansdepartementet). Någon ny reglering hade emellertid inte kommit på plats innan nästa kris inträffade.

I januari 2007 genomförde Internationella valutafonden (IMF) som ett led i ett s.k. artikel 4 förfarande, ett besök i Stockholm i syfte att bl.a. undersöka det svenska regelverket för att omhänderta finansiella kriser. IMF redovisar sina slutsatser om det svenska

regelverket i en promemoria som överlämnades till Finansdepartementet i mars 2007.

Behovet av översyn

Allmänt

Behovet av en översyn ska ses mot bakgrund av dels senare års globala finansiella systemkris, dels andra mer avgränsade bankkriser, som t.ex. den svenska 1990-talskrisen. Det nuvarande regelverket för krishantering togs fram under stor tidspress och baserades till stor del på krislagstiftningen från 1990-talet. Regelverket anpassades till den globala kris och brist på förtroende som genomsyrade hela det internationella finanssystemet.

Det finns därför skäl att göra en bred översyn av stödlagen för att säkerställa att den ger tillräckliga möjligheter att på ett effektivt sätt hantera olika slag av kriser på ett sätt som värnar skattebetalarnas intressen. Bland annat behövs en översyn av de lagstadgade möjligheterna för regeringen och berörda myndigheter att genom ett stegvis agerande hantera systemviktiga institut som befinner sig i olika grad av problem, inklusive möjligheten att överta ägandet och rekonstruera och avveckla banken. En sådan översyn ska säkerställa att regeringen och de berörda myndigheterna har tillräckliga och adekvata instrument för ett sådant stegvis agerande, bl.a. genom kapitaltillskott som kan konstrueras så att ett låneinstrument konverteras till eget kapital vid vissa situationer ("contingent capital"). Stöd enligt stödlagen kan lämnas endast när det är påkallat för att motverka en risk för allvarlig störning i det finansiella systemet i landet (systemrisk). Det finns dock behov av att även se över det regelverk som ska tillämpas för att avveckla banker och andra kreditinstitut vid en ordinarie process, närmare bestämt konkurslagen (1987:672) och bestämmelserna om likvidation av bankaktiebolag. Översynen ska göras för att säkerställa att dessa regelverk anpassas för att på ett effektivt sätt omhänderta finansiella institut vars avveckling inte anses innebära systemrisk eller av annan anledning inte får stöd enligt stödlagen. I översynen bör beaktas att konkurslagen i och för sig är tillämpbar på bankrörelse men att förfarandet enligt denna lag i praktiken inte fungerar för denna typ av rörelse.

Rekonstruktion m.m.

Översynen bör även omfatta möjligheterna till att rekonstruera finansiella företag. För närvarande är lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion inte tillämplig på finansiella institut.

Det bör övervägas hur reglerna om rekonstruktion bör utformas för att skapa de bästa möjliga förutsättningarna för motiverade rekonstruktioner med hjälp av den privata sektorn och privata medel. Ett exempel på en ordning som bör utredas för att underlätta en rekonstruktion är att skapa möjligheter att sätta ned icke säkerställda fordringar efter det att aktiekapitalet fullt ut skrivits ned (en s.k. bail in). Ett annat arrangemang som bör utredas är, som nyss nämnts, möjligheten till kapitaltillskott som kan konstrueras så att ett låneinstrument konverteras till eget kapital vid vissa situationer. Med sådana legala möjligheter kan förutsättningarna att genomföra en rekonstruktion med hjälp av den privata sektorn och privata medel öka. Det bör även långsiktigt kunna bidra till ökad marknadsdisciplin och minskat risktagande. Det kan också finnas skäl att överväga om staten vid ett övertagande har tillräckliga rättsliga instrument att tillgå för att med olika metoder, t.ex. försäljning av olika delar, uppstyckning där "inkrämet" i en rörelse skiljs ut men banken i övrigt likvideras eller på andra sätt, effektivt genomföra en önskvärd rekonstruktion, avveckling eller försäljning. I detta sammanhang bör även EU-kommissionens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter beaktas (EUT C 244, 1.0.2004, s. 2). Även den pågående översynen av dessa riktlinjer bör beaktas.

Denna inriktning av utredningsarbetet ligger i linje med det internationella arbete och diskussioner som förs i EU, IMF och G20-gruppen om effektiv hantering av gränsöverskridande bankkriser. En effektiv hantering och reglering av institut med problem behöver ta hänsyn till de internationella aspekterna och till den gränsöverskridande verksamhet och företagsstruktur som numera präglar den finansiella sektorn i Sverige och internationellt. Det är nödvändigt att analysera och väga in de krav detta kan ställa på ett nationellt regelverk.

Stabilitetsfonden

En särskild komponent i det nuvarande regelverket är den ovan nämnda stabilitetsfonden. Fondens huvudsakliga syfte är att kreditinstituten själva långsiktigt ska bära kostnaderna för hanteringen av finansiella kriser. Att kreditinstitut finansierar stabilitetsfonden skapar en mer långsiktigt hållbar finansiering och stärker statsfinanserna inför framtida kriser. Kostnaderna för finansiell instabilitet internaliseras i högre utsträckning än vad som tidigare varit fallet på instituten. Detta bör i sin tur leda till minskade incitament för ett överdrivet risktagande. Stabilitetsfonden inrättades för att finansiera dels stödåtgärder enligt stödlagen, dels stödmyndighetens och prövningsnämndens förvaltningskostnader. För att tillföra stabilitetsfonden de medel som behövs har, utöver ett särskilt anvisat anslag på 15 miljarder kronor, en årlig stabilitetsavgift införts som ska betalas av samtliga kreditinstitut.

I förarbetena till stödlagen lovade regeringen att återkomma när det gäller stabilitetsavgiftens konstruktion. I det sammanhanget uttalades också att det i ett längre perspektiv fanns skäl att överväga på vilket sätt ett gemensamt system för stabilitetsfonden och insättningsgarantin kan bidra till en effektiv krishantering. Om systemen samordnades, skulle en enda avgift kunna tas ut från instituten och medlen användas på lämpligt sätt i en kris anpassat efter den situation som är för handen. Det pågår för närvarande ett harmoniseringsarbete på EU-nivå både avseende stabilitetsfonder och insättningsgarantisystem. Att på nationell nivå föregå detta arbete med en sammanslagning av stabilitetsfonden och insättningsgarantifonden är därmed inte lämpligt. Regeringen fortsätter att aktivt delta i beredningen av frågorna inom EU. Det är viktigt att resultatet av detta arbete beaktas vid utformningen och översynen av det svenska ramverket för krishantering.

Finansinspektionens befogenheter och ansvar

Finansinspektionens olika befogenheter och redskap att tidigt avvärja möjliga problem utgör den centrala förebyggande delen av en heltäckande reglering för att värna den finansiella stabiliteten. I en översyn av hela ramverket för krishantering behöver därför de medel Finansinspektionen har till sitt förfogande analyseras. Av särskild betydelse för ett regelverk för tidigt ingripande är Finans-

inspektionens möjlighet att under den s.k. Pelare II-regleringen (riskbedömning och tillsyn) göra en samlad kapitalbedömning som kan leda till högre kapitalkrav för ett enskilt företag. Utredningen bör undersöka behovet av ett förtydligande av Finansinspektionens mandat i ljuset av den ökade fokus som läggs på detta regelverk, bl.a. i samband med tillsynen över gränsöverskridande företag.

I det sammanhanget skulle en skyldighet för Finansinspektionen att under vissa förutbestämda förutsättningar (t.ex. olika kapitaltäckningsnivåer) vidta åtgärder, kunna vara av intresse ("prompt corrective action"). Sådana verktyg har tidigare inte bedömts nödvändiga i det svenska systemet, men behovet av dem bör nu utredas på nytt.

Riksbankens roll och ansvar

Under finanskrisen har Riksbanken varit en av huvudaktörerna genom sin likviditetsstödande roll och rollen att främja ett stabilt betalningssystem. En central fråga är villkoren och förutsättningarna för Riksbankens likviditetsstöd, inklusive vilka företag som kan få stöd, och behovet av eventuellt ändrade eller tydligare regler med beaktande av gällande instruktionsförbud. Här berörs bl.a. hur, i olika skeden av ett krisförlopp, Riksbankens roll och ansvar för krishantering relaterar till stödmyndighetens uppgifter och ansvar. I det sammanhanget bör också frågan om Riksbankens möjligheter att disponera över statspapper i syfte att bidra till en god marknadsfunktion övervägas. Därvid aktualiseras viktiga rättsliga frågor om förbudet mot monetär finansiering. När det gäller Riksbankens uppgifter att främja ett säkert och effektivt betalningsväsende är det oklart vad som ingår i detta. Principiellt kan dock sägas att finansiell stabilitet förutsätter såväl fungerande betalningar som en effektiv kreditförsörjning i samhället. I det grundläggande uppdraget att främja ett säkert och effektivt betalningsväsende ligger därför ett visst ansvar för det finansiella systemets stabilitet. Mot bakgrund av behovet av en tydlig rollfördelning mellan myndigheterna finns skäl att överväga Riksbankens ansvarsområde för den finansiella stabiliteten i förhållande till det ansvar Finansinspektionen har. Detta omfattar bl.a. vilka instrument som ska stå till bankens förfogande för att värna den finansiella stabiliteten, inklusive användningen av kassakrav som inte bara ett penningpolitiskt instrument, utan även som ett instrument för

finansiell stabilitet. Frågan ska också ses mot bakgrund av EU:s olika arrangemang för stabilitet, och att kassakrav inom eurozonen endast används i penningpolitiskt syfte. Inom ramen för en ny tillsynsstruktur har det tillskapats ett nytt organ på EU-nivå för makrotillsyn med uppgift att svara för en mer övergripande bevakning av stabilitet på makronivå och ge tidiga signaler om obalanser i ekonomin inklusive behov av åtgärder. Här förutses en viktig roll för bl.a. centralbankerna. Riksbankens och Finansinspektionens roller, uppgifter och verktyg i dessa sammanhang behöver fastläggas närmare.

Ansvarsfördelning och samarbete myndigheterna emellan

De olika regleringsområden och myndighetsfunktioner som ovan lyfts fram, utgör alla viktiga delar i ett ramverk för att värna den finansiella stabiliteten. Som framgått är det av lika stor betydelse att de enskilda delarna utgör ett sammanhängande system där de finansiella myndigheterna dels har tydligt definierade roller och ansvarsområden i en kris, dels har väl fungerande strukturer och regler för kommunikation och samordning. Lika viktigt är det att möjligheten till ansvarsutkrävande finns. Brister samspelet och samordningen mellan myndigheterna riskerar i sig effektiva legala ordningar att hanteras på ett icke optimalt sätt och krishanteringen i stort bli mindre effektiv. Detta framstår som särskilt viktigt i Sverige där det utöver de sedvanliga berörda myndigheterna nämligen Riksbanken, Finansinspektionen och Regeringskansliet (främst Finansdepartementet) numera finns en särskild stödmyndighet (Riksgäldskontoret). Mellan dessa myndigheter finns en överenskommelse om samarbete i stabilitets- och krishanteringsfrågor samt en ordning för samråd i det s.k. stabilitetsrådet. Erfarenheterna från finanskrisen visade på vikten av löpande och periodvis täta samråd för informationsutbyte och gemensamma bedömningar. En central bedömningsfråga och grund för många av myndigheternas åtgärder är då om den finansiella stabiliteten är hotad och systemrisker föreligger. Det finns skäl att överväga om en författningsreglering av begreppet finansiell stabilitet bör införas.

Vid tidpunkten för stödlagens ikraftträdande ansåg regeringen att det var mest ändamålsenligt att utse Riksgäldskontoret till stödmyndighet. Det finns nu anledning att se över om de uppgifter som ska utföras av stödmyndigheten alljämt ska handhas av

Riksgäldskontoret. Kommittén ska därför se över alternativen till den nuvarande ordningen och mot bakgrund av sina slutsatser i övrigt lämna förslag på vad som är mest effektivt ur organisationssynpunkt.

Andra viktiga frågor är om möjligheterna till ett effektivt informationsutbyte är fullt tillgodosedda liksom behovet av sekretess i olika avseenden. En effektiv myndighetsutövning i samband med finansiella kriser aktualiserar också frågor om hur myndighetsbeslut ska kunna ges en reell och effektiv prövning, inklusive möjligheten till inhibition.

Pågående arbete på global nivå och inom EU

Ett övergripande förhållande som alltmer påverkar den nationella krisregleringen och som måste beaktas är att krishantering sällan kan ske isolerat från omvärlden. Detta följer av den finansiella sektorns gränsöverskridande företagsstruktur men också av de betydande kopplingar som normalt finns mellan olika institut. Erfarenheterna från finanskrisen har tydliggjort behovet av dels ett mer samordnat internationellt arbete för effektivare krishantering, dels mer likartade legala ordningar och befogenheter för ansvariga myndigheter. Som ovan nämnts pågår inom EU ett omfattande analys- och beredningsarbete i detta syfte men även i andra globala forum, bl.a. Baselkommittén och G20, diskuteras dessa frågor. I juni 2010 kom G20-länderna överens om att utforma och implementera ett system för hantering av finansiella institut i kris som inte förutsätter att skattebetalarnas medel ska användas för att finansiera bankernas förluster. Kommissionen har därefter i ett meddelande som offentliggjordes den 20 oktober 2010 presenterat ett förslag till ett omfattande framtida EU-ramverk för hanteringen av banker och vissa investeringsbolag i kris. Förslaget syftar bl.a. till att säkerställa ett sunt beteende på den finansiella marknaden och minska sannolikheten för att det uppstår finansiella kriser, samt minska risken för att skattebetalarna får bära de kostnader som normalt uppstår i en finansiell kris. Förslaget innehåller bl.a. åtgärder för att förbättra och förstärka tillsynsmyndigheternas befogenheter att med olika verktyg tidigt ingripa mot institut som har finansiella problem, samt skapa ett trovärdigt regelverk för att rekonstruera och avveckla systemviktiga institut. Kommissionen avser att följa upp meddelandet med ett lagstiftningsförslag i juni

2011. Av särskild relevans för ett kommande svenskt regelverk är vidare den nya tillsynsstruktur som nu etableras inom EU med bl.a. ökat fokus på preventiva åtgärder mot hotande obalanser och risker för den finansiella stabiliteten.

Frågor om särskilda avgifter för att finansiera statliga kostnader vid finansiella kriser diskuteras också närmare inom EU och i internationella finansiella forum. Kommissionen har i maj 2010 lagt fram riktlinjer om införande av harmoniserade nationella stabilitetsfonder. Kommissionen presenterade under juli 2010 ett förslag till omarbetat insättningsgarantidirektiv. Kommissionens ansats är att såväl stabilitetsfonder som insättningsgarantifondernas finansiering och användning ska harmoniseras inom EU. Fonderna ska hållas åtskilda. Kommittén ska beakta den internationella utvecklingen i dessa frågor.

För svensk del kommer det internationella samarbetet i praktiken i mycket att knytas till den nordisk-baltiska regionen som utgör hemmamarknad för de större svenska bankgrupperna. Den träffade överenskommelsen om samarbete i krishanteringsfrågor mellan ländernas finansdepartement, tillsynsmyndigheter och centralbanker kan sägas utgöra ett mer detaljerat samarbetsåtagande i förhållande till det som finns inom hela EU.

Andra aspekter

En reglering för effektiv krishantering är ett brett och komplext regleringsområde som berör alla finansiella myndigheter. Till bilden hör de problem med oförsiktigt och överdrivet risktagande (s.k. moral hazard) som följer av att staten i slutändan alltid måste tillförsäkra en nödvändig stabilitet i det finansiella systemet.

Det nya regelverket behöver även spegla en viktig balansgång mellan å ena sidan att minska en uppbyggnad av risker som kan leda till framtida finansiella kriser, och å andra sidan att inte hämma kreditgivningen till hushåll och företag och därmed försämra den ekonomiska utvecklingen. Det är viktigt att den balansen finns i åtanke såväl i EU som i Sverige när nya regleringsansatser övervägs och föreslås.

Prövningsnämnden

Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut inrättades genom stödlagen. Prövningsnämnden prövar tvister som rör avtal om stöd enligt stödlagen och inlösen av aktier i ett kreditinstitut. Prövningsnämndens beslut är inte möjliga att överklaga. Det är uppenbart att de frågor som kan prövas av prövningsnämnden typiskt sett kräver en skyndsam behandling. Förfarandereglererna för nämnden har därför utformats med utgångspunkt i förvaltningsprocesslagen. Enligt lagmotiven skapas på detta sätt förutsättningar för ett snabbt och flexibelt förfarande. Hittills har bara ett ärende förts till prövningsnämnden. Någon egentlig erfarenhet av om ordningen med en särskild inrättad nämnd är den mest lämpliga och robusta ordningen för hanteringen av nämnda slag av tvister saknas därför. Det ärende som nu finns hos prövningsnämnden gäller värderingen av aktierna i ett stödmottagande kreditinstitut. Ärendet anhängiggjordes hos prövningsnämnden för ca två år sedan. Det kan utifrån detta ärende sättas i fråga om avgränsningen av de tvister som ska kunna prövas av prövningsnämnden är optimal och om inte åtminstone vissa av frågorna i stället borde hanteras av domstol eller genom ett skiljemannaförfarande.

Uppdrag

Utgångspunkter

Ett antal principer och förutsättningar ska ligga till grund för kommitténs arbete. Det övergripande syftet är att säkerställa att regelverket är utformat så att olika slag av finansiella kriser i första hand kan mildras genom förebyggande åtgärder, och i andra hand innehåller åtgärder som effektivt kan lösa en kris samtidigt som skattebetalarnas intressen värnas. Insättarna ska skyddas främst genom en väl fungerande insättningsgaranti. Regelverket måste även ta hänsyn till den gränsöverskridande verksamhet som präglar de större finansiella instituten samt den krisreglering som utvecklas i EU och i övrigt diskuteras på global nivå.

Ett statligt ingripande på finansmarknadsområdet ska motiveras utifrån riskerna i det finansiella systemet och de problem som det kan medföra för hela ekonomin. Samtidigt är det viktigt att det är kreditinstituten själva, och framför allt dess aktieägare och andra som har skjutit till riskkapital, som i första hand ska bära eventuella

förluster. Detta minskar problemen med oönskat risktagande. En grundläggande utgångspunkt för den svenska krishanteringen är att staten inte tar över administrationen av en bank utan att samtidigt överta ägandet. I de fall staten finansierar en krisåtgärd ska staten även ha del av ett eventuellt positivt utfall. De långsiktiga kostnaderna för staten och samhällsekonomin i övrigt ska minimeras och de insatser som staten gör ska kunna återfås så långt som möjligt. En fortsatt uppbyggnad av stabilitetsfonden utgör ett viktigt instrument för att finansiera de långsiktiga kostnaderna för krislösningar, och gör att kostnader för finansiell instabilitet i en högre grad internaliseras av kreditinstituten. Ett instituts benägenhet att engagera sig i riskfyllda verksamheter påverkas vidare starkt av de incitaments- och belöningssystem som gäller för instituten. Olämpligt utformade kan dessa leda till kortsiktighet, ett osunt ekonomiskt agerande och ett oönskat riskbeteende. Detta är negativt från stabilitetssynpunkt och ska beaktas i kommitténs arbete. Kommittén ska också utifrån ett konsumentperspektiv ta hänsyn till hur förbättrad transparens och informationsgivning kan säkerställa konsumenternas förtroende för det finansiella systemet. Alla åtgärder syftar till att återskapa och bibehålla förtroendet för det finansiella systemet, utan att i onödan hämma kreditgivning och långsiktigt hållbar tillväxt. Ett krav på hög transparens både från institut och myndigheter om problem men också om viktiga och planerade åtgärder ska därvid beaktas.

Ett regelverk för finanskrishantering

Kommittén ska analysera och dra slutsatser av hanteringen av den senaste finansiella krisen såväl i Sverige som internationellt. Vidare ska kommittén mot den bakgrunden, och som utgångspunkt för arbetet, göra en översyn av och analysera det nuvarande regelverket för krishantering, inte minst möjligheten att vidta preventiva åtgärder i syfte att undvika att institut får problem och begränsa spridningen av en finansiell kris och föreslå förbättringar i det nuvarande svenska regelverket. Översynen ska även innehålla förslag på om det nuvarande regelverket vid en ordinarie process, närmare bestämt konkurslagen och bestämmelserna om likvidation av bankaktiebolag, bör anpassas för att på ett mer effektivt sätt omhänderta finansiella institut vars tillstånd inte anses utgöra risk för allvarlig störning av det finansiella systemet. Utgångspunkten ska

vara att de generella reglerna ska vara tillämpliga även beträffande dessa institut om det inte finns tungt vägande skäl för en särskild reglering.

Den kommande regleringen ska stå i överensstämmelse med allmänna insolvensrättsliga principer, som t.ex. principen om att borgenärer ska behandlas lika, såvida det inte finns tungt vägande skäl för annat. Kommittén ska analysera ansvarsfördelningen och samspelet mellan Riksbanken, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och Regeringskansliet (främst Finansdepartementet) samt möjligheten till ansvarsutkrävande. Det senare är viktiga aspekter i analysen av ansvarsfördelning och verktyg i krishantering. Givet det övergripande syftet att värna stabiliteten och skattebetalarnas intressen har regeringen en central och viktig roll i all krishantering. En förutsättning för en effektiv krishantering är att ansvarsområdena är tydligt angivna och ändamålsenligt utformade i författningar. Kommittén ska beakta hur den nationella regleringen för myndigheterna ska anpassas för att fungera för institut med gränsöverskridande verksamhet och hur regelverket är förenligt med det arbete som pågår på global nivå och inom EU, liksom med EUF-fördragets regler om statligt stöd (artiklarna 107-109), bl.a. EU-kommissionens riktlinjer och meddelanden beträffande statliga stödåtgärder till förmån för institut med anledning av den globala finanskrisen.

Kommittén ska även analysera och föreslå förbättringar vad gäller regelverket för Finansinspektionens ingripanden för att i tid avvärja uppkommande stabilitetsproblem, bl.a. avseende kapitaltäckningsregelverkets Pelare II, och om det i lag ska anges att vissa åtgärder ska vara påkallade i vissa situationer. Sådana åtgärder ("prompt corrective action") bör utredas i skenet av den senaste finansiella krisen. Det måste dock säkerställas att regelverket blir tillräckligt flexibelt för att fungera effektivt i en kris.

Kommittén ska utreda om det ytterligare behöver förtydligas att utgångspunkten i all krishantering är att värna den finansiella stabiliteten och skattebetalarnas pengar, bl.a. bör det utredas om det i stödmyndighetens instruktion bör skrivas in att detta är syftet.

Kommittén ska även överväga om en författningsreglering av begreppet finansiell stabilitet bör införas.

Kommittén ska också analysera och föreslå förbättringar vad gäller regelverket för Riksbankens krishantering och hur detta regelverk förhåller sig till instruktionsförbudet och unionsrätten i övrigt. I det sammanhanget ska villkor och förutsättningar för lik-

viditetsstöd utredas liksom frågan om vem som avgör solvens- och likviditetsproblem. Det ska även övervägas hur Riksbankens kris- hantering relaterar till stödmyndighetens hantering i olika skeden av ett krisförlopp.

Kommittén ska även överväga hur Riksbankens uppgifter för finansiell stabilitet kan tydliggöras inklusive frågan om ansvaret för stabilitet på makronivå bl.a. i förhållande till Finansinspektionens uppgifter. EU:s olika arrangemang för stabilitet inklusive nya tillsynsstruktur ska beaktas i det sammanhanget. Kommittén ska se över de verktyg Riksbanken och Finansinspektionen har i sin stabilitetsfrämjande roll och vid behov föreslå författningsändringar.

Om staten går in med kapitaltillskott i en bank eller annat kreditinstitut som har allvarliga ekonomiska problem, kan staten överta ägandet av institutet. Därigenom får staten del av de eventuella framtida värdestegringar i institutet som kapitaltillskottet och övertagandet kan resultera i. Vid ett statligt övertagande av ägandet kan dessutom en snabb rekonstruktion av institutet genomföras. Det är också ett effektivt sätt att motverka problem med oönskat riskbeteende. Är institutets ägare medvetna om att staten har en möjlighet att ta över ägandet och byta ut ledningen, samtidigt som det innebär att ägarna själva får bära förlusterna, så minskar deras vilja till överdrivet risktagande i institutets verksamhet. Kommittén ska därför utreda om möjligheterna för staten att under vissa förutsättningar överta ägandet vid en rekonstruktion och avveckling är tillräckligt starka för att säkerställa att inget institut kan få orättmätiga fördelar på det allmännas eller andra borgenärsers bekostnad, samt att de åtgärder som föreslås inte snedvrider konkurrensen på marknaden. Kraven på rättsäkerheten för aktieägare och andra intressenter måste dessutom beaktas.

Vidare behövs en översyn av de lagstadgade möjligheterna som säkerställer att regeringen och berörda myndigheter har tillräckliga och adekvata instrument för att genom ett stegvis agerande effektivt hantera institut som befinner sig i olika grader av ekonomiska problem. I ett sådant stegvis förfarande behöver de lagstadgade möjligheterna för staten att ge kapitaltillskott i form av ett låneinstrument som konverteras till kapital vid vissa situationer utredas. I översynen ingår också att utreda och överväga kompletterande verktyg för att effektivt och till låga statliga kostnader genomföra en lämplig rekonstruktion och avveckling av ett institut med ekonomiska problem, bl.a. genom möjligheten att även fordringar utan säkerhet till viss del ska kunna påverkas. Kommittén ska också

utreda om stödmyndighetens uppgifter alljämt ska skötas av Riksgäldskontoret.

Sekretess

Kommittén ska vidare se över om nuvarande sekretessbestämmelser ger myndigheterna, inklusive Regeringskansliet, möjlighet till ett effektivt informationsutbyte dels mellan myndigheterna, dels mellan motsvarande utländska myndigheter. För att detta ska fungera är det viktigt att det finns en väl avvägd sekretess dels för den information som utväxlas mellan myndigheterna inom ramen för löpande tillsyn och övervakning eller i samband med en finansiell kris, dels för information som rör myndigheternas krisberedskap och krishantering. En analys av reglerna om informationsutbyte och sekretess för de berörda myndigheterna behöver därför göras.

Riskdifferentierad avgift

Kommittén ska utreda och föreslå ett system för stabilitetsfonden med en riskdifferentierad avgift.

Som ovan beskrivits inrättades genom stödlagen en stabilitetsfond för att finansiera statliga kostnader i samband med stödåtgärder. Fonden tillförs medel genom en årlig stabilitetsavgift som betalas av samtliga kreditinstitut. Avgiften tas ut som en fast procentsats (0,036 procent) på ett underlag som består av förpliktelserna i den avgiftsskyldiges balansräkning, med avdrag för vissa koncernlån och efterställda skulder. Avgiften betalas fr.o.m. 2009. Endast halv avgift togs ut åren 2009 och 2010.

Med en riskavsporgande avgift minskar institutens benägenhet att ta risk, och institut som troligare kommer att orsaka systemet kostnader får betala en högre avgift. Avgiften ska fånga riskerna i institutens verksamhet inklusive ersättningsprinciper samt hur väl tillgångar och skulder är matchade, liksom om det finns förpliktelser utanför balansräkningen. Som angetts tidigare kan olämpligt utformade incitaments- och belöningsystem leda till kortsiktighet och ett osunt ekonomiskt agerande. Detta är negativt från stabilitetssynpunkt och ska beaktas vid utformningen av avgiften. Översynen ska innehålla en utvärdering av om det nuvarande avgiftsunderlaget är ändamålsenligt utformat. Vidare ska kommittén utvärdera för- och nackdelar med en målsatt nivå för stabilitetsfonden.

Frågan om särskilda avgifter för att finansiera statliga kostnader vid finansiella kriser diskuteras närmare i EU och i globala internationella finansiella forum. Kommittén ska beakta den internationella utvecklingen i frågan.

Överprövning av myndighetsbeslut

Kommittén ska analysera regelverket för överprövning av myndighetsbeslut som av finansiella stabilitetsskäl måste kunna gälla omedelbart. Detta har tidigare uppmärksammats när det gäller överklaganden av Finansinspektionens beslut och då särskilt vid beslut om återkallelse av tillstånd eller koncession.

Prövningsnämnden

Kommittén ska överväga om ordningen med en särskild inrättad prövningsnämnd för tvister som rör statligt stöd till och inlösen av aktier i kreditinstitut i ett framtida regelverk för hantering av finansiella kriser är ändamålsenlig. Om kommittén kommer fram till att denna ordning bör behållas, ska den se över vilka tvistefrågor som alltjämt bör prövas av prövningsnämnden.

Författningsförslag

Kommittén ska utarbeta nödvändiga författningsförslag i de avseenden kommittén kommer fram till att regelverken behöver ändras. Regelverken ska vara förenliga med EU-rätten. Det är därför av stor vikt att rättsutvecklingen inom EU beaktas.

Konsekvensbeskrivningar

De ekonomiska konsekvenserna för instituten och för kunderna av de förslag som lämnas ska redovisas. I den mån förslagen innebär ökade kostnader för staten ska förslag till finansiering lämnas. Förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning ska beaktas liksom Regelrådets anvisningar vad avser förslagets påverkan på institutens administration.

Samråd och redovisning av uppdraget

Kommittén ska i sitt arbete samråda med berörda myndigheter och organisationer. De myndigheter som främst berörs är Riksbanken, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och Regeringskansliet (främst Finansdepartementet).

Kommittén ska hålla sig informerad om arbetet inom Finansdepartementet om insättningsgarantin samt om departementets arbete i EU avseende krisreglering.

Uppdraget ska redovisas senast den 15 augusti 2012.

(Finansdepartementet)

Kommittédirektiv 2012:81

Tilläggsdirektiv till Finanskriskommittén (Fi 2011:02)

Beslut vid regeringssammanträde den 19 juli 2012

Förlängd tid för uppdraget

Regeringen beslutade den 3 februari 2011 att tillsätta en kommitté som ska göra en översyn av regelverket för hantering av finansiella kriser (dir. 2011:6). Kommittén har tagit namnet Finanskriskommittén. Det övergripande syftet är att förbättra regelverket så att framtida finansiella kriser i första hand kan mildras genom förebyggande åtgärder och i andra hand lösas på ett effektivt sätt. Samtidigt ska skattebetalarnas intressen värnas och allmänhetens förtroende för det finansiella systemet säkerställas. En viktig del av kommitténs arbete består i att beakta hur den nationella regleringen är förenlig med det arbete som pågår inom EU när det gäller krishantering av banker. Enligt utredningens direktiv skulle uppdraget redovisas senast den 15 augusti 2012.

Utredningstiden förlängs. Kommittén ska i stället redovisa ett delbetänkande senast den 31 december 2012, som omfattar samtliga delar av uppdraget förutom de som rör genomförandet av det s.k. krishanteringsdirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv om inrättande av en ram för återhämtning och rekonstruktion av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 77/91/EEG och 82/891/EG och direktiven 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG och 2011/35/EG samt förordning (EU) nr 1093/2010). Uppdraget i övrigt ska slutredovisas senast den 31 maj 2013.

(Finansdepartementet)

Kommittédirektiv 2013:60

Tilläggsdirektiv till Finanskriskommittén (Fi 2011:02)

Beslut vid regeringssammanträde den 23 maj 2013

Förlängd tid för uppdraget

Regeringen beslutade den 3 februari 2011 att tillsätta en kommitté som ska göra en översyn av regelverket för hantering av finansiella kriser (dir. 2011:6).

Kommitténs uppdrag skulle enligt de ursprungliga direktiven redovisats senast den 15 augusti 2012. Regeringen beslutade den 19 juli 2012 att uppdraget i stället skulle redovisas i ett delbetänkande senast den 31 december 2012 och att uppdraget i övrigt skulle slutredovisas senast den 31 maj 2013 (dir. 2012:81). Kommittén lämnade i januari 2013 delbetänkandet Att förebygga och hantera finansiella kriser (SOU 2013:6).

Utredningstiden förlängs ytterligare. Uppdraget ska i stället slutredovisas senast den 31 december 2013.

(Finansdepartementet)

Kommittédirektiv 2013:124

Tilläggsdirektiv till Finanskriskommittén (Fi 2011:02)

Beslut vid regeringssammanträde den 19 december 2013

Förlängd tid för uppdraget

Regeringen beslutade den 3 februari 2011 att tillsätta en kommitté som ska göra en översyn av regelverket för hantering av finansiella kriser (dir. 2011:6).

Kommitténs uppdrag skulle enligt de ursprungliga direktiven redovisats senast den 15 augusti 2012. Regeringen beslutade den 19 juli 2012 att uppdraget i stället skulle redovisas i ett delbetänkande senast den 31 december 2012 och att uppdraget i övrigt skulle slutredovisas senast den 31 maj 2013 (dir. 2012:81). Kommittén lämnade i januari 2013 delbetänkandet Att förebygga och hantera finansiella kriser (SOU 2013:6). Regeringen beslutade den 23 maj 2013 att förlänga tiden för slutredovisning av uppdraget till senast den 31 december 2013.

Utredningstiden förlängs nu ytterligare. Uppdraget ska i stället slutredovisas senast den 30 juni 2014.

(Finansdepartementet)

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/59/EU

av den 15 maj 2014

om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Finanskrisen har visat att det finns en klar brist på lämpliga verktyg på unionsnivå för att effektivt hantera kreditinstitut med osunda finanser eller fallissemang och värdepappersföretag (nedan kallade institut). Sådana verktyg behövs särskilt för att förebygga insolvens, eller när insolvens är ett faktum, för att minska de negativa följdverkningsarna genom att bevara systemviktiga funktioner inom det berörda institutet. Under krisen var dessa problem en viktig orsak till att medlemsstater tvingades rädda institut med hjälp av skattebetalarnas pengar. Målet för en trovärdig återhämtnings- och resolutionsram är att i största möjliga utsträckning förebygga behovet av sådana åtgärder.
- (2) Finanskrisen var systematisk i den bemärkelsen att den påverkade tillgången till finansiering för en stor del av kreditinstitutet. För att undvika fallissemang, med följder för hela ekonomin, kräver en sådan kris åtgärder som syftar till att säkra tillgången till finansiering på likvärdiga villkor för alla kreditinstitut som annars är solventa. Sådana åtgärder innebär likviditetstöd från centralbanker och garantier från medlemsstater för värdepapper som emitterats av solventa kreditinstitut.
- (3) Unionens finansiella marknader är mycket integrerade och inbegriper många institut med stor gränsöverskridande verksamhet. Om ett institut med gränsöverskridande verksamhet fallerar, torde detta påverka de finansiella marknadernas stabilitet i de olika medlemsstater där det är verksamt. Medlemsstaternas oförmåga att ta kontroll över ett institut på obestånd och försätta det i resolution på ett sätt som effektivt förhindrar omfattande systemskador kan undergräva medlemsstaternas ömsesidiga förtroende och den inre marknads trovärdighet när det gäller finansiella tjänster. De finansiella marknadernas stabilitet är därför en väsentlig förutsättning för upprättandet av den inre marknaden och dess funktion.

⁽¹⁾ EUT C 39, 12.2.2013, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 44, 15.2.2013, s. 68.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 maj 2014.

- (4) På unionsnivå finns det för närvarande ingen harmonisering av resolutionsförfaranden för institut. För institut använder vissa medlemsstater samma förfaranden som för andra företag som fallerat, i vissa fall anpassade till institut. Mellan medlemsstaterna finns det betydande materiella och formella skillnader mellan lagar och andra författningar om insolvens för institut. Dessutom har finanskrisen visat det faktum att de allmänna insolvensförfarandena för företag inte alltid är lämpliga för institut, eftersom de inte alltid medger tillräckligt snabba ingrepp, fortsatt fungerande kritiska funktioner inom institut och bevarad finansiell stabilitet.
- (5) Därför behövs det en ordning som ger myndigheter en trovärdig uppsättning verktyg för att ingripa tillräckligt tidigt och snabbt i institut med osunda finanser eller på obestånd, så att deras kritiska finansiella och ekonomiska funktioner kan fortsätta, samtidigt som det innebär att institutens fallissemang minimalt påverkar ekonomin och det finansiella systemet. Ordningen bör säkerställa att aktieägare bär förluster först och att borgenärer bär förluster efter aktieägare, under förutsättning att ingen borgenär åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden i enlighet med den princip om "inte sämre villkor för borgenär" som anges i detta direktiv. Med nya befogenheter bör myndigheterna t.ex. kunna säkra oavbruten tillgång till insättningar och betalningstransaktioner, vid behov sälja bärkraftiga delar av institutet och fördela förluster på ett rimligt och förutsägbart sätt. Med de målen bör en destabilisering av finansiella marknader kunna undvikas och skattebetalarnas kostnader minimeras.
- (6) Den pågående översynen av regelverket, särskilt förstärkningen av kapital- och likviditetsbuffertar och bättre verktyg för makrotillsynspolitik, bör minska sannolikheten för framtida kriser och öka institutens motståndskraft mot ekonomisk stress, oavsett om detta orsakas av systemstörningar eller händelser som är specifika för det enskilda institutet. Det är dock inte möjligt att utforma ett regelverk eller tillsynsramar som kan hindra de instituten från att någonsin råka i svårigheter. Medlemsstaterna bör därför vara förberedda och ha lämpliga återhämtnings- och resolutionsverktyg för att hantera situationer med både systemkriser och enskilda institut som fallerar. Sådana verktyg bör innefatta mekanismer som gör det möjligt för myndigheterna att effektivt hantera institut som fallerar eller sannolikt kommer att falla.
- (7) När sådana befogenheter utövas och åtgärderna vidtas bör de omständigheter under vilka fallissemang uppstår beaktas. Om problemet uppstår i ett enskilt institut och resten av det finansiella systemet inte berörs bör myndigheterna kunna utöva sina resolutionsbefogenheter utan större hänsyn till spridningseffekter. I ett skört läge bör dock större hänsyn tas för att undvika destabilisering av finansiella marknaderna.
- (8) Resolution av ett institut för att säkra dess fortlevnad kan som en sista åtgärd innebära statliga finansstabiliseringsverktyg, inbegripet tillfälligt offentligt ägande. Det är därför avgörande att utforma resolutionsbefogenheterna och finansieringsarrangemangen för resolution på ett sådant sätt att skattebetalarna blir förmånstagare till alla överskott som kan bli resultatet av att ett institut räddas tillbaka till stabil grund av myndigheterna. Ansvar och övertagande av risk bör åtföljas av en belöning.
- (9) Vissa medlemsstater har redan ändrat lagstiftningen och infört mekanismer för resolution av fallerande institut, och andra har meddelat sina avsikter att införa sådana mekanismer, om de inte antas på unionsnivå. Avsaknaden av gemensamma villkor, befogenheter och förfaranden för resolution av institut torde utgöra ett hinder för en väl fungerande inre marknad samt hindra samarbete mellan nationella myndigheter vid hanterandet av fallerande gränsoverskridande institutkoncerner. Så är särskilt fallet när olika angreppssätt gör att nationella myndigheter inte har samma kontrollmöjligheter eller möjligheter att försätta institut i resolution. Skiljaktiga resolutionsförfaranden kan göra att institutens finansieringskostnader påverkas olika i olika medlemsstater och snedvrida konkurrens mellan institut. Effektiva resolutionsförfaranden i alla medlemsstater krävs för att säkerställa att institutets etableringsfrihet på den inre marknaden inte begränsas av hemmedlemsstatens finansiella kapacitet att hantera institutens fallissemang.
- (10) Dessa hinder bör undanröjas och regler bör antas för att säkerställa att inre marknadsbestämmelserna inte åsidosätts. I detta syfte bör resolutionsregler för institut bli föremål för gemensamma harmoniserade minimiregler.

- (11) För att säkerställa överensstämmelse med gällande unionslagstiftning om finansiella tjänster och största möjliga finansiella stabilitet över hela spektrumet av institut, bör resolutionsordningen tillämpas på institut och med beaktande av tillsynskraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽²⁾. Ordningen bör också tillämpas på finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG⁽³⁾, finansiella holdingföretag med blandad verksamhet samt finansinstitut, om de senare är dotterföretag till ett institut eller till ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag med blandad verksamhet och som omfattas av tillsynen över moderbolaget på grundval av gruppbaserad tillsyn. Krisen har visat att om en företagsenhet i en koncern blir insolvent, kan detta snabbt påverka hela koncernens solvens och på detta sätt få sin egen systempåverkan. I de företagsenheternas fall bör myndigheter därför ha effektiva handlingsmöjligheter för att kunna förebygga spridningseffekter och utforma en heltäckande resolutionslösning för koncernen, i och med att en enskild företagsenhets fallissemang snabbt kan påverka hela koncernens solvens.
- (12) För att säkerställa en enhetlig rättslig ram bör centrala motparter enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012⁽⁴⁾ och värdepapperscentraler enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets kommande förordning om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler kunna omfattas av ett separat lagstiftningsinitiativ för att inrätta en återhämtnings- och resolutionsram för de företagsenheterna.
- (13) Användningen av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter enligt detta direktiv kan inkräkta på aktieägares och borgenärs rättigheter. Myndigheternas befogenhet att utan aktieägarnas medgivande överföra ett instituts aktier eller helt eller delvis överföra dess tillgångar till en privat köpare påverkar särskilt aktieägares äganderätt. Dessutom kan likabehandlingen av borgenärer påverkas av befogenheten att kunna besluta vilka skulder som ska lyftas ur ett fallerande institut, för att trygga fortsatt tillhandahållande av tjänster och undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten. Följaktligen bör resolutionsåtgärder endast vidtas i de fall där de är nödvändiga av hänsyn till allmänintresset, och alla eventuella ingrepp i aktieägares och borgenärs rättigheter till följd av resolutionsåtgärder bör vara förenliga med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*). I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma klass inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och stå i proportion till de risker som hanteras och bör varken direkt eller indirekt vara diskriminerande på grund av nationalitet.
- (14) Myndigheter bör beakta vilken art av affärsverksamhet som ett institut bedriver, dess aktieägarstruktur, juridiska form, riskprofil, storlek, juridiska ställning och graden av sammanlänkning med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamheter, samt om institutet ingår i ett institutionellt skyddssystem eller är underställt andra former av solidariskt ansvar, om det utför några investerings-tjänster eller driver någon verksamhet, och om dess fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansiella marknaderna, andra institut, finansieringsvillkor eller ekonomin i stort, i samband med återhämtnings- och resolutionsplaner, och vid användning av olika tillgängliga befogenheter och verktyg bör de säkerställa att ordningen tillämpas på ett lämpligt och proportionerligt sätt samt att de administrativa bördorna i samband med förpliktelsen att utarbeta återhämtnings- och resolutionsplaner minimeras. Innehållet och informationen som preciseras i detta direktiv och i dess bilaga sätter minimistandarden för institut med uppenbar systemrelevans, men myndigheterna är tillåtna att specifikt tillämpa andra och betydligt mer begränsade krav på återhämtnings- och resolutionsplanering och information för ett institut och med mindre frekventa uppdateringar än ett år. För ett litet institut med låg grad av sammanlänkning och komplexitet skulle en återhämtningsplan kunna begränsas till viss basinformation om dess struktur, utlösare för återhämtningsåtgärder och återhämtningsval. Om ett institut skulle tillåtas att bli insolvent
- (1) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).
- (2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).
- (3) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1).
- (4) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 7.2.2012, s. 1).

skulle resolutionsplanen kunna begränsas. Dessutom bör ordningen tillämpas så att finansiella marknaders stabilitet inte äventyras. Särskilt i situationer som kännetecknas av mer övergripande problem eller till och med tvivel om många instituts motståndskraft är det avgörande att myndigheterna beaktar spridningsriskerna av de åtgärder som vidtas avseende ett enskilt institut.

- (15) För att säkerställa behovet av snabba ingrepp, garantera oberoendet gentemot ekonomiska aktörer och undvika intressekonflikter bör medlemsstaterna välja offentliga administrativa myndigheter eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter att utföra resolutionsfunktionerna och resolutionsuppgifterna enligt detta direktiv. Medlemsstaterna bör se till att de resolutionsmyndigheterna får adekvata resurser. Att offentliga myndigheter utses bör inte utesluta delegering, under en resolutionsmyndighets ansvar. Det är dock inte nödvändigt att exakt föreskriva vilken eller vilka slags myndigheter medlemsstaterna bör utse till resolutionsmyndighet. Även om en harmonisering här kan underlätta samordningen, skulle den väsentligt inkräkta på medlemsstaternas författningar och förvaltningsystem. Tillräcklig samordning kan ändå uppnås med ett mindre inkräktande krav: att alla nationella myndigheter som handlägger resolution av institut bör vara företrädare i resolutionskollegier som samordnar över gränserna eller på unionsnivå. Medlemsstater bör därför fritt kunna välja vilka myndigheter som ska tillämpa de resolutionsverktyg och utöva de befogenheter som föreskrivs i detta direktiv. När en medlemsstat utser den myndighet som ansvarar för tillsyn över institut (nedan kallad *behörig myndighet*) till resolutionsmyndighet bör lämpliga strukturarrangemang finnas för att separera tillsyns- och resolutionsfunktionerna. Den separationen bör inte hindra resolutionsfunktionen från att få tillgång till all information som tillsynsfunktionen har tillgång till.
- (16) Med tanke på vilka konsekvenser ett instituts fallissemang kan få för en medlemsstats finansiella system och ekonomi och att offentliga medel kan krävas för en krislösning, bör finansministerierna eller andra relevanta ministerier i medlemsstaterna redan på ett tidigt stadium involveras i krishantering och resolution.
- (17) En effektiv resolution av institut eller koncerner som verkar över hela unionen kräver ett samarbete mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter inom tillsyns- och resolutionskollegier i alla led som omfattas av detta direktiv, från förberedandet av återhämtnings- och resolutionsplaner till institutets faktiska resolution. I händelse av oenighet mellan nationella myndigheter om beslut om institut som ska fattas i enlighet med detta direktiv, bör den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁾ i de fall som anges i detta direktiv, som en sista utväg svara för medling. I vissa fall föreskrivs i detta direktiv bindande medling från EBA:s sida i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. Sådan bindande medling förhindrar inte icke-bindande medling i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010 i andra fall.
- (18) När det gäller resolution av institut eller koncerner som verkar över hela unionen bör de beslut som fattas också syfta till att bevara den finansiella stabiliteten och minimera de ekonomiska och sociala effekterna i den medlemsstat där institutet eller koncernen verkar.
- (19) För att effektivt hantera fallerande institut bör myndigheterna ha befogenhet att vidta förberedande och förebyggande åtgärder.
- (20) Med hänsyn till utökningen av EBA:s ansvarsområden och uppgifter som följer av detta direktiv, bör Europaparlamentet, rådet och kommissionen säkerställa att tillräckliga personalresurser och finansiella medel ställs till förfogande utan dröjsmål. I detta syfte bör det förfarande för fastställande och genomförande av samt kontroll över dess budget som anges i artiklarna 63 och 64 i förordning (EU) nr 1093/2010 ta vederbörlig hänsyn till de uppgifterna. Europaparlamentet och rådet bör se till att högsta effektivitetsstandarder uppfylls.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

- (21) Det är viktigt att institut utarbetar och regelbundet uppdaterar återhämtningsplaner med åtgärder som de ska vidta för återställandet av sin finansiella ställning efter en betydande försämring. Planerna bör vara detaljerade och baseras på realistiska antaganden om en rad olika detaljerade och strikta scenarier. Kravet på att ta fram en återhämtningsplan bör dock tillämpas proportionerligt och återspegla institutets eller koncernens systemvikt och dess sammanlänknings-, även genom ömsesidiga garantiordningar. Sålunda bör det krävas att planen anger institutets finansieringskällor, även genom finansiering i form av ömsesidiga garantier eller skyldigheter, och i vilken utsträckning man rimligen kan påräkna koncernens stöd. Det bör krävas att institut lämnar in sina planer till behöriga myndigheter för en fullständig bedömning, inklusive av om planerna är heltäckande och om de i tid torde kunna återställa ett instituts bärkraft, även under perioder av allvarlig finansiell stress.
- (22) Återhämtningsplaner bör omfatta möjliga åtgärder som institutets ledning skulle kunna vidta när villkoren för tidigt ingripande är uppfyllda.
- (23) Vid bedömningen av huruvida åtgärder från den privata sektorn kan förhindra att institutet fallerar inom en rimlig tid bör den berörda myndigheten beakta effektiviteten av åtgärder för tidigt ingripande som vidtas inom den tidsram som bestäms i förväg av den behöriga myndigheten. När det gäller koncernåterhämtningsplaner bör potentiella följder av återhämtningsåtgärder i alla medlemsstater där koncernen verkar beaktas vid utarbetandet av planerna.
- (24) Om ett institut inte lägger fram en lämplig återhämtningsplan, bör de behöriga myndigheterna ha befogenhet att kräva att det vidtar åtgärder som är nödvändiga för att avhjälpa planens väsentliga brister. Det kravet kan påverka näringsfriheten som garanteras genom artikel 16 i stadgan. Begränsningen av denna grundläggande rättighet är dock nödvändig för att uppfylla målen om finansiell stabilitet. En sådan begränsning är särskilt nödvändig för att stärka institutens verksamhet och undvika att de växer för mycket eller tar alltför stora risker, utan att kunna hantera bakslag och förluster och återställa sin kapitalbas. Begränsningen är proportionerlig, eftersom den möjliggör förebyggande åtgärder i den utsträckning som är nödvändig för att ta itu med bristerna, och är därför förenlig med artikel 52 i stadgan.
- (25) Resolutionsplanering är en nyckelkomponent i effektiv resolution. Myndigheterna bör ha all nödvändig information för att identifiera kritiska funktioner och säkerställa att dessa kan upprätthållas. Innehållet i en resolutionsplan bör dock stå i proportion till institutets eller koncernens systemvikt.
- (26) Eftersom instituten har en unik kunskap om den egna verksamheten och de problem som kan uppstå i samband med denna, bör resolutionsmyndigheterna ta fram resolutionsplanerna bland annat på grundval av den information som tillhandahålls av det berörda institutet.
- (27) För att proportionalitetsprincipen ska kunna följas och en alltför stor administrativ börda ska kunna undvikas bör behöriga myndigheter och, när så är lämpligt, resolutionsmyndigheter ha möjlighet att, i de begränsade fall som anges i detta direktiv, från fall till fall bevilja undantag från de krav som avser utarbetande av återhämtnings- och resolutionsplaner. Sådana fall innefattar institut som är underställda en central företagsenhet och som helt eller delvis är undantagna från tillsynskraven i nationell rätt i enlighet med artikel 21 i direktiv 2013/36/EU och institut som ingår i ett institutionellt skyddssystem i enlighet med artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013. I varje fall bör ett undantag endast beviljas på de villkor som anges i det här direktivet.
- (28) Med hänsyn till kapitalstrukturen för institut som är underställda en central företagsenhet bör, vid tillämpningen av detta direktiv, de instituten inte vara ålagda att var för sig upprätta separata återhämtnings- och resolutionsplaner enbart på grund av att den centrala företagsenheten som de är underställda står under direkt tillsyn från Europeiska centralbanken.

- (29) Resolutionsmyndigheter bör, på grundval av de berörda resolutionsmyndigheternas bedömning av möjligheterna till resolution, ha befogenhet att kräva ändringar av ett instituts eller koncerners struktur och organisation, direkt eller indirekt genom de behöriga myndigheterna, att vidta åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga för att minska eller undanröja väsentliga hinder för tillämpningen av resolutionsverktyg och säkerställa att berörda företagsenheter kan försättas i resolution. Alla instituts potentiella systempåverkan gör det viktigt att myndigheterna har möjlighet att försätta vilka institut som helst i resolution för att bevara den finansiella stabiliteten. Av hänsyn till rätten till näringsfriheten enligt artikel 16 i stadgan, bör myndigheternas bestämmanderätt begränsas till vad som är nödvändigt för att förenkla institutets struktur och drift och därmed underlätta dess resolution. Alla åtgärder som vidtas i detta syfte bör vara förenliga med unionsrätten. Åtgärder bör varken direkt eller indirekt vara diskriminerande på grund av nationalitet och bör ytterst motiveras av allmänintresset av finansiell stabilitet. Dessutom bör en åtgärd inte gå utöver vad som är absolut nödvändigt för att uppnå de tänkta målen. Vid övervägandet av vilka åtgärder som ska vidtas, bör resolutionsmyndigheter beakta varningar och rekommendationer från Europeiska systemrisknämnden, inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010⁽¹⁾.
- (30) Insatser för att åtgärda eller undanröja hinder för ett institut eller en koncerns resolution bör inte hindra dessa från att utöva sin etableringsfrihet enligt fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget).
- (31) Återhämtnings- och resolutionsplaner bör inte förutsätta tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller utsätta skattebetalarna för risker för förluster.
- (32) Den koncernbehandling av återhämtnings- och resolutionsplanering som föreskrivs i detta direktiv bör tillämpas på alla institutkoncerner som står under gruppbaserad tillsyn, inbegripet företag som har ett förhållande till varandra enligt artikel 22.7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU⁽²⁾. Återhämtnings- och resolutionsplanerna bör beakta den relevanta koncernens finansiella och tekniska struktur samt dess affärsstruktur. Om enskilda återhämtnings- och resolutionsplaner för institut som ingår i en koncern utarbetas bör berörda myndigheter i största möjliga mån eftersträva samstämmighet med återhämtnings- och resolutionsplaner för resten av koncernen.
- (33) Som allmän regel bör gälla att koncernåterhämtnings- och koncernresolutionsplaner utarbetas för hela koncernen och att åtgärder i sådana anges med avseende på såväl ett moderinstitut som på samtliga enskilda dotterföretag som ingår i en koncern. De berörda myndigheterna bör i samverkan inom ett resolutionskollegium göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om bedömningen och antagandet av de planerna. I specifika fall där en enskild återhämtnings- respektive resolutionsplan har utarbetats bör tillämpningsområdet för den koncernåterhämtningsplan som bedömts av den samordnande tillsynsmyndigheten eller den koncernresolutionsplan som resolutionsmyndigheten på koncernnivå fattat beslut om emellertid inte omfatta de koncernenheter för vilka enskilda planer har bedömts eller utarbetats av de berörda myndigheterna.
- (34) När det gäller koncernresolutionsplaner bör de potentiella effekterna av resolutionsåtgärderna i alla medlemsstater där koncernen verkar särskilt beaktas vid utarbetandet av koncernresolutionsplanerna. Resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där koncernen har dotterföretag bör delta i utarbetandet av planen.
- (35) Återhämtnings- och resolutionsplaner bör när så är lämpligt inbegripa förfaranden för information till och samråd med anställda och deras representanter under hela återhämtnings- och resolutionsprocessen. I det avseendet bör i tillämpliga fall kollektivavtal eller andra arrangemang som arbetsmarknadens parter fastställt efterlevas, liksom nationell rätt och unionsrätten om fackföreningars och arbetstagarföreträdares deltagande i omstrukturering av företag.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

- (36) Med tanke på hur känslig informationen i återhämtnings- och resolutionsplaner är bör sekretessbelagd information i dessa omfattas av sekretessbestämmelserna enligt detta direktiv.
- (37) De behöriga myndigheterna bör översända återhämtningsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda resolutionsmyndigheterna, som i sin tur bör översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de behöriga myndigheterna, så att samtliga berörda myndigheter är fullständigt informerade.
- (38) Finansiellt stöd från en företagsenhet i en multinationell koncern till en annan i samma koncern omfattas för närvarande av en rad begränsningar enligt vissa medlemsstaters nationella rätt. Syftet med dessa är att skydda varje företagsenhets borgenärer och aktieägare. Emellertid tar de ingen hänsyn till företagsenheternas ömsesidiga beroende inom en viss koncern. Det är därför lämpligt att uppställa villkor för finansiellt stöd mellan företagsenheter i multinationella institutkoncerner, för säkerställande av hela koncernens finansiella stabilitet utan att äventyra likviditeten eller solvensen i den koncernenhet som ger stödet. Finansiellt stöd mellan koncernenheter bör vara frivilligt och föremål för lämpliga skyddsåtgärder. Det är lämpligt att medlemsstaterna inte direkt eller indirekt förenar utövandet av etableringsrätten med villkor om att det finns ett avtal om finansiellt stöd. Bestämmelserna om koncerninternt finansiellt stöd i detta direktiv inverkar inte på avtalsgrundade eller lagstadgade ansvarssystem mellan institut som skyddar de medverkande instituten genom ömsesidiga garantier och motsvarande arrangemang. Om en behörig myndighet begränsar eller förbjuder koncerninternt finansiellt stöd och om koncernåterhämtningsplanen hänvisar till koncerninternt finansiellt stöd bör ett sådant förbud eller en sådan begränsning anses vara en väsentlig förändring som föranleder en översyn av resolutionsplanen.
- (39) Under återhämtningsfasen och fasen med tidigt ingripande enligt detta direktiv bör aktieägarna behålla fullt ansvar för och kontroll över institutet, utom när en tillfällig förvaltare utsetts av den behöriga myndigheten. De bör inte längre behålla sådant ansvar när institutet väl satts under resolution.
- (40) För att säkerställa bevarad finansiell stabilitet är det viktigt att behöriga myndigheter kan åtgärda ett instituts försämrade finansiella och ekonomiska situation, innan detta når en punkt där myndigheterna inte har något annat alternativ än att försätta det i resolution. I det syftet bör behöriga myndigheter ges befogenheter att ingripa tidigt, inklusive befogenheten att utse en tillfällig förvaltare för att antingen ersätta eller tillfälligt arbeta tillsammans med ett instituts ledningsorgan och verkställande ledning. Den tillfällige förvaltarens uppgift bör vara att utöva alla befogenheter som ges denne, i syfte att verka för lösningar som återställer institutets finansiella ställning. Till sättandet av den tillfällige förvaltaren får dock inte på otillbörligt sätt inkräkta på aktieägarnas eller ägarnas rättigheter eller avvika från formella förfarandekrav som fastställs i unionens eller medlemsstaternas bolagsrätt och bör följa unionens eller medlemsstaternas internationella skyldigheter när det gäller investeringskydd. Befogenheter att tidigt ingripa bör även inbegripa de som redan anges i direktiv 2013/36/EU för andra fall än tidigt ingripande och fall där det anses nödvändigt att återställa ett instituts finanser.
- (41) Resolutionsramen bör sörja för att finansinstitut träder i resolution i tid, innan det är insolvent och innan hela kapitalbasen förbrukats. Resolution bör inledas när en behörig myndighet, efter samråd med en resolutionsmyndighet, fastställer att ett institut faller eller sannolikt kommer att falla och att sådana alternativa åtgärder som anges i detta direktiv inom rimlig tid skulle kunna förhindra att det faller. I undantagsfall får medlemsstaterna föreskriva att inte bara den behöriga myndigheten utan även resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten, får avgöra huruvida ett institut faller eller sannolikt kommer att falla. Det faktum att ett institut inte uppfyller villkoren för auktorisation bör i sig inte motivera att det träder i resolution, särskilt om institutet fortfarande är, eller sannolikt är, bärkraftigt. Ett institut bör anses falla, eller sannolikt komma att falla inom den närmaste framtiden, när det bryter mot eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att bryta mot kraven för fortsatt auktorisation, när institutets tillgångar understiger eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att understiga dess skulder, när institutet är eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att vara oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning, eller när institutet kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, utom under de särskilda omständigheter som anges i detta direktiv. Enbart behovet av ett brådskande likviditetsstöd från en centralbank bör inte vara ett villkor som ger tillräckligt stöd för att ett institut är eller inom den närmaste framtiden kommer att bli oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning.

Om den faciliteten garanteras av en stat bör ett institut som utnyttjar en sådan facilitet bli föremål för reglerna om statligt stöd. För att bevara den finansiella stabiliteten, bland annat vid systembetingad likviditetsbrist, bör statliga garantier för centralbankers likviditetsfaciliteter eller statliga garantier för nyligen emitterade skulder för att avhjälpa en allvarig störning i en medlemsstats ekonomi inte utlösa resolution, förutsatt att ett antal villkor är uppfyllda. Särskilt bör de statliga garantiåtgärderna godkännas enligt regelverket om statligt stöd och bör inte vara en del av ett större stödpaket, och användningen av garantiåtgärderna bör vara strikt tidsbegränsad. Garantier för aktieägares fordringar bör förbjudas. När en garanti ges för nyligen emitterade skulder som inte är kapitalandelar bör medlemsstaten säkerställa att institutet ger tillräcklig ersättning för garantin. Dessutom bör tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd inte utlösa resolution i de fall där en medlemsstat, som en säkerhetsåtgärd, förvärvar en kapitalandel i ett institut, inbegripet i ett offentligt institut, som uppfyller sina kapitalkrav. Detta kan till exempel vara fallet när ett institut på grund av utfallet av ett scenaribaserat stresstest eller motsvarande test som utförs av makrotillsynsmyndigheter som innehåller ett krav som syftar till upprätthålla finansiell stabilitet i samband med en systemkris, är tvunget att anskaffa nytt kapital men inte kan anskaffa kapital privat på marknaden. Ett institut bör inte anses falla eller sannolikt komma att falla av den enda anledningen att extraordinärt offentligt finansiellt stöd gavs innan detta direktiv trädde i kraft. Tillgång till likviditetsstöd, inbegripet akut likviditetsstöd från centralbanker, kan slutligen utgöra statligt stöd enligt reglerna om statligt stöd.

- (42) Vid en resolution av en koncern med gränsöverskridande verksamhet bör alla resolutionsåtgärder beakta de potentiella effekterna av resolutionen i alla de medlemsstater där institutet eller gruppen bedriver verksamhet.
- (43) Resolutionsmyndigheternas befogenheter bör även tillämpas på holdingföretag, om holdingföretaget faller eller sannolikt kommer att falla och även ett dotterföretag, inom unionen eller i ett tredjeland, faller eller sannolikt kommer att falla. Dessutom bör resolutionsmyndigheternas befogenheter också omfatta holdingföretaget, om ett eller flera institut som är dess dotterföretag uppfyller villkoren för resolution eller ett tredjelandsinstitut uppfyller villkoren för resolution i det tredjelandet och verktygen och befogenheterna för detta måste tillämpas på holdingföretaget för att kunna försätta ett eller flera av dess dotterföretag eller hela koncernen i resolution, detta gäller utan hinder av om holdingföretaget inte har fallerat eller sannolikt kommer att falla.
- (44) Om ett institut faller eller sannolikt kommer att falla, bör nationella resolutionsmyndigheter ha en harmoniserad minsta uppsättning verktyg och befogenheter för resolution. Användningen bör regleras av allmänna villkor, syften och allmänna principer. När resolutionsmyndigheten har fattat beslutet om att institutet ska bli föremål för resolution, bör normala insolvensförfaranden inte komma i fråga, utom i fall där de behöver kombineras med användningen av resolutionsverktyg och på initiativ av resolutionsmyndigheten. Medlemsstaterna bör kunna ge resolutionsmyndigheterna befogenheter och verktyg utöver dem som de har enligt detta direktiv. Användningen av de kompletterande verktygen och befogenheterna bör emellertid vara förenliga med principerna och målen för resolution enligt detta direktiv. Särskilt bör användningen av sådana verktyg eller befogenheter inte inkräkta på en effektiv resolution av gränsöverskridande koncerner.
- (45) För att undvika s.k. moralisk risk bör alla fallerade institut, oberoende av storlek och sammanlänknings, kunna utträda från marknaden utan att detta leder till systemstörningar. Ett fallerat institut bör i princip avvecklas enligt normala insolvensförfaranden. Emellertid kan avveckling enligt sådana normala förfaranden äventyra den finansiella stabiliteten, tillhandahållandet av kritiska funktioner och inverka på insätterskyddet. I ett sådant fall är det högst sannolikt att det skulle föreligga ett allmänintresse i att försätta institutet i resolution och tillämpa resolutionsverktygen snarare än att använda normala insolvensförfaranden. Målen med resolution bör därför vara att säkerställa kontinuitet för kritiska funktioner för att undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten, för att skydda offentliga medel genom att minimera att fallerade institut förlitar sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd till fallerade institut och för att skydda garanterade insättare, investerare, kundmedel och kundtillgångar.
- (46) Det bör alltid övervägas att ett fallerat institut avvecklas genom normala insolvensförfaranden innan resolutionsverktyg tillämpas. Ett fallerat institut bör genom användning av resolutionsverktyg i största möjliga utsträckning drivas vidare med användning av privata medel. Detta kan antingen ske genom försäljning till eller sammanslagning med en privat köpare, genom att institutets skulder skrivs ned eller dess skulder konverteras till aktier för en rekapitalisering.

- (47) När resolutionsmyndigheter använder resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter bör de vidta alla nödvändiga åtgärder för att tillse att resolutionsåtgärder vidtas i enlighet med vissa principer, bl.a. att aktieägare och borgenärer bär en rimlig del av förlusterna, att ledningen i princip byts ut, att institutets resolutionskostnader minimeras och att borgenärer med samma förmånsrätt behandlas likvärdigt. I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma klass av förmånsrätt inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och varken direkt eller indirekt vara nationellt diskriminerande. När användningen av resolutionsverktyg även inbegriper beviljande av statligt stöd, bör ingripandena bedömas i enlighet med de relevanta bestämmelserna om statligt stöd. Statligt stöd kan bland annat förekomma, om resolutions- eller insättningsgarantimedel används för att bistå resolutionen av fallerade institut.
- (48) När resolutionsmyndigheterna tillämpar resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter bör de vid behov informera och samråda med de anställda och deras representanter. I tillämpliga fall bör kollektivavtal eller andra arrangemang som fastställts av arbetsmarknadens parter beaktas fullt ut i det avseendet.
- (49) Begränsandet av aktieägars och borgenärs rättigheter bör följa artikel 52 i stadgan. Resolutionsverktyg bör därför bara tillämpas på de institut som fallerar eller sannolikt kommer att falla, och bara om det är nödvändigt för att tillgodose det allmänna intresset av finansiell stabilitet. I synnerhet bör resolutionsverktyg tillämpas om institutet inte kan avvecklas genom normala insolvensförfaranden och utan att destabilisera det finansiella systemet, om åtgärderna krävs för att trygga en snabb överföring och upprätthålla systemviktiga funktioner, och om det inte finns några rimliga utsikter till andra alternativa privata lösningar, inklusive kapitaltillskott från befintliga aktieägare eller någon tredje part, tillräckligt för att återställa institutets fulla bärkraft. Vid tillämpning av resolutionsåtgärder och utövandet av resolutionsbefogenheter bör dessutom proportionalitetsprincipen och särdragen i ett kreditinstituts juridiska form beaktas.
- (50) Inskränkandet av äganderätten bör inte vara oproportionerligt. Om aktieägare och borgenärer påverkas bör de inte drabbas av större förluster än vad de skulle ha burit om institutet hade avvecklats vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattas. Om delar av tillgångarna hos ett institut under resolution överförs till en privat köpare eller en brobank, bör institutets återstående del avvecklas genom normala insolvensförfaranden. Aktieägare och borgenärer som blir föremål för institutets avvecklingsförfaranden bör skyddas, genom att vid avvecklingen vara berättigade att för sina fordringar inte få ut lägre belopp, eller kompensation, än vad de hade fått ut om hela institutet hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden.
- (51) För att säkra aktieägars och borgenärs rätt, bör tydliga skyldigheter fastställas för värderingen av tillgångar och skulder hos institutet under resolution och, i de fall där det krävs enligt detta direktiv, en värdering av hur aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats om hela institutet hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden. Det bör vara möjligt att inleda en värdering redan under den tidiga ingripandefasen. Innan någon resolutionsåtgärd vidtas, bör en rättvis och realistisk värdering göras av institutets tillgångar och skulder. Sådana värderingar bör bli föremål för en rätt att överklaga endast tillsammans med resolutionsbeslutet. I de fall där det krävs enligt detta direktiv bör det dessutom, efter att resolutionsverktygen tillämpats, genomföras en efterhandsjämförelse mellan den behandling som aktieägare och borgenärer faktiskt fått och hur de skulle ha behandlats vid normala insolvensförfaranden. Om det konstateras att aktieägare och borgenärer som betalning, eller kompensation för, sina fordringar fått ut ett motsvarande lägre belopp än vad de hade erhållit vid normala insolvensförfaranden, bör de i de fall där det krävs inom ramen för detta direktiv ha rätt att få ut mellanskillnaden. I motsats till värderingen före resolutionsåtgärden bör det vara möjligt att bestrida den jämförelsen separat från resolutionsbeslutet. Medlemsstaterna bör ha frihet att besluta om förfarandet för hur utbetalning av eventuell mellanskillnad ska ske till aktieägare och borgenärer. Den eventuella mellanskillnaden bör betalas med hjälp av de finansiella arrangemang som fastställs i enlighet med detta direktiv.
- (52) Det är viktigt att förlusterna fastställs när institutet har fallerat. Värderingen av sådana instituts tillgångar och skulder bör baseras på rättvisa, försiktiga och realistiska antaganden vid tidpunkten då resolutionsverktygen används. Värdet på skulderna bör dock inte påverkas av värderingen av institutets finansiella ställning. Det bör vara möjligt för resolutionsmyndigheterna att i brådskande fall skyndsamt värdera ett sådant instituts tillgångar eller skulder. Den värderingen bör vara provisorisk och tillämpas till dess att en oberoende värdering görs. De

- bindande tekniska standarderna från EBA avseende värderingsmetoderna bör fastställa ett ramverk med principer som ska tillämpas vid utförandet av sådana värderingar och bör möjliggöra att olika specifika metoder tillämpas av resolutionsmyndigheter och, när så är lämpligt, oberoende värderare.
- (53) Det krävs skyndsamma och samordnade åtgärder för att behålla marknadsens förtroende och minimera spridnings-effekterna. När det har bedömts att ett institut fallerat eller sannolikt kommer att falla och det inte finns några rimliga utsikter att någon annan alternativ åtgärd från privata sektorn eller tillsynsätgård inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet fallerar, bör resolutionsmyndigheterna vidta lämpliga och samordnade resolutions-åtgärder i allmänhetens intresse utan dröjsmål. Resolutionsmyndigheter bör kunna vidta resolutionsåtgärder utan att först vara skyldiga att använda tidiga insatsbefogenheter, om omständigheterna för ett instituts fallissemang föranleder detta, särskilt i en eventuellt brådskande situation.
- (54) Resolutionsmyndigheterna bör när de vidtar resolutionsåtgärder beakta och följa de åtgärder som anges i resolutionsplanerna såvida resolutionsmyndigheterna inte, med beaktande av omständigheterna i fallet, gör bedömningen att målen skulle uppnås effektivare genom att vidta åtgärder som inte anges i resolutionsplanerna.
- (55) Resolutionsverktygen bör, om inget annat uttryckligen anges i detta direktiv, användas före eventuella offentliga kapitaltillskott eller motsvarande extraordinärt offentligt finansiellt stöd till ett institut. Detta bör emellertid inte förhindra användning av medel från insättningsgarantisystem eller resolutionsfonder för att absorbera förluster som insättare som omfattas av garantin eller diskretionärt undantagna borgenärer annars skulle ha drabbats av. Relevanta bestämmelser om statligt stöd bör i det avseendet följas vid användning av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, resolutionsfonder, eller insättningsgarantisystem, för att bistå resolutionen av fallerade institut.
- (56) Problem på finansiella marknader i unionen som uppstår till följd av systemomfattande händelser kan få negativa effekter på unionens ekonomi och medborgare. Därför bör resolutionsverktyg utformas och vara lämpliga för att möta en bred uppsättning av i hög grad oförutsägbara scenarier, med beaktande av att det kan vara en skillnad mellan ett enstaka institut i kris och en bredare systemomfattande bankkras.
- (57) När kommissionen bedömer statligt stöd enligt artikel 107 i EUF-fördraget genom de statliga stabiliseringsverktyg som avses i detta direktiv, bör den göra en separat bedömning huruvida de statliga stabiliseringsverktyg som anmälts inte strider mot någon relaterad bestämmelse i unionsrätten, inbegripet bestämmelser avseende minimiförlustabsorberingskravet på 8 % i detta direktiv, samt huruvida det föreligger en mycket exceptionell situation med en systemkras som motiverar tillgripandet av de verktygen enligt detta direktiv, och samtidigt säkerställa lika spelregler på den inre marknaden. I enlighet med artiklarna 107 och 108 i EUF-fördraget ska denna bedömning göras innan något statligt stabiliseringsverktyg får börja tillämpas.
- (58) Tillämpningen av statliga stabiliseringsverktyg bör vara budgetneutrala på medellång sikt.
- (59) Resolutionsverktygen bör omfatta en försäljning av verksamheten vid eller aktierna i institutet under resolution, inrättande av ett broinstitut, avskiljande av lönsamma tillgångar från osäkra eller underpresterande tillgångar hos det fallerade institutet samt skuldnedskrivning ("bail-in") för aktieägarna och borgenärerna.
- (60) Om resolutionsverktygen har använts för att överföra ett instituts systemviktiga tjänster eller bärkraftiga verksamhet till en företagsenhet med sunda finanser, exempelvis en privat köpare eller ett broinstitut, bör resten av verksamheten avvecklas, vilket bör ske inom en lämplig tidsram, med beaktande av behovet av att det fallerade institutet tillhandahåller tjänster eller bistår köparen eller broinstitutet vid fortsättandet av de verksamheter eller tjänster som överförts till dessa.

- (61) Verket för försäljning av verksamhet bör kunna ge myndigheterna möjlighet att avvätta institutet eller delar av dess verksamhet till en eller flera köpare, utan aktieägarnas medgivande. Vid tillämpningen av detta verktyg bör myndigheterna vidta åtgärder för saluföring av det institutet eller en del av dess verksamhet genom ett öppet, transparent och icke-diskriminerande förfarande, och samtidigt eftersträva högsta möjliga försäljningspris. Om ett sådant förfarande på grund av sakens brådskande natur är omöjligt bör myndigheterna vidta åtgärder för att motverka skadliga effekter på konkurrensen och den inre marknaden.
- (62) Eventuella nettointkomster från överföringen av tillgångarna eller skulderna hos institutet under resolution vid tillämpning av verktyget för försäljning av verksamhet bör komma institutet som blivit föremål för avvecklingsförfaranden till godo. Vid överförande av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution vid tillämpning av verktyget för försäljning av verksamhet, bör eventuella nettointäkter från överföringen komma ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrumenten till godo. Intäkterna bör beräknas netto, efter avdrag för de kostnader som uppstått genom institutets fallissemang och resolutionsförfarandet.
- (63) För att i tid genomföra försäljningen av en verksamhet och skydda den finansiella stabiliteten bör, genom undantag från de tidsfrister och förfaranden som anges i direktiv 2013/36/EU och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU (⁽¹⁾), bedömningen av köparen av ett kvalificerat innehav göras i så god tid att det inte försenar användningen av verktyget för försäljning av verksamhet i enlighet med det här direktivet.
- (64) Information beträffande saluföringen av ett fallerat institut och förhandlingarna med potentiella köpare före tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet är sannolikt systemviktig. För att säkerställa finansiell stabilitet är det viktigt att offentliggöra till allmänheten av sådan information som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 (⁽²⁾) får uppskjutas så länge som det krävs för att planera och organisera resolutionen av institutet i enlighet med tidsfrister som tillåts enligt ordningen om marknadsmissbruk.
- (65) Ett broinstitut som helt eller delvis ägs eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter eller kontrolleras av resolutionsmyndigheten, skulle ha som huvudsakligt syfte att säkerställa att väsentliga finansiella tjänster fortsätter att tillhandahållas kunder till det fallerade institutet och att väsentlig finansiell verksamhet fortsätter att bedrivas. Broinstitutet bör drivas som en bärkraftig fortsatt verksamhet och antingen återintroduceras på marknaden när villkoren för det är lämpliga och inom den tidsperiod som anges i detta direktiv eller avvecklas om det inte är bärkraftigt.
- (66) Verket för avskiljande av tillgångar bör ge myndigheterna möjlighet att föra över tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till ett institut under resolution till en separat förvaltningsenhet. Det verktyget bör bara användas i förening med andra verktyg, för att förhindra att det fallerade institutet får en otillbörlig konkurrensfördel.
- (67) En effektiv resolutionsordning bör minimera de kostnader som drabbar skattebetalarna för resolutionen av ett fallerat institut. Den bör säkerställa att systemviktiga institut kan omstruktureras utan att den finansiella stabiliteten äventyras. Skuldnedskrivningsverktyget uppfyller det målet genom att säkerställa att aktieägare och borgenärer i det fallerade institutet lider relevanta förluster och bär en lämplig del av de kostnaderna till följd av det fallerade institutet. Skuldnedskrivningsverktyget kommer därför att ge institutets aktieägare och borgenärer starkare incitament att övervaka ett instituts hälsotillstånd under normala omständigheter och följa FSB:s rekommendation att lagstadgade skuldnedskrivnings- och konverteringsbefogenheter ingår i en resolutionsram, som ett ytterligare alternativ i förening med andra resolutionsverktyg.
- (68) För att säkerställa att resolutionsmyndigheter har den tillräckliga flexibiliteten att fördela förluster till borgenärer under en rad olika omständigheter, är det lämpligt att myndigheterna i fråga kan använda skuldnedskrivningsverktyget både när syftet är att försätta det fallerade institutet i resolution som en verksamhet i fortsatt drift om det finns en realistisk möjlighet att återställa institutets bärkraft, och när systemviktiga tjänster överförs till ett broinstitut medan driften i institutets övriga verksamhet upphör och avvecklas.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiven 2002/92/EG och 2011/61/EU (se sidan 349 i detta nummer av EUT).

(²) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (se sidan 1 i detta nummer av EUT).

- (69) Om skuldnedskrivningsverktyget används för att återställa kapitalet i det fallerade institutet för att möjliggöra fortsatt drift bör en resolution genom skuldnedskrivning åtföljas av ett utbyte av ledningen, utom i de fall då det anses lämpligt och nödvändigt att behålla ledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen, och en påföljande omstrukturering av institutet och dess verksamhet på ett sätt som åtgärdar orsakerna till dess fallissemang. Den omstruktureringen bör åstadkommas genom att en plan för omorganisering av verksamheten genomförs. I förekommande fall bör sådana planer vara förenliga med den omstruktureringsplan som institutet är skyldigt att inkomma med till kommissionen enligt regler om statligt stöd. I synnerhet bör planen, förutom åtgärder som syftar till att återställa institutets långsiktiga bärkraft, inkludera åtgärder för att begränsa stödet till minimifördelning av bördorna, samt åtgärder för att begränsa snedvridning av konkurrensen.
- (70) Det är inte lämpligt att använda skuldnedskrivningsverktyget på fordringar som är säkrade av inteckningar, panter eller på annat sätt garanterade. För att säkerställa att skuldnedskrivningsverktyget är effektivt och ändamålsenligt är det dock önskvärt att det kan tillämpas på så många av skulderna utan säkerhet som möjligt i det fallerade institutet. Det är dock lämpligt att skuldnedskrivningsverktyget inte används på vissa typer av skulder utan säkerhet. För att skydda personer som har garanterade insättningar bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på de insättningar som är skyddade enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU⁽¹⁾. För att säkerställa kontinuiteten för kritiska funktioner bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på vissa skulder gentemot anställda i det fallerade institutet eller på affärsmässiga fordringar som avser varor och tjänster som är kritiska för institutets löpande drift. För att pensionsrättigheter och pensionsbelopp som tillkommer pensionsorgan och pensionsförvaltare ska kunna fullgöras bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på de skulder som ett fallerat institut har till ett pensionssystem. Skuldnedskrivningsverktyget skulle vara tillämpligt på skulder för pensionsförmåner som hänförs till rörlig ersättning som inte grundas på kollektivavtal, samt på den rörliga delen av ersättning till risktagare med väsentlig inverkan. För att minska risken för spridningseffekter på systemnivå bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på skulder som hänförs till deltagande i betalningssystem med en återstående löptid på mindre än sju dagar eller på skulder till institut, med undantag för enheter inom en och samma koncern, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.
- (71) Eftersom skyddet av garanterade insättare är ett av de viktigaste resolutionsmålen bör garanterade insättningar inte omfattas av tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget. Insättningsgarantisystemet bör emellertid bidra till att finansiera resolutionsprocessen genom att absorbera förluster till en omfattning av de nettoförluster som det skulle ha behövt lida efter att ha ersatt insättarna inom ramen för normala insolvensförfaranden. Utövat av skuldnedskrivningsbefogenheterna skulle säkerställa att insättare fortsätter att kunna förfoga över sina insättningar, åtminstone upp till täckningsnivån, vilket är den huvudsakliga anledningen till inrättandet av insättningsgarantisystemen. Att inte fastställa medverkan av de ordningarna i sådana fall skulle innebära en oerättigad fördel i förhållande till de övriga borgenärer som skulle omfattas av resolutionsmyndighetens utövande av sina befogenheter.
- (72) Resolutionsmyndigheterna bör under flera olika omständigheter helt eller delvis kunna undanta skulder, bland annat i de fall där sådana skulder inte kan skrivas ned inom rimlig tid, där undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av kontinuitet för kritiska funktioner och kärnaffärsområden eller där tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget på skulder skulle leda till en sådan värdelöstörelse att förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om de skulderna inte undantogs från skuldnedskrivning. Resolutionsmyndigheterna bör kunna undanta eller delvis undanta skulder när detta är nödvändigt för att undvika spridningseffekter och finansiell instabilitet som kan förorsaka allvarliga störningar av en medlemsstats ekonomi. När resolutionsmyndigheterna genomför de bedömningarna bör de beakta följderna av en möjlig nedskrivning av skulder som består av kvalificerade insättningar som tillhör fysiska personer och mikroföretag och små och medelstora företag över den täckningsnivå som föreskrivs i direktiv 2014/49/EU.
- (73) I de fall där de undantagen tillämpas får nedskrivnings- och konverteringsnivån avseende andra kvalificerade skulder höjas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att principen om "inte sämre villkor för borgenär än vid normala insolvensförfaranden" följs. I de fall där förlusterna inte kan överföras på andra borgenärer får ett bidrag göras från finansieringsarrangemanget för resolution till institutet under resolution på ett antal stränga villkor, bl.a. att förluster på minst 8 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen redan har absorberats och att finansieringen från resolutionsfonden begränsas till mindre än 5 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen eller de medel som resolutionsfonden har tillgång till och det belopp som kan uppbringas genom efterhandsbidrag inom tre år.

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (se sidan 149 i detta nummer av EUT).

- (74) Under exceptionella omständigheter bör resolutionsmyndigheten kunna söka finansiering från alternativ finansiering i de fall där skulder har undantagits och resolutionsfonden i stället för till de skulderna har använts för att ge ett bidrag till nedskrivningen till och med det tak som kan tillåtas.
- (75) Minin nedskrivningsbeloppet för bidraget till förlustabsorbering och rekaptalisering på 8 % av de totala skulderna, inklusive kapitalbasen, eller, i tillämpliga fall, 20 % av riskvägda tillgångar, bör beräknas med utgångspunkt i värderingen vid tillämpning av resolutionen i enlighet med detta direktiv. Tidigare förluster som absorberats av aktieägare genom en minskning av kapitalbasen redan före en sådan värdering bör inte inbegripas i de procentalen.
- (76) Inget i detta direktiv bör kräva att medlemsstaterna finansierar finansieringsarrangemang för resolution med medel från deras allmänna budget.
- (77) Om inte annat anges i detta direktiv bör resolutionsmyndigheter tillämpa skuldnedskrivningsverktyget så att borgenärerna behandlas lika och fordringars prioritet respekteras enligt gällande insolvensrätt. Förluster bör först absorberas av kapitalbasinstrument och bör fördelas på aktieägare antingen genom indragning eller överföring av aktier eller genom kraftig utspädning. Där de instrumenten inte är tillräckliga, bör efterställda skulder konverteras eller skrivas ned. Skulder med hög förmånsrätt bör konverteras eller nedskrivas om de efterställda skuldklasserna har konverterats eller skrivits ned helt.
- (78) När det finns undantag för skulder, till exempel för betalnings- och avvecklingssystem, borgenärer som är anställda eller har kommersiella fordringar, eller en förmånsrätt, till exempel för insättningar gjorda av fysiska personer och mikroföretag och små och medelstora företag, bör de tillämpas både i tredjeländer och i unionen. För att säkerställa en möjlighet att vid behov skriva ned eller konvertera skulder i tredjeländer, bör den möjligheten inkluderas i de avtalsbestämmelser som omfattas av tredjelandets rätt, i synnerhet när det gäller de skulder inom borgenärshierarkin som rankas lägre. Det bör inte krävas ett sådant avtalsvillkor för skulder som undantas från nedskrivningar för insättningar som gjorts av fysiska personer, mikroföretag och små och medelstora företag, eller i de fall tredjelandets rätt eller ett bindande avtal som ingåtts med det berörda tredjelandet tillåter medlemsstatens resolutionsmyndighet att utöva sina nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.
- (79) För att undvika att institut strukturerar sina skulder på ett sätt som förhindrar att skuldnedskrivningsverktyget blir verkningsfullt är det lämpligt att fastställa att instituten vid varje tidpunkt uppfyller minimikravet på kapitalbasen och de kvalificerade skulderna uttryckt i procent av institutets totala skulder och kapitalbas. Resolutionsmyndigheter bör från fall till fall kunna kräva att den procentandelen helt eller delvis består av kapitalbas eller en viss typ av skulder.
- (80) I detta direktiv bestäms minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder inom en koncern enligt "uppfifrån-och-ned"-modellen. Enligt modellen vidtas resolutionsåtgärder mot en enskild juridisk person och det är helt avgörande att den juridiska person inom koncernen där förlusterna uppstår har, eller har tillgång till, förlustabsorberingskapacitet. Därför bör resolutionsmyndigheterna se till att förlusttäckningskapaciteten inom en koncern är fördelad över koncernen alltefter risknivån för de juridiska personer som ingår i den. En separat bedömning av vilket minimikrav som är nödvändigt bör göras för varje enskilt dotterföretag. Dessutom bör resolutionsmyndigheterna se till att allt kapital och alla skulder som räknas med när det gäller koncernminimikravet antingen finns hos enheter där det är sannolikt att förluster kommer att uppstå eller på annat sätt finns att tillgå för att absorbera förluster. Detta direktiv bör möjliggöra resolution med flera ingångspunkter eller med en enda ingångspunkt. Minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder bör återspegla en resolutionsstrategi som är lämplig för koncernen i enlighet med resolutionsplanen. Dessa minimikrav bör i synnerhet gälla på lämplig nivå i koncernen för att återspegla en metod med flera ingångspunkter eller med en enda ingångspunkt, i enlighet med resolutionsplanen, samtidigt som det beaktas att det kan finnas omständigheter då en annan metod än den som finns i planen används eftersom den till exempel möjliggör att resolutionsmålen uppnås mer effektivt. Mot den bakgrunden, oavsett om koncernen har valt metoden med en enda ingångspunkt eller den med flera ingångspunkter, bör alla institut och andra juridiska personer i koncernen om det krävs av resolutionsmyndigheterna alltid ha robusta minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder så att risken för en spridningseffekt eller bankrusning kan undvikas.

- (81) Medlemsstaterna bör säkerställa att instrument som utgör övrigt primärkapital och supplementärt kapital fullt ut tas i anspråk för att absorbera förluster vid den tidpunkt då ett utfärdande institut inte längre är bärkraftigt. Följaktligen bör resolutionsmyndigheterna uppmanas att skriva ned de instrumenten till hela beloppet eller konvertera dem till kärnprimärkapitalinstrument, vid den tidpunkt då institutet inte längre är bärkraftigt och innan resolutionsåtgärder vidtas. Den tidpunkt då ett institut inte längre är bärkraftigt bör i det sammanhanget förstås som den tidpunkt då den berörda myndigheten fastslår att institutet uppfyller villkoren för resolution eller den tidpunkt då myndigheten beslutar att institutet upphör att vara bärkraftigt om de kapitalinstrumenten inte skrivs ned eller konverteras. Det faktum att instrumenten kommer att skrivas ned eller konverteras av myndigheterna om de omständigheter som krävs enligt detta direktiv föreligger, bör anges i de villkor som reglerar instrumenten och i alla prospekt eller emissionsdokument som offentliggörs eller lämnas i förbindelse med instrumenten.
- (82) För att möjliggöra effektiva resolutionsresultat bör det vara möjligt att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget före den 1 januari 2016.
- (83) Resolutionsmyndigheterna bör kunna tillämpa skuldnedskrivningsverktyget endast delvis om en bedömning av de potentiella effekterna på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och i övriga unionen visar att en tillämpning fullt ut skulle strida mot medlemsstatens eller unionens övergripande allmänintresse.
- (84) Resolutionsmyndigheter bör ha alla rättsliga befogenheter som krävs och som i olika kombinationer får utövas när resolutionsverktygen används. I dessa bör ingå befogenheter att överföra aktier, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett fallerat institut till en annan enhet, som exempelvis ett annat institut eller ett broinstitut, befogenheter att skriva ned eller dra in aktier, eller skriva ned eller konvertera skulder i ett fallerat institut, befogenheten att byta ut ledningen och befogenhet för att införa en tillfällig inställning av betalningen av fordringar. Kompletterande befogenheter behövs, exempelvis befogenheten att kräva fortsatt upprätthållna bastjänster från andra delar av koncernen.
- (85) Det är inte nödvändigt att exakt föreskriva hur resolutionsmyndigheterna bör ingripa i det fallerade institutet. Resolutionsmyndigheterna bör kunna välja mellan att ta över kontroll genom ett direkt ingripande i institutet eller genom föreskrifter. De bör besluta med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Det förefaller inte nödvändigt att föreskriva en enhetlig modell på detta stadium för att säkerställa ett effektivt samarbete mellan medlemsstater.
- (86) Resolutionsramen bör innehålla procedurkrav för att säkerställa att resolutionsåtgärder vederbörligen meddelas och, med de begränsade undantag som anges i detta direktiv, offentliggörs. Eftersom uppgifter som resolutionsmyndigheter och deras yrkesmässiga rådgivare inhämtar under resolutionsförloppet sannolikt är känsliga innan resolutionsbeslutet offentliggörs, bör emellertid sådana uppgifter omfattas av en effektiv sekretessordning. Det måste beaktas att information om innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt på företagen i fråga. All information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förloppet. Redan uppgiften om att resolutionsmyndigheten undersöker ett visst institut skulle enbart det emellertid kunna få negativa följder för det institutet. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla sekretessen kring sådan information, såsom innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner och resultatet av bedömningar som genomförts i det sammanhanget.
- (87) Resolutionsmyndigheter bör ha ytterligare befogenheter för att säkerställa att överföringen av aktier eller skuldinstrument, tillgångar, rättigheter och skulder effektivt genomförs. Befogenheterna bör, med förbehåll för de skyddsåtgärder som anges i detta direktiv, inkludera befogenheten att avlägsna tredje mäns rättigheter från de överförda instrumenten eller tillgångarna och befogenheten att verkställa avtal och att tillgodose kontinuitet i överenskommelser gentemot mottagaren av de överförda tillgångarna och aktierna. Emellertid bör anställdas rätt att säga upp ett anställningsavtal inte påverkas. En parts rätt att säga upp ett avtal med ett institut under resolution eller en koncernenhet till ett sådant av andra skäl än resolution av ett fallerat institut bör inte heller påverkas. Resolutionsmyndigheterna bör ha den kompletterande befogenheten att kräva att den resterande delen av ett

institut som avvecklas enligt normala insolvensförfaranden tillhandahåller tjänster som är nödvändiga för att institutet till vilket tillgångar eller aktier har överförts genom användning av verktyget försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget ska kunna bedriva sin verksamhet.

- (88) I enlighet med artikel 47 i stadgan har de berörda parterna rätt till en rättvis rättegång och till ett effektivt rättsmedel mot åtgärder som berör dem. Därför bör beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna kunna överklagas.
- (89) Krishanteringsåtgärder som vidtas av nationella resolutionsmyndigheter kan kräva en komplicerad ekonomisk bedömning och ett stort handlingsutrymme. De nationella resolutionsmyndigheterna har specifikt utrustats med den expertis som behövs för att utföra de bedömningarna och besluta om lämplig användning av handlingsutrymmet. Det är därför viktigt att säkerställa att de komplicerade ekonomiska bedömningar som görs i det sammanhanget av de nationella resolutionsmyndigheterna används som grund av de nationella domstolarna när de ser över de berörda krishanteringsåtgärderna. De bedömningarnas komplicerade karaktär bör dock inte hindra nationella domstolar från att undersöka om de bevis som resolutionsmyndigheter åberopar är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, om dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som bör beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som dragits.
- (90) Eftersom detta direktiv syftar till att täcka synnerligen brådskande situationer och eftersom uppskjutandet av ett beslut av resolutionsmyndigheterna skulle kunna förhindra kontinuiteten för kritiska funktioner, är det nödvändigt att föreskriva att inlämnandet av en ansökan om omprövning inte automatiskt bör skjuta upp verkan av det beslut som ansökan gäller och att resolutionsmyndighetens beslut bör vara verkställbart omedelbart med en presumtion att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp det.
- (91) Där det behövs för att skydda tredje män som i god tro har förvärvat tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution genom myndigheternas utövande av sina resolutionsbefogenheter, och för att säkerställa stabiliteten på de finansiella marknaderna, bör ett överklagande vidare inte påverka någon senare förvaltningshandling eller transaktion som ingåtts på grundval av ett ogiltigförklarat beslut. Rättsverkningar vid ett felaktigt beslut bör därför i sådana fall begränsas till ersättning för den skada som de berörda personerna lidit.
- (92) Eftersom krishanteringsåtgärder får vidtas akut på grund av allvarliga finansiella stabilitetsrisker i medlemsstaten och unionen, bör den nationella rätten föreskriva skyndsamma förfaranden avseende en ansökan till en rättslig myndighet om förhandsgodkännande av en krishanteringsåtgärd och domstolens behandling av en sådan ansökan. Med tanke på kravet att en krishanteringsåtgärd måste vidtas brådskande, bör domstolen ge sitt svar inom 24 timmar och medlemsstaterna bör säkerställa att den berörda myndigheten kan fatta sitt beslut omedelbart efter det att domstolen gett sitt godkännande. Detta påverkar inte den rätt som de berörda parterna kan ha att lämna en ansökan till domstolen om att upphäva en krishanteringsåtgärd under en begränsad period efter det att resolutionsmyndigheten fattat krishanteringsåtgärden.
- (93) För att uppnå en effektiv resolution och för att undvika lagvalskonflikter är det väsentligt att inga normala insolvensförfaranden med avseende på det fallerade institutet inleds eller fortgår medan resolutionsmyndigheten utövar sina resolutionsbefogenheter eller tillämpar resolutionsverktygen, utom på resolutionsmyndighetens initiativ eller med dess samtycke. Det är lämpligt och nödvändigt att för en begränsad period uppskjuta vissa avtalsförpliktelser, för att ge resolutionsmyndigheten tid att faktiskt tillämpa resolutionsverktygen. Detta bör dock inte gälla förpliktelser avseende system som förtecknas i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG⁽⁴⁾, centrala motparter och centralbanker. Direktiv 98/26/EG minskar risken som är förknippad med att delta i system för överföring av betalningar och värdepapper, i synnerhet genom att minska störningarna i händelse av att en deltagare i systemet blir insolvent. För att säkerställa att de skyddade tillämpas korrekt i krissituationer, samtidigt som lämplig säkerhet för operatörer av system för överföring av betalningar och värdepapper och andra marknadsaktörer upprätthålls, föreskriver detta direktiv att en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd inte ensamt anses vara insolvensförfaranden i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, under förutsättning att väsentliga förpliktelser enligt avtalet fortsätter att uppfyllas. Ingenting i detta direktiv inkräktar dock på driften av ett system enligt direktiv 98/26/EG eller den rätt till säkerhet som garanteras i artikel 9 i direktiv 98/26/EG.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

- (94) För att säkerställa att resolutionsmyndigheter, när de överför tillgångar och skulder till en privat köpare eller ett broinstitut, har en tillräcklig period för att identifiera avtal som behöver överföras, kan det vara lämpligt att införa proportionerliga begränsningar för motparters rätt att säga upp, påskynda eller på annat sätt avsluta finansiella avtal innan överföringen görs. Sådana begränsningar skulle vara nödvändiga för att myndigheterna ska kunna få en rättvisande bild av balansräkningen för det fallerade institutet, utan de förändringar av värden och omfattning som en utbredd användning av rättigheter att säga upp avtal skulle medföra. För att i så liten utsträckning som möjligt ingripa i motparters avtalsmässiga rättigheter, bör begränsningen av rättigheter att säga upp avtal enbart gälla med avseende på den krisförebyggande åtgärden eller krishanteringsåtgärden, inbegripet en inträffad händelse med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, medan rättigheter att säga upp avtal på grund av försummelser, inklusive underlåtenhet att betala eller tillhandahålla marginalsäkerheter, bör kvarstå.
- (95) För att bevara rättmätiga kapitalmarknadsarrangemang vid överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter och skulder i ett fallerat institut, är det lämpligt att inkludera skyddsåtgärder för att i förekommande fall förhindra uppdelning av skulder med koppling till varandra, rättigheter och avtal. En sådan begränsning av viss praxis i samband med avtal med koppling till varandra bör utsträckas till att även gälla avtal med samma motpart som täcks av säkerhetsarrangemang, finansiella säkerhetsarrangemang med överföring av äganderätt, kvittnings- eller nettningssarrangemang och strukturerade finansieringsarrangemang. Om skyddsåtgärden är tillämplig bör resolutionsmyndigheterna vara skyldiga att överföra alla avtal med koppling till varandra i ett skyddat arrangemang eller låta alla ligga kvar i det resterande fallerade institutet. Skyddsåtgärderna bör säkerställa att behandlingen av exponeringar som täcks av ett nettningssavtal i enlighet med direktiv 2013/36/EU inte påverkas vid beräkning av lagstadgat kapital.
- (96) Säkerställandet av att resolutionsmyndigheter förfogar över samma verktyg och befogenheter kommer att underlätta samordnade insatser om en gränsöverskridande fallerande koncern, men samtidigt framstår ytterligare insatser nödvändiga för att främja samarbete och förhindra splittrade nationella reaktioner. Resolutionsmyndigheter bör vara skyldiga att samråda och samarbeta inom resolutionskollegier när de försätter koncerner i resolution för att kunna enas om en koncernresolutionsordning. Resolutionskollegier bör inrättas kring en kärna bestående av de redan befintliga tillsynskollegierna, genom att inkludera resolutionsmyndigheter, med deltagande av behöriga ministerier, centralbanker, EBA och, där så är lämpligt, myndigheter med ansvar för tillsyn av insättningsgarantisystemen. Vid en kris bör resolutionskollegiet utgöra ett forum för informationsutbyte och samordning av resolutionsåtgärder.
- (97) Vid resolution av gränsöverskridande koncerner bör en avvägning göras mellan, å ena sidan, behovet av förfaranden som tar hänsyn till situationens brådsakande karaktär och möjliggör effektiva, rättvisa och snabba lösningar för koncernen som helhet, och, å andra sidan, behovet av att skydda den finansiella stabiliteten i alla de medlemsstater som koncernen är verksam i. De olika resolutionsmyndigheterna bör dela med sig av sina synpunkter i resolutionskollegiet. Resolutionsåtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå bör utarbetas och diskuteras mellan olika resolutionsmyndigheter inom ramen för koncernresolutionsplanerna. Resolutionskollegier bör införliva synpunkterna från resolutionsmyndigheterna i alla de medlemsstater där koncernen är verksam, i syfte att underlätta snabba och gemensamma beslut närhelst möjligt. När resolutionsmyndigheten vidtar åtgärder på koncernnivå bör den alltid beakta effekterna på den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där koncernen är verksam. Detta bör säkerställas genom möjligheten för resolutionsmyndigheterna i den medlemsstat där dotterföretaget är etablerat att invända mot koncernresolutionsmyndighetens beslut, inte enbart om resolutionsåtgärdernas lämplighet, utan även med hänvisning till behovet att skydda den finansiella stabiliteten i den medlemsstaten.
- (98) Resolutionskollegiet bör inte vara ett beslutsfattande organ utan ett forum som gör det lättare för nationella myndigheter att fatta beslut. De gemensamma besluten bör fattas av de berörda nationella myndigheterna.
- (99) Framtagandet av en koncernresolutionsordning bör underlätta en samordnad resolution som mer sannolikt ger det bästa resultatet för koncernens alla institut. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå bör föreslå koncernresolutionsordningen och överlämna den till resolutionskollegiet. Nationella resolutionsmyndigheter som inte samtycker till ordningen eller beslutar att vidta andra separata resolutionsåtgärder bör ange skälen till invändningarna och underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om de skälen tillsammans med uppgifter om alla eventuella separata resolutionsåtgärder de avser att vidta. En nationell myndighet som beslutar att avvika från koncernresolutionsordningen bör noggrant överväga de potentiella effekterna på den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där övriga resolutionsmyndigheter är belägna och de potentiella effekterna på andra delar av koncernen.

- (100) Som en del av koncernresolutionsordningen bör myndigheter uppmanas använda samma verktyg på juridiska personer som uppfyller kraven för resolution. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå bör ha befogenhet att använda broinstitut-verktyget på koncernnivå för att stabilisera koncernen som helhet (vilket där så är lämpligt kan inbegripa överenskommelser om bördefördelning). Äganderätten till dotterföretag kan överföras till brobanken för att senare säljas vidare, antingen som ett helhetspaket eller var för sig, på rimliga marknadsvillkor. Vidare bör resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ha befogenhet att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget på moderföretagsnivå.
- (101) En effektiv resolution av internationellt verksamma institut och koncerner kräver samarbete mellan unionen, medlemsstater och resolutionsmyndigheter i tredjeland. Samarbetet kommer att underlättas, om tredjeländers resolutionsordningar baseras på gemensamma principer och strategier som håller på att utvecklas av rådet för finansiell stabilitet och G20-gruppen. EBA bör i det syftet ges befogenhet att utarbeta och ingå icke-bindande ramavtal för samarbete med myndigheter i tredjeland i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1093/2010 och nationella myndigheter bör ha tillåtelse att ingå bilaterala överenskommelser som ligger i linje med EBAs ramavtal. Utvecklingen av de överenskommelserna mellan nationella myndigheter som ansvarar för hanteringen av fallerande globala företag bör vara ett sätt att säkerställa effektiv planering, effektivt beslutsfattande och samordning vad gäller internationella koncerner. Arrangemangen bör generellt sett vara ömsesidiga. Nationella resolutionsmyndigheter bör, i förekommande fall som en del av ett europeiskt resolutionskollegium, erkänna och verkställa tredjelands resolutionsförfaranden under de omständigheter som anges i detta direktiv.
- (102) Samarbete bör äga rum både med avseende på dotterföretag inom unionen eller tredjelandskoncerner och med avseende på filialer till unionsinstitut eller institut i tredjeland. Dotterföretag till tredjelandskoncerner är företag som är etablerade i unionen och därför omfattas fullt ut av unionsrätten, inklusive de resolutionsverktyg som föreskrivs i detta direktiv. Det är emellertid nödvändigt att medlemsstaterna behåller rätten att agera i fråga om filialer till institut med huvudkontor i tredjeland, när erkännandet och tillämpningen av resolutionsförfaranden i tredjeland i samband med en filial skulle äventyra den finansiella stabiliteten i unionen eller när insättare i unionen inte skulle behandlas likvärdigt med insättare från tredjeland. Under de omständigheterna och under övriga omständigheter som anges i detta direktiv bör medlemsstaterna, efter samråd med de nationella resolutionsmyndigheterna, ha rätten att vägra erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland med avseende på unionsfilialer till tredjelandsinstitut.
- (103) Det finns omständigheter där de tillämpade resolutionsverktygens effektivitet kan bero på tillgången till kortfristig finansiering för ett institut eller ett broinstitut, utställandet av garantier till potentiella köpare eller tillhandahållandet av kapital till broinstitutet. Oberoende av centralbankernas uppgift att tillhandahålla likvida medel till det finansiella systemet även i svåra tider, är det viktigt att medlemsstaterna upprättar finansieringsordningar för att undvika att de medel som krävs för sådana ändamål tas från de nationella budgetarna. Det bör vara finanssektorn som helhet som finansierar stabiliseringen av det finansiella systemet.
- (104) Som en allmän regel bör medlemsstaterna inrätta sina nationella finansieringsarrangemang genom fonder som kontrolleras av resolutionsmyndigheterna och som ska användas för de ändamål som anges i detta direktiv. Det bör dock anges ett strängt avgränsat undantag som, under förutsättning att vissa villkor är uppfyllda, tillåter medlemsstater att inrätta sina nationella finansieringsarrangemang genom obligatoriska bidrag från institut som är auktoriserade inom deras territorium och som inte ägs genom fonder som kontrolleras av deras resolutionsmyndigheter.
- (105) I princip bör bidrag insamlas från finanssektorn före och oberoende av en eventuell resolutionsinsats. Om sådan förhandsfinansiering inte räcker till för att täcka de förluster eller kostnader som tillämpningen av finansieringsordningarna ger upphov till, bör ytterligare bidrag insamlas för att bära den ytterligare kostnaden eller förlusten.
- (106) För att uppnå en kritisk massa och undvika procykliska effekter som skulle uppstå om finansieringsordningar enbart byggde på bidrag i efterhand i en systemkris, är det absolut nödvändigt att de på förhand tillgängliga finansiella medlen i de nationella finansieringsordningarna som minimum uppgår till en viss lägsta målnivå.

- (107) För att säkerställa en rättvis beräkning av bidragen och ge incitament att driva verksamhet enligt en mindre riskfylld modell, bör bidrag till nationella finansieringsordningar spegla den grad av kredit-, likviditets- och marknadsrisk som instituten har tagit på sig.
- (108) Att säkerställa effektiv resolution av fallerande institut inom unionen utgör en väsentlig del i fullbordandet av den inre marknaden. Sådana instituts fallissemang påverkar inte bara den finansiella stabiliteten på de marknader där de är verksamma, utan också hela unionens finansiella marknad. Med fullbordandet av den inre marknaden för finansiella tjänster har växelverkan mellan de olika nationella finansiella systemen förstärkts. Institut är verksamma utanför den medlemsstat där de är etablerade och är sammankopplade genom interbankmarknaden och andra marknader som i huvudsak är alleuropeiska. Säkerställande av en effektiv finansiering av resolutionen av de instituten i alla medlemsstater ligger inte bara i de medlemsstaters intresse i vilka instituten är verksamma utan också i alla medlemsstaters allmänna intresse som ett medel att säkerställa likvärdiga spelregler och få inre marknaden för finansiella tjänster att fungera bättre. Inrättande av ett europeiskt system för finansieringsordningar bör säkerställa att alla institut som är verksamma inom unionen omfattas av lika effektiva finansieringsordningar för resolution och bidra till den inre marknads stabilitet.
- (109) För att bygga upp motståndskraften hos det europeiska systemet för finansieringsordningar, och i enlighet med det uppställda kravet att finansieringen i första hand bör komma från aktieägare och borgenärer i institutet under resolution och sedan från finanssektorn snarare än från offentliga budgetar, får finansieringsordningar vid behov begära att få lån från andra finansieringsordningar. Likaledes bör de ha befogenhet att bevilja lån till andra ordningar som har behov. Sådan utlåning bör vara helt frivillig. Beslutet att låna ut till andra ordningar bör fattas av den utlånande finansieringsordningen, men medlemsstaterna bör med anledning av potentiella budgetkonsekvenser kunna kräva samråd med eller samtycke från det behöriga ministeriet.
- (110) Även om finansieringsordningar upprättas på nationell nivå, bör de göras ömsesidiga när det gäller resolution av koncerner under förutsättning att nationella myndigheter kan komma överens om resolutionen av institutet. Insättningar som omfattas av insättningsgarantisystem bör inte bära några förluster under resolutionsprocessen. När en resolutionsåtgärd säkerställer att insättare fortsätter att ha tillgång till sina insättningar, bör de insättningsgarantisystem som ett institut under resolution är anslutet till vara skyldiga att lämna ett bidrag som högst uppgår till de förluster som de skulle ha drabbats av om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.
- (111) Även om garanterade insättningar är skyddade från förluster vid resolution kan andra kvalificerade insättningar finnas tillgängliga för att absorbera förluster. För att ge ett visst skydd åt fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag som har kvalificerade insättningar som överstiger beloppet för garanterade insättningar bör sådana insättningar i den nationella rätten som reglerar normala insolvensförfaranden ges högre prioritet än fordringar från vanliga oprioriterade borgenärer. Insättningsgarantisystemets fordring bör i sådan nationell rätt ges ännu högre prioritet än de ovannämnda kategorierna kvalificerade insättningar. Det behövs en harmonisering av nationell insolvensrätt inom det området för att minimera exponeringen för medlemsstaters resolutionsfonder enligt principen om "inte sämre villkor för borgenär" som anges i detta direktiv.
- (112) När insättningar överförs till ett annat kreditinstitut i samband med resolutionen av ett institut, bör insättare inte försäkras utöver den garantinivå för insättningar som föreskrivs i direktiv 2014/49/EU. Därför bör fordringar som avser kvarvarande insättningar i institutet under resolution begränsas till skillnaden mellan de medel som överförts och insättningsgarantinivån som anges i direktiv 2014/49/EU. I de fall överförda insättningar överskrider insättningsgarantinivån, bör insättaren inte ha någon fordran på insättningsgarantisystemet vad gäller kvarvarande insättningar i institutet under resolution.
- (113) Upprättandet av finansiella ordningar som inrättar det europeiska system för finansieringsordningar som fastställs i detta direktiv bör säkerställa samordning av användningen av tillgängliga medel för resolution på nationell nivå.

- (114) Befogenheten att anta akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget bör delegeras till kommissionen för att specificera kriterier för definition av kritiska funktioner och kärnaffärsområden vid tillämpningen av detta direktiv, de omständigheter när uteslutning av skulder från nedskrivning eller krav för omvandling enligt detta direktiv är nödvändiga, ordningsklasserna för vilka medlemsstaterna ska säkerställa lämpligt skydd genom partiella överföringar, sättet på vilket institutets bidrag till finansiella arrangemang vid resolution bör anpassas i förhållande till deras riskprofil, skyldigheter i fråga om registrering, redovisning och rapportering och andra skyldigheter för att säkerställa att förhandsbidrag faktiskt betalas, och enligt vilka omständigheter och på vilka villkor ett institut tillfälligt får undantas från att betala efterhandsbidrag. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (115) När det anges i detta direktiv är det är lämpligt att EBA bör främja konvergens i nationella myndigheters praxis genom riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010. På de områden som inte omfattas av tekniska standarder för tillsyn eller genomförande kan EBA på eget initiativ utfärda riktlinjer och rekommendationer om tillämpningen av unionsrätten.
- (116) Europaparlamentet och rådet bör kunna invända mot den delegerade akten inom en period på tre månader från delgivningsdatum. Europaparlamentet och rådet bör kunna underrätta de andra institutionerna om sina avsikter att inte invända.
- (117) Tekniska standarder på området för finansiella tjänster bör underlätta en konsekvent harmonisering och ett tillfredsställande skydd för insättare, investerare och konsumenter över hela unionen. Det skulle i de fall som anges i detta direktiv vara effektivt och lämpligt att anförtro EBA, som är ett organ med mycket specialiserad sakkunskap, uppdraget att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper politiska val, att läggas fram för kommissionen.
- (118) Kommissionen bör, när så anges i detta direktiv, anta förslag till tekniska standarder för tillsyn som utarbetats av EBA genom delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010. Kommissionen bör, när så anges i detta direktiv, anta förslag till tekniska standarder för genomförande som utarbetats av EBA genom genomförandeakter enligt artikel 291 i EUF-fördraget, i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.
- (119) Ömsesidigt erkännande och verkställighet i alla medlemsstater av beslut om resolution eller likvidation av institut med filialer i andra medlemsstater än där institutet har sitt säte regleras av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG⁽⁴⁾. I det direktivet säkerställs att alla institutets tillgångar och skulder, oberoende av det land där de finns, hanteras med ett enda förfarande i hemmedlemsstaten och att borgenärer i värdmedlemsstaterna behandlas på samma sätt som borgenärer i hemmedlemsstaten. För att uppnå en effektiv resolution bör direktiv 2001/24/EG vara tillämpligt vid användningen av resolutionsverktygen både när de instrumenten tillämpas på institut och när de tillämpas på andra enheter som täcks av resolutionssystemet. Direktiv 2001/24/EG bör därför ändras i enlighet med detta.
- (120) Unionens bolagsrättsdirektiv innehåller tvingande regler för skyddet av aktieägare och borgenärer i institut som omfattas av tillämpningsområdet för de direktiven. I en situation där resolutionsmyndigheter måste agera snabbt, kan reglerna hindra effektiva insatser från resolutionsmyndigheters sida och deras användning av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter, och lämpliga undantag bör anges i detta direktiv. För att garantera största möjliga rättsliga förutsebarhet för intressenter bör undantagen vara tydligt och snävt definierade, och de bör endast användas i allmänintresset och när de utlösande villkoren för resolution har uppfyllts. Användningen av resolutionsverktyg förutsätter att de resolutionsmål och villkor för resolution som anges i detta direktiv har uppfyllts.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut (EGT L 125, 5.5.2001, s. 15).

- (121) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/30/EU ⁽¹⁾ innehåller regler om aktieägares rättigheter att besluta om ökning och minskningar av kapitalet, om deras rättighet att delta i en eventuell ny kontant aktieemission, om borgenärsskydd i fall av nedsättning av kapitalet och sammankallande av bolagsstämma i händelse av allvarlig kapitalförlust. Dessa regler kan förhindra snabba ingrepp från resolutionsmyndigheters sida och det bör föreskrivas lämpliga undantag från dem.
- (122) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU ⁽²⁾ fastställs regler bland annat om att fusioner ska godkännas av bolagsstämman i varje fusionerande bolag, om kraven på skriftlig fusionsplan, redogörelser från ledning och sakkunniga samt om borgenärsskydd. Rådets direktiv 82/891/EEG ⁽³⁾ innehåller liknande regler om delning av aktiebolag. I Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/56/EG ⁽⁴⁾ fastställs motsvarande regler för gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar. Det bör införas lämpliga undantag från de direktiven för att möjliggöra snabba åtgärder från resolutionsmyndigheters sida.
- (123) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG ⁽⁵⁾ föreskrivs en skyldighet att lämna ett obligatoriskt uppköperbudande för alla bolagets aktier till skäligt pris, som definieras i det direktivet, om en aktieägare, direkt eller indirekt och ensam eller i samförstånd med andra, förvärvar en viss procentandel av det bolagets aktier, vilket ger denne kontroll över bolaget och definieras i nationell rätt. Syftet med regeln om obligatoriskt uppköperbudande är att skydda minoritetsägarna i händelse av förändringar av kontrollen över bolaget. Emellertid kan en sådan kostsam skyldighet avskräcka möjliga investerare i det berörda institutet, och därigenom göra det svårt för resolutionsmyndigheterna att utöva alla sina resolutionsbefogenheter. Det bör föreskrivas lämpliga undantag från regeln om obligatoriskt uppköperbudande i den mån som utövan av resolutionsbefogenheterna så kräver. Efter resolutionsperioden bör emellertid regeln om obligatoriskt uppköperbudande tillämpas på alla aktieägare som förvärvar kontrollen över det berörda institutet.
- (124) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG ⁽⁶⁾ föreskrivs om aktieägares processuella rättigheter i samband med bolagsstämmor. I direktiv 2007/36/EG föreskrivs bland annat om minimitiden för kallelser till bolagsstämmor och om innehållet i kallelsen till bolagsstämma. De reglerna kan förhindra snabba insatser från resolutionsmyndigheters sida och lämpliga undantag från direktivet bör föreskrivas. Före en resolution kan det finnas behov av en snabb ökning av kapitalet, när institutet inte uppfyller eller sannolikt inte kommer att uppfylla kraven i förordning (EU) nr 575/2013/EG och direktiv 2013/36/EU och en ökning av kapitalet sannolikt kan återställa den finansiella situationen och undvika en situation där tröskelvillkoren för resolution är uppfyllda. I sådana situationer bör det tillåtas en möjlighet att med kort varsel sammankalla en bolagsstämma. Emellertid bör aktieägarna ha fortsatt beslutanderätt om ökningen och om en förkortad tid för kallelser till bolagsstämmor. Lämpliga undantag från direktiv 2007/36/EG bör föreskrivas för införandet av den mekanismen.
- (125) För att se till att resolutionsmyndigheter är representerade i det europeiska system för finansiell tillsyn som inrättades genom förordning (EU) nr 1092/2010, förordning (EU) nr 1093/2010, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 ⁽⁷⁾ och Europaparlamentet och rådets förordning (EU)

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/30/EU av den 25 oktober 2012 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 54 andra stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag samt att bevara och ändra detsamma kapital, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga (EUT L 315, 14.11.2012, s. 74).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU av den 5 april 2011 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 110, 29.4.2011, s. 1).

⁽³⁾ Rådets sjätte direktiv 82/891/EEG av den 17 december 1982 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om delning av aktiebolag (EGT L 378, 31.12.1982, s. 47).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/56/EG av den 26 oktober 2005 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 310, 25.11.2005, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköperbudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag (EUT L 184, 14.7.2007, s. 17).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

nr 1095/2010⁽¹⁾ och för att säkerställa att EBA har den sakkunskap som krävs för att utföra de uppgifter som föreskrivs i detta direktiv, bör förordning (EU) nr 1093/2010 ändras för att inkludera nationella resolutionsmyndigheter enligt definitionen i detta direktiv i det begrepp behöriga myndigheter som fastställs genom den förordningen. Ett sådant likställande av resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter enligt förordning (EU) nr 1093/2010 är förenligt med de uppgifter som tilldelas EBA enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att bidra till och aktivt delta i utvecklingen och samordningen av effektiva och konsekventa planer för återhämtning och resolution och att eftersträva att underlätta en resolution av fallerande institut och särskilt gränsöverskridande koncerner.

- (126) För att säkerställa att institut, de som i praktiken kontrollerar deras affärsverksamhet och deras ledningsorgan fullgör de skyldigheter som följer av detta direktiv och för att säkerställa att de behandlas på ett likartat sätt i hela unionen bör medlemsstaterna vara skyldiga att föreskriva administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är effektiva, proportionerliga och avskräckande. Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som fastställs av medlemsstaterna bör därför uppfylla vissa väsentliga krav vad gäller adressater, kriterier som bör beaktas när en sanktion eller annan administrativ åtgärd tillämpas, offentliggörande av sanktioner eller andra administrativa åtgärder, centrala sanktioneringsbefogenheter och nivåer för administrativa avgifter. EBA bör, under sträng sekretess, upprätthålla en central databas över alla administrativa sanktioner och information om de överlaganden som behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter rapporterat till EBA.
- (127) I detta direktiv hänvisas till både administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder för att täcka in alla åtgärder som vidtas efter det att en överträdelse har begåtts och som är ägnade att förebygga nya överträdelser, oavsett om åtgärderna i nationell rätt uppfyller kraven för en sanktion eller en annan administrativ åtgärd.
- (128) Även om inget hindrar medlemsstaterna från att fastställa regler om såväl administrativa sanktioner som straffrättsliga påföljder för samma överträdelser bör medlemsstaterna inte åläggas att fastställa regler om administrativa sanktioner vid de överträdelser av detta direktiv som omfattas av nationell straffrätt. Medlemsstaterna är i enlighet med nationell rätt inte skyldiga att utdöma såväl administrativa sanktioner som straffrättsliga påföljder för samma brott, men kan göra det om deras nationella rätt tillåter det. Bibehållandet av straffrättsliga påföljder snarare än administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder vid överträdelser mot detta direktiv bör dock inte minska eller på annat sätt påverka resolutionsmyndigheters och behöriga myndigheters förmåga att inom fastställd tid samarbeta och få tillgång till och utbyta information med resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter i andra medlemsstater vid tillämpning av detta direktiv, även efter det att dessa överträdelser har överlämnats till de behöriga rättsliga myndigheterna för lagföring.
- (129) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument⁽²⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (130) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheterna och iaktar de rättigheter, friheter och principer som erkänns särskilt i stadgan, och särskilt rätten till egendom, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol samt rätten till försvar.
- (131) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att harmonisera regler och förfaranden för resolution av institut, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva utan snarare, på grund av hur institutets fallissemang kan påverka hela unionen, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

⁽²⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

- (132) När behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fattar beslut eller vidtar åtgärder inom ramen för detta direktiv bör de alltid dels ta vederbörlig hänsyn till vilka effekter deras beslut och åtgärder får för den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och för den ekonomiska situationen i andra medlemsstater, dels beakta vikten av alla eventuella dotterföretag eller filialer för finanssektorn och ekonomin i den medlemsstat där dotterföretaget eller filialen i fråga är etablerad eller belägen, även i fall där dotterföretaget eller filialen i fråga är av mindre vikt för koncernen som helhet.
- (133) Kommissionen kommer att se över den allmänna tillämpningen av detta direktiv och då särskilt, mot bakgrund av de åtgärder som vidtas inom ramen för en unionsrättsakt om inrättande av en resolutionsmekanism som omfattar mer än en medlemsstat, beakta utövandet av EBA:s befogenheter enligt detta direktiv att medla mellan en resolutionsmyndighet i en medlemsstat som omfattas av mekanismen och en resolutionsmyndighet i en medlemsstat som inte omfattas av den.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

TILLÄMPNINGSSOMRÅDE, DEFINITIONER OCH MYNDIGHETER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs regler och förfaranden för återhämtning och resolution av följande typer av enheter:
 - a) Institut som är etablerade i unionen.
 - b) Finansinstitut som är etablerade i unionen och som är dotterföretag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag, eller till ett företag som avses i led c eller d, och som omfattas av tillsynen över moderföretaget på grundval av grupp-baserad tillsyn i enlighet med artiklarna 6–17 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - c) Finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade i unionen.
 - d) Finansiella moderholdingföretag i en medlemsstat, finansiella moderholdingföretag inom unionen, blandade finansiella moderholdingföretag i en medlemsstat, blandade finansiella moderholdingföretag inom unionen.
 - e) Filialer till institut som är etablerade utanför unionen i enlighet med de särskilda villkor som föreskrivs i detta direktiv.

Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska när de fastställer och tillämpar kraven enligt detta direktiv, och använder de olika verktyg som de har till sitt förfogande på en enhet som avses i första stycket, och i överensstämmelse med specifika bestämmelser, ta hänsyn till dess verksamhets art, dess aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, storlek och juridiska ställning, graden av sammankoppling med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter, dess medlemskap i institutionella skyddssystem som uppfyller kraven i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 eller andra system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.6 i den förordningen samt huruvida det tillhandahåller några investeringstjänster eller bedriver de verksamheter som avses i artikel 4.1.2 i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterna får anta eller behålla regler som är striktare eller kompletterar de som fastställs i detta direktiv och i de delegerade akter och genomförandeakter som antas på grundval av detta direktiv, under förutsättning att de äger allmän giltighet och inte står i strid med detta direktiv och de delegerade akter och genomförandeakter som antagits på grundval av detta direktiv.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:
 1. *resolution*: tillämpning av ett resolutionsverktyg eller ett verktyg som avses i artikel 37.9 för att uppnå ett eller flera av de resolutionsmål som fastställs i artikel 31.2.
 2. *kreditinstitut*: kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013, med undantag för de enheter som avses i artikel 2.5 i direktiv 2013/36/EU.
 3. *värdepappersföretag*: värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013 som omfattas av de krav på startkapital som föreskrivs i artikel 28.2 i direktiv 2013/36/EU.
 4. *finansinstitut*: finansinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.26 i förordning (EU) nr 575/2013.
 5. *dotterföretag*: dotterföretag enligt definitionen i artikel 4.1.16 i förordning (EU) nr 575/2013.
 6. *moderföretag*: ett moderföretag enligt definitionen i artikel 4.1.15 a i förordning (EU) nr 575/2013.
 7. *gruppbaserad*: på grundval av den konsoliderade ställningen enligt definitionen i artikel 4.1.47 i förordning (EU) nr 575/2013.
 8. *institutionellt skyddssystem*: ett system som uppfyller kraven i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013.
 9. *finansiellt holdingföretag*: ett finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.20 i förordning (EU) nr 575/2013.
 10. *blandat finansiellt holdingföretag*: ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.21 i förordning (EU) nr 575/2013.
 11. *holdingföretag med blandad verksamhet*: ett holdingföretag med blandad verksamhet enligt definitionen i artikel 4.1.22 i förordning (EU) nr 575/2013.
 12. *moderholdingföretag i en medlemsstat*: ett moderholdingföretag i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.30 i förordning (EU) nr 575/2013.
 13. *finansiellt moderholdingföretag inom unionen*: ett finansiellt moderholdingföretag inom EU enligt definitionen i artikel 4.1.31 i förordning (EU) nr 575/2013.
 14. *blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat*: ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.32 i förordning (EU) nr 575/2013.
 15. *blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen*: ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU enligt definitionen i artikel 4.1.33 i förordning (EU) nr 575/2013.
 16. *resolutionsmål*: de resolutionsmål som avses i artikel 31.2.
 17. *filiat*: filial enligt definitionen i artikel 4.1.17 i förordning (EU) nr 575/2013.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/213

18. *resolutionsmyndighet*: den myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 3.
19. *resolutionsverktyg*: ett resolutionsverktyg som avses i artikel 37.3.
20. *resolutionsbefogenhet*: befogenhet som avses i artiklarna 63–72.
21. *behörig myndighet*: en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013, inbegripet Europeiska centralbanken vad avser de särskilda uppgifter som den tilldelas genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013⁽¹⁾.
22. *behöriga ministerier*: finansministerier eller andra ministerier i medlemsstaterna med ansvar för ekonomiska, finansiella och budgetmässiga frågor på nationell nivå enligt nationell uppdelning av ansvarsområden och som utsetts i enlighet med artikel 3.5.
23. *institut*: ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag.
24. *ledningsorgan*: ett ledningsorgan enligt definitionen i artikel 3.1.7 i direktiv 2013/36/EU.
25. *verkställande ledning*: verkställande ledning enligt definitionen i artikel 3.1.9 i direktiv 2013/36/EU.
26. *koncern*: ett moderföretag och dess dotterföretag.
27. *gränsöverskridande koncern*: koncern med koncernenheter etablerade i fler än en medlemsstat.
28. *extraordinärt offentligt finansiellt stöd*: statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget, eller något annat offentligt finansiellt stöd på överstatlig nivå som skulle utgöra statligt stöd om det gavs på nationell nivå, vilket ges för att bevara eller återställa bärkraften, likviditeten eller solvensen hos ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller en koncern vilken ett sådant institut eller en sådan enhet tillhör.
29. *akut likviditetsstöd*: en centralbanks tillhandahållande av centralbankspengar, eller något annat stöd som kan leda till ökade centralbankspengar, till ett solitt finansinstitut eller en koncern av solida finansinstitut som har tillfälliga likviditetsproblem, utan att en sådan transaktion är en del av penningpolitiken.
30. *systemkris*: störningar i det finansiella systemet som skulle kunna medföra allvarliga negativa konsekvenser för den inre marknaden och real ekonomin. Alla typer av finansiella mellanhänder, marknader och infrastrukturer är potentiellt systemviktiga i någon utsträckning.
31. *koncernenhet*: juridisk person som är del av en koncern.
32. *återhämtningsplan*: en återhämtningsplan som utformas och underhålls av ett institut i enlighet med artikel 5.
33. *koncernåterhämtningsplan*: en koncernåterhämtningsplan som utformas och upprätthålls i enlighet med artikel 7.
34. *betydande filial*: en filial som skulle anses vara betydande i en värdmedlemsstat i enlighet med artikel 51.1 i direktiv 2013/36/EU.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

35. *kritiska funktioner*: aktiviteter, tjänster eller transaktioner som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realkonomin eller störa den finansiella stabiliteten på grund av institutets eller koncernens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänkning, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet, i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa aktiviteter, tjänsters eller transaktioners utbytbart.
36. *kärnaffärsområden*: affärsområden och kringtjänster som utgör faktiska källor till inkomst, vinst eller har ett franchisevärde för ett institut eller en koncern som institutet tillhör.
37. *samordnande tillsynsmyndighet*: samordnande tillsynsmyndighet enligt definitionen i artikel 4.1.41 i förordning (EU) nr 575/2013.
38. *kapitalbas*: kapitalbas enligt definitionen i artikel 4.1.118 i förordning (EU) nr 575/2013.
39. *villkor för resolution*: de villkor som avses i artikel 32.1.
40. *resolutionsåtgärd*: ett beslut att placera ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d under resolution enligt artikel 32 eller 33, tillämpningen av ett resolutionsverktyg eller utövandet av en eller flera resolutionsbefogenheter.
41. *resolutionsplan*: en resolutionsplan för ett institut som upprättats i enlighet med artikel 10.
42. *resolution av en koncern*:
 - a) vidtagande av resolutionsåtgärder på moderföretagsnivå eller på nivå för det institut som omfattas av grupp-baserad tillsyn, eller
 - b) den samordnade tillämpningen av resolutionsverktyg och resolutionsmyndigheternas utövande av sina befogenheter med avseende på koncernenheter som uppfyller villkoren för resolution.
43. *koncernresolutionsplan*: en plan för resolution av en koncern upprättad i enlighet med artiklarna 12 och 13.
44. *resolutionsmyndighet på koncernnivå*: resolutionsmyndigheten i den medlemsstat i vilken den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen.
45. *koncernresolutionsordning*: en plan som upprättats för resolution av en koncern i enlighet med artikel 91.
46. *resolutionskollegium*: ett kollegium som inrättats i enlighet med artikel 88 för att utföra de uppgifter som avses i artikel 88.1.
47. *normala insolvensförfaranden*: kollektiva insolvensförfaranden som innebär total eller delvis avyttring av en gäldenärs tillgångar och tillsättande av en likvidator eller förvaltare och som normalt gäller för institut enligt nationell rätt och antingen specifikt för de instituten eller generellt för alla fysiska eller juridiska personer.
48. *skuldinstrument som avses i artikel 63.1 g och j*: obligationer och andra former av överlåtbara skuldförbindelser, instrument som skapar eller bekräftar en skuld samt instrument som ger rätt att förvärva skuldinstrument.
49. *moderinstitut i en medlemsstat*: ett moderinstitut i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.28 i förordning (EU) nr 575/2013.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/215

50. *moderinstitut inom unionen*: moderinstitut inom EU enligt definitionen i artikel 4.1.29 i förordning (EU) nr 575/2013.
51. *krav på kapitalbas*: de krav som anges i artiklarna 92–98 i förordning (EU) nr 575/2013.
52. *tillsynskollegium*: kollegium av tillsynsmyndigheter som upprättats i enlighet med artikel 116 i direktiv 2013/36/EU.
53. *unionens regler om statligt stöd*: den ram som fastställs genom artiklarna 107, 108 och 109 i EUF-fördraget samt förordningar och alla unionsrättsakter, inbegripet riktlinjer, meddelanden och tillkännagivanden, som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller 109 i EUF-fördraget.
54. *avveckling*: avveckling av tillgångarna i ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
55. *verktyg för avskiljande av tillgångar*: mekanism för en resolutionsmyndighets överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en tillgångsförvaltningsenhet i enlighet med artikel 42.
56. *tillgångsförvaltningsenhet*: juridisk person som uppfyller kraven i artikel 42.2.
57. *skuldnedskrivningsverktyg*: mekanism för en resolutionsmyndighets utövande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter med avseende på skulder i ett institut under resolution i enlighet med artikel 43.
58. *verktyg för försäljning av verksamhet*: mekanism för en resolutionsmyndighets överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en köpare som inte är ett broinstitut, i enlighet med artikel 38.
59. *broinstitut*: juridisk person som uppfyller samtliga krav i artikel 40.2.
60. *broinstitutverktyg*: mekanism för överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution, till ett broinstitut, i enlighet med artikel 40.
61. *äganderättsinstrument*: aktier, andra instrument som ger äganderätt, instrument som kan konverteras till eller ge rätt att förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument, samt instrument som utgör intressen i aktier eller andra äganderättsinstrument.
62. *aktieägare*: aktieägare eller innehavare av andra äganderättsinstrument.
63. *överföringsbefogenheter*: de befogenheter som specificeras i artikel 63.1 c eller d och avser överföring av aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder, eller en kombination av dessa från ett institut under resolution till en mottagande enhet.
64. *central motpart*: en central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012.
65. *derivat*: ett derivat enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning (EU) nr 648/2012.
66. *nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter*: de befogenheter som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e-i.

67. *skuld med säkerhet*: en skuld där borgenärens rätt till betalning eller annan form av fullgörande är säkrad genom inteckning, pantsättning eller panträtt i egendom, eller avtal om säkerheter inklusive skuldförpliktelser till följd av återköpstransaktioner eller övriga avtal om säkerheter för överförande av äganderätt.
68. *kärnprimärkapitalinstrument*: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artiklarna 28.1–28.4, 29.1–29.5 eller 31.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
69. *övriga primärkapitalinstrument*: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artikel 52.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
70. *totalbelopp*: det totala belopp som resolutionsmyndigheten har bedömt att kvalificerade skulder ska skrivas ned med eller konverteras med, i enlighet med artikel 46.1.
71. *kvalificerade skulder*: skulder och kapitalinstrument som inte räknas som kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument för ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och som inte är undantagna från tillämpningsområdet för skuldnedskrivningsverktyget enligt artikel 44.2.
72. *insättningsgarantisystem*: ett av en medlemsstat infört och officiellt godkänt system för garanti av insättningar i enlighet med artikel 4 i direktiv 2014/49/EU.
73. *supplementärkapitalinstrument*: kapitalinstrument eller efterställda lån som uppfyller villkoren i artikel 63 i förordning (EU) nr 575/2013.
74. *tillämpliga kapitalinstrument*: övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument vid tillämpning av avdelning IV kapitel IV avsnitt 5 och avdelning IV kapitel V.
75. *konverteringskurs*: den faktor som fastställer det antal aktier eller andra äganderättsinstrument som en skuld i en särskild skuldklass ska konverteras till, med hänvisning till antingen ett enda skuldinstrument i skuldklassen i fråga eller till ett särskilt värde per enhet av en fordran.
76. *drabbad borgenär*: borgenär vars krav hänför sig till en skuld som skrivits ned eller konverterats till aktier eller andra äganderättsinstrument genom utövandet av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten i samband med tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget.
77. *drabbad innehavare*: en innehavare av äganderättsinstrument vars äganderättsinstrument dras in genom utövande av den befogenhet som avses i artikel 63.1 h.
78. *berörd myndighet*: myndighet i den medlemsstat som i enlighet med artikel 61 identifierats som ansvarig enligt den statens nationella rätt för att fatta de fastställanden som avses i artikel 59.3.
79. *berört moderinstitut*: ett moderinstitut i en medlemsstat, ett moderinstitut inom unionen, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet, ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen, ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, eller blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen med avseende på vilket skuldnedskrivningsverktyget tillämpas.
80. *mottagande enhet*: en enhet till vilken aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder, eller en kombination av dessa poster överförs från ett institut under resolution.
81. *bankdag*: en dag förutom lördag, söndag eller dag som är allmän helgdag i den berörda medlemsstaten.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/217

82. *uppsägningsrätt*: rätten att säga upp ett avtal, rättigheter att påskynda, avräkna eller kvitta skyldigheter eller liknande bestämmelser som upphäver, modifierar eller skjuter upp en avtalsparts skyldighet eller en bestämmelse som hindrar en skyldighet enligt avtalet från att uppkomma som annars skulle uppkomma.
83. *institut under resolution*: ett institut, ett finansiellt institut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet, ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen, ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen med avseende på vilket resolutionsåtgärder vidtas.
84. *dotterföretag inom unionen*: institut som är etablerat i en medlemsstat och som är ett dotterföretag till ett institut eller ett moderföretag i ett tredjeland.
85. *moderföretag inom unionen*: ett moderinstitut inom unionen, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen.
86. *tredjelandsinstitut*: en enhet vars huvudkontor är etablerat i ett tredjeland, som skulle omfattas av definitionen av ett institut om det var etablerat inom unionen.
87. *moderföretag i tredjeland*: ett moderinstitut, ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag som är etablerat i ett tredjeland.
88. *resolutionsförfaranden i tredjeland*: en åtgärd enligt rätten i ett tredjeland som syftar till att hantera en kris i ett tredjelandsinstitut eller ett tredjelandsmoderföretag som är jämförbar, i termer av mål och förväntade resultat, med resolutionsåtgärder enligt detta direktiv.
89. *unionsfilial*: en filial till ett tredjelandsinstitut som är belägen i en medlemsstat.
90. *relevant myndighet i tredjeland*: myndighet i tredjeland med ansvar för uppgifter som är jämförbara med de uppgifter som utförs av resolutionsmyndigheter eller behöriga myndigheter enligt detta direktiv.
91. *koncernfinansieringsarrangemang*: de finansieringsarrangemang eller arrangemang som medlemsstaten för resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpar.
92. *rygg mot rygg transaktion*: en transaktion som ingås mellan två koncernenheter för att helt eller delvis överföra den risk som är förenad med en annan transaktion som har ingåtts mellan en av dessa koncernenheter och en tredje man.
93. *koncerninterna garantier*: ett kontrakt genom vilket en koncernenhet garanterar en annan koncernenhets förpliktelser gentemot en tredje man.
94. *garanterade insättningar*: garanterade insättningar enligt definitionen i artikel 2.1.5 i direktiv 2014/49/EU.
95. *kvalificerade insättningar*: kvalificerade insättningar enligt definitionen i artikel 2.1.4 i direktiv 2014/49/EU.
96. *säkerställd obligation*: instrument som avses i artikel 52.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

97. *avtal om finansiell äganderättsöverföring*: avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt definitionen i artikel 2.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG ⁽¹⁾.
98. *nettning*: ett avtal i enlighet med vilket ett antal fordringar eller skyldigheter kan omvandlas till en enda nettofordran, inklusive avtal om slutavräkning där fullgörandet av parternas skyldigheter påskyndas när en utlösande händelse inträffar (oavsett hur och var denna definieras) så att de ska fullgöras omedelbart eller avslutas, och i varje fall omvandlas till eller ersätts av en enda nettofordran, inbegripet *slutavräkningsklausuler* enligt definitionen i artikel 2.1 n i i direktiv 2002/47/EG och *nettning* enligt definitionen i artikel 2 k i direktiv 98/26/EG.
99. *kvittningsavtal*: avtal i enlighet med vilket två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som instituerat under resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra.
100. *finansiella avtal*: bland annat följande avtal och överenskommelser:
- a) Värdepappersavtal, inbegripet
 - i) avtal om köp, försäljning eller lån av ett värdepapper, en grupp eller ett index av värdepapper,
 - ii) optioner på ett värdepapper eller en grupp eller ett index av värdepapper,
 - iii) återköps- eller omvända återköpsransaktioner (repor) för ett sådant värdepapper, en sådan grupp eller en sådant index.
 - b) Råvaruavtal, inbegripet
 - i) avtal om köp, försäljning eller lån av en råvara, en råvarugrupp eller ett råvaruindex för framtida leverans,
 - ii) optioner på en råvara eller råvarugrupp eller ett råvaruindex,
 - iii) återköps- eller omvända återköpsransaktioner (repor) för en sådan råvara eller råvarugrupp eller ett sådant råvaruindex.
 - c) Future- och forwardavtal, inbegripet avtal (som inte är råvaruavtal) om inköp, försäljning eller överföring av en råvara eller en egendom av någon annan art, tjänst, rättighet eller intresse för ett fastställt pris vid ett framtida datum.
 - d) Swappavtal, inbegripet
 - i) swappar och optioner avseende räntesatser, avista- eller andra växelkurser, valuta, aktieindex eller aktier, skuldindex eller skuld, råvaruindex eller råvaror, väder, utsläpp eller inflation,
 - ii) totalavkastningsswappar, kreditspreadswappar eller kreditswappar,
 - iii) varje avtal eller transaktion som liknar dem som avses i led i eller ii och som är föremål för återkommande handel på swapp- eller derivatmarknaderna.
 - e) Avtal om interbanklån där lånetiden är tre månader eller mindre.
 - f) Ramavtal för något av de avtal eller överenskommelser som avses i leden a–e.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/219

101. *krisförebyggande åtgärd*: utövande av befogenheter att direkt avlägsna brister eller hinder för återhämtning enligt artikel 6.6, utövande av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artikel 17 eller 18, tillämpning av någon av åtgärderna för tidigt ingripande enligt artikel 27, tillsättning av en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 eller utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna enligt artikel 59.
 102. *krishanteringsåtgärd*: en resolutionsåtgärd eller tillsättning av en särskild förvaltare enligt artikel 35 eller en person enligt artikel 51.2 eller 72.1.
 103. *återhämtningsskapacitet*: ett instituts förmåga att återställa sin finansiella ställning efter en betydande försämring.
 104. *insättare*: en insättare enligt definitionen i artikel 2.1.6 i direktiv 2014/49/EU.
 105. *investerare*: en investerare i den mening som avses i artikel 1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG⁽¹⁾.
 106. *utsett nationellt makrotillsynsorgan*: den myndighet som har anförtratts genomförandet av den politik för makroprudentiell tillsyn som avses i punkt 1 i rekommendation B i rekommendationen från Europeiska systemrisknämnden av den 22 december 2011 om de nationella myndigheternas mandat för makrotillsyn (ESRB/2011/3).
 107. *mikroföretag samt små och medelstora företag*: mikroföretag samt små och medelstora företag enligt definitionen vad avser kriteriet om årlig omsättning i artikel 2.1 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG⁽²⁾.
 108. *reglerad marknad*: reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.21 i direktiv 2014/65/EU.
2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att specificera kriterierna för fastställande av de aktiviteter, tjänster och transaktioner som avses i led 35 i första stycket när det gäller definitionen av *kritiska funktioner* och kriterierna för fastställande av de affärsområden och kringtjänster som avses i led 36 i första stycket när det gäller definitionen av *kärnaffärsområden*.

Artikel 3

Utseende av myndigheter med ansvar för resolution

1. Medlemsstaterna ska utse en eller i undantagsfall flera resolutionsmyndigheter med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.
2. Resolutionsmyndigheten ska vara en offentlig förvaltningsmyndighet eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter.
3. Resolutionsmyndigheter får vara nationella centralbanker, behöriga ministerier eller andra offentliga förvaltningsmyndigheter eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter. Medlemsstaterna får i undantagsfall föreskriva att resolutionsmyndigheter är de behöriga myndigheterna för tillsynen enligt förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU. Adekvata strukturella arrangemang ska finnas för att säkerställa operativt oberoende och för att undvika intressekonflikter mellan tillsynsfunktionerna enligt förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU eller den behöriga myndighetens övriga funktioner samt resolutionsmyndigheternas funktioner enligt detta direktiv, utan att det påverkar det informationsutbyte och samarbete som krävs i punkt 4. Medlemsstaterna ska i synnerhet säkerställa att den behöriga myndigheten, de nationella centralbankerna, de behöriga ministerierna eller de andra myndigheterna är operativt oberoende av resolutionsfunktionen och den relevanta myndighetens tillsynsfunktion eller övriga funktioner.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, 26.3.1997, s. 22).

⁽²⁾ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

Den personal som utför resolutionsmyndighetens funktioner enligt detta direktiv ska vara strukturellt separerad från och följa andra rapporteringsvägar än den personal som utför uppgifterna enligt förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU eller från den berörda myndighetens andra funktioner.

Vid tillämpningen av denna punkt ska medlemsstaten eller resolutionsmyndigheten anta och offentliggöra de relevanta interna regler som krävs, inbegripet regler som rör tystnadsplikten och informationsutbyten mellan de olika funktionerna.

4. Medlemsstaterna ska kräva att de myndigheter som utövar tillsyns- och resolutionsfunktioner och de personer som utövar de funktionerna på myndigheternas vägnar samarbetar nära vid förberedandet, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut, både när resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten är separata enheter och när funktionerna utförs inom samma enhet.

5. Varje medlemsstat ska utse ett enda ministerium som ansvarigt för att utöva det behöriga ministeriets funktioner enligt detta direktiv.

6. I de fall resolutionsmyndigheten i en medlemsstat inte är det behöriga ministeriet ska den informera det behöriga ministeriet om besluten enligt detta direktiv och, om inte annat framgår av nationell rätt, få dess godkännande innan beslut genomförs som kan få direkta budgeteffekter eller systemeffekter.

7. När behöriga myndigheter, resolutionsmyndigheter och EBA fattar beslut enligt detta direktiv ska de beakta de möjliga följderna av besluten i alla medlemsstater där institutet eller koncernen verkar och minimera de negativa effekterna för den finansiella stabiliteten och de negativa ekonomiska och sociala effekterna i de medlemsstaterna. Beslut av EBA omfattas av artikel 38 i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje resolutionsmyndighet har den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa resolutionsåtgärder, och ges möjlighet att utöva sina befogenheter med den skyndsamt och flexibilitet som krävs för att uppnå resolutionsmålen.

9. EBA ska, i samarbete med behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter, utveckla den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs och ska övervaka genomförandet av punkt 8, bland annat genom regelbundna inbördes utvärderingar.

10. Om en medlemsstat i enlighet med punkt 1 utser mer än en myndighet för att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna, ska den lämna en fullständig motivering till EBA och kommissionen för detta och den ska tydligt fördela funktioner och ansvarsområden mellan de myndigheterna, säkerställa lämplig samordning dem emellan och utse en enda myndighet som kontaktmyndighet för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i övriga medlemsstater.

11. Medlemsstaterna ska informera EBA om vilken nationell myndighet eller vilka nationella myndigheter som har utsetts till resolutionsmyndigheter och om kontaktmyndigheten och, där så krävs, om deras specifika funktioner och ansvarsområden. EBA ska offentliggöra förteckningen över de resolutionsmyndigheterna och kontaktmyndigheterna.

12. Utan att det påverkar artikel 85 får medlemsstaterna begränsa resolutionsmyndighetens, den behöriga myndighetens och deras respektive personals ansvar i enlighet med nationell rätt när det gäller åtgärder och underlåtenhet att handla vid utförandet av sina uppgifter enligt detta direktiv.

AVDELNING II

BEREDNING

KAPITEL I

Planer för återhämtning och resolution

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 4

Förenklade skyldigheter för vissa institut

1. Med hänsyn till de effekter som ett instituts fallissemang, till följd av arten av dess verksamhet, dess aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, dess storlek och juridiska ställning, dess grad av sammankoppling med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter, dess medlemskap i ett institutionellt skyddssystem eller någon annan form av system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 och eventuellt tillhandahållande av investeringstjänster eller verksamheter enligt definitionen i artikel 4.1.2 i direktiv 2014/65/EU, och huruvida dess fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansmarknaderna, på andra institut, på finansieringsvillkor eller på ekonomin i stort, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fastställer följande:

- a) Innehåll och närmare uppgifter i återhämtnings- och resolutionsplaner som föreskrivs i artiklarna 5–12.
 - b) Det datum före vilket de första återhämtnings- och resolutionsplanerna ska upprättas och de intervall med vilka återhämtnings- och resolutionsplaner ska upprättas vilka kan vara längre än de som föreskrivs i artiklarna 5.2, 7.5, 10.6 och 13.3.
 - c) Innehåll och närmare uppgifter i den information som institut är skyldiga att lämna enligt artiklarna 5.5, 11.1 och 12.2 samt i avsnitten A och B i bilagan.
 - d) Detaljnivån på den bedömning av möjligheten till resolution som föreskrivs i artiklarna 15 och 16 och i avsnitt C i bilagan.
2. De behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolutionsmyndigheterna ska göra den bedömning som avses i punkt 1, om så är lämpligt efter samråd med det nationella makrotillsynsorganet.
3. När förenklade skyldigheter tillämpas ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolutionsmyndigheterna när som helst kan införa fullständiga, icke-förenklade skyldigheter.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att enbart tillämpningen av förenklade skyldigheter inte påverkar den behöriga myndighetens och i förekommande fall resolutionsmyndighetens befogenheter att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd.
5. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera de kriterier som det hänvisas till i punkt 1, för att i överensstämmelse med den punkten bedöma effekterna av ett instituts fallissemang på de finansiella marknaderna, på andra institut och på finansieringsvillkor.
6. Med beaktande, när så är lämpligt, av den erfarenhet som gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer som avses i punkt 5 ska EBA ha befogenhet att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de kriterier som avses i punkt 1, för att i överensstämmelse med den punkten bedöma effekterna av ett instituts fallissemang på de finansiella marknaderna, på andra institut och på finansieringsvillkor.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2017.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter ska informera EBA om hur de har tillämpat punkterna 1, 8, 9 och 10 på institut inom deras jurisdiktion. EBA ska senast den 31 december 2017 lämna in en rapport till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om genomförandet av punkterna 1, 8, 9 och 10. Rapporten ska särskilt identifiera eventuella skillnader i genomförandet på nationell nivå av punkterna 1, 8, 9 och 10.

8. Om inte annat följer av punkterna 9 och 10 ska medlemsstaterna se till att behöriga myndigheter och i förekommande fall resolutionsmyndigheter får bevilja undantag för tillämpningen av

a) kraven i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel på institut som är underställda en central företagsenhet och som helt eller delvis är undantagna från tillsynskraven i nationell rätt i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013.

b) kraven i avsnitt 2 på institut som är medlemmar i ett institutionellt skyddssystem.

9. Om ett undantag enligt punkt 8 beviljas ska medlemsstaterna

a) tillämpa kraven i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel på konsoliderad basis på den centrala företagsenheten och institut som är underställda denna i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013.

b) kräva att det institutionella skyddssystemet uppfyller kraven i avsnitt 2 i samarbete med var och en av dess medlemmar som beviljats undantag.

I det syftet ska varje hänvisning till en koncern i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel omfatta en central företagsenhet och institut som är underställda denna i den mening som avses i artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013 och deras dotterföretag, och varje hänvisning till moderföretag eller institut som är föremål för gruppbaserad tillsyn enligt artikel 111 i direktiv 2013/36/EU ska omfatta den centrala företagsenheten.

10. Institut som står under direkt tillsyn av Europeiska centralbanken enligt artikel 6.4 i förordning (EU) nr 1024/2013 eller utgör en betydande andel av en medlemsstats finansiella system ska utarbeta sina egna återhämtningsplaner i enlighet med avsnitt 2 i detta kapitel och ska bli föremål för enskilda resolutionsplaner i enlighet med avsnitt 3.

Vid tillämpningen av denna punkt ska verksamheten i ett institut anses utgöra en betydande del av den medlemsstats finansiella system om något av följande villkor är uppfyllda:

a) Det totala värdet av dess tillgångar överstiger 30 000 000 000 EUR.

b) Andelen av dess totala tillgångar i förhållande till etableringsmedlemsstatsens BNP överstiger 20 %, såvida det totala värdet av dess tillgångar inte understiger 5 000 000 000 EUR.

11. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att närmare ange enhetliga format, mallar och definitioner för behöriga myndigheters och resolutionsmyndigheters identifiering och överföring av information till EBA vid tillämpning av punkt 7, med förbehåll för proportionalitetsprincipen.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Avsnitt 2

Återhämtningsplanering

Artikel 5

Återhämtningsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje institut som inte utgör en del av en koncern som är föremål för grupp-baserad tillsyn i enlighet med artiklarna 111 och 112 i direktiv 2013/36/EU upprättar och underhåller en återhämtningsplan som innehåller åtgärder som ska vidtas av institutet för att återställa dess finansiella ställning efter en betydande försämring av dess finansiella situation. Återhämtningsplaner ska anses utgöra en styrform i den mening som avses i artikel 74 i direktiv 2013/36/EU.

2. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att instituten uppdaterar sina återhämtningsplaner minst en gång om året eller efter en förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur, dess affärsverksamhet eller dess finansiella situation som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av återhämtningsplanen. Behöriga myndigheter får kräva att institutet uppdaterar sina återhämtningsplaner oftare.

3. Återhämtningsplaner får inte förutsätta tillgång till eller erhållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

4. Återhämtningsplaner ska dock vid behov innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och identifiera de tillgångar som kan förväntas godtas som säkerhet.

5. Utan att det påverkar artikel 4 ska medlemsstaterna säkerställa att återhämtningsplanerna inbegriper de uppgifter som räknas upp i avsnitt A i bilagan. Medlemsstaterna får kräva att ytterligare uppgifter ska ingå i återhämtningsplanerna.

Återhämtningsplaner ska även omfatta möjliga åtgärder som institutet skulle kunna vidta när villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda.

6. Medlemsstaterna ska kräva att återhämtningsplaner omfattar lämpliga villkor och förfaranden för att säkerställa att återhämtningsåtgärder genomförs i rätt tid samt ett brett spektrum av återhämtningsalternativ. Medlemsstaterna ska kräva att återhämtningsplaner beaktar en rad olika scenarier som inbegriper svår makroekonomisk och finansiell stress som är relevant för institutets specifika förhållanden, bland annat systemomfattande händelser, finansiell stress som särskilt avser enskilda juridiska personer och koncerner.

7. EBA ska i nära samarbete med Europeiska systemrisknämnden (ESRB) senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 som ytterligare specificerar de olika scenarier som ska användas vid tillämpningen av punkt 6 i den här artikeln.

8. Medlemsstaterna får föreskriva att behöriga myndigheter har befogenhet att kräva att ett institut för detaljerade register över finansiella avtal där det berörda institutet är part.

9. Ledningsorganet för det institut som avses i punkt 1 ska bedöma och godkänna återhämtningsplanen innan den inlämnas till den behöriga myndigheten.

10. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder som, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4, ytterligare specificerar den information som återhämtningsplanen som det hänvisas till i punkt 5 i den här artikeln ska innehålla.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 6

Bedömning av återhämtningsplaner

1. Medlemsstaterna ska kräva att de institut som är skyldiga att utarbeta återhämtningsplaner i enlighet med artiklarna 5.1 och 7.1 lämnar in de återhämtningsplanerna till den behöriga myndigheten för granskning. Medlemsstaterna ska kräva att instituten på tillfredsställande sätt kan visa den behöriga myndigheten att dessa planer uppfyller kriterierna i punkt 2.

2. De behöriga myndigheterna ska, inom sex månader efter det att varje plan lämnats in, och efter samråd med de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer, i den mån det är relevant för den filialen, granska planen och bedöma hur väl den plan uppfyller de krav som fastställs i artikel 5 samt följande kriterier:

- a) Genomförandet av de föreslagna arrangemangen i planen kan rimligen förväntas upprätthålla eller återställa institutets eller koncernens bärkraft och finansiella ställning, med beaktande av de förberedande åtgärder som institutet har vidtagit eller planerar att vidta.
- b) Planen och de specifika alternativen i planen kan rimligen förväntas bli genomförda snabbt och effektivt i situationer av finansiell stress och i största möjliga utsträckning undvika några betydande negativa effekter på det finansiella systemet, inbegripet scenarier som skulle leda till att andra institut skulle genomföra återhämtningsplaner under samma period.

3. När den behöriga myndigheten bedömer återhämtningsplanernas lämplighet ska den ta hänsyn till lämpligheten av institutets kapital- och finansieringsstruktur i förhållande till komplexitetsgraden hos dess organisatoriska struktur och dess riskprofil.

4. Den behöriga myndigheten ska tillhandahålla resolutionsmyndigheten återhämtningsplanen. Resolutionsmyndigheten får granska återhämtningsplanen i syfte att identifiera eventuella åtgärder i planen som skulle kunna inverka negativt på institutets möjlighet till resolution och att lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten med avseende på de frågorna.

5. I de fall den behöriga myndigheten bedömer att det finns väsentliga brister i återhämtningsplanen, eller väsentliga hinder för dess genomförande, ska den meddela institutet eller koncernens moderföretag sin bedömning och kräva att institutet inom två månader, som med myndigheternas godkännande kan förlängas med en månad, inkommer med en reviderad plan som visar hur de bristerna eller hindren har tagits itu med.

Innan den behöriga myndigheten kräver att ett institut ska lämna in en reviderad återhämtningsplan ska den ge institutet möjlighet att yttra sig om det kravet.

Om den behöriga myndigheten inte anser att det i den reviderade planen har tagits itu med bristerna och hindren på ett adekvat sätt får den beordra institutet att göra vissa specifika ändringar av planen.

6. Om institutet underlåter att inkomma med en reviderad återhämtningsplan, eller om den behöriga myndigheten slår fast att den reviderade återhämtningsplanen inte på ett tillfredsställande sätt åtgärdar de brister eller potentiella hinder som myndigheten konstaterade i sin ursprungliga bedömning, och det inte är möjligt att på ett adekvat sätt åtgärda bristerna eller hindren genom att ge order om att vissa specifika ändringar ska göras, ska den behöriga myndigheten ålägga institutet att inom rimlig tid identifiera de ändringar av affärsverksamheten som det kan göra för att ta itu med bristerna i eller hindren för genomförandet av återhämtningsplanen.

Om institutet inte identifierar sådana ändringar inom den tidsram som den behöriga myndigheten satt, eller om den behöriga myndigheten bedömer att de av institutet föreslagna åtgärderna inte innebär att institutet på ett adekvat sätt tar itu med bristerna eller hindren, får den behöriga myndigheten beordra institutet att vidta de åtgärder som myndigheten anser vara nödvändiga och proportionerliga, varvid hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på institutets affärsverksamhet.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/225

Den behöriga myndigheten får, utan att det påverkar artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, beordra institutet att

- a) reducera riskprofilen i institutet, även likviditetsrisken,
- b) möjliggöra rekapitaliseringsåtgärder i rätt tid,
- c) se över institutets strategi och struktur,
- d) vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområdena och de kritiska funktionerna,
- e) vidta förändringar i institutets styrningsstruktur.

Den förteckning över åtgärder som avses i denna punkt ska inte hindra medlemsstaterna att bemyndiga de behöriga myndigheterna att vidta ytterligare åtgärder i enlighet med nationell rätt.

7. Om den behöriga myndigheten kräver att ett institut vidtar åtgärder enligt punkt 6 ska dess beslut om åtgärderna vara motiverade och proportionerliga. Beslutet ska meddelas institutet skriftligen och vara möjligt att överklaga.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar de minimikriterier och förfaranden som den behöriga myndigheten ska utvärdera för bedömningen enligt punkt 2 i den här artikeln och artikel 8.1.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 7

Återhämtningsplaner på koncernnivå

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att moderföretag inom unionen upprättar och till den samordnande tillsynsmyndigheten lämnar in en koncernåterhämtningsplan. Koncernåterhämtningsplaner ska bestå av en återhämtningsplan för koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen. Koncernåterhämtningsplanen ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att genomföra på nivån för moderföretaget inom unionen och på nivån för varje enskilt dotterföretag.

2. I enlighet med artikel 8 får de behöriga myndigheterna begära att dotterföretag upprättar och lämnar in återhämtningsplaner på individuell basis.

3. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, under förutsättning att sekretesskraven enligt detta direktiv gäller, översända koncernåterhämtningsplaner till:

- a) de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i direktiv 2013/36/EU,
- b) de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer, i den mån det är relevant för den filialen,
- c) resolutionsmyndigheten på koncernnivå, och
- d) dotterföretagens resolutionsmyndigheter.

4. Koncernåterhämtningsplanen ska syfta till att uppnå en stabilisering av koncernen som helhet, eller av ett institut som ingår i koncernen, när den befinner sig i ett ansträngt läge för att åtgärda eller avlägsna orsakerna till nödsituationen och återställa koncernens eller institutets finansiella ställning, samtidigt som hänsyn tas till andra koncernenheters finansiella ställning.

Koncernåterhämtningsplanen ska inbegripa arrangemang för att säkerställa att de åtgärder som planeras att vidtas på nivån för moderföretaget inom unionen och på nivån för de enheter som det hänvisas till i artikel 1.1 c och d, liksom åtgärder som planeras att vidtas på nivån för dotterföretagen och, i tillämpliga fall i enlighet med i direktiv 2013/36/EU, på nivån för de betydande filialerna, är samordnade och konsekventa.

5. Koncernåterhämtningsplanen, och eventuella planer som upprättats för ett enskilt dotterföretag, ska innehålla de inslag som specificeras i artikel 5. De planerna ska i tillämpliga fall innehålla arrangemang för finansiellt stöd inom koncernen som antas enligt ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som har ingåtts i enlighet med kapitel III.

6. Koncernåterhämtningsplaner ska innehålla ett antal återhämtningsalternativ med åtgärder för att hantera de scenarier som anges i artikel 5.6.

För vart och ett av scenarierna ska det i koncernåterhämtningsplanen anges huruvida det finns hinder för genomförandet av återhämtningsåtgärder inom koncernen, inbegripet på nivån för de enskilda enheter som planen omfattar, och huruvida det finns väsentliga praktiska eller juridiska hinder för att utan dröjsmål överföra kapitalbasen eller betala skulder eller tillgångar inom koncernen.

7. Ledningsorganet för den enhet som upprättar koncernåterhämtningsplanen enligt punkt 1 ska bedöma och godkänna koncernåterhämtningsplanen innan den inlämnas till den samordnande tillsynsmyndigheten.

Artikel 8

Bedömning av koncernåterhämtningsplaner

1. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, tillsammans med de behöriga myndigheterna för dotterföretag, efter samråd med de behöriga myndigheter som avses i artikel 116 i direktiv 2013/36/EU och med de behöriga myndigheter som är ansvariga för de betydande filialerna i den mån det är relevant för den betydande filialen, granska koncernåterhämtningsplanen och bedöma i vilken utsträckning den uppfyller de krav och kriterier som anges i artiklarna 6 och 7. Den bedömningen ska göras i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 6 och med denna artikel och ska beakta potentiella effekter av återhämtningsåtgärderna på den finansiella stabiliteten i alla medlemsstater där koncernen verkar.

2. Den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretag ska eftersträva att nå ett gemensamt beslut om

- a) granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
- b) huruvida en återhämtningsplan ska upprättas på individuell basis för institut som ingår i koncernen, och
- c) tillämpningen av de åtgärder som anges i artikel 6.5 och 6.6.

Parterna ska eftersträva att nå ett gemensamt beslut inom fyra månader från det datum då den samordnande tillsynsmyndigheten översände koncernåterhämtningsplanen i enlighet med artikel 7.3.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. I avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de behöriga myndigheterna, inom fyra månader från datum för översändande, om granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen eller om åtgärder som moderföretaget inom unionen ska vidta i enlighet med artikel 6.5 och 6.6, ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta sitt eget beslut med avseende på de ärendena. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska fatta sitt beslut med beaktande av de synpunkter och reservationer från övriga behöriga myndigheter som uttryckts under fyramånadersperioden. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela beslutet till moderföretaget inom unionen och till de övriga behöriga myndigheterna.

Om någon av de behöriga myndigheter som avses i punkt 2 vid den fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som anges i punkt 7 till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Fyramånadersperioden ska anses utgöra förlikningskedet i den mening som avses i förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att perioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska den samordnande tillsynsmyndighetens beslut gälla.

4. I avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de behöriga myndigheterna, inom fyra månader från datum för översändande, om

a) huruvida en återhämtningsplan ska upprättas på individuell basis för institut som omfattas av myndigheternas jurisdiktion, eller

b) tillämpningen på dotterföretagsnivå av de åtgärder som avses i artikel 6.5 och 6.6,

ska varje behörig myndighet fatta sitt eget beslut i det ärendet.

Om någon av de berörda behöriga myndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som anges i punkt 7 till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den behöriga myndigheten för dotterföretaget skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Fyramånadersperioden ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att perioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av den behöriga myndighet som är ansvarig för dotterföretaget på individuell nivå gälla.

5. De övriga behöriga myndigheter som inte har invändningar enligt punkt 4 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernåterhämtningsplan som omfattar koncernenheter som faller inom deras jurisdiktion.

6. Det gemensamma beslut som avses i punkt 2 eller 5 och varje beslut som fattas av de berörda myndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkterna 3 och 4 ska erkännas som slutgiltigt och tillämpas av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

7. EBA får på begäran av en behörig myndighet i enlighet med punkt 3 eller 4 endast bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 med avseende på bedömningen av återhämtningsplaner och genomförandet av åtgärderna i artikel 6.6 a, b och d.

Artikel 9

Indikatorer för återhämtningsplanen

1. Vid tillämpningen av artiklarna 5–8 ska de behöriga myndigheterna kräva att alla återhämtningsplaner innehåller en ram med indikatorer som fastställs av institutet och som identifierar tidpunkterna för när planens åtgärder får vidtas. De behöriga myndigheterna ska komma överens om sådana indikatorer i samband med bedömningen av återhämtningsplaner i enlighet med artiklarna 6 och 8. Indikatorerna kan vara av kvalitativ eller kvantitativ art beroende på institutets finansiella ställning och ska enkelt kunna övervakas. De behöriga myndigheterna ska se till att institutet inför lämpliga arrangemang för en regelbunden övervakning av indikatorerna.

Trots första stycket får ett institut

- a) vidta åtgärder enligt sin återhämtningsplan även när den relevanta indikatorn inte har uppfyllts men när institutets ledningsorgan anser det vara lämpligt med tanke på omständigheterna, eller
- b) avstå från att vidta en sådan åtgärd om institutets ledningsorgan inte anser det vara lämpligt med tanke på omständigheterna.

Ett beslut om att vidta någon av de åtgärder som avses i återhämtningsplanen eller ett beslut om att avstå från att vidta en sådan åtgärd ska utan dröjsmål meddelas den behöriga myndigheten.

2. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera den minimiförteckning över kvalitativa och kvantitativa indikatorer som avses i punkt 1.

Avsnitt 3

resolutionsplanering

Artikel 10

Resolutionsplaner

1. Resolutionsmyndigheten ska efter samråd med den behöriga myndigheten och efter samråd med resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där eventuella betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprätta en resolutionsplan för varje institut som inte utgör en del av en koncern som är föremål för grupp-baserad tillsyn enligt artiklarna 111 och 112 i direktiv 2013/36/EU. Resolutionsplanen ska innehålla de resolutions-åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta om institutet uppfyller villkoren för resolution. Information som avses i punkt 7 a ska meddelas det berörda institutet.

2. Resolutionsmyndigheten ska när den upprättar resolutionsplanen identifiera alla väsentliga hinder för resolution och då så är nödvändigt och proportionerligt, beskriva relevanta åtgärder för hur de hindren kan undanröjas, enligt kapitel II i denna avdelning.

3. Resolutionsplanen ska beakta relevanta scenarier inberäknat att fallissemangshändelsen kan vara en isolerad händelse eller kan inträffa i en tid av mer omfattande finansiell instabilitet eller övergripande systempåverkande händelser. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:

- a) Tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
- b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

4. Resolutionsplanen ska innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och ska identifiera de tillgångarna som kan förväntas godtas som säkerhet.

5. Resolutionsmyndigheter får begära att instituten bistår dem vid utarbetandet och uppdateringen av planerna.

6. Resolutionsplaner ska ses över, och i tillämpliga fall uppdateras, minst en gång om året och efter varje väsentlig förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur eller dess affärsverksamhet eller dess finansiella ställning som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på planens effektivitet eller på annat sätt framtvingar en översyn av resolutionsplanen.

När det gäller översyner eller uppdateringar av resolutionsplaner enligt första stycket ska instituten och de behöriga myndigheterna omedelbart informera resolutionsmyndigheterna om alla förändringar som kräver en sådan översyn eller uppdatering.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 ska resolutionsplanen ange alternativ när det gäller användning av de resolutionsverktyg som det hänvisas till i avsnitt IV på institutet. Denna ska innehålla följande, kvantifierat när så är lämpligt och möjligt:

- a) En sammanfattning av huvudinslagen i planen.
- b) En sammanfattning av de väsentliga förändringar för institutet som inträffat sedan den senaste resolutionsinformationen lämnades in.
- c) En beskrivning av hur kritiska funktioner och kärnaffärsområden, i den utsträckning som krävs, skulle kunna avskiljas juridiskt och ekonomiskt från övriga funktioner för att säkerställa fortsatt verksamhet efter institutets fallissemang.
- d) En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.
- e) En detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med punkt 2 i denna artikel och artikel 15.
- f) En beskrivning av alla åtgärder som krävs enligt artikel 17 för att åtgärda eller avlägsna identifierade hinder för resolution som ett resultat av den bedömning som gjorts i enlighet med artikel 15.
- g) En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet och möjligheten att sälja ut institutets kritiska funktioner, kärnaffärsområden och tillgångar.
- h) En detaljerad beskrivning av arrangemangen för att säkerställa att den begärda informationen enligt artikel 11 är aktuell och att den alltid är tillgänglig för resolutionsmyndigheterna.
- i) En förklaring från resolutionsmyndigheten av hur resolutionsalternativen skulle kunna finansieras utan ett antagande om något av följande:
 - i) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
 - ii) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
 - iii) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.
- j) En detaljerad beskrivning av de olika resolutionsstrategier som skulle kunna tillämpas enligt de olika möjliga scenarierna samt de tillämpliga tidsfristerna.
- k) En beskrivning av kritiska ömsesidiga beroenden.
- l) En beskrivning av handlingsalternativen för att bevara tillgång till betalnings- och clearingtjänster och annan infrastruktur och en bedömning av överförbarheten för kunders positioner.
- m) En analys av planens effekter på institutets anställda, inbegripet en bedömning av därmed förknippade kostnader, och en beskrivning av planerade förfaranden för samråd med personalen under resolutionsprocessen, i tillämpliga fall med beaktande av nationella system för dialog mellan arbetsmarknadens parter.
- n) En plan för kommunikation med media och allmänheten.

- o) Minimikravet för kapitalbasen och de kvalificerade skulderna i enlighet med artikel 45.1, och i förekommande fall en tidsfrist för att nå avsedd nivå.
- p) Minimikravet för kapitalbasen och instrumenten för avtalsenlig skuldnedskrivning enligt artikel 45.1, och i förekommande fall en tidsfrist för att nå avsedd nivå.
- q) En beskrivning av grundläggande operationer och system för kontinuerlig drift av institutets operativa processer.
- r) I förekommande fall eventuella yttranden från institutet om resolutionsplanen.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har befogenhet att kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d för detaljerade register över finansiella avtal där institutet eller enheten är part. Resolutionsmyndigheten får ange en tidsfrist inom vilken institutet eller enheten som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska inkomma med de registren. Samma tidsfrist ska gälla för samtliga institut och samtliga enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som omfattas av myndighetens jurisdiktion. Resolutionsmyndigheten får besluta att fastställa olika tidsfrister för de olika finansiella avtalstyper som avses i artikel 2.100. Denna punkt ska inte påverka den behöriga myndighetens befogenhet att samla in information.

9. EBA ska, efter samråd med ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som ytterligare specificerar innehållet i resolutionsplanerna.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 11

Information för tillämpningen av resolutionsplaner och samarbete från institutets sida

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har befogenhet att begära att berörda institut

- a) samarbetar i den utsträckning som krävs för att upprätta resolutionsplaner,
- b) förser dem, endera direkt eller genom den behöriga myndigheten, med all nödvändig information för att upprätta och genomföra resolutionsplaner.

Resolutionsmyndigheterna ska särskilt ha befogenhet att, bland annan information, begära in den information och analys som specificeras i avsnitt B i bilagan.

2. De behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska samarbeta med resolutionsmyndigheterna för att kontrollera huruvida delar av eller all den informationen som avses i punkt 1 redan finns tillgänglig. Om sådan information är tillgänglig ska de behöriga myndigheterna lämna den informationen till resolutionsmyndigheterna.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera förfaranden och en minimi-uppsättning standardformulär och mallar för överlämnande av information enligt denna artikel.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 12

Koncernresolutionsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna på koncernnivå tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretag och efter samråd med resolutionsmyndigheterna för de betydande filialerna i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprättar koncernresolutionsplaner. Koncernresolutionsplaner ska inbegripa en plan för resolution av koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen, endera genom resolution på nivån för moderföretaget eller genom uppdelning och resolution av dotterföretagen. I koncernresolutionsplanen ska åtgärder anges för resolution av

- a) moderföretaget inom unionen,
 - b) de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är belägna i unionen,
 - c) de enheter som avses i artikel 1.1 c och d, och
 - d) om inte annat följer av avdelning VI, de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är belägna utanför unionen.
2. Koncernresolutionsplanen ska upprättas på grundval av den information som lämnas enligt artikel 11.
3. Koncernresolutionsplanen ska
- a) fastställa resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på koncernenheter, både genom resolutionsåtgärder för de enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d, moderföretaget och dotterinstitutet samt genom samordnade resolutionsåtgärder med avseende på dotterinstitut, i de scenarier som anges i artikel 10.3,
 - b) undersöka i vilken utsträckning det skulle vara möjligt att använda resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter på ett samordnat sätt på koncernenheter etablerade i unionen, inklusive åtgärder för att underlätta tredje mans köp av hela koncernen eller enskilda affärsområden eller aktiviteter som tillhandahålls av ett flertal koncernenheter, eller av särskilda koncernenheter, samt identifiera eventuella potentiella hinder för en samordnad resolution,
 - c) om en koncern inbegriper enheter med säte i tredjeländer, identifiera lämpliga arrangemang för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i de tredjeländerna och följderna av resolutionen inom unionen,
 - d) identifiera åtgärder som är nödvändiga för att underlätta koncernresolution när villkoren för resolution är uppfyllda, inklusive att juridiskt och ekonomiskt avskilja särskilda funktioner eller affärsområden,
 - e) fastställa eventuella ytterligare åtgärder som inte avses i detta direktiv men som resolutionsmyndigheten på koncernnivå har för avsikt att vidta inom ramen för resolutionen av koncernen,
 - f) identifiera hur koncernresolutionsåtgärderna skulle kunna finansieras och, där finansieringsarrangemangen skulle behövas, ange principer för att dela upp ansvaret för den finansieringen mellan finansieringskällor i olika medlemsstater. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:
 - i) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
 - ii) Akut likviditetsstöd från centralbanker.

iii) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

De principerna ska fastställas på grundval av rättvisa och välvägdade kriterier och ska särskilt beakta artikel 107.5 och effekterna på den finansiella stabiliteten i alla berörda medlemsstater.

4. Bedömningen av möjligheten till en resolution av koncernen enligt artikel 16 ska ske samtidigt som koncernresolutionsplanen upprättas och uppdateras i enlighet med denna artikel. En detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med artikel 16 ska ingå i koncernresolutionsplanen.

5. Koncernresolutionsplaner får inte ha en oproportionerlig verkan på någon medlemsstat.

6. EBA ska, efter samråd med ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar innehållet i koncernresolutionsplaner, med beaktande av de många olika affärsmodeller som koncerner på den inre marknaden har.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 13

Krav och förfaranden för koncernresolutionsplaner

1. Moderföretag inom unionen ska till resolutionsmyndigheten på koncernnivå inkomma med den information som får krävas i enlighet med artikel 11. Denna information ska röra det moderföretag inom unionen och i den utsträckning som krävs var och en av koncernenheterna, inbegripet de enheter som avses i artikel 1.1 c och d.

Tillsynsmyndigheten på koncernnivå ska, under förutsättning att sekretesskraven som föreskrivs i detta direktiv tillämpas, översända den information som tillhandahålls i enlighet med denna punkt till

- a) EBA,
- b) resolutionsmyndigheterna för dotterföretag,
- c) resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna i den mån det är relevant för den betydande filialen,
- d) de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i direktiv 2013/36/EU, och
- e) resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där de enheter som avses i artikel 1.1 c och d är etablerade.

Information som tillhandahålls av resolutionsmyndigheten på koncernnivå till resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna för dotterföretagen, till resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna samt till de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i direktiv 2013/36/EU, ska åtminstone innehålla all information som är relevant för dotterföretaget eller den betydande filialen. Information som lämnas till EBA ska innehålla all information som är relevant för EBA:s roll inom ramen för koncernresolutionsplanerna. När det gäller information som avser dotterföretag i tredjeländer, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå inte ha någon skyldighet att överlämna den informationen utan samtycke från relevant tillsynsmyndighet eller resolutionsmyndighet i tredjelandet.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter på koncernnivå, efter samverkan med de resolutionsmyndigheter som avses i punkt 1 andra stycket i denna artikel, i resolutionskollegier och efter samråd med de relevanta behöriga myndigheterna, inbegripet med behöriga myndigheter i de medlemsstatsjurisdiktioner där betydande filialer är belägna, upprättar och uppdaterar koncernresolutionsplaner. Resolutionsmyndigheter på koncernnivå får om de så önskar, och med förbehåll för att de uppfyller de sekretesskrav som fastställs i artikel 98 i detta direktiv, i arbetet med att upprätta och upprätthålla koncernresolutionsplaner inbegripa ett tredjelands resolutionsmyndigheter från de jurisdiktioner där koncernen har etablerat dotterföretag eller finansiella holdingföretag eller betydande filialer i den mening som avses i artikel 51 i direktiv 2013/36/EU.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att koncernresolutionsplaner ses över, och om så är lämpligt, uppdateras minst en gång om året, samt efter varje förändring som avser den juridiska eller organisatoriska strukturen, affärsverksamheten eller finansiella ställningen inom koncernen, inbegripet varje koncernenhet, som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av planen.

4. Antagandet av koncernresolutionsplanen ska ha formen av ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och resolutionsmyndigheterna för dotterföretag.

De resolutionsmyndigheterna ska fatta ett gemensamt beslut inom fyra månader från det att resolutionsmyndigheten på koncernnivå översänt den information som avses i punkt 1 andra stycket.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheten när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Om resolutionsmyndigheterna inte har nått ett gemensamt beslut inom fyra månader, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta ett eget beslut om koncernresolutionsplanen. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna beslutet till moderföretaget inom unionen.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, om inte annat följer av punkt 9 i den här artikeln, skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

6. Om ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheterna inte har antagits inom fyra månader ska varje resolutionsmyndighet som är ansvarig för ett dotterföretag fatta ett eget beslut och utforma och upprätthålla en resolutionsplan för de enheter som omfattas av dess jurisdiktion. Varje enskilt beslut ska innehålla en fullständig motivering, ange skälen till invändningarna till den föreslagna koncernresolutionsplanen och beakta synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna fört fram. Varje resolutionsmyndighet ska meddela sitt beslut till de andra medlemmarna i resolutionskollegiet.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den berörda resolutionsmyndigheten, om inte annat följer av punkt 9 i den här artikeln, skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av dotterföretagets resolutionsmyndighet tillämpas.

7. De övriga resolutionsmyndigheter som inte har invändningar enligt punkt 6 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsplan som omfattar koncernenheter som faller inom deras jurisdiktion.

8. De gemensamma beslut som avses i punkterna 4 och 7 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkterna 5 och 6 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av de övriga berörda resolutionsmyndigheterna.

9. I enlighet med punkterna 5 och 6 i den här artikeln får EBA, på begäran av en resolutionsmyndighet, bistå resolutionsmyndigheterna med att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 såvida inte någon av de berörda resolutionsmyndigheterna bedömer att det omtvistade ärendet på något sätt kan inkräkta på deras medlemsstaters finanspolitiska ansvar.

10. Om gemensamma beslut fattas enligt punkterna 4 och 7 och om en resolutionsmyndighet enligt punkt 9 bedömer att den omtvistade frågan avseende koncernresolutionsplanerna inkräktar på dess medlemsstats finanspolitiska ansvar, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå företa en ny bedömning av koncernresolutionsplanen, inbegripet minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

Artikel 14

Översändande av resolutionsplaner till behöriga myndigheterna

1. Resolutionsmyndigheten ska översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda behöriga myndigheterna.

2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda behöriga myndigheterna.

KAPITEL II

Möjlighet till resolution

Artikel 15

Bedömning av instituts möjlighet till resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheten, efter att den samrått med den behöriga myndigheten och med resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, bedömer i vilken utsträckning en resolution av institut som inte utgör en del av en koncern är möjlig utan att förutsätta tillgång till något av följande:

- a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
- b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

En resolution av ett institut ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheten antingen kan avveckla institutet enligt normala insolvensförfaranden eller försätta institutet i resolution med tillämpning av de olika resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna samtidigt som betydande negativa effekter på de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i den medlemsstat i vilken institutet är etablerat, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att institutets kritiska funktioner kan upprätthållas. Resolutionsmyndigheterna ska upplysa EBA i tid när en resolution av ett institut inte anses vara möjlig.

2. För den bedömning av möjligheten till resolution som avses i punkt 1 ska resolutionsmyndigheten åtminstone bedöma de frågeställningar som närmare anges i avsnitt C i bilagan.

3. Resolutionsmyndigheten ska göra en bedömning av möjligheten till en resolution enligt denna artikel samtidigt som den upprättar och uppdaterar resolutionsplanen i enlighet med artikel 10.

4. EBA ska, efter samråd med ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de frågor och kriterier som ska granskas för bedömningen av möjligheten till resolution av institut eller koncerner som anges i punkt 2 i den här artikeln och i artikel 16.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 16

Bedömning av koncerners möjlighet till resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna på koncernnivå, tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för sådana dotterföretag, och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna i den mån det är relevant för den betydande filialen, bedömer i vilken utsträckning en resolution av koncerner är möjlig utan att förutsätta tillgång till något av följande:

- a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
- b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

En resolution av en koncern ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheterna antingen kan avveckla koncernenheten enligt normala insolvensförfaranden eller försätta koncernenheten i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna på koncernenheterna samtidigt som betydande negativa effekter på de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i de medlemsstater i vilka koncernenheten är etablerade, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att koncernenheternas kritiska funktioner kan upprätthållas om de utan svårigheter kan avskiljas vid lämplig tidpunkt eller på annat sätt. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska meddela EBA i tid när en resolution av en koncern inte anses vara möjlig.

Bedömningen av en koncerns möjlighet till resolution ska beaktas av de resolutionskollegier som avses i artikel 88.

2. För den bedömning av möjligheten till koncernresolution ska resolutionsmyndigheterna, åtminstone, bedöma de frågeställningar som närmare anges i avsnitt C i bilagan.

3. Bedömningen av möjligheten till en koncernresolution enligt denna artikel ska ske samtidigt som koncernresolutionsplanerna upprättas och uppdateras i enlighet med artikel 12. Bedömningen ska ske i enlighet med den beslutsprocess som anges i artikel 13.

Artikel 17

Befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att när en resolutionsmyndighet, efter att ha gjort en bedömning av resolutionsmöjligheterna för ett institut i enlighet med artiklarna 15 och 16, efter samråd med den behöriga myndigheten, slår fast att det finns väsentliga hinder för möjligheten att försätta det institutet i resolution, ska resolutionsmyndigheten skriftligen meddela det beslutet till det berörda institutet, till den behöriga myndigheten och till resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna.

2. Kravet på resolutionsmyndigheterna att upprätta resolutionsplaner och på de berörda resolutionsmyndigheterna att komma fram till ett gemensamt beslut om koncernresolutionsplanerna i artikel 10.1 respektive artikel 13.4 ska efter det meddelande som anges i punkt 1 i den här artikeln tillfälligt upphävas tills åtgärderna för att undanröja de väsentliga hinder för möjligheten att försätta ett institut i resolution godtagits av resolutionsmyndigheten enligt punkt 3 i den här artikeln eller beslutats enligt punkt 4 i den här artikeln.

3. Inom fyra månader från mottagandet av ett meddelande i enlighet med punkt 1, ska institutet till resolutionsmyndigheten föreslå möjliga åtgärder för att åtgärda eller avlägsna de väsentliga hinder som angetts i meddelandet. Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med den behöriga myndigheten, bedöma huruvida de åtgärderna effektivt minskar eller avlägsnar de ifrågakvarande väsentliga hindren.

4. Om resolutionsmyndigheten bedömer att de av ett institut föreslagna åtgärderna i enlighet med punkt 3 inte effektivt minskar eller avlägsnar de ifrågakvarande hindren, ska den, antingen direkt eller indirekt genom den behöriga myndigheten, kräva att institutet vidtar alternativa åtgärder som skulle kunna uppnå det målet samt skriftligt meddela institutet dessa åtgärder, vilket inom en månad ska föreslå en plan för att genomföra dem.

När resolutionsmyndigheten identifierar alternativa åtgärder ska den visa på vilket sätt de av institutet föreslagna åtgärderna inte skulle kunna avlägsna hindren för möjligheten till resolution och hur de föreslagna alternativa åtgärderna är proportionerliga för att avlägsna hindren. Resolutionsmyndigheten ska beakta det hot som de hindren för möjligheten till resolution innebär för den finansiella stabiliteten samt den inverkan åtgärderna har på institutets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin.

5. Vid tillämpning av punkt 4 ska resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att vidta någon av följande åtgärder:

- a) Kräva att institutet ser över koncernintern finansieringsarrangemang eller omprövar avsaknaden av sådana, eller upprättar serviceavtal, antingen koncernintern avtal eller avtal med tredje man, för att säkra tillhandahållandet av kritiska funktioner.
- b) Kräva att institutet begränsar sina maximala enskilda och totala exponeringar.
- c) Införa särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav som är relevanta för resolutionsändamål.
- d) Kräva att institutet avyttrar särskilda tillgångar.
- e) Kräva att institutet begränsar eller upphör med specifik befintlig eller föreslagen verksamhet.
- f) Begränsa eller förhindra utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller försäljning av nya eller befintliga produkter.
- g) Kräva förändringar av de juridiska eller operativa strukturerna för institutet eller varje koncernenhet som direkt eller indirekt står under dess kontroll så att komplexiteten minskar för att säkerställa att det kan gå att juridiskt och operativt avskilja kritiska funktioner från övriga funktioner genom tillämpningen av resolutionsverktygen.

- h) Kräva att ett institut eller ett moderföretag bildar ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat eller ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen.
- i) Kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d emitterar kvalificerade skulder för att uppfylla kraven i artikel 45.
- j) Kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidtar åtgärder för att uppfylla minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt artikel 45, och inte minst försöker omförhandla kvalificerade skulder, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument som det eller den har utfärdat, för att säkerställa att resolutionsmyndighetens eventuella beslut om att skriva ned eller konvertera den skulden eller det instrumentet verkställs enligt rätten i den jurisdiktion som skulden eller instrumentet omfattas av.
- k) Om ett institut är ett dotterföretag till ett holdingföretag med blandad verksamhet, kräva att holdingföretaget med blandad verksamhet bildar ett separat finansiellt holdingföretag för att kontrollera institutet, om nödvändigt för att underlätta resolutionen av institutet och för att undvika att tillämpningen av de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som avses i avsnitt IV får negativa konsekvenser för den icke-finansiella delen av koncernen.
6. Ett beslut enligt punkt 1 eller 4 ska uppfylla följande krav:
- a) De ska underbyggas med angivande av motiven till bedömningen eller fastställandet i fråga.
- b) Det ska ange hur bedömningen eller fastställandet uppfyller kravet på proportionalitet i tillämpningen som föreskrivs i punkt 4.
- c) Det ska kunna överklagas.
7. Innan resolutionsmyndigheten identifierar eventuella åtgärder enligt punkt 4, ska resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten och i förekommande fall den utsedda nationella makrotillsynsmyndigheten, noggrant överväga åtgärdernas potentiella effekter på institutet i fråga, på den inre marknaden för finansiella tjänster, på den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och i unionen som helhet.
8. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera närmare uppgifter om åtgärderna som anges i punkt 5 och de omständigheter under vilka var och en av åtgärderna får tillämpas.

Artikel 18

Befogenheter att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder: behandling av koncerner

1. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med tillsynskollegiet och resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, beakta den bedömning som krävs enligt artikel 16 inom resolutionskollegiet och vidta alla rimliga mått och steg för att nå ett gemensamt beslut i fråga om tillämpningen av åtgärder som har fastställts i enlighet med artikel 17.4 med avseende på samtliga institut som ingår i koncernen.
2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska, i samarbete med den samordnande tillsynsmyndigheten och EBA, i enlighet med artikel 25.1 i förordning (EU) nr 1093/2010, utarbeta och överlämna en rapport till moderföretaget inom unionen, till dotterföretagens resolutionsmyndigheter, som överlämnar den till de dotterföretag som de har tillsyn över, och till resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna. Rapporten ska utarbetas efter samråd med de behöriga myndigheterna och ska analysera de väsentliga hindren för en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen och utövat av resolutionsbefogenheterna vad avser koncernen. Rapporten ska beakta effekterna på institutets affärsmodell och rekommendera proportionerliga och riktade åtgärder som, enligt myndighetens uppfattning, är nödvändiga eller lämpliga för att avlägsna de hindren.

3. Inom fyra månader från mottagandet av en sådan rapport får moderföretaget inom unionen inkomma med synpunkter och för resolutionsmyndigheten på koncernnivå föreslå alternativa åtgärder för att lösa de hinder som konstaterats i rapporten.

4. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska meddela alla eventuella åtgärdsförslag från moderföretaget inom unionen till den samordnande tillsynsmyndigheten, EBA, dotterföretagens resolutionsmyndigheter och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå och resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen ska, efter samråd med de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, göra allt som står i deras makt för att inom resolutionskollegiet nå ett gemensamt beslut om fastställandet av de väsentliga hindren, och om så krävs, bedömningen av de åtgärder som har föreslagits av moderföretaget inom unionen och av de åtgärder som krävs av myndigheterna för att åtgärda eller avlägsna hindren, med hänsyn tagen till de potentiella effekter som åtgärderna kan ha i alla de medlemsstater där koncernen är verksam.

5. Det gemensamma beslutet ska nås inom fyra månader från det att moderföretaget i unionen inkommit med yttranden, eller vid utgången av den fyramånadersperiod som avses i punkt 3, beroende på vilket som inträffar först. Det ska motiveras och fastställas i ett dokument som resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska tillställa moderföretaget inom unionen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheten när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. Om ett gemensamt beslut inte nås inom den period som avses i punkt 5, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta ett eget beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17.4 ska vidtas på koncernnivå.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna beslutet till moderföretaget inom unionen.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som nämns i punkt 9 i den här artikeln till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att fyramånadersperioden löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

7. Om inget gemensamt beslut föreligger ska resolutionsmyndigheterna för dotterföretag fatta sina egna beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17.4 ska vidtas av dotterföretag på individuell nivå. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Beslutet ska lämnas till det berörda dotterföretaget och till resolutionsmyndigheten på koncernnivå.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som nämns i punkt 9 i den här artikeln till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska dotterföretagets resolutionsmyndighet skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av dotterföretagets resolutionsmyndighet för dotterföretaget tillämpas.

8. Det gemensamma beslut som avses i punkt 5 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i punkt 6 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av de övriga berörda resolutionsmyndigheterna.

9. I avsaknad av ett gemensamt beslut om vidtagande av någon av de åtgärder som avses i artikel 17.5 g, h eller k får EBA, på begäran av en resolutionsmyndighet i enlighet med punkterna 6 eller 7 i den här artikeln, bistå resolutionsmyndigheterna med att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL III

Finansiellt stöd inom koncerner

Artikel 19

Avtal om finansiellt stöd inom koncerner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett moderinstitut i en medlemsstat, ett moderinstitut inom unionen, eller en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d och dess dotterföretag i andra medlemsstater eller tredjeländer, som är institut eller finansinstitut som omfattas av moderföretagets gruppbaseade tillsyn, får ingå avtal om att bevilja finansiellt stöd till varje annan avtalspart som uppfyller villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27, förutsatt att de villkor som fastställs i detta kapitel är uppfyllda.

2. Detta kapitel är inte tillämpligt på koncerninterna finansiella arrangemang, däribland finansieringsarrangemang och användning av centraliserade finansieringsarrangemang under förutsättning att ingen av parterna i sådana arrangemang uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

3. Ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner får inte vara ett villkor för att

a) ge finansiellt stöd inom koncerner till varje koncernenhet som har finansiella svårigheter om institutet bestämmer sig för att göra det, på grundval av beslut som fattas från fall till fall och i enlighet med koncernens riktlinjer, förutsatt att det inte medför någon risk för koncernen som helhet, eller

b) få verka i en medlemsstat.

4. Medlemsstaterna ska undanröja alla rättsliga hinder i nationell rätt mot koncerninterna finansiella stödtransaktioner som utförs i enlighet med detta kapitel under förutsättning att inget i detta kapitel hindrar medlemsstaterna från att lägga begränsningar med avseende på koncerninterna transaktioner med anknytning till nationell rätt som utnyttjar möjligheterna som föreskrivs i förordning (EU) nr 575/2013, införlivar direktiv 2013/36/EU eller uppställer krav på att delar av en koncern eller av verksamheter som genomförs inom en koncern av skäl hänförliga till finansiell stabilitet ska separeras.

5. Avtalet om finansiellt stöd inom koncerner får

a) omfatta ett eller flera koncerndotterföretag, och får stadga om finansiellt stöd från moderföretaget till dotterföretag, från dotterföretag till moderföretaget, mellan dotterföretag inom koncernen som är parter i avtalet, eller någon kombination av de enheterna,

b) stadga om finansiellt stöd i form av ett lån, utställande av garantier, tillhandahållande av tillgångar som ställs som säkerhet eller någon kombination av dessa former av finansiellt stöd inom ramen för en eller flera transaktioner, inbegripet mellan stödmottagaren och en tredje man.

6. Om en koncernenhet, i enlighet med villkoren för avtalet om finansiellt stöd inom koncerner, samtycker till att ge finansiellt stöd till en annan koncernenhet, får avtalet inbegripa en motsvarande avtalsutfästelse från den koncernenhet som mottar stödet om att ge finansiellt stöd till den koncernenhet som ger stödet.

7. Avtalet om finansiellt stöd inom koncerner ska specificera principerna för beräkningen av ersättningen för varje transaktion som görs enligt avtalet. De principerna ska innefatta ett krav på att ersättningen ska bestämmas vid den tidpunkt då det finansiella stödet tillhandahålls. Avtalet, inklusive principerna för beräkning av ersättningen för tillhandahållande av det finansiella stödet och övriga avtalsvillkor, ska vara förenligt med följande principer:

- a) Varje part ska ingå avtalet av fri vilja.
- b) När avtal ingås och när ersättningen för tillhandahållandet av finansiellt stöd bestäms måste varje part agera för att tillvarata sina egna intressen och får därvid ta hänsyn till eventuella direkta eller indirekta fördelar som en part kan komma i åtnjutande av som ett resultat av det tillhandahållna finansiella stödet.
- c) Varje part som tillhandahåller finansiellt stöd måste ha full insyn i relevant information från varje part som tar emot finansiellt stöd innan ersättningen för tillhandahållandet av det finansiella stödet bestäms och innan ett eventuellt beslut om att tillhandahålla finansiellt stöd fattas.
- d) Ersättningen för tillhandahållande av finansiellt stöd får fastställas med beaktande av information som den part som ger stödet förfogar över med anledning av att denna ingår i samma koncern som den stödmottagande parten och som inte är tillgänglig för marknaden.
- e) Principerna för beräkningen av ersättningen för tillhandahållande av finansiellt stöd behöver inte fastställas med beaktande av eventuell förväntad tillfällig påverkan på marknadspriserna som följer av händelser som inte är hänförliga till koncernen.

8. Avtalet om finansiellt stöd inom koncerner får endast ingås om ingen av parterna, vid den tidpunkt då det föreslagna avtalet ingås, enligt deras respektive behöriga myndigheter, uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

9. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla rättigheter, ersättningsanspråk eller åtgärder som följer av avtalet om finansiellt stöd inom koncerner endast får hävdas av avtalsparterna, med uteslutande av tredje man.

Artikel 20

Behöriga myndigheters granskning av det föreslagna avtalet samt medling

1. Moderinstitutet inom unionen ska till den samordnande tillsynsmyndigheten inkomma med en ansökan om tillstånd för varje avtal om koncerninternt finansiellt stöd som föreslås enligt artikel 19. Ansökan ska innehålla texten till det föreslagna avtalet och ange vilka koncernenheter som föreslås vara avtalsparter.
2. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål vidarebefordra ansökan till de behöriga myndigheterna för varje dotterföretag som föreslås vara avtalspart så att ett gemensamt beslut kan fattas.
3. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkterna 5 och 6 i denna artikel, bevilja auktorisation om villkoren i det föreslagna avtalet är förenliga med de villkor för finansiellt stöd som fastställs i artikel 23.
4. Den samordnande tillsynsmyndigheten får, i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkterna 5 och 6 i den här artikeln, förbjuda att det föreslagna avtalet ingås om det kan anses oförenligt med de villkor för finansiellt stöd som fastställs i artikel 23.
5. De behöriga myndigheterna ska göra allt som står i deras makt för att, inom fyra månader från den dag då den samordnande tillsynsmyndigheten mottog ansökan, nå ett gemensamt beslut, som tar hänsyn till de potentiella effekterna, inbegripet budgeteffekter, som verkställandet av avtalet kan få i alla de medlemsstater där koncernen verkar, om huruvida villkoren i det föreslagna avtalet är förenliga med villkoren för finansiellt stöd som fastställs i artikel 23. Det gemensamma beslutet ska fastställas i ett dokument tillsammans med en fullständig motivering till beslutet, som den samordnande tillsynsmyndigheten ska överlämna till sökanden.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. Om de berörda tillsynsmyndigheterna inte nått ett gemensamt beslut inom fyra månader, ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om ansökan. Detta beslut ska redovisas i ett dokument med fullständig motivering och ska beakta synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna har uttryckt under fyramånadersperioden. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela sitt beslut till den sökande och de övriga behöriga myndigheterna.

7. Om någon av de berörda behöriga myndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att tidsperioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

Artikel 21

Aktieägares godkännande av ett föreslaget avtal

1. Medlemsstaterna ska kräva att ett föreslaget avtal som godkänts av de behöriga myndigheterna ska godkännas av aktieägarna i varje koncernenhet som föreslås bli avtalspart. I ett sådant fall ska avtalet endast gälla för de parter vars aktieägare har godkänt avtalet i enlighet med punkt 2.

2. Ett avtal om finansiellt stöd inom en koncern ska vara giltigt med avseende på en koncernenhet endast om dess aktieägare har godkänt att ledningsorganet för ifrågavarande koncernenhet fattar ett beslut om att koncernenheten ska tillhandahålla eller ta emot finansiellt stöd i enlighet med avtalsvillkoren och i enlighet med villkoren som fastställs i detta kapitel, och detta godkännande från aktieägarna inte har återkallats.

3. Ledningsorganet för varje enhet som är avtalspart ska varje år lämna en rapport till aktieägarna om hur avtalet fungerar och om genomförande av eventuella beslut som fattats enligt avtalet.

Artikel 22

Överlämnande av avtalen om finansiellt stöd inom koncerner till resolutionsmyndigheter

Behöriga myndigheter ska lämna över de avtal om finansiellt stöd inom koncerner som de har godkänt och alla ändringar till dessa till de berörda resolutionsmyndigheterna.

Artikel 23

Villkor för finansiellt stöd inom koncerner

1. En koncernenhet får endast tillhandahålla finansiellt stöd i enlighet med artikel 19 om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Det finns rimliga utsikter att det tillhandahållna stödet i betydande grad avhjälpas av de finansiella svårigheterna i den koncernenhet som mottar stödet.
- b) Tillhandahållandet av finansiellt stöd syftar till att bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i någon av koncernenheterna och innebär att den koncernenhet som ger stödet gagnar sina egna intressen.
- c) Det finansiella stödet ges på vissa villkor, inklusive ersättning i enlighet med artikel 19.7.

- d) På grundval av den information som ledningsorganet för den koncernenhet som ger stödet hade tillgång till vid tidpunkten då beslutet om att ge finansiellt stöd fattades, kan det rimligen antas att ersättningen för stödet kommer att betalas och, om stödet utges i form av lån, att den stödmottagande koncernenheten återbetalar lånet. Om stödet ges i form av en garanti eller annan slags säkerhet ska samma villkor tillämpas med avseende på den skuld som uppkommer hos mottagaren om garantin eller säkerheten utlöses.
- e) Tillhandahållandet av det finansiella stödet äventyrar inte likviditeten eller solvensen i den koncernenhet som ger stödet.
- f) Tillhandahållandet av det finansiella stödet skapar inte något hot mot den finansiella stabiliteten, i synnerhet inte i den medlemsstat där den koncernenhet som ger stödet är belägen.
- g) Den koncernenhet som ger stödet uppfyller de krav som uppställs med avseende på kapitalbas eller likviditet i direktiv 2013/36/EU och alla övriga krav som uppställs enligt artikel 104.2 i direktiv 2013/36/EU vid den tidpunkt då stödet tillhandahålls, och den omständigheten att finansiellt stöd har tillhandahållits leder inte till att koncernenheten överträder de kraven, såvida inte tillstånd till detta har getts av den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå av den enhet som ger stödet.
- h) Den koncernenhet som ger stödet uppfyller de krav på stora exponeringar som fastställs i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU vid den tidpunkt då stödet tillhandahålls, inbegripet eventuell nationell rätt om utnyttjande av de där föreskrivna alternativen, och den omständigheten att finansiellt stöd har tillhandahållits leder inte till att koncernenheten överträder de kraven, såvida inte tillstånd till detta har getts av den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå av den koncernenhet som ger stödet.
- i) Tillhandahållandet av finansiellt stöd äventyrar inte möjligheten till resolution av den koncernenhet som ger stödet.
2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera villkoren som fastställs i punkt 1 a, c, e och i.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. EBA ska senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja en enhetligare praxis för specificeringen av de villkor som fastställs i punkt 1 b, d, f, g och h i den här artikeln.

Artikel 24

Beslut om att ge finansiellt stöd

Beslutet om att ge finansiellt stöd inom koncerner i enlighet med avtalet ska fattas av ledningsorganet för den koncernenhet som tillhandahåller det finansiella stödet. Det beslutet ska motiveras och i beslutet ska målet för det föreslagna finansiella stödet anges. I beslutet ska särskilt anges hur tillhandahållandet av det finansiella stödet uppfyller de villkor som fastställs i artikel 23.1. Beslutet om att godkänna finansiellt stöd inom en koncern i enlighet med avtalet ska fattas av ledningsorganet för den koncernenhet som tar emot det finansiella stödet.

Artikel 25

Behöriga myndigheters invändningsrätt

1. Innan finansiellt stöd ges i enlighet med ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner ska ledningsorganet för den koncernenhet som avser att ge finansiellt stöd anmäla detta till

- a) sin behöriga myndighet.

- b) i förekommande fall den samordnande tillsynsmyndigheten, om denna inte är den myndighet som avses i leden a och c,
- c) den behöriga myndigheten för den koncernenhet som mottar stödet, om denna inte är den myndighet som avses i leden a och b, och
- d) EBA.

Anmälan ska innehålla ledningsorganets motiverade beslut i enlighet med artikel 24 och de närmare uppgifterna om det föreslagna finansiella stödet, inklusive en kopia på avtalet om finansiellt stöd inom koncernen.

2. Den behöriga myndigheten för den koncernenhet som ger stödet får, inom fem bankdagar från mottagandet av en fullständig anmälan, förbjuda eller begränsa tillhandahållandet av finansiellt stöd om den bedömer att villkoren för finansiellt stöd inom koncerner som fastställs i artikel 23 inte är uppfyllda. Ett beslut av den behöriga myndigheten att förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska motiveras.

3. Beslutet av den behöriga myndigheten att godkänna, förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska omedelbart anmälas till

- a) den samordnande tillsynsmyndigheten,
- b) den behöriga myndigheten för den koncernenhet som mottar stödet, och
- c) EBA.

Den samordnande tillsynsmyndigheten ska omedelbart informera de övriga medlemmarna i tillsynskollegiet och medlemmarna i resolutionskollegiet.

4. Om den samordnande tillsynsmyndigheten eller den behöriga myndigheten med ansvar för den stödmottagande koncernenheten har invändningar mot beslutet att förbjuda eller begränsa det finansiella stödet får de inom två dagar hänskjuta frågan till EBA och begära dess bistånd i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Om den behöriga myndigheten inte förbjuder eller begränsar det finansiella stödet inom den tidsperiod som anges i punkt 2, eller före utgången av den perioden har godkänt det stödet, får det finansiella stödet ges i enlighet med de villkor som anmälts till den behöriga myndigheten.

6. Beslutet av institutets ledningsorgan att tillhandahålla finansiellt stöd ska översändas till

- a) den behöriga myndigheten,
- b) i förekommande fall den samordnande tillsynsmyndigheten, om denna inte är samma som myndigheten enligt leden a och c,
- c) den behöriga myndigheten för den koncernenhet som mottar stödet, om denna är en annan än myndigheten enligt leden a och b, och
- d) EBA.

Den samordnande tillsynsmyndigheten ska omedelbart informera de övriga medlemmarna i tillsynskollegiet och medlemmarna i resolutionskollegiet.

7. Om den behöriga myndigheten begränsar eller förbjuder finansiellt stöd inom koncernen enligt punkt 2 i den här artikeln och om koncernresolutionsplanen enligt artikel 7.5 hänvisar till koncerninternt finansiellt stöd, får den behöriga myndigheten för den koncernenhet till vilken stöd begränsas eller förbjuds begära att den samordnande tillsynsmyndigheten gör en omprövning av koncernresolutionsplanen enligt artikel 8, eller när en resolutionsplan upprättas på individuell basis, begära att koncernenheten lämnar in en reviderad resolutionsplan.

Artikel 26

Offentliggörande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att koncernenheter offentliggör om de har ingått ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner enligt artikel 19 och offentliggör en beskrivning av avtalets allmänna villkor och namnen på de koncernenheter som är avtalsparter samt uppdaterar den informationen minst en gång om året.

Artiklarna 431–434 i förordning (EU) nr 575/2013 ska tillämpas.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera formen för och innehållet i den beskrivning som avses i punkt 1.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta förslagen till de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

AVDELNING III

TIDIGT INGRIPANDE

Artikel 27

Åtgärder för tidigt ingripande

1. Om ett institut överträder, eller till följd av bland annat en snabb försämrad finansiell ställning, inbegripet en försämrad likviditetssituation, ökad hävstång, nödlidande lån eller koncentration av exponeringar, på grundval av en uppsättning indikatorer, som kan inbegripa institutets kapitalbaskrav plus 1,5 procentenheter, inom en snar framtid sannolikt kommer att överträda kraven i förordning (EU) nr 575/2013, direktiv 2013/36/EU, avdelning II i direktiv 2014/65/EU eller någon av artiklarna 3–7, 14–17, samt 24, 25 och 26 i förordning (EU) nr 600/2014, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter, utan att det påverkar de åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, i tillämpliga fall åtminstone förfogar över åtgärder för att göra följande:

- a) Kräva att institutets ledningsorgan genomför ett eller flera av de arrangemang eller åtgärder som anges i återhämtningsplanen eller i enlighet med artikel 5.2 uppdaterar sådana återhämtningsplaner när de omständigheter som ledde till det tidiga ingripandet skiljer sig från de antaganden som fastställdes i den ursprungliga återhämtningsplanen och genomföra ett eller flera av de arrangemang eller åtgärder som fastställs i den uppdaterade planen inom en viss tidsram för att säkerställa att de situationer som avses i inledningen inte längre är tillämpliga.
- b) Kräva att institutets ledningsorgan analyserar situationen, fastställer åtgärder för att komma till rätta med de problem som har konstaterats och utformar ett åtgärdsprogram för att komma till rätta med dessa problem och en tidtabell för att genomföra åtgärderna.
- c) Kräva att institutets ledningsorgan sammankallar, eller om ledningsorganet inte följer det kravet, själva direkt sammankalla institutets bolagsstämma, och i bägge fallen fastställa dagordningen och kräva att antagande av vissa beslut ska övervägas av aktieägarna.
- d) Kräva att en eller flera personer i ledningsorganet eller i den verkställande ledningen avsätts eller byts ut om de har konstaterats vara olämpliga att utföra sina uppdrag enligt artikel 13 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 9 i direktiv 2014/65/EU.
- e) Kräva att institutets ledningsorgan upprättar en förhandlingsplan om skuldomläggning med vissa eller alla av sina borgenärer i enlighet med återhämtningsplanen, i tillämpliga fall.

- f) Kräva ändringar av institutets affärsstrategi.
- g) Kräva ändringar av institutets juridiska eller operativa strukturer.
- h) Hämta in, även genom inspektioner på plats, och till resolutionsmyndigheten överlämna all den information som krävs för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda en möjlig resolution av institutet och en värdering av institutets tillgångar och skulder i enlighet med artikel 36.
2. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna, så snart de har kunnat fastställa att villkoren som fastställs i punkt 1 uppfylls med avseende på ett institut, utan dröjsmål underrättar resolutionsmyndigheterna om detta och att resolutionsmyndigheterna bland annat har befogenhet att kräva att institutet kontaktar potentiella köpare för att förbereda en resolution av institutet, med förbehåll för de villkor som fastställs i artikel 39.2 och de sekretessbestämmelser som fastställs i artikel 84.
3. För varje åtgärd som avses i punkt 1 ska de behöriga myndigheterna fastställa en lämplig tidsfrist och se till att åtgärdens effektivitet kan utvärderas.
4. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja en konsekvent tillämpning av den utlösande faktorn för tillgripande av de åtgärder som avses i punkt 1 i den här artikeln.
5. Med beaktande av den erfarenhet som i förekommande fall gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer som avses i punkt 4 får EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den minimiuppsättningen av utlösande faktorer för tillgripande av de åtgärder som avses i punkt 1.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i det första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 28

Avsättning av den verkställande ledningen och ledningsorganet

När det föreligger en väsentlig försämring av ett instituts finansiella ställning eller när det föreligger allvarliga överträdelse av lagar, föreskrifter eller institutets stadgar eller allvarliga administrativa oegentligheter, och när andra åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 27 inte är tillräckliga för att vända den förvärrade situationen, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter får kräva att institutets verkställande ledning eller ledningsorgan avsätts, i sin helhet eller vissa personer. Tillsättningen av den nya verkställande ledningen eller det nya ledningsorganet ska ske i enlighet med nationell rätt och unionsrätten och ska kräva godkännande eller medgivande av den behöriga myndigheten.

Artikel 29

Tillfällig förvaltare

1. När ett byte av den verkställande ledningen eller ledningsorganet i enlighet med artikel 28 inte anses tillräckligt av den behöriga myndigheten för att åtgärda situationen ska medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna får utse en eller flera tillfälliga förvaltare av institutet. Beroende på vad som är lämpligt i det enskilda fallet får behöriga myndigheter utse en tillfällig förvaltare antingen för att tillfälligt byta ut institutets ledningsorgan eller tillfälligt arbeta med institutets ledningsorgan, och den behöriga myndigheten ska meddela sitt beslut vid tidpunkten för tillsättningen. Om den behöriga myndigheten utser en tillfällig förvaltare för att arbeta med institutets ledningsorgan, ska den behöriga myndigheten vid tidpunkten för tillsättningen specificera den tillfälliga förvaltarens roll, uppgifter och befogenheter samt eventuella krav på att institutets ledningsorgan ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfälliga förvaltaren innan den fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder. Den behöriga myndigheten ska vara skyldig att offentliggöra alla tillsättningar av tillfälliga förvaltare utom när den tillfälliga förvaltaren saknar befogenhet att representera institutet. Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att alla tillfälliga förvaltare har de kvalifikationer, den förmåga och erfarenhet som krävs för att utföra hans eller hennes uppdrag och att det inte föreligger någon intressekonflikt.

2. Den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter vid tidpunkten för dennes tillsättning utifrån vad som står i proportion till det enskilda fallet. Sådana befogenheter får innefatta några eller samtliga av de befogenheter som institutets ledningsorgan har enligt bolagsordningen och enligt nationell rätt, inklusive befogenheten att utöva några eller samtliga av institutets ledningsorgans förvaltningsfunktioner. Den tillfälliga förvaltarens befogenheter med avseende på institutet ska följa tillämplig bolagsrätt.

3. Den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för dennes tillsättning, och dessa får innefatta verifiering av institutets finansiella ställning, ledning av institutets affärsverksamhet eller en del av denna för att upprätthålla eller återupprätta institutets finansiella ställning och vidta åtgärder för att återupprätta en sund och ansvarsfull ledning av institutets affärsverksamhet. Den behöriga myndigheten ska ange eventuella begränsningar för den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för dennes tillsättning.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna har en exklusiv behörighet att utse och avsätta en tillfällig förvaltare. Den behöriga myndigheten får avsätta den tillfälliga förvaltare när som helst och på vilka grunder som helst. Den behöriga myndigheten får när som helst ändra villkoren för tillsättning av en tillfällig förvaltare med förbehåll för denna artikel.

5. Den behöriga myndigheten får kräva att vissa av den tillfälliga förvaltarens åtgärder underställs den behöriga myndighetens förhandsgodkännande. Den behöriga myndigheten ska ange alla sådana krav vid tidpunkten för tillsättning av den tillfälliga förvaltare eller vid den tidpunkt då villkoren ändras för den tillfälliga förvaltare.

Den tillfälliga förvaltare får i vilket fall endast utöva befogenheten att sammankalla institutets bolagsstämma och bestämma dagordningen för en sådan med den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.

6. Den behöriga myndigheten får kräva att en tillfällig förvaltare upprättar rapporter om institutets finansiella ställning och om de åtgärder som denne har vidtagit under sin period som förvaltare, med en regelbundenhet som ska fastställas av den behöriga myndigheten och i slutet av förvaltarens uppdrag.

7. Den tillfälliga förvaltarens mandat ska löpa under högst ett år. Den perioden får undantagsvis förlängas om villkoren för att utse den tillfälliga förvaltare fortsatt är uppfyllda. Den behöriga myndigheten ska ansvara för att avgöra huruvida villkoren är lämpliga för att behålla en tillfällig förvaltare och för att motivera ett sådant beslut gentemot aktieägarna.

8. Med förbehåll för denna artikel ska tillsättningen av en tillfällig förvaltare inte påverka de rättigheter för aktieägarna i enlighet med unionens bolagsrätt eller nationell bolagsrätt.

9. Medlemsstaterna får begränsa en tillfällig förvaltares ansvar i enlighet med nationell rätt om åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av dennes uppgifter i egenskap av tillfällig förvaltare i enlighet med punkt 3.

10. En tillfällig förvaltare som har utsetts enligt denna artikel ska inte anses vara en "shadow director" eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt.

Artikel 30

Samordning av åtgärder för tidigt ingripande och tillsättning av tillfälliga förvaltare vad avser koncerner

1. Om villkoren för att ålägga krav enligt artikel 27 eller utse en tillfällig förvaltare i enlighet med artikel 29 är uppfyllda med avseende på ett moderföretag inom unionen, ska den samordnande tillsynsmyndigheten underrätta EBA och samråda med övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet.

2. Efter den underrättelsen och det samrådet ska den samordnande tillsynsmyndigheten besluta om någon av åtgärderna i artikel 27 ska tillämpas eller om en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 ska utses med avseende på det berörda moderföretaget inom unionen, med beaktande av effekterna av dessa åtgärder på koncernheter i andra medlemsstater. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela beslutet till övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet och till EBA.

3. Om villkoren för att ålägga krav enligt artikel 27 eller utse en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 är uppfyllda med avseende på ett dotterföretag till ett moderföretag inom unionen, ska den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå och som avser att vidta en åtgärd i enlighet med de artiklarna underrätta och samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten.

Den samordnande tillsynsmyndigheten kan, när den mottagit underrättelsen, bedöma de sannolika effekterna av att ålägga krav enligt artikel 27 eller att utse en tillfällig förvaltare i enlighet med artikel 29 för institutet i fråga, på koncernen eller koncernheter i andra medlemsstater. Den ska meddela den behöriga myndigheten om den bedömningen inom tre dagar.

Efter den underrättelsen och det samrådet ska den behöriga myndigheten besluta om någon av åtgärderna i artikel 27 ska tillämpas eller om en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 ska utses. Beslutet ska fattas med vederbörligt beaktande av den samordnande tillsynsmyndighetens eventuella bedömning. Den behöriga myndigheten ska meddela beslutet till den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet och till EBA.

4. När mer än en behörig myndighet avser att utse en tillfällig förvaltare för, eller tillämpa någon av åtgärderna i artikel 27 på, mer än ett institut i samma koncern, ska den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga relevanta behöriga myndigheter överväga huruvida det är lämpligare att utse samma tillfälliga förvaltare för alla de berörda enheterna eller samordna tillämpningen av någon av åtgärderna i artikel 27 på mer än ett institut för att underlätta lösningar som återupprättar det berörda institutets finansiella ställning. Bedömningen ska utformas som ett gemensamt beslut av den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga relevanta behöriga myndigheterna. Det gemensamma beslutet ska fattas inom fem dagar från dagen för den underrättelse som avses i punkt 1. Det gemensamma beslutet ska motiveras och fastställas i ett dokument som den samordnande tillsynsmyndigheten ska tillställa moderföretaget inom unionen.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

I avsaknad av ett gemensamt beslut inom fem dagar får den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretagen fatta sina egna beslut om tillsättningen av tillfälliga förvaltare för institut som de ansvarar för och om tillämpningen av någon av åtgärderna i artikel 27.

5. Om en berörd behörig myndighet har invändningar mot det beslut som meddelats i enlighet med punkt 1 eller 3, eller i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkt 4, får den behöriga myndigheten hänskjuta ärendet till EBA i enlighet med punkt 6.

6. EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheter som avser att tillämpa en eller flera av åtgärderna i artikel 27.1 a i detta direktiv med avseende på punkterna 4, 10, 11 och 19 i avsnitt A i bilagan till detta direktiv, i artikel 27.1 e i detta direktiv eller i artikel 27.1 g i detta direktiv när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Varje behörig myndighets beslut ska motiveras. Beslutet ska beakta de synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna har uttryckt under den samrådsperiod som avses i punkt 1 eller 3 eller den femdagarsperiod som avses i punkt 4 samt beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna. Besluten ska av den samordnande tillsynsmyndigheten tillställas moderföretaget inom unionen och av respektive behöriga myndigheter tillställas dotterföretagen.

Om, i de fall som avses i punkt 6 i den här artikeln, någon av de berörda behöriga myndigheterna före utgången av den samrådsperiod som avses i punkterna 1 och 3 i den här artikeln eller vid utgången av den femdagarsperiod som avses i punkt 4 i den här artikeln har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga behöriga myndigheterna skjuta upp sina beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sina beslut i enlighet med EBA:s beslut. Femdagarsperioden ska anses utgöra förlikningskedet i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom tre dagar. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att femdagarsperioden har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

8. Om EBA inte inom tre dagar har fattat sitt beslut ska de enskilda beslut som fattats i enlighet med punkterna 1 eller 3 eller punkt 4 tredje stycket tillämpas.

AVDELNING IV

RESOLUTION

KAPITEL I

Mål, villkor och allmänna principer

Artikel 31

Resolutionsmål

1. När resolutionsmyndigheterna använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna ska de ta hänsyn till resolutionsmålen och välja de verktyg och befogenheter som bäst uppfyller de mål som är relevanta beroende på omständigheterna i varje enskilt fall.
2. De resolutionsmål som avses i punkt 1 är följande:
 - a) Säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls.
 - b) Undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridning av negativa effekter, även på marknadsinfrastruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin.
 - c) Skydda offentliga medel genom att minimera behovet av att förlita sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
 - d) Skydda insättare som omfattas av direktiv 2014/49/EU och investerare som omfattas av direktiv 97/9/EG.
 - e) Skydda kundmedel och kundtillgångar.

Resolutionsmyndigheten ska i strävandet att uppfylla ovannämnda mål försöka att minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförlörelse såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

3. Med förbehåll för olika bestämmelser i detta direktiv är resolutionsmålen likvärdiga och resolutionsmyndigheterna ska göra en lämplig avvägning mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall.

Artikel 32

Villkor för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna ska vidta en resolutionsåtgärd gentemot ett institut som avses i artikel 1.1 a endast om resolutionsmyndigheten anser att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Fastställandet att institutet fallerar eller sannolikt kommer att falla har gjorts av den behöriga myndigheten, efter samråd med resolutionsmyndigheten, eller med förbehåll för de villkor som avses i punkt 2, av resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten.
- b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från privata sektorn, inbegripet åtgärder av ett institutionellt garantisystem, eller tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i enlighet med artikel 59.2, avseende institutet inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet fallerar.

c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset enligt punkt 5.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att inte bara den behöriga myndigheten utan även resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten får fastställa huruvida ett institut fallerar eller sannolikt kommer att falla enligt punkt 1 a, när resolutionsmyndigheterna enligt nationell rätt har de verktyg som krävs för ett sådant fastställande, särskilt adekvat tillgång till relevant information. Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål lämna all den relevanta information till resolutionsmyndigheten som denna begär för att kunna utföra sin bedömning.

3. En tidigare vidtagen åtgärd för tidigt ingripande enligt artikel 27 är inte ett villkor för att vidta resolutionsåtgärder.

4. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska ett institut anses falla eller sannolikt kunna falla om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

- a) Institutet överträder, eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att institutet inom den närmaste framtiden kommer att överträda kraven på ett sådant sätt att det kan föranleda de behöriga myndigheterna att dra in auktorisationen bland annat, men inte enbart, på grund av att institutet har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess egna kapital.
- b) Institutets tillgångar underskrider eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att institutets tillgångar inom den närmaste framtiden kommer att underskrida dess skulder.
- c) Institutet kan inte eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att institutet inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna betala sina skulder när de förfaller till betalning.
- d) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd krävs, utom när det extraordinära offentliga finansiella stödet, för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och för att den finansiella stabiliteten ska kunna bevaras, antar någon av följande former:
 - i) En statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på dessas villkor.

ii) En statlig garanti för nya skuldförbindelser.

iii) Ett tillskott av kapitalbas eller förvärv av kapitalinstrument till priser och på villkor som inte ger institutet någon fördel, när varken omständigheterna som avses i leden a, b eller c i denna punkt eller omständigheterna som avses i artikel 59.3 föreligger vid tidpunkten för beviljande av det offentliga stödet.

I vart och ett av de fall som avses i leden d i, d ii och d iii i första stycket ska de garantiåtgärder eller likvärdiga åtgärder som avses där vara begränsade till solida institut och villkorade av ett slutligt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd. De åtgärderna ska vara tidsbegränsade skyddsåtgärder som är proportionerliga för att avhjälpa följdverkningarna av den allvarliga störningen, och får inte användas för att kompensera förluster som institutet har ådragit sig eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att ådra sig.

Stödåtgärder enligt led d iii i första stycket ska begränsas till tillskott som krävs för att åtgärda kapitalunderskott som fastställts i stresstest på nationell nivå, unionsnivå eller inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, tillgångsöversyner eller motsvarande genomgångar som Europeiska centralbanken, EBA eller nationella myndigheter genomfört och som i förekommande fall bekräftats av den behöriga myndigheten.

EBA ska senast den 3 januari 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 om den typ av tester, granskningar eller genomgångar som avses ovan och som kan leda till sådant stöd.

Senast den 31 december 2015 ska kommissionen se över huruvida det finns ett fortsatt behov av att tillåta stödåtgärder enligt led d iii i första stycket, och de villkor som i så fall måste vara uppfyllda, och rapportera om detta till Europaparlamentet och rådet. Om så är lämpligt ska den rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

5. Vid tillämpningen av punkt 1 c i den här artikeln ska en resolutionsåtgärd anses vara i allmänintresset om den är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 31 och en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.

6. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja konvergensen i tillsyns- och resolutionsmetoder beträffande tolkningen av de olika omständigheter under vilka ett institut ska anses falla eller sannolikt kommer att falla.

Artikel 33

Resolutionsvillkor med avseende på finansinstitut och holdingföretag

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får vidta en resolutionsåtgärd gentemot ett finansinstitut som avses i artikel 1.1 b om de villkor som fastställs i artikel 32.1 är uppfyllda med avseende på både finansinstitutet och det moderföretag som är föremål för gruppbaserad tillsyn.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får vidta en resolutionsåtgärd gentemot en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d om de villkor som fastställs i artikel 32.1 är uppfyllda med avseende på både den enheten som avses i artikel 1.1 c eller d och med avseende på ett eller flera dotterföretag som är institut, eller om dotterföretaget inte är etablerat i unionen, den tredjelandsmyndighet som har fastställt att den uppfyller villkoren för resolution enligt lagen i det tredjelandet.

3. Om dotterinstitutet till ett holdingföretag med blandad verksamhet innehas direkt eller indirekt av ett mellanvarande finansiellt holdingföretag ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsåtgärder för koncernresolution vidtas gentemot det mellanvarande finansiella holdingföretaget, och de ska inte vidta resolutionsåtgärder för koncernresolution gentemot holdingföretaget med blandad verksamhet.

4. Med förbehåll för punkt 3 i den här artikeln får resolutionsmyndigheterna vidta resolutionsåtgärder gentemot en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d trots att den inte uppfyller villkoren i artikel 32.1 om ett eller flera av de dotterföretag som är institut uppfyller villkoren i artikel 32.1, 32.4 och 32.5 och deras tillgångar och skulder är sådana att ett fallissemang hotar koncernen som helhet eller om insolvensrätten i medlemsstaten kräver att koncernerna behandlas som en helhet och resolutionsåtgärderna gentemot den enhet som avses i artikel 1.1 c eller d är nödvändiga för resolutionen av sådana dotterföretag som är institut eller för resolutionen av koncernen som helhet.

Vid tillämpningen av punkt 2 och första stycket i denna punkt får resolutionsmyndigheten för institutet och resolutionsmyndigheten för den enhet som avses i artikel 1.1 c eller d, vid bedömningen av huruvida villkoren i artikel 32.1 är uppfyllda för ett eller flera dotterföretag som är institut, efter gemensam överenskommelse bortse från koncerninterna överföringar av kapital eller förluster mellan enheter, inbegripet utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.

Artikel 34

Allmänna principer för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna när de använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att resolutionsåtgärderna vidtas i enlighet med följande principer:

- a) Aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna.
- b) Borgenärer i institutet under resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringars prioritetsordning enligt normala insolvensförfaranden, utom om det uttryckligen föreskrivs något annat i detta direktiv.
- c) Ledningsorganet och den verkställande ledningen för institutet under resolution ska ersättas, utom i de fall då det anses nödvändigt att helt eller delvis, beroende på omständigheterna, behålla ledningsorganet och den verkställande ledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen.
- d) Ledningsorganet och den verkställande ledningen för institutet under resolution ska bistå med all hjälp som krävs för att uppfylla resolutionsmålen.
- e) Fysiska och juridiska personer ska göras ansvariga i överensstämmelse med civil- eller straffrätt i medlemsstaten för deras ansvar för att institutet har fallerat.
- f) Om inte annat anges i detta direktiv ska borgenärer i samma klass behandlas likvärdigt.
- g) Ingen borgenär ska åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden i enlighet med skyddsåtgärderna i artiklarna 73–75.
- h) Garanterade insättningar ska skyddas helt.
- i) Resolutionsåtgärder ska vidtas i enlighet med skyddsåtgärderna i detta direktiv.

2. Om institutet är en koncernenhet ska resolutionsmyndigheterna, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 31, använda resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna på ett sätt som minimerar påverkan på andra koncernenheter och på koncernen som helhet och minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten i unionen och dess medlemsstater, särskilt i de länder där koncernen är verksam.

3. När medlemsstaterna använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna ska de säkerställa att de, i tillämpliga fall, iakttar unionens regler om statligt stöd.
4. Om verktyget för försäljning av verksamhet, broinstitutverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar används gentemot ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska det institutet eller enheten anses vara föremål för konkursförfarande eller motsvarande insolvensförfarande vid tillämpningen av artikel 5.1 i rådets direktiv 2001/23/EG⁽¹⁾.
5. När resolutionsmyndigheterna tillämpar resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheter bör de när så är lämpligt informera och samråda med de anställda och deras representanter.
6. Resolutionsmyndigheter ska tillämpa resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelser om arbetstagarrepresentationen i ledningsorgan enligt nationell rätt eller praxis.

KAPITEL II

Särskild förvaltning

Artikel 35

Särskild förvaltning

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får utse en särskild förvaltare som ersätter ledningsorganet för institutet under resolution. Resolutionsmyndigheterna ska offentliggöra tillsättningen av en särskild förvaltare. Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att den särskilda förvaltaren har de kvalifikationer, den förmåga och erfarenhet som krävs för att utföra hans eller hennes uppdrag.
2. Den särskilda förvaltaren ska ha alla befogenheter som institutets aktieägare och ledningsorgan har. Den särskilda förvaltaren får dock endast utöva sådana befogenheter under resolutionsmyndighetens kontroll.
3. Den särskilda förvaltaren ska ha en lagstadgad skyldighet att vidta de åtgärder som krävs för att nå de resolutionsmål som avses i artikel 31 och genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut. När så är nödvändigt ska den uppgiften vara överordnad alla andra ledningsuppgifter i enlighet med bolagsordningen eller nationell rätt, i den mån de är oförenliga. De åtgärderna får inbegripa en kapitalökning, en omorganisation av institutets ägarstruktur eller att andra finansiellt och organisatoriskt sunda institut tar över institutet i enlighet med de resolutionsverktyg som avses i kapitel IV.
4. Resolutionsmyndigheterna får sätta gränser för den särskilda förvaltarens åtgärder eller kräva att vissa av den särskilda förvaltarens åtgärder underställs den behöriga myndighetens förhandsgodkännande. Resolutionsmyndigheterna får när som helst avsätta den särskilda förvaltaren.
5. Medlemsstaterna ska kräva att en särskild förvaltare, regelbundet med ett intervall som ska fastställas av resolutionsmyndigheten och i början och slutet av förvaltarens uppdrag, upprättar rapporter för den tillsättande resolutionsmyndigheten om institutets ekonomiska och finansiella ställning och om de åtgärder som förvaltaren har vidtagit i sin tjänsteutövning.
6. En särskild förvaltare får inte utses för mer än ett år. Den perioden kan undantagsvis förlängas om resolutionsmyndigheten beslutar att villkoren för att utse en särskild förvaltare fortsatt är uppfyllda.
7. När mer än en resolutionsmyndighet avser att utse en särskild förvaltare med avseende på en enhet som tillhör en koncern, ska myndigheterna överväga huruvida det är lämpligare att utse samma särskilda förvaltare för alla de berörda enheterna för att underlätta lösningar som återställer den finansiella sundheten för de berörda enheterna.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter (EGT L 82, 22.3.2001, s. 16).

8. I händelse av insolvens, då nationell rätt föreskriver att en insolvensförvaltning ska utses, får denna förvaltning utgöra den särskilda förvaltning som avses i denna artikel.

KAPITEL III

Värdering

Artikel 36

Värdering i resolutionssyfte

1. Innan resolutionsmyndigheterna vidtar resolutionsåtgärder eller utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument, ska de säkerställa att en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d utförs av en person med oberoende ställning i förhållande till offentliga myndigheter, inbegripet resolutionsmyndigheten, och institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d. Om inte annat följer av punkt 13 i den här artikeln och artikel 85 ska, om alla de krav som fastställs i den här artikeln uppfylls, värderingen betraktas som definitiv.
2. Om en oberoende värdering enligt punkt 1 inte är möjlig får resolutionsmyndigheterna göra en preliminär värdering av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, i enlighet med punkt 9 i den här artikeln.
3. Värderingens syfte ska vara att bedöma värdet av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som uppfyller villkoren för resolution enligt artiklarna 32 och 33.
4. Syftena med värderingen är
 - a) att fungera som underlag vid fastställandet av huruvida villkoren för resolution eller villkoren för nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda,
 - b) att, om villkoren för resolution är uppfyllda, fungera som underlag för beslutet om vilka lämpliga resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d,
 - c) att, när befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument tillämpas, fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av aktier eller andra äganderättsinstrument, och omfattningen av nedskrivning eller konvertering av berörda kapitalinstrument,
 - d) att, när skuldnedskrivningsverktyget tillämpas, fungera som underlag för beslutet om omfattningen av nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder,
 - e) att, när broinstitutverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar används, fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller aktier eller andra äganderättsinstrument som ska överföras och beslutet om värdet av en eventuell ersättning som ska betalas till institutet under resolution eller, allt efter omständigheterna, till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument,
 - f) att, när verktyget för försäljning av verksamhet används, fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller aktier eller andra äganderättsinstrument som ska överföras och fungera som underlag för resolutionsmyndighetens bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpning av artikel 38,
 - g) att i samtliga fall säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d till fullo redovisas vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används eller befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument utövas.

5. Utan att det i tillämpliga fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska värderingen grundas på försiktiga antaganden, inbegripet vad gäller andelen uteblivna betalningar och förlusternas storlek. Värderingen får inte förutsätta potentiellt framtida tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller akut likviditetsstöd från centralbanker, eller annat likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser, till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d från och med den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas eller befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument utövas. Dessutom ska, om ett resolutionsverktyg tillämpas, värderingen beakta att

- a) resolutionsmyndigheten och finansieringsarrangemang som agerar enligt artikel 101 får ersättning från institutet under resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår, i enlighet med artikel 37.7,
- b) finansieringsarrangemanget för resolutionen får ta ut ränta eller avgifter med avseende på eventuella lån eller garantier som tillhandahållits institutet under resolution, i enlighet med artikel 101.

6. Värderingen ska kompletteras med följande information, såsom den anges i bokföringen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d:

- a) En uppdaterad balansräkning och en rapport över den finansiella ställningen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- b) En analys och en uppskattning av tillgångarnas bokföringsmässiga värde.
- c) En förteckning över de utestående skulder i och utanför balansräkningen som framgår av räkenskaperna för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, med en angivelse av respektive krediter och prioritetsnivåer enligt tillämplig insolvensrätt.

7. För att underbygga besluten i punkt 4 e och f får vid behov informationen i punkt 6 b kompletteras med en analys och en uppskattning av värdet av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, med utgångspunkt i marknadsvärdet.

8. Värderingen ska innehålla en indelning av borgenärerna i klasser enligt deras prioritetsnivåer enligt tillämplig insolvensrätt och en uppskattning av vilken behandling varje klass av aktieägare och borgenärer skulle ha förväntats få, om institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.

Den uppskattningen ska inte påverka tillämpningen av principen om "inte sämre villkor för borgenär" enligt artikel 74.

9. Om det på grund av brådskande omständigheter i fallet inte är möjligt att uppfylla kraven i punkterna 6 och 8, eller punkt 2 är tillämplig, ska det genomföras en preliminär värdering. Vid den preliminära värderingen ska kraven i punkt 3 följas och, så långt det är praktiskt möjligt med beaktande av omständigheterna, kraven i punkterna 1, 6 och 8.

Den preliminära värdering som avses i denna punkt ska inbegripa en buffert för ytterligare förluster, med lämplig motivering.

10. En värdering som inte uppfyller alla de villkor som fastställs i denna artikel ska betraktas som preliminär tills en oberoende person har utfört en värdering som fullt ut uppfyller alla de villkor som fastställs i denna artikel. Den definitiva värderingen i efterhand ska genomföras så snart det är praktiskt möjligt. Den får endera genomföras separat från värderingen som avses i artikel 74 eller samtidigt som denna värdering och genom samma oberoende person som denna värdering, men den ska vara fristående.

Den definitiva värderingen i efterhand ska syfta till

a) att säkerställa att eventuella förluster med avseende på tillgångarna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d till fullo redovisas i räkenskaperna för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d,

b) att fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärens fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 11.

11. Om den definitiva efterhandsvärderingens uppskattning av substansvärdet av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d är högre än den preliminära värderingens uppskattning av substansvärdet av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, får resolutionsmyndigheten

a) utöva sin befogenhet att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget,

b) beordra ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet att göra ytterligare en betalning av ersättning med avseende på tillgångar, rättigheter och skulder till institutet under resolution, eller, allt efter omständigheterna, med avseende på aktier eller äganderättsinstrument till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument.

12. Trots vad som sägs i punkt 1 ska en preliminär värdering som utförs i enlighet med punkterna 9 och 10 utgöra en giltig grund för resolutionsmyndigheterna att vidta resolutionsåtgärder, inbegripet att ta kontroll över ett fallerat institut eller fallerad enhet i enlighet med artikel 1.1 b, c eller d, eller utöva befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument.

13. Värderingen ska vara en integrerad del av beslutet om att använda ett resolutionsverktyg eller utöva en resolutionsbefogenhet, eller beslutet att utöva befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument. Värderingen ska i sig inte vara föremål för ett separat överklagande utan för överklagande tillsammans med beslutet, i enlighet med artikel 85.

14. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de omständigheter under vilka en person är oberoende i förhållande till resolutionsmyndigheten och institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, vid tillämpningen av punkt 1 i den här artikeln och för tillämpningen av artikel 74.

15. EBA får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande kriterier vid tillämpningen av punkterna 1, 3 och 9 i den här artikeln, och vid tillämpningen av artikel 74:

a) Metoden för att bedöma värdet av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

b) Åtskillnaden mellan värderingarna enligt artiklarna 36 och 74.

c) Metoden för beräkning och införande av en buffert för ytterligare förluster i den preliminära värderingen.

16. EBA ska överlämna de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 14 till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i punkterna 14 och 15 i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL IV

Resolutionsverktyg

Avsnitt 1

Allmänna principer

Artikel 37

Allmänna principer för resolutionsverktyg

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har de befogenheter som är nödvändiga för att använda resolutionsverktygen gentemot institut och gentemot enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d som uppfyller villkoren för resolution.
2. En resolutionsmyndighet ska, om den beslutar att tillämpa ett resolutionsverktyg gentemot ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, och denna resolutionsåtgärd skulle resultera i att förluster får bäras av borgenärer eller att deras fordringar konverteras, utöva befogenheten att skriva ned och konvertera kapitalinstrument i enlighet med artikel 59 omedelbart innan eller samtidigt som resolutionsverktyget tillämpas.
3. De resolutionsverktyg som avses i punkt 1 är följande:
 - a) Verktyget försäljning av affärsverksamhet.
 - b) Broinstitutverktyget.
 - c) Verktyget avskiljande av tillgångar.
 - d) Skuldnedskrivningsverktyget.
4. Om inte annat följer av punkt 5 får resolutionsmyndigheterna använda resolutionsverktygen individuellt eller i någon kombination.
5. Resolutionsmyndigheterna får använda verktyget avskiljande av tillgångar endast tillsammans med ett annat resolutionsverktyg.
6. När enbart de resolutionsverktyg som avses i punkt 3 a eller b i den här artikeln används, och de används för att överföra endast delar av tillgångar, rättigheter eller skulder i institutet under resolution, ska den resterande delen av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d varifrån tillgångarna, rättigheterna eller skulderna har överförts avvecklas enligt normala insolvensförfaranden. Denna avveckling ska ske inom rimlig tid, med hänsyn till eventuella behov för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d att tillhandahålla tjänster eller stöd enligt artikel 65 för att göra det möjligt för den mottagande enheten att utöva de verksamheter eller tjänster som förvärvats genom överföringen, och eventuella andra skäl som innebär att den resterande delen av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d måste fortsätta att fungera för att resolutionsmålen ska kunna uppnås eller för att principerna som avses i artikel 34 ska kunna följas.
7. Resolutionsmyndigheten och eventuella finansieringsarrangemang enligt artikel 101 kan få ersättning från institutet under resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktygen eller statliga finansiella stabiliseringsverktyg på ett eller flera av följande sätt:
 - a) I form av ett avdrag från en eventuell ersättning som en mottagande enhet betalar till institutet under resolution eller, alltefter omständigheterna, till ägarerna till aktierna eller till andra äganderättsinstrument.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/257

- b) Som prioriterad borgenär från institutet under resolution.
- c) Som prioriterad borgenär från eventuella inkomster som uppkommer till följd av att broinstitutets eller tillgångs-förvaltningsenhetens verksamhet avslutas.
8. Medlemsstaterna ska se till att bestämmelser i nationell insolvensrätt avseende möjligheten att förklara rättshandlingar som är till skada för borgenärer ogiltiga eller icke verkställbara inte gäller vid överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder från ett institut under resolution till en annan enhet genom användning av ett resolutionsverktyg eller av statliga finansiella stabiliseringsverktyg.
9. Medlemsstaterna får ge resolutionsmyndigheterna ytterligare verktyg och befogenheter som kan utövas när ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller villkoren för resolution, under förutsättning att
- a) de ytterligare befogenheterna, om de tillämpas på en gränsöverskridande koncern, inte utgör hinder för en effektiv koncernresolution, och
- b) de är förenliga med resolutionsmålen och de allmänna principerna för resolution som avses i artiklarna 31 och 34.
10. I en mycket exceptionell situation med en systemkris får resolutionsmyndigheten söka finansiering från alternativa finansieringskällor genom att använda de statliga stabiliseringsverktyg som avses i artiklarna 56–58 när följande villkor är uppfyllda:
- a) Ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst motsvarar 8 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i överensstämmelse med den värdering som föreskrivs i artikel 36, har gjorts av aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt.
- b) De ska villkoras av ett godkännande i förväg och ett slutgiltigt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd.

Avsnitt 2

Verktyget försäljning av verksamhet

Artikel 38

Verktyget försäljning av verksamhet

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att överföra följande till en köpare som inte är ett broinstitut:
- a) Aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution.
- b) Alla eller vissa tillgångar, rättigheter och skulder i ett institut under resolution.

Den överföring som avses i första stycket ska, med förbehåll för punkterna 8 och 9 i den här artikeln samt artikel 85, ägarum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i institutet under resolution eller från andra tredje män än köparen och utan att några andra förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten än de som ingår i artikel 39 iakttas.

2. En överföring enligt punkt 1 ska göras på affärsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna, och i överensstämmelse med unionens regler om statligt stöd.
3. Resolutionsmyndigheterna ska i enlighet med punkt 2 i den här artikeln vidta alla rimliga åtgärder för att erhålla affärsmässiga villkor för överföringen som med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet är förenliga med den värdering som utförts enligt artikel 36.
4. All eventuell ersättning som betalas av köparen ska med förbehåll för artikel 37.7 gagna
 - a) ägarna till aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, om försäljningen av affärsverksamhet har skett genom överföring av aktier eller äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution från innehavarna av aktierna eller instrumenten till köparen,
 - b) institutet under resolution, om försäljningen av affärsverksamhet har skett genom överföring av vissa eller samtliga av tillgångarna eller skulderna i institutet under resolution till köparen.
5. När resolutionsmyndigheten använder verktyget försäljning av verksamhet får den utöva överföringsbefogenheten mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution eller, allt efter omständigheterna, av tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution.
6. Efter att ha använt verktyget försäljning av verksamhet får resolutionsmyndigheterna med köparens medgivande utöva överföringsbefogenheterna avseende tillgångar, rättigheter och skulder som har överförts till köparen i syfte att föra tillbaka tillgångarna, rättigheterna eller skulderna till institutet under resolution, eller aktierna eller andra äganderättsinstrument till deras ursprungliga ägare, och institutet under resolution eller de ursprungliga ägarna ska ha skyldighet att återta sådana tillgångar, rättigheter eller skulder, eller aktier eller andra äganderättsinstrument.
7. En köpare ska ha ett lämpligt bemyndigande att fortsätta att bedriva den affärsverksamhet som förvärvats om överföringen sker enligt punkt 1. De behöriga myndigheterna ska se till att en ansökan om tillstånd tas under övervägande inom rimlig tid i samband med överföringen.
8. Med avvikelse från artiklarna 22–25 i direktiv 2013/36/EU, kravet på att informera de behöriga myndigheterna i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, artiklarna 10.3, 11.1, 11.2, 12 och 13 i direktiv 2014/65/EU och kravet på att inkomma med en underrättelse i artikel 11.3 i det direktivet ska, om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument med användning av verktyget försäljning av verksamhet skulle leda till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett institut av det slag som avses i artikel 22.1 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11.1 i direktiv 2014/65/EU, de behöriga myndigheterna för det institutet utföra den bedömning som krävs enligt de artiklarna i så god tid att det inte försenar användningen av verktyget försäljning av verksamhet och hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsmålen.
9. Medlemsstaterna ska se till att följande bestämmelser gäller i det fall dagen för överföringen av aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten vid resolutionsmyndighetens tillämpning av verktyget försäljning av verksamhet infaller utan att den behöriga myndigheten för det institutet har slutfört den bedömning som avses i punkt 8:
 - a) Överföringen av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren ska omedelbart få rättslig verkan.
 - b) Under bedömningsperioden och under en eventuell sådan avyttringsperiod som fastställs genom led f ska förvärvarens rösträtt som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument tillfälligt dras in och utslutande innehas av resolutionsmyndigheten, vilken inte ska ha någon skyldighet att utöva sådan rösträtt och vilken inte ska någon som helst skyldighet när det gäller att utöva eller avstå från att utöva sådan eventuell rösträtt.

- c) Under bedömningsperioden och under en eventuell sådan avyttringsperiod som föreskrivs genom led f ska de sanktioner och andra åtgärder vid överträdelse av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav som anges i artiklarna 66, 67 och 68 i direktiv 2013/36/EU inte tillämpas för en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument.
- d) Den behöriga myndigheten ska efter att den slutfört bedömningen utan dröjsmål skriftligt meddela resolutionsmyndigheten och förvärvaren huruvida den behöriga myndigheten godkänner eller, i enlighet med artikel 22.5 i direktiv 2013/36/EU motsätter sig en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren.
- e) Om den behöriga myndigheten godkänner en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren ska förvärvaren anses inneha rösträtten som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument omedelbart efter att resolutionsmyndigheten och förvärvaren mottagit meddelandet om godkännande från den behöriga myndigheten.
- f) Om den behöriga myndigheten motsätter sig en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren gäller följande:
- i) Den rösträtt som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument som fastställs genom led b ska fortsätta att ha full kraft och verkan.
 - ii) Resolutionsmyndigheten får kräva att förvärvaren avyttrar sådana aktier eller andra äganderättsinstrument inom en avyttringsperiod som resolutionsmyndigheten fastställer efter att ha beaktat rådande marknadsvillkor.
 - iii) Om förvärvaren inte fullbordar avyttringen inom den avyttringsperiod som resolutionsmyndigheten fastställt får den behöriga myndigheten, med resolutionsmyndighetens medgivande, lägga förvärvaren sanktioner och andra åtgärder vid överträdelse av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav såsom anges i artiklarna 66, 67 och 68 i direktiv 2013/36/EU.
10. Överföringar som görs genom verktyget försäljning av verksamhet ska omfattas av de skyddsåtgärder som avses i kapitel VII i avdelning IV.
11. När det gäller att utöva rättigheter att tillhandahålla tjänster eller etablera sig i en annan medlemsstat i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, ska köparen betraktas som en fortsättning på institutet under resolution och får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av institutet under resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.
12. Medlemsstaterna ska se till att den köpare som avses i punkt 1 får fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap samt till tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, fondbörser, system för ersättning till investerare samt insättningsgarantisystem för institutet under resolution, förutsatt att den uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system.
- Trots vad som sägs i första stycket ska medlemsstaterna säkerställa att:
- a) Tillgång inte nekas på grund av att köparen saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget inte överensstämmer med de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen som avses i första stycket.
 - b) Om köparen inte uppfyller medlemskaps- eller deltagandekriterierna för relevant betalnings-, clearing- eller avvecklingssystem, fondbörs, system för ersättning till investerare eller insättningsgarantisystem utövas de rättigheter som avses i första stycket så länge som anges av resolutionsmyndigheten, maximalt 24 månader som kan förlängas av resolutionsmyndigheten på begäran av köparen.

13. Utan att detta påverkar tillämpningen av kapitel VII i avdelning IV ska aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs inte ha några rättigheter till eller avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

Artikel 39

Verktyget försäljning av verksamhet: förfarandekrav

1. Om inte annat följer av punkt 3 i den här artikeln ska en resolutionsmyndighet, när den använder verktyget försäljning av verksamhet avseende ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, bjuda ut till försäljning, eller vidta åtgärder för att bjuda ut till försäljning, de av institutets tillgångar, rättigheter eller skulder, aktier eller andra äganderättsinstrument som myndigheten avser att överföra. Grupper av rättigheter, tillgångar och skulder får saluföras separat.

2. Utan att det i förekommande fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska den saluföring som avses i punkt 1 utföras i enlighet med följande kriterier:

- a) Den ska vara så transparent som möjligt och får inte ge en i sak missvisande bild av det institutets tillgångar, rättigheter, skulder, aktier eller andra äganderättsinstrument som myndigheten avser att överföra, med beaktande av omständigheterna och särskilt behovet av att bevara finansiell stabilitet.
- b) Den ska inte på otillbörligt sätt favorisera eller diskriminera potentiella köpare.
- c) Den ska vara fri från intressekonflikter.
- d) Den ska inte ge en potentiell köpare otillbörliga fördelar.
- e) Den ska beakta behovet av att uppnå en snabb resolution.
- f) Den ska sträva efter att i största möjliga utsträckning maximera försäljningspriset för de berörda aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

De principer som avses i denna punkt ska, med förbehåll för första stycket led b, inte förhindra resolutionsmyndigheten från att värva särskilda potentiella köpare.

Varje offentliggörande av saluföringen av ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv som annars skulle krävas enligt artikel 17.1 i förordning (EU) nr 596/2014 får skjutas upp i enlighet med artikel 17.4 eller 17.5 i den förordningen.

3. Resolutionsmyndigheten får använda verktyget försäljning av verksamhet utan att iaktta det saluföringskrav som anges i punkt 1 om den finner att iakttagande av de kraven sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen, och särskilt om följande villkor är uppfyllda:

- a) Den anser att det föreligger ett reellt hot mot den finansiella stabiliteten som orsakas eller förvärras av att institutet under resolution har fallerat eller sannolikt kan komma att falla, och
- b) den anser att efterlevnad av de kraven sannolikt skulle undergräva effektiviteten i verktyget försäljning av verksamhet när det gäller att hantera hotet eller uppnå det resolutionsmål som avses i artikel 31.2 b.

4. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera de faktiska omständigheter som utgör ett reellt hot och de kriterier avseende effektiviteten för verktyget försäljning av affärsverksamhet som avses i punkt 3 a och b.

Avsnitt 3

Broinstitutverktyget

Artikel 40

Broinstitutverktyget

1. För att broinstitutverktyget ska vara verkningsfullt, och med hänsyn till behovet av att upprätthålla kritiska funktioner inom broinstitutet, ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att till ett broinstitut överföra

- a) aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett eller flera institut under resolution,
- b) alla eller vissa tillgångar, rättigheter eller skulder i ett eller flera institut under resolution.

Den överföring som avses i första stycket får med förbehåll för artikel 85 äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i institutet under resolution eller från andra tredje män än broinstitutet och utan att eventuella förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten iaktas.

2. Broinstitutet ska vara en juridisk person som uppfyller samtliga av följande kriterier:

- a) Den ägs helt eller delvis eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemanget för resolution och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.
- b) Enheten har bildats i syfte att ta emot och inneha vissa eller samtliga av de aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution eller vissa eller samtliga av tillgångarna, rättigheterna och skulderna i ett eller flera institut under resolution i syfte att bibehålla tillgång till kritiska funktioner och att sälja det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Användningen av skuldnedskrivningsverktyget för det ändamål som avses i artikel 43.2 b ska inte påverka resolutionsmyndighetens möjlighet att kontrollera broinstitutet.

3. När resolutionsmyndigheten använder broinstitutverktyget ska den se till att det totala värdet av de skulder som överförs till broinstitutet inte överstiger det totala värdet av de rättigheter och tillgångar som överförs från institutet under resolution eller som tillhandahålls genom andra källor.

4. All eventuell ersättning som betalas av broinstitutet ska med förbehåll för artikel 37.7 gagna

- a) ägarna till aktierna eller äganderättsinstrumenten, om överföringen till broinstitutet har skett genom att aktier eller äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution överförs från innehavarna av aktierna eller instrumenten till broinstitutet,
- b) institutet under resolution, om överföringen till broinstitutet har skett genom att vissa eller alla tillgångar eller skulder i institutet under resolution överförs till broinstitutet.

5. När resolutionsmyndigheten tillämpar broinstitutverket får den utöva överföringsbefogenheten mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution eller, allt efter omständigheterna, av tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution.

6. Resolutionsmyndigheten får efter tillämpning av broinstitutverket

a) föra tillbaka rättigheter, tillgångar eller skulder från broinstitutet till institutet under resolution, eller föra tillbaka aktierna eller andra äganderättsinstrument till deras ursprungliga ägare, och institutet under resolution eller de ursprungliga ägarna ska ha skyldighet att återta sådana tillgångar, rättigheter eller skulder, eller aktier eller andra äganderättsinstrument, under förutsättning att de villkor som fastställs i punkt 7 är uppfyllda,

b) överföra aktier eller andra äganderättsinstrument, eller tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet till en tredje man.

7. Resolutionsmyndigheterna får föra tillbaka aktier eller andra äganderättsinstrument eller tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet i något av följande fall:

a) Möjligheten att kunna föra tillbaka de specifika aktierna eller andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna anges uttryckligen i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

b) De specifika aktierna eller andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna omfattas inte av de klasser av, eller uppfyller inte de villkor för överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

Ett sådant återförande får göras inom en period som anges i instrumentet och ska göras med iakttagande av eventuella andra villkor som anges däri.

8. Överföringar mellan institutet under resolution, eller de ursprungliga ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument, å ena sidan, och broinstitutet, å andra sidan, ska omfattas av de skyddsåtgärder som avses i kapitel VII i avdelning IV.

9. När det gäller att utöva rättigheter att tillhandahålla tjänster eller etablera sig i en annan medlemsstat i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, ska ett broinstitut betraktas som en fortsättning på institutet under resolution och får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av institutet under resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

För andra ändamål får resolutionsmyndigheter kräva att ett broinstitut ska betraktas som en fortsättning på institutet under resolution och ska få fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av institutet under resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

10. Medlemsstaterna ska se till att broinstitutet kan fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap samt till tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, fondbörser, system för ersättning till investerare samt insättningsgarantisystem för institutet under resolution, förutsatt att det uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system.

Trots vad som sägs i första stycket ska medlemsstaterna säkerställa att:

a) Tillgång inte nekas på grund av att broinstitutet saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget inte överensstämmer med de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen som avses i första stycket.

b) Om broinstitutet inte uppfyller medlemskaps- eller deltagandekriterierna för relevanta betalnings-, clearing- eller avvecklingsystem, fondbörser, system för ersättning till investerare eller insättningsgarantisystem utövas de rättigheter som avses i första stycket så länge som anges av resolutionsmyndigheten, maximalt 24 månader som kan förlängas av resolutionsmyndigheten på begäran av broinstitutet.

11. Utan att detta påverkar tillämpningen av kapitel VII i avdelning IV ska aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs till broinstitutet inte ha några rättigheter till eller avseende de till broinstitutet överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna eller avseende dess ledningsorgan eller verkställande ledning.

12. Broinstitutet ska inte ha mål som innebär några skyldigheter eller något ansvar gentemot aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution, och ledningsorganet eller den verkställande ledningen ska inte ha någon ansvars-skyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller inte vidtagit i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte handlingen eller underlåtenheten innebär grov oaksamhet eller allvarlig försummelse i enlighet med den nationella rätt som direkt påverkar sådana aktieägares eller borgenärens rättigheter.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa ett broinstituts och dess ledningsorgans eller verkställande lednings skyldighet i enlighet med nationell rätt om åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

Artikel 41

Broinstitutets verksamhet

1. Medlemsstaterna ska se till att ett broinstituts verksamhet iakttar följande krav:

- a) Resolutionsmyndigheten ska godkänna innehållet i broinstitutets stadgar.
- b) Resolutionsmyndigheten ska, beroende på broinstitutets ägarstruktur, endera utse eller godkänna broinstitutets ledningsorgan.
- c) Resolutionsmyndigheten ska godkänna ersättningen till medlemmarna av ledningsorganet och fastställa lämpliga ansvarsområden för dem.
- d) Resolutionsmyndigheten ska godkänna broinstitutets strategi och riskprofil.
- e) Broinstitutet ska auktoriseras i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, beroende på vilket som är tillämpligt, och ha den auktorisation som krävs enligt gällande nationell rätt för att utöva verksamheter eller tjänster som det förvärvat genom en överföring som görs enligt artikel 63 i det här direktivet.
- f) Broinstitutet ska uppfylla kraven i, och är föremål för tillsyn i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 och direktiven 2013/36/EU och 2014/65/EU, beroende på vad som är tillämpligt.
- g) Broinstitutets verksamhet ska vara i enlighet med unionens regler om statligt stöd och resolutionsmyndigheten får specificera motsvarande begränsningar av dess verksamhet.

Trots de bestämmelser som avses i leden e och f i första stycket, och när detta krävs för att uppnå resolutionsmålen, får broinstitutet etableras och godkännas utan att direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU är uppfyllda under en kort period i början av dess verksamhet. Resolutionsmyndigheten ska lämna in en begäran med den innebörden till den behöriga myndigheten. Om den behöriga myndigheten beslutar att bevilja en sådan auktorisation ska den ange under vilken period broinstitutet är undantaget från kraven i de direktiven.

2. Med förbehåll för begränsningar som åläggs i enlighet med unionens konkurrensregler eller nationella konkurrensregler, ska broinstitutets ledning bedriva broinstitutets verksamhet i syfte att upprätthålla tillgången till kritiska funktioner och sälja institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, dess tillgångar, rättigheter eller skulder, till en eller flera köpare inom den privata sektorn när villkoren för detta är lämpliga och inom den tidsperiod som anges i punkt 4 i den här artikeln eller, i tillämpliga fall, punkt 6 i den här artikeln.

3. Resolutionsmyndigheten ska fatta ett beslut om att broinstitutet inte längre är ett broinstitut enligt artikel 40.2, i något av följande fall, beroende på vilket som inträffar först:

- a) Broinstitutet slås samman med en annan enhet.
- b) Broinstitutet upphör att uppfylla kraven i artikel 40.2.
- c) Alla eller praktiskt taget alla broinstitutets tillgångar, rättigheter eller skulder säljs till tredje man.
- d) Den tidsperiod som anges i punkt 5, eller i tillämpliga fall punkt 6, löper ut.
- e) Broinstitutets tillgångar avvecklas helt och dess skulder infrias fullt ut.

4. Medlemsstaterna ska i fall där resolutionsmyndigheten försöker sälja broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller skulder se till att broinstitutet eller de aktuella tillgångarna eller skulderna saluförs öppet och transparent och att försäljningen inte ger en i sak missvisande bild av dem eller på otillbörligt sätt gynnar eller missgynnar olika potentiella köpare.

Varje försäljning ska göras på marknadsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet och i enlighet med unionens regler om statligt stöd.

5. Om inget av de resultat som avses i punkt 3 a, b, c och e är tillämpligt ska resolutionsmyndigheten avsluta broinstitutets verksamhet snarast möjligt och i vilket fall två år efter den dag då den sista överföringen från ett institut under resolution i enlighet med broinstitutverket gjordes.

6. Resolutionsmyndigheten får förlänga den tidsperiod som anges i punkt 5 med en eller flera ytterligare ettårsperioder om en sådan förlängning

- a) stöder de resultat som avses i punkt 3 a, b, c eller e, eller
- b) är nödvändig för att säkerställa att viktiga banktjänster eller finansiella tjänster upprätthålls.

7. Beslut av resolutionsmyndigheten att förlänga den period som avses i punkt 5 ska motiveras samt innehålla en utförlig bedömning av situationen, inbegripet förhållandena och utsikterna på marknaden, som visar att förlängningen är motiverad.

8. Om ett broinstituts verksamhet avslutas under de omständigheter som avses i punkt 3 c eller d ska broinstitutet avvecklas genom normala insolvensförfaranden.

Eventuella inkomster som uppkommer till följd av att broinstitutets verksamhet avslutas ska med förbehåll för artikel 37.7 komma aktieägarna i broinstitutet till godo.

9. Om ett broinstitut används för att överföra tillgångar och skulder i fler än ett institut under resolution ska den skyldighet som avses i punkt 8 avse de tillgångar och skulder som överförs från vart och ett av instituten under resolution och inte broinstitutet i sig.

Avsnitt 4

Verktyget avskiljande av tillgångar

Artikel 42

Verktyget avskiljande av tillgångar

1. För att verktyget avskiljande av tillgångar ska fungera väl ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution eller ett broinstitut till en eller flera tillgångsförvaltningsenheter.

Den överföring som avses i första stycket får med förbehåll för artikel 85 äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i instituten under resolution eller från andra tredje män än broinstitutet och utan att eventuella förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten iakttas.

2. Vid tillämpningen av verktyget avskiljande av tillgångar ska en tillgångsförvaltningsenhet vara en juridisk person som uppfyller samtliga följande krav:

a) Den ägs helt eller delvis eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemanget för resolution och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.

b) Den har upprättats i syfte att ta emot vissa eller alla tillgångar, rättigheter och skulder i ett eller flera institut under resolution eller ett broinstitut.

3. Tillgångsförvaltningsenheten ska förvalta de tillgångar som överförs till den i syfte att maximera värdet på tillgångarna genom en slutlig försäljning eller ordnad avveckling.

4. Medlemsstaterna ska se till att en tillgångsförvaltningsenhets verksamhet sker i enlighet med följande bestämmelser:

a) Resolutionsmyndigheten ska godkänna innehållet i tillgångsförvaltningsenhetens stadgar.

b) Resolutionsmyndigheten ska, beroende på tillgångsförvaltningsenhetens ägarstruktur, utse eller godkänna broinstitutets ledningsorgan.

c) Resolutionsmyndigheten ska godkänna ersättningen till medlemmarna av ledningsorganet och fastställa lämpliga ansvarsområden för dem.

d) Resolutionsmyndigheten ska godkänna tillgångsförvaltningsenhetens strategi och riskprofil.

5. Resolutionsmyndigheterna får utöva de befogenheter som anges i punkt 1 för att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder endast om

a) förhållandena på den specifika marknaden för de tillgångarna är sådana att en likvidation av de tillgångarna enligt normala insolvensförfaranden kan få negativa effekter på en eller flera finansiella marknader,

b) en sådan överföring är nödvändig för att se till att institutet under resolution eller broinstitutet fungerar väl, eller

c) en sådan överföring är nödvändig för att maximera behållningen efter likvidation.

6. När resolutionsmyndigheterna använder verktyget avskiljande av tillgångar ska de fastställa ersättningen för de tillgångar, rättigheter och skulder som ska överföras till tillgångsförvaltningsenheten på grundval av de principer som anges i artikel 36 och i enlighet med unionens regler om statligt stöd. Denna punkt hindrar inte att ersättningen kan vara ett nominellt eller negativt belopp.

7. All eventuell ersättning som betalas av tillgångsförvaltningsenheten med avseende på de tillgångar, rättigheter eller skulder som förvärvas direkt från institutet under resolution ska med förbehåll för artikel 37.7 komma institutet under resolution till godo. Ersättningen får betalas i form av skuld som utfärdas av tillgångsförvaltningsenheten.

8. När broinstitutverktyget använts får en tillgångsförvaltningsenhet efter det att broinstitutverktyget har använts förvärva tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet.

9. Resolutionsmyndigheterna får överföra tillgångar, rättigheter eller skulder från institutet under resolution till en eller flera tillgångsförvaltningsenheter vid mer än ett tillfälle och föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller skulder från en eller flera tillgångsförvaltningsenheter till institutet under resolution, under förutsättning att de villkor som anges i punkt 10 är uppfyllda.

Institutet under resolution ska vara skyldigt att återta eventuella sådana tillgångar, rättigheter eller skulder.

10. Resolutionsmyndigheterna får föra tillbaka rättigheter, tillgångar eller skulder från tillgångsförvaltningsenheten till institutet under resolution i något av följande fall:

- a) Möjligheten att kunna föra tillbaka de specifika rättigheterna, tillgångarna eller skulderna anges uttryckligen i det instrument genom vilket överföringen gjordes.
- b) De specifika rättigheterna, tillgångarna eller skulderna omfattas inte av de klasser av, eller uppfyller inte de villkor för överföring av rättigheter, tillgångar eller skulder som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

I båda de fall som avses i leden a och b får överföringen tillbaka göras inom en i instrumentet angiven period, varvid även eventuella andra villkor som anges i föreläggandet för det relevanta ändamålet ska iakttas.

11. Överföringar mellan institutet under resolution och tillgångsförvaltningsenheten ska omfattas av de skyddsåtgärder för delvis egendomsöverföring som föreskrivs i kapitel VII i avdelning IV.

12. Utan att detta påverkar tillämpningen av kapitel VII i avdelning IV ska aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs till tillgångsförvaltningsenheten inte ha några rättigheter till eller avseende de tillgångsförvaltningsenheten överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna eller till ledningsorganet eller den verkställande ledningen.

13. Tillgångsförvaltningsenheten ska inte ha mål som innebär några skyldigheter eller något ansvar gentemot aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution, och ledningsorganet eller den verkställande ledningen ska inte ha någon ansvarsskyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller inte vidtagit i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte handlingen eller underlåtenheten innebär grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse enligt den nationella rätten som direkt påverkar sådana aktieägars eller borgenärers rättigheter.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa en tillgångsförvaltningsenhet och dess ledningsorgan eller verkställande lednings ansvar i enlighet med nationell rätt för åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

14. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja konvergensen i tillsyns- och resolutionsmetoder avseende fastställandet av när, i enlighet med punkt 5 i denna artikel, likvidation av tillgångarna eller skulderna enligt normala insolvensförfaranden kan få negativa effekter på en eller flera finansiella marknader.

Avsnitt 5

Skuldnedskrivningsverktyget

Underavsnitt 1

Skuldnedskrivningsverktygets syfte och tillämpningsområde

Artikel 43

Skuldnedskrivningsverktyget

1. För att skuldnedskrivningsverktyget ska vara verkningsfullt ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna har de resolutionsbefogenheter som avses i artikel 63.1.

2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får använda skuldnedskrivningsverktyget i syfte att uppfylla de mål som specificeras i artikel 31, i enlighet med de resolutionsprinciper som anges i artikel 34, för något av följande ändamål:

a) För att rekaptalisera ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv som uppfyller villkoren för resolution i den utsträckning som krävs för att återställa institutets möjligheter att uppfylla villkoren för auktorisation (i den mån de villkoren är tillämpliga på enheten) och att fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, i det fall enheten är auktoriserad inom ramen för de direktiven, samt att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet eller enheten.

b) För att konvertera till eget kapital eller minska kapitalbeloppet av fordringar eller skuldinstrument som överförs

i) till ett broinstitut i syfte att tillhandahålla kapital till broinstitutet eller

ii) inom ramen för verktyget för försäljning av verksamhet eller verktyget för avskiljande av tillgångar.

3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får använda skuldnedskrivningsverktyget för det ändamål som avses i punkt 2 a i denna artikel endast om det finns rimliga utsikter att användningen av detta verktyg, tillsammans med andra relevanta åtgärder, t.ex. åtgärder som vidtas i enlighet med den omstruktureringsplan för verksamheten som krävs enligt artikel 52, förutom att uppnå de relevanta resolutionsmålen kommer att återställa den sunda finansiella ställningen och den långsiktiga bärkraften hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Om de villkor som anges i första stycket inte uppfylls ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheter får tillämpa något av de resolutionsverktyg som avses i artikel 37.3 a, b och c och det skuldnedskrivningsverktyg som avses i punkt 2 b i den här artikeln.

4. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får använda skuldnedskrivningsverktyget på alla institut eller de enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d, samtidigt som man i varje enskilt fall respekterar det berörda institutets eller den berörda enhetens juridiska form eller får ändra den juridiska formen.

Artikel 44

Skuldnedskrivningsverktygets tillämpningsområde

1. Medlemsstaterna ska se till att skuldnedskrivningsverktyget får användas för alla skulder i ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som inte är uteslutna från tillämpningsområdet för det verktyget enligt punkterna 2 eller 3 i den här artikeln.

2. Resolutionsmyndigheterna får inte använda skuldnedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter avseende följande skulder när de regleras i en medlemsstats eller ett tredjelands rätt:

- a) Garanterade insättningar.
- b) Skulder med säkerhet inbegripet säkerställda obligationer och skulder i form av finansiella instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av säkerhetspoolen och som enligt nationell rätt är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer.
- c) Skulder som hänför sig till kundtillgångar eller kundmedel hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv, inbegripet kundtillgångar eller kundmedel som innehas på uppdrag av fondföretag enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 2009/65/EG eller AIF-fonder enligt definitionen i artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU ⁽¹⁾, under förutsättning att en sådan kund är skyddad enligt tillämplig insolvensrätt.
- d) Skulder som hänför sig till en förtroenderelation mellan institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d (som förvaltare) och en annan person (som mottagare), under förutsättning att en sådan mottagare åtnjuter skydd enligt tillämplig insolvensrätt eller civilrätt.
- e) Skulder till institut, med undantag för enheter inom en och samma koncern, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.
- f) Skulder med en återstående löptid på mindre än sju dagar som hänför sig till system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG eller till deras deltagare och som uppstår till följd av deltagandet i ett sådant system.
- g) En skuld till någon av följande:
 - i) En anställd, vad gäller inarbetad lön, pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag av den rörliga delen av ersättning som inte regleras av kollektivavtal.
 - ii) En borgenär inom affärs- eller handelssektorn där skulden hänför sig till att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d tillhandhållits varor eller tjänster som är kritiska för dess löpande verksamhet, däribland IT-tjänster, försörjningstjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.
 - iii) Skatte- och socialförsäkringsmyndigheter, förutsatt att de skulderna är prioriterade enligt tillämplig rätt.
 - iv) Insättningsgarantisystem till följd av bidrag som ska betalas i enlighet med direktiv 2014/49/EU.

Led g i i första stycket ska inte tillämpas på den rörliga delen av ersättning till risktagare med väsentlig inverkan enligt definitionen i artikel 92.2 i direktiv 2013/36/EU.

Medlemsstaterna ska säkerställa att alla säkrade tillgångar som hänför sig till säkerställda obligationer i en täckt säkerhetsmassa inte påverkas och förblir separerade med tillräcklig finansiering. Varken det kravet eller första stycket led b ska förhindra resolutionsmyndigheterna från att, vid behov, utöva de befogenheterna med avseende på någon del av en säkrad skuld eller en prioriterad fordran för vilken säkerhet har ställts till ett värde som överstiger värdet på de tillgångar, den pantsättning, den företagsinteckning eller den säkerhet som ställts för fordran.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

Första stycket led a ska inte förhindra resolutionsmyndigheterna från att vid behov utöva de befogenheterna avseende insättningsbelopp som överstiger det garantibelopp som föreskrivs i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

Utan att det påverkar reglerna om stora exponeringar i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU ska medlemsstaterna för att möjliggöra resolution av institut och koncerner säkerställa att resolutionsmyndigheterna begränsar, i enlighet med artikel 17.5 b i det här direktivet, hur mycket kvalificerade skulder för skuldnedskrivningsverktyg andra institut innehar, utom skulder som innehas hos enheter som tillhör samma koncern.

3. Under exceptionella omständigheter får resolutionsmyndigheten, när skuldnedskrivningsverktyget används, från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna helt eller delvis undanta vissa skulder i något av följande fall:

- a) Det är trots de ansträngningar som i god tro görs av resolutionsmyndigheten inte möjligt att skriva ned den skulden inom rimlig tid.
- b) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av kontinuitet i kritiska funktioner och kärnaffärsområden på ett sätt som gör att institutet under resolution kan fortsätta med centrala verksamheter, tjänster och transaktioner.
- c) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till insatserna för att undvika omfattande spridningseffekter, särskilt när det gäller kvalificerade insättningar som gjorts av fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag, som allvarligt skulle störa finansiella marknadens funktion, inbegripet finansiell marknadsinfrastruktur, på ett sätt som allvarligt skulle störa ekonomin i en medlemsstat eller unionen.
- d) Tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget på de skulderna skulle leda till en sådan värdeförlust som förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om de skulderna undantogs från skuldnedskrivning.

I de fall där en resolutionsmyndighet beslutar att inom ramen för denna punkt helt eller delvis undanta en kvalificerad skuld eller en klass kvalificerade skulder får den nedskrivnings- eller konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder ökas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att den nedskrivnings- och konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder följer principen i artikel 34.1 g.

4. I de fall där en resolutionsmyndighet beslutar att helt eller delvis undanta en kvalificerad skuld eller klass kvalificerade skulder enligt denna artikel, och de förluster som skulle ha tillkommit de skulderna inte fullt ut har överförts på andra borgenärer, får ett bidrag göras från finansieringsarrangemanget för resolution till institutet under resolution för att göra ett eller flera av följande:

- a) Absorbera eventuella förluster som inte har absorberats av kvalificerade skulder och återställa substansvärdet i institutet under resolution till noll i enlighet med artikel 46.1 a.
- b) Förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument eller kapitalinstrument i institutet under resolution för att i enlighet med artikel 46.1 b rekapitalisera institutet.

5. Ett sådant bidrag som avses i punkt 4 från finansieringsarrangemanget för resolution får endast göras när:

- a) Ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst motsvarar 8 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 36, har gjorts av aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt.

- b) Bidraget från finansieringsarrangemanget för resolution överstiger inte 5 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen i institutet under resolution enligt en uppmätning vid tidpunkten för resolutionsåtgärder i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 36.
6. Bidraget från finansieringsarrangemanget för resolution som avses i punkt 4 får finansieras med följande:
- a) Det belopp som finansieringsarrangemanget för resolution har tillgång till och som har anskaffats genom bidrag från institut och unionsfiliabler i enlighet med artiklarna 100.6 och 103.
- b) Genom det beloppet som kan anskaffas genom bidrag i efterhand i enlighet med artikel 104 inom tre år.
- c) Belopp som anskaffas från alternativa finansieringskällor i enlighet med artikel 105, i de fall där de belopp som avses i leden a och b i denna punkt inte är tillräckliga.
7. Under exceptionella omständigheter får resolutionsmyndigheten söka ytterligare finansiering från alternativa finansieringskällor efter det att
- a) den gräns på 5 % som anges i punkt 5 b har uppnåtts, och
- b) alla oprioriterade skulder utan säkerheter, förutom kvalificerade insättningar, fullt ut har skrivits ner eller konverterats.
- I stället för eller utöver detta får ett bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution, när villkoren som fastställs i första stycket är uppfyllda, ges med användning av ännu outnyttjade medel som anskaffats genom förhandsbidrag i enlighet med artiklarna 100.6 och 103.
8. Med avvikelse från vad som sägs i punkt 5 a får ett bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution som avses i punkt 4 också ges under förutsättning att
- a) det bidrag till förlustabsorbering och rekaptalisering som avses i punkt 5 a uppgår till ett belopp på minst 20 % av det berörda institutets riskvägda tillgångar,
- b) finansieringsarrangemanget för resolution i den berörda medlemsstaten, genom förhandsbidrag (exklusive bidrag till ett insättningsgarantisystem) som anskaffats i enlighet med artiklarna 100.6 och 103, har tillgång till ett belopp som uppgår till minst 3 % av de garanterade insättningarna vid samtliga kreditinstitut som är auktoriserade inom den medlemsstatens territorium, och
- c) det berörda institutet har konsoliderade tillgångar på mindre än 900 miljarder EUR.
9. När resolutionsmyndigheter utövar sin bestämmanderätt inom ramen för punkt 3 ska de vederbörligen beakta följande:
- a) Principen att förluster bör bäras i första hand av aktieägare och därefter, generellt, av borgenärer i institutet under resolution i prioritetsordning.
- b) Den nivå på förlustabsorberingskapaciteten som skulle återstå i institutet under resolution om skulden eller skuldslaget undantogs.
- c) Behovet att bibehålla tillräckliga medel för resolutionsfinansiering.

10. Undantag inom ramen för punkt 3 får göras antingen för att helt undanta en skuld från nedskrivning eller för att minska omfattningen av den nedskrivning som görs av den skulden.

11. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att närmare ange under vilka omständigheter det är nödvändigt att undanta skulder för att uppnå de mål som anges i punkt 3 i den här artikeln.

12. Innan en resolutionsmyndighet utövar bestämmanderätten att undanta en skuld inom ramen för punkt 3 ska den underrätta kommissionen. I de fall där undantaget skulle kräva ett bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution eller en alternativ finansieringskälla inom ramen för punkterna 4 - 8 får kommissionen, för att slå vakt om den inre marknadens integritet, inom 24 timmar räknat från mottagandet av underrättelsen, eller med resolutionsmyndighetens samtycke inom en längre tidsperiod, förbjuda det föreslagna undantaget, eller kräva att det ändras, om kraven i denna artikel och delegerade akter inte är uppfyllda. Detta påverkar inte kommissionens tillämpning av unionens regler om statligt stöd.

Underavsnitt 2

Minimikrav för kvalificerade skulder

Artikel 45

Tillämpning av minimikravet

1. Medlemsstaterna ska se till att instituten alltid uppfyller ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder. Minimikravet ska beräknas som ett belopp för kapitalbas och kvalificerade skulder uttryckt som en procentandel av de totala skulderna och kapitalbasen i institutet.

Vid tillämpningen av det första stycket ska derivatkskulder inkluderas i de totala skulderna på basis av att nettningsrättigheter gentemot motparter erkänns fullt ut.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att ytterligare specificera de bedömningskriterier som anges i punkt 6 a-f och som ska ligga till grund för fastställandet av ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, inbegripet efterställda skulder samt prioriterade osäkrade skulder med minst 12 månader kvar på löptiden som omfattas av nedskrivningsbefogenheten och de skulder som kan räknas som kapitalbas, för varje institut.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Medlemsstaterna får föreskriva ytterligare kriterier på grundval av vilka minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder ska fastställas.

3. Trots vad som sägs i punkt 1 ska resolutionsmyndigheterna undanta hypoteksinstitut som finansieras genom säkerställda obligationer, som enligt nationell rätt inte får ta emot insättningar, från kravet att alltid uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder eftersom

a) de instituten kommer att avvecklas genom nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden som genomförs i enlighet med artiklarna 38, 40 eller 42 i detta direktiv och som är utformade för de instituten,

b) sådana nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden kommer att säkerställa att borgenärer i de instituten, inbegripet innehavare av säkerställda obligationer i förekommande fall, kommer att åsamkas förluster på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.

4. Kvalificerade skulder ska ingå i det belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 1 endast om de uppfyller följande villkor:

- a) Instrumentet är emitterat och fullt betalt.
- b) Skulden är inte till det egna institutet och institutet har inte ställt någon säkerhet eller garanti för skulden.
- c) Förvärvet av instrumentet har inte direkt eller indirekt finansierats av institutet.
- d) Skuldens återstående löptid är minst ett år.
- e) Skulden hänför sig inte till ett derivat.
- f) Skulden hänför sig inte till en insättning som är prioriterad i den nationella rangordningen vid insolvens i enlighet med artikel 108.

I de fall där en skuld ger ägaren rätt till försöksutbetalning ska vid tillämpning av led d förfallodagen för den skulden vara den första dag då en sådan rätt uppkommer.

5. I de fall där en skuld lyder under lagstiftningen i ett tredjeland får resolutionsmyndigheter kräva att institutet visar att ett eventuellt beslut från en resolutionsmyndighet att skriva ner eller konvertera den skulden skulle ha verkan enligt lagen i det tredjelandet, med beaktande av villkoren i det avtal som skulden faller under, internationella avtal om erkännande av resolutionsförfaranden och andra relevanta frågor. Om resolutionsmyndigheten inte är övertygad om att ett eventuellt beslut skulle ha verkan enligt lagen i det tredjelandet ska den skulden inte räknas med när det gäller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

6. Det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för varje institut enligt punkt 1 ska, efter samråd med den behöriga myndigheten, fastställas av resolutionsmyndigheten på grundval av minst följande kriterier:

- a) Behovet av att säkerställa att institutet kan försättas i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen, inbegripet, i tillämpliga fall, skuldnedskrivningsverktyget, på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.
- b) Behovet av att, i tillämpliga fall, säkerställa att institutet innehar tillräckliga kvalificerade skulder för att, om skuldnedskrivningsverktyget används, säkerställa att förluster kan absorberas och institutets kärnprimärkapitalrelation kan återställas till den nivå som krävs för att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet och göra det möjligt för institutet att fortsätta att uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller i direktiv 2014/65/EU samt att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet eller enheten.
- c) Behovet av att, om det i resolutionsplanen förutses att vissa klasser av kvalificerade skulder skulle kunna komma att inom ramen för artikel 44.3 undantas från skuldnedskrivning eller att vissa klasser av kvalificerade skulder skulle kunna komma att överföras i sin helhet till en mottagande enhet inom ramen för en delvis överföring, säkerställa att institutet har tillräckligt med andra kvalificerade skulder för att se till att förluster skulle kunna absorberas och institutets kärnprimärkapitalrelation återställas till en nivå som krävs för att göra det möjligt för institutet ska fortsätta uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.
- d) Institutets storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil.
- e) I vilken utsträckning insättningsgarantisystemet kan bidra till att finansiera resolutionen, i enlighet med artikel 109.

f) I vilken utsträckning institutets fallissemang skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten, vilket med hänsyn till hur förbundet institutet är med andra institut eller med resten av det finansiella systemet inbegriper spridning av negativa effekter.

7. Institutet ska iakta de minimikrav som föreskrivs i denna artikel på individuell nivå.

En resolutionsmyndighet får, efter samråd med en behörig myndighet, besluta att tillämpa det minimikrav som föreskrivs i denna artikel på en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

8. Moderföretag inom unionen ska, utöver punkt 7, uppfylla de minimikrav som föreskrivs i denna artikel på konsoliderad basis.

Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på konsoliderad nivå för ett moderföretag inom unionen ska bestämmas av resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med den samordnande tillsynsmyndigheten, i enlighet med punkt 9, på grundval av åtminstone de kriterier som fastställs i punkt 6 och huruvida koncernens dotterföretag i tredjeländer ska försättas i resolution separat enligt resolutionsplanen.

9. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell nivå ska göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om vilket minimikravsbelopp som ska tillämpas på konsoliderad nivå.

Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna det gemensamma beslutet, med en fullständig motivering, till moderföretaget inom unionen.

Om det inom fyra månader inte har fattats ett sådant gemensamt beslut ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter att vederbörligen ha beaktat de relevanta resolutionsmyndigheternas bedömning av dotterföretag, fatta ett beslut om minimikravet på koncernnivå. Om någon av de berörda resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

Det gemensamma beslutet och det beslut som resolutionsmyndigheten på koncernnivå fattar om inget gemensamt beslut har fattats ska vara bindande för resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som fattas om inget gemensamt beslut har fattats ska ses över och i tillämpliga fall uppdateras regelbundet.

10. Resolutionsmyndigheter ska fastställa det minimikrav som ska tillämpas på koncernens dotterföretag på individuell basis. De minimikraven ska fastställas på en nivå som är lämplig för dotterföretaget med beaktande av följande:

a) De kriterier som räknas upp i punkt 6, särskilt dotterföretagets storlek, affärsmodell och riskprofil, inklusive dess kapitalbas.

b) Det konsoliderade krav som inom ramen för punkt 9 fastställts för koncernen.

Resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell nivå ska göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om vilket minimikravsbelopp som ska tillämpas på varje enskilt dotterföretag på individuell nivå.

Resolutionsmyndigheten för dotterföretagen och resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna det gemensamma beslutet, med en fullständig motivering, till dotterföretagen respektive moderföretaget inom unionen.

Om något sådant gemensamt beslut av resolutionsmyndigheterna inte har antagits inom en period på fyra månader ska respektive resolutionsmyndigheter för dotterföretagen fatta beslutet, med vederbörlig hänsyn till de synpunkter och reservationer som resolutionsmyndigheten på koncernnivå gett uttryck för.

Om resolutionsmyndigheten på koncernnivå vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell nivå skjuta upp sina beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska inte hänskjuta frågan till EBA för bindande medling i de fall där det belopp som fastställts av dotterföretagets resolutionsmyndighet med mindre än en procentenhet skiljer sig från det belopp på konsoliderad nivå som fastställts inom ramen för punkt 9 i den här artikeln.

Om EBA inte har fattat sitt beslut inom en månad ska besluten från resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen gälla.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen fattar om inget gemensamt beslut har fattats ska vara bindande för de berörda resolutionsmyndigheterna.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som fattas om inget gemensamt beslut har fattats ska ses över och i tillämpliga fall uppdateras regelbundet.

11. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå får helt avstå från att tillämpa det individuella minimikravet på ett moderinstitut inom unionen om följande villkor är uppfyllda:

- a) Moderinstitutet inom unionen uppfyller på konsoliderad basis det minimikrav som fastställts inom ramen för punkt 8.
- b) Den behöriga myndigheten för moderinstitutet inom unionen har helt avstått från att tillämpa individuella kapitalkrav på institutet i enlighet med artikel 7.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

12. Resolutionsmyndigheten för ett dotterföretag får helt avstå från att tillämpa punkt 7 på det dotterföretaget om följande villkor är uppfyllda:

- a) Dotterföretaget och dess moderföretag är båda föremål för auktorisation och tillsyn från en och samma medlemsstats sida.
- b) Dotterföretaget innefattas i den gruppbaseerade tillsynen över det institut som utgör moderföretaget.
- c) Koncerninstitutet på högsta nivå i dotterföretagets medlemsstat uppfyller, om det skiljer sig från moderinstitutet inom unionen, på lägre än konsoliderad nivå det minimikrav som fastställts inom ramen för punkt 7.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/275

- d) Det finns inte några rådande eller förutsebara väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för att moderföretaget snabbt till dotterföretaget ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder.
- e) Moderföretaget uppfyller behöriga myndigheters krav på sund förvaltning av dotterföretaget och har åtagit sig att, med den behöriga myndighetens samtycke, svara för dotterföretagets åtaganden, alternativt löper dotterföretaget endast försumbara risker.
- f) Moderföretagets förfaranden för bedömning, värdering och kontroll av risker omfattar även dotterföretaget.
- g) Moderföretaget innehar mer än 50 % av rösträtten knuten till aktier och andelar i dotterföretagets kapital eller har rätt att utse eller avsätta en majoritet av medlemmarna i dotterföretagets ledningsorgan.
- h) Den behöriga myndigheten för dotterföretaget har inom ramen för artikel 7.1 i förordning (EU) nr 575/2013 helt avstått från att tillämpa individuella kapitalkrav på dotterföretaget.

13. I de beslut som fattas i enlighet med denna artikel får det föreskrivas att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder delvis uppfylls på konsoliderad nivå eller individuell nivå genom instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning.

14. För att ett instrument ska räknas som ett instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning inom ramen för punkt 13 ska resolutionsmyndigheten vara övertygad om att det

- a) innehåller ett avtalsvillkor om att instrumentet, i de fall där en resolutionsmyndighet beslutar att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget på det institutet, ska skrivas ner eller konverteras i den utsträckning som krävs innan andra kvalificerade skulder skrivs ner eller konverteras, och
- b) är föremål för ett avtal, ett åtagande eller en bestämmelse om prioritering som är bindande och innebär att det vid normala insolvensförfaranden har lägre prioritet än andra kvalificerade skulder och inte kan återbetalas förrän andra då utestående skulder har reglerats.

15. Resolutionsmyndigheter ska, samordnat med behöriga myndigheter, kräva och kontrollera att instituten uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som föreskrivs i punkt 1 och i tillämpliga fall det krav som föreskrivs i punkt 13 och ska fatta eventuella beslut i enlighet med denna artikel parallellt med utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplaner.

16. Resolutionsmyndigheter ska, samordnat med samordning med behöriga myndigheter, underrätta EBA om det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, och i tillämpliga fall om det krav som föreskrivs i punkt 13, som fastställts för varje institut inom deras behörighetsområde.

17. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att närmare ange enhetliga format, mallar och definitioner för resolutionsmyndigheters identifiering och överföring, efter samordning med behöriga myndigheter, av information till EBA vid tillämpning av punkt 16.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

18. Med utgångspunkt i resultatet av den rapport som avses i punkt 19 ska kommissionen, om så är lämpligt, senast den 31 december 2016 förelägga Europaparlamentet och rådet ett lagstiftningsförslag om enhetlig tillämpning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Det förslaget ska, där så är lämpligt, innefatta förslag om införande av ett lämpligt antal miniminivåer för minimikravet, med hänsyn tagen till instituts och koncerners olika affärsmodeller. Förslaget ska innefatta eventuella lämpliga ändringar av parametrarna för minimikravet och, vid behov, lämpliga ändringar av hur minimikravet tillämpas på koncerner.

19. EBA ska senast den 31 oktober 2016 lämna in en rapport till kommissionen åtminstone om följande:

- a) Hur minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder har tillämpats på nationell nivå och då i synnerhet huruvida olika medlemsstater har fastställt olika nivåer för jämförbara institut.
- b) Hur olika medlemsstater har begagnat sig av befogenheten att kräva att institut uppfyller minimikravet genom instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning, och huruvida olika tillvägagångssätt har använts.
- c) Identifiering av affärsmodeller som återspeglar institutens totala riskprofiler.
- d) Vilken nivå på minimikravet som är lämplig för de olika affärsmodeller som fastställts enligt led c.
- e) Huruvida ett spann för minimikravet för de olika affärsmodellerna bör upprättas.
- f) Inom vilken övergångsperiod institut lämpligen måste ha uppnått efterlevnad av eventuella föreskrivna enhetliga miniminivåer.
- g) Huruvida de krav som föreskrivs i artikel 45 är tillräckliga för att säkerställa att varje enskilt institut har en nöjaktig förlustabsorberingskapacitet och, om detta inte är fallet, vilka ytterligare förbättringar som krävs för att det målet ska kunna uppnås.
- h) Huruvida de beräkningsmetoder som föreskrivs i denna artikel behöver ändras för att se till att minimikravet kan användas som en adekvat indikator för ett instituts förlustabsorberingskapacitet.
- i) Huruvida utgångspunkten för kravet bör vara totala skulder och kapitalbas och då särskilt huruvida det vore bättre att använda institutets riskvägda tillgångar som nämnare.
- j) Huruvida tillvägagångssättet i denna artikel när det gäller hur minimikravet tillämpas på koncerner är lämpligt, och då särskilt huruvida tillvägagångssättet på ett tillräckligt sätt ser till att de enheter där förlusterna kan tänkas uppstå har, eller har tillgång till, förlustabsorberingskapaciteten inom koncernen.
- k) Huruvida villkoren för undantag från minimikravet är lämpliga och då särskilt huruvida sådana undantag bör kunna beviljas dotterföretag på gränsoverskridande basis.
- l) Huruvida resolutionsmyndigheter lämpligen får kräva att minimikravet ska uppfyllas med hjälp av instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning och huruvida det är lämpligt att göra upplägget med instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning mer enhetligt.
- m) Huruvida kraven på instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning som fastställs i punkt 14 är lämplig.
- n) Huruvida det lämpligen får krävas att institut och koncerner yppar sina minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, eller den egna nivån för kapitalbas och kvalificerade skulder, och i så fall hur ofta och i vilket format detta ska göras.

20. Rapporten i punkt 19 ska minst omfatta perioden från och med den 2 juli 2014 till och med den 30 juni 2016 och där ska åtminstone följande beaktas:

- a) Effekten av minimikravet, och av alla eventuella harmoniserade nivåer för minimikravet, på följande:
- i) Finansiella marknader i allmänhet och marknader för osäkrade skulder och derivat i synnerhet.
 - ii) Institutets affärsmodeller och hur institutens balansräkningar är uppbyggda, i synnerhet institutets finansieringsprofil och finansieringsstrategi samt koncerners juridiska struktur och driftsstruktur.
 - iii) Institutets lönsamhet, i synnerhet deras finansieringskostnader.
 - iv) Flyttning av exponeringar till enheter som inte omfattas av tillsyn.
 - v) Innovation på finansområdet.
 - vi) Hur utbrett det är med instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning, hur sådana instrument är beskaffade och hur möjligt det är att avyttra dem.
 - vii) Institutets riskbeteende.
 - viii) Hur mycket intecknade tillgångar som instituten har.
 - ix) Vilka åtgärder som instituten vidtar för att uppfylla minimikraven och då särskilt i vilken utsträckning minimikraven har uppfyllts genom att minska skuldsättningen i fråga om tillgångar, emittera långfristig skuld och anskaffa kapital.
 - x) Kreditinstitutens utlåningsnivåer, särskilt i fråga om utlåning till mikroföretag samt små och medelstora företag, lokala myndigheter, regionala myndigheter och enheter inom den offentliga sektorn och finansiering av handel, inbegripet utlåning inom ramen för offentliga exportkreditförsäkringssystem.
- b) Samspelet mellan å ena sidan minimikraven och å andra sidan de kapitalbaskrav, den skuldsättningsgrad och de likviditetskrav som föreskrivs i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU.
- c) Institutets kapacitet att på egen hand anskaffa kapital eller finansiering från marknaderna för att uppfylla eventuella harmoniserade minimikrav som föreslås.
- d) Konsekvens säkerställs med minimikraven enligt internationella standarder som utarbetats i internationella fora.

Underavsnitt 3

Tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget

Artikel 46

Bedömning av beloppet för skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de använder skuldnedskrivningsverktyget på grundval av en värdering som uppfyller artikel 36 bedömer det totala
- a) belopp, när relevant, med vilket kvalificerade skulder måste skrivas ned för att säkerställa att substansvärdet i institutet under resolution är lika med noll, och

b) belopp, när relevant, med vilket kvalificerade skulder måste konverteras till aktier eller andra typer av kapitalinstrument för att kärnprimärkapitalrelationen ska kunna återställas hos antingen

i) institutet under resolution eller

ii) broinstitutet.

2. Bedömningen som avses i punkt 1 i den här artikeln ska fastställa det belopp med vilket kvalificerade skulder behöver skrivas ned eller konverteras för att återställa kärnprimärkapitalrelationen i institutet under resolution eller i tillämpliga fall fastställa kvoten för broinstitutet med hänsyn till alla eventuella kapitalbidrag från resolutionsfonden enligt artikel 101.1 d i detta direktiv och för att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet under resolution eller broinstitutet och göra det möjligt för det att under åtminstone ett år fortsätta att uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

När resolutionsmyndigheterna avser att använda verktyget för avskiljande av tillgångar som avses i artikel 42 ska det belopp som de kvalificerade skulderna måste minskas med fastställas med hänsyn till en försiktig uppskattning av tillgångsförvaltningsenhetens kapitalbehov.

3. Om kapital har skrivits ned i enlighet med artiklarna 59–62 och skuldnedskrivningsverktyget har använts enligt artikel 43.2 och nedskrivningsnivån grundad på den preliminära värderingen enligt artikel 36 visar sig överstiga kraven när den jämförs med den definitiva värderingen enligt artikel 36.10, får en uppvärderingsmekanism tillämpas för att ersätta borgenärerna och därefter aktieägarna i den utsträckning det är nödvändigt.

4. Resolutionsmyndigheterna ska fastställa och upprätthålla arrangemang för att säkerställa att bedömningen och värderingen grundas på så aktuella och omfattande uppgifter som möjligt om tillgångarna och skulderna i ett institut under resolution.

Artikel 47

Behandling av aktieägare vid skuldnedskrivning eller nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de använder skuldnedskrivningsverktyget i artikel 43.2 eller nedskrivningen eller konverteringen av kapitalinstrument i artikel 59 vidtar någon av eller båda följande åtgärder gentemot aktieägarna och innehavare av andra äganderättsinstrument:

a) Dra in existerande aktier eller andra äganderättsinstrument eller överföra dem till borgenärer som fått sina anspråk nedskrivna.

b) Under förutsättning att institutet under resolution, i enlighet med den värdering som gjorts enligt artikel 36, har ett positivt substansvärde, späda ut äganderätten för existerande aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument till följd av konvertering till aktier eller andra äganderättsinstrument av

i) tillämpliga kapitalinstrument emitterade av institutet enligt den befogenhet som avses i artikel 59.2 eller

ii) kvalificerade skulder emitterade av institutet under resolution enligt den befogenhet som avses i artikel 63.1 f.

Med avseende på led b i första stycket ska konverteringen göras till en omräkningskurs som väsentligt spär ut existerande aktieinnehav och innehav av andra äganderättsinstrument.

2. De åtgärder som avses i punkt 1 ska också vidtas gentemot aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument vars aktier eller andra äganderättsinstrument emitterats eller tilldelats under följande omständigheter:

a) Till följd av omvandling av skuldinstrument till aktier eller andra äganderättsinstrument i enlighet med avtalsvillkor i de ursprungliga skuldinstrumenten utlöst av en händelse som inträffade före eller samtidigt som resolutionsmyndighetens bedömning av att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyllde villkoren för resolution.

b) Till följd av konvertering av tillämpliga kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument enligt artikel 60.

3. När resolutionsmyndigheterna överväger vilken åtgärd de ska vidta enligt punkt 1 ska de beakta

a) den värdering som gjorts i enlighet med artikel 36,

b) det belopp genom vilket resolutionsmyndigheten har bedömt att kärnprimärkapitalposter måste minskas och berörda kapitalinstrument måste skrivas ned eller konverteras i enlighet med artikel 60.1, och

c) det totalbelopp som resolutionsmyndigheten bedömt enligt artikel 46.

4. Med avvikelse från artiklarna 22–25 i direktiv 2013/36/EU, kravet på att inkomma med en underrättelse i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, artiklarna 10.3, 11.1, 11.2, 12 och 13 i direktiv 2014/65/EU och kravet på att inkomma med en underrättelse i artikel 11.3 i direktiv 2014/65/EU ska, om användning av skuldnedskrivningsverktyget eller konvertering av kapitalinstrument skulle leda till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett institut som avses i artikel 22.1 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11.1 i direktiv 2014/65/EU, behöriga myndigheter utföra den bedömning som krävs enligt de artiklarna i så god tid att det inte försenar användningen av skuldnedskrivningsverktyget eller konverteringen av kapitalinstrument eller hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsmålen.

5. Om den behöriga myndigheten för det institutet inte senast dagen för användning av skuldnedskrivningsverktyget eller konvertering av kapitalinstrument har slutfört den bedömning som krävs inom ramen för punkt 4 ska artikel 38.9 vara tillämplig på en förvärvares alla eventuella förvärv av eller ökning av ett kvalificerat innehav till följd av användningen av skuldnedskrivningsverktyget eller konverteringen av kapitalinstrument.

6. EBA ska senast den 3 juli 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 i fråga om de omständigheter då var och en av de åtgärder som anges i punkt 1 i den här artikeln i denna artikel skulle vara lämpliga, med beaktande av de faktorer som avses i punkt 3 i den här artikeln.

Artikel 48

Ordningsföljd för nedskrivning och konvertering

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, när de använder skuldnedskrivningsverktyget, med förbehåll för eventuella undantag inom ramen för artikel 44.2 och 44.3, utövar nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna med iakttagande av följande krav:

a) Kärnprimärkapitalposter minskas i enlighet med artikel 60.1 a.

b) Endast om den totala minskningen enligt led a är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna sänka kapitalbeloppet i övriga primärkapitalinstrument i den utsträckning som krävs och upp till deras kapacitet.

- c) Endast om den totala minskningen enligt leden a och b är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna sänka kapitalbeloppet i supplementärkapitalinstrument i den utsträckning som krävs och upp till deras kapacitet.
- d) Endast om den totala nedsättningen av aktier eller andra äganderättsinstrument och tillämpliga kapitalinstrument enligt leden a, b och c är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna i den utsträckning som krävs och i överensstämmelse med rangordningen av fordringar vid normala insolvensförfaranden sänka kapitalbeloppet för efterställda skulder som inte räknas som övrigt primärt eller supplementärt kapital, i kombination med nedskrivningen enligt leden a, b och c för att uppnå summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c.
- e) Endast om den totala nedsättningen av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med leden a–d i denna punkt är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och d ska myndigheterna i den utsträckning som krävs och i enlighet med rangordningen av fordringar vid normala insolvensförfaranden inklusive den rangordning av insättningar som föreskrivs i artikel 108 sänka kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, resten av de kvalificerade skulder, enligt artikel 44, i kombination med den nedskrivning som avses i leden a, b, c och d i denna punkt för att uppnå summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c.

2. När resolutionsmyndigheterna utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna ska de fördela de förluster som ingår i summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c jämnt mellan aktier eller andra äganderättsinstrument och kvalificerade skulder med samma rangordning genom att minska kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, dessa aktier eller andra äganderättsinstrument och kvalificerade skulder i samma utsträckning i förhållande till deras värde, utom när en annan fördelning av förluster bland skulder med samma rangordning är tillåten under de omständigheter som avses i artikel 44.3.

Denna punkt ska inte förhindra att skulder som i enlighet med artikel 44.2. och 44.3 undantagits från skuldnedskrivning ges en förmånligare behandling än kvalificerade skulder med samma rangordning vid normala insolvensförfaranden.

3. Innan de gör den nedskrivning eller konvertering som avses i punkt 1 e ska resolutionsmyndigheter konvertera eller minska kapitalbeloppet för de instrument som avses i punkt 1 b, c och d i de fall där de instrumenten innehåller följande villkor och ännu inte har konverterats:

- a) Villkor om att instrumentets kapitalbelopp ska sänkas vid eventuella händelser som berör den finansiella situationen, solvensen eller kapitalbasen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- b) Villkor om att instrumenten ska konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument om en sådan händelse inträffar.

4. När ett instruments kapitalbelopp före skuldnedskrivningen enligt punkt 1 har sänkts, men inte till noll, i enlighet med villkor av det slag som avses i punkt 3 a, ska resolutionsmyndigheterna tillämpa nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna på det resterande beloppet av det kapitalbeloppet i enlighet med punkt 1.

5. Vid beslut om huruvida skulder ska skrivas ned eller konverteras till aktiekapital ska resolutionsmyndigheterna inte konvertera en viss klass av skulder samtidigt som en klass av skulder som är efterställd denna klass väsentligen förblir konverterad till aktiekapital eller inte nedskriven, om inte något annat föreskrivs enligt artikel 44.2 och 44.3.

6. För tillämpningen av denna artikel ska EBA senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för alla tolkningar som rör samspelet mellan bestämmelserna i detta direktiv och bestämmelserna i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 49

Derivat

1. Medlemsstaterna ska se till att denna artikel följs när resolutionsmyndigheterna utövar nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna avseende skulder som hänför sig till derivat.

2. Resolutionsmyndigheterna ska inte utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna avseende en skuld som hänför sig till ett derivat förrän de har avslutat derivaten. Efter inledningen av resolutionsförfarandet ska resolutionsmyndigheterna ges befogenhet att avsluta och säga upp eventuella derivatkontrakt för det ändamålet.

I de fall en derivatskuld inom ramen för artikel 44.3 har undantagits från användningen av skuldnedskrivningsverktyget ska resolutionsmyndigheter inte vara förpliktade att avsluta eller säga upp derivatkontraktet.

3. Om derivattransaktioner omfattas av ett nettningsavtal ska resolutionsmyndigheten eller en oberoende värderare som en del av värderingen inom ramen för artikel 36 fastställa de skulder som hänför sig till de transaktionerna på nettobasis i enlighet med avtalsvillkoren.

4. Resolutionsmyndigheterna ska fastställa värdet av skulder som hänför sig till derivat i enlighet med följande:

- a) Lämpliga metoder för att fastställa värdet på klass av derivat, inbegripet transaktioner som omfattas av nettningsavtal.
- b) Principer för att fastställa den relevanta tidpunkt då värdet på derivatpositioner bör fastställas.
- c) Lämpliga metoder för att jämföra den värdeförstörelse som skulle bli följden av avslutandet och skuldnedskrivningen av derivat med det belopp för förluster som derivat skulle behöva stå för vid en skuldnedskrivning.

5. EBA ska, efter samråd med den Europiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (nedan kallad *Esm*), inrättad genom förordning (EU) nr 1095/2010 utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de metoder och principer som avses i punkt 4 a, b och c avseende värderingen av skulder som hänför sig till derivat.

För derivattransaktioner som omfattas av nettningsavtal ska EBA beakta avslutningsmetoden i nettningsavtalet.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 januari 2016.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

*Artikel 50***Kurs för konvertering av skulder till eget kapital**

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, när de utövar de befogenheter som anges i artiklarna 59.3 och 63.1 f, får tillämpa olika konverteringskurser för olika kapitalinstruments- och skuldklasser i enlighet med en av eller båda de principer som avses i punkterna 2 och 3 i den här artikeln.
2. Konverteringskursen ska utgöra en lämplig kompensation för den berörda borgenären för eventuell förlust som åsamkats på grund av att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna utövats.
3. När olika konverteringskurser används enligt punkt 1 ska den konverteringskurs som tillämpas för skulder som anses vara prioriterade enligt tillämplig insolvensrätt vara högre än konverteringskursen för efterställda skulder.
4. EBA ska senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för fastställande av konverteringskurser

De riktlinjerna ska särskilt ange hur berörda borgenärer får kompenseras på lämpligt sätt genom konverteringskursen och de relativa konverteringskurser som kan vara lämpliga för att återspegla att prioriterade skulder har företräde enligt tillämplig insolvensrätt.

*Artikel 51***Återhämtnings- och omstruktureringsåtgärder vid skuldnedskrivning**

1. Medlemsstaterna ska se till att det när resolutionsmyndigheterna använder skuldnedskrivningsverktyget för att i enlighet med artikel 43.2 a rekapitalisera ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidtas åtgärder för att säkerställa att en omstruktureringsplan för institutet eller enhet upprättas och genomförs i enlighet med artikel 52.
2. De åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel får omfatta tillsättning från resolutionsmyndighetens sida av en person eller personer som utsetts i enlighet med artikel 72.1 som ska upprätta och genomföra den omstruktureringsplan för verksamheten som krävs enligt artikel 52.

*Artikel 52***Omstruktureringsplan för verksamheten**

1. Medlemsstaterna ska kräva att ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1, inom en månad efter det att skuldnedskrivningsverktyget har använts avseende ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i enlighet med artikel 43.2 a utarbetar och förelägger resolutionsmyndigheten en omstruktureringsplan för verksamheten som uppfyller kraven i punkterna 4 och 5 i den här artikeln. Om unionens regler för statligt stöd är tillämpliga ska medlemsstaterna se till att planen är förenlig med den omstruktureringsplan som institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska lägga fram för kommissionen i enlighet med de reglerna.
2. När skuldnedskrivningsverktyget i artikel 43.2 a tillämpas på två eller flera koncernenheter ska omstruktureringsplanen för verksamheten utarbetas av moderinstitutet inom unionen och omfatta samtliga institut inom koncernen i enlighet med det förfarande som anges i artiklarna 7 och 8 och översändas till resolutionsmyndigheten på koncernnivå. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska överlämna planen till övriga berörda resolutionsmyndigheter och till EBA.
3. Under exceptionella omständigheter och om det är nödvändigt för att resolutionsmålen ska uppnås får resolutionsmyndigheten förlänga perioden i punkt 1 upp till högst två månader efter tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget.

Om omstruktureringsplanen för verksamheten också ska anmälas inom unionens regler om statligt stöd får resolutionsmyndigheten förlänga perioden i punkt 1 upp till maximalt två månader efter tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget eller fram till den tidsfrist som fastställs av unionens regler om statligt stöd, beroende på vad som inträffar först.

4. I en omstruktureringsplan för verksamheten ska det fastställas åtgärder som syftar till att återställa bärkraften på lång sikt för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller delar av dess verksamhet inom en rimlig tid. De åtgärderna ska baseras på realistiska antaganden vad gäller de ekonomiska och finansiella marknadsförhållanden enligt vilka institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommer att vara verksam.

Omstruktureringsplanen ska ta hänsyn till bland annat den rådande situationen och framtidsutsikterna på finansiella marknaden, på grundval av antaganden om bästa och värsta möjliga utfall, inbegripet en kombination av händelser för att identifiera institutets största svagheter. Antagandena ska jämföras med lämpliga sektorsövergripande riktmärken.

5. En omstruktureringsplan för verksamheten ska åtminstone omfatta följande:

a) En detaljerad analys av de faktorer och problem som lett till att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att fallera, och av de omständigheter som lett till dessa svårigheter.

b) En beskrivning av de åtgärder som syftar till att återställa bärkraften hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d på lång sikt.

c) En tidsplan för genomförandet av de åtgärderna.

6. Åtgärder för att återställa bärkraften hos ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d på lång sikt får omfatta följande:

a) Omstrukturering av verksamheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

b) Förändringar av de operativa systemen och infrastrukturen inom institutet.

c) Avyttring av förlustbringande verksamheter.

d) Omstrukturering av befintlig verksamhet som kan bli konkurrenskraftig.

e) Försäljning av tillgångar eller verksamhetsgrenar.

7. Inom en månad från det datum då omstruktureringsplanen för en verksamhet lades fram ska den berörda resolutionsmyndigheten bedöma sannolikheten för att planen, om den genomförs, kommer att återställa den långsiktiga bärkraften hos ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d. Bedömningen ska slutföras i samförstånd med den berörda behöriga myndigheten.

Om resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten finner att planen skulle uppnå detta mål ska resolutionsmyndigheten godkänna planen.

8. Om resolutionsmyndigheten inte finner att planen skulle uppnå det mål som avses i punkt 7 ska den, i samförstånd med den behöriga myndigheten, underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1, om sina betänkligheter och begära att planen ändras på ett sätt som bemöter dessa betänkligheter.

9. Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts enligt artikel 72.1 ska inom två veckor från det datum då den underrättelse som avses i punkt 8 mottogs lägga fram en ändrad omstruktureringsplan för resolutionsmyndighetens godkännande. Resolutionsmyndigheten ska granska den ändrade planen och ska inom en vecka underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 om huruvida den finner att den ändrade planen åtgärdar de betänkligheter som framförts eller om det krävs ytterligare ändringar.

10. Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 ska genomföra omstruktureringsplanen i enlighet med vad som överenskommit med resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten och ska sända in en rapport till resolutionsmyndigheten minst var sjätte månad om framsteg som gjorts i fråga om genomförandet av planen.

11. Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 ska om det, enligt resolutionsmyndighetens mening och med den behöriga myndighetens samtycke, är nödvändigt revidera planen för att uppnå det mål som avses i punkt 4 och ska lägga fram varje revidering för resolutionsmyndighetens godkännande.

12. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande:

- a) Vad som minst bör ingå i en omstruktureringsplan för verksamheten enligt punkt 5.
- b) Minimiinnehållet i rapporterna enligt punkt 10.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 januari 2016.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

13. EBA ska senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att närmare specificera de minimikriterier som en omstruktureringsplan för verksamheten ska uppfylla för att få resolutionsmyndighetens godkännande enligt punkt 7.

14. Med beaktande av den erfarenhet som i förekommande fall gjorts vid tillämpningen av riktlinjerna som avses i punkt 13 får EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera de minimikriterier som en omstruktureringsplan för verksamheten ska uppfylla för att resolutionsmyndigheten ska godkänna den enligt punkt 7.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i det första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Underavsnitt 4

Skuldnedskrivningsverktyget: kompletterande bestämmelser

Artikel 53

Skuldnedskrivningsverktygets effekter

1. Medlemsstaterna ska se till att om en resolutionsmyndighet utövar en befogenhet som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e-i ska minskningen av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringen eller indragningen få verkan och vara omedelbart bindande för institutet under resolution och för berörda borgenärer och aktieägare.

2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheten har befogenhet att genomföra eller kräva genomförande av alla administrativa och förfarandemässiga uppgifter som är nödvändiga för att ge verkan åt utövandet av de befogenheter som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e–i, däribland följande:

- a) Ändring av alla relevanta register.
- b) Avlistning eller avförande från handel av aktier eller andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument.
- c) Listning eller upptagande till handel av nya aktier eller andra äganderättsinstrument.
- d) Återlistning eller förnyat upptagande till handel av eventuella skuldinstrument som skrivits ned, utan kravet på utfärdande av ett prospekt enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG⁽¹⁾.

3. Om en resolutionsmyndighet sänker kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, en skuld genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 e ska den skulden och eventuella skyldigheter eller fordringar som hänför sig till den skulden som inte har uppstått vid den tidpunkt då befogenheten utövas i alla hänseenden betraktas som infriade och ska inte kunna göras gällande i senare förfaranden gentemot institutet under resolution eller en efterföljande enhet vid en eventuell senare avveckling.

4. Om en resolutionsmyndighet delvis men inte helt sänker kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, en skuld genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 e ska följande gälla:

- a) Skulden ska vara infriad i förhållande till den sänkning som har gjorts av beloppet.
- b) Det relevanta instrumentet eller avtal som gav upphov till den ursprungliga skulden ska fortsätta att gälla för det återstående kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, skulden, med förbehåll för eventuella ändringar av den ränta som hänför sig till sänkningen av kapitalbeloppet och eventuella ytterligare ändringar av villkoren som resolutionsmyndigheten kan komma att göra genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 j.

Artikel 54

Undanröjande av förfarandehinder för skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 63.1 i, i tillämpliga fall kräva att institutet och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d alltid innehar ett tillräckligt aktiekapital, eller andra kärnprimärkapitalinstrument, för att institutet eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d, om resolutionsmyndigheten utövar de befogenheter som avses i artikel 63.1 e och f avseende ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller något av dess dotterföretag, inte ska vara förhindrat att emittera tillräckligt många nya aktier eller andra äganderättsinstrument för att säkerställa att konverteringen av skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument kan genomföras på ett effektivt sätt.

2. Resolutionsmyndigheterna ska bedöma om det är lämpligt att ställa det krav som fastställs i punkt 1 avseende ett visst institut eller en viss enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i samband med utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplanen för det institutet eller den koncernen, med beaktande av i synnerhet de resolutionsåtgärder som behandlas i planen. Om det i resolutionsplanen anges att skuldnedskrivningsverktyget kan komma att användas ska myndigheterna kontrollera att aktiekapitalet eller andra kärnprimärkapitalinstrument är tillräckligt stora för att täcka summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 345, 31.12.2003, s. 64).

3. Medlemsstaterna ska se till att det inte finns några förfarandemässiga hinder för att konvertera skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument som finns med stöd av institutens bolagsordningar eller stadgar, inbegripet företrädesrätt för aktieägare eller krav på aktieägarnas medgivande för att öka kapitalet.

4. Denna artikel ska inte påverka de ändringar av direktiven 82/891/EEG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU och direktiv 2012/30/EU som föreskrivs i avdelning X i det här direktivet.

Artikel 55

Avtalsenligt erkännande av skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska kräva att instituten och de enheter som avses i artikel 1 b, c och d inkluderar ett villkor enligt vilket den borgenär eller avtalspart i ett avtal som upprättar skulden medger att skulden kan komma att omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter och går med på att vara bunden av alla minskningar av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringar eller indragningar som påverkas av resolutionsmyndighetens utövande av de befogenheterna, förutsatt att sådan skuld

a) inte är utesluten enligt artikel 44.2,

b) inte är en insättning som avses i artikel 108 a,

c) omfattas av lagstiftningen i ett tredjeland, och

d) som emitterats eller ingåtts efter det datum när en medlemsstat tillämpar de bestämmelser som antagits för att införliva detta avsnitt.

Första stycket ska inte tillämpas om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat fastställer att de skulder eller instrument som avses i första stycket kan komma att omfattas av en medlemsstats resolutionsmyndighets nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter enligt tredjelandets rätt eller av ett bindande avtal som ingåtts med det berörda tredjelandet.

Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheter får kräva att institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d till myndigheter lämnar ett rättsutlåtande om ett sådant villkors rättsliga verkställbarhet och verkan.

2. Om ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d underlåter att i de avtalsvillkor som reglerar en viss skuld inkludera ett villkor som krävs i enlighet med punkt 1 ska den underlåtelser inte förhindra resolutionsmyndigheten från att utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter avseende den skulden.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera den förteckning över de skulder för vilka undantagen i punkt 1 tillämpas, och innehållet i villkoren den punkten, med beaktande av bankernas olika affärsmodeller.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 56

Statliga finansiella stabiliseringsverktyg

1. Medlemsstaterna får tillhandahålla extraordinärt offentligt finansiellt stöd genom ytterligare finansiella stabiliseringsverktyg i enlighet med punkt 3 i den här artikeln och med artikel 37.10 samt i enlighet med unionens regler om statligt stöd, för att bidra till resolutionen av ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, inbegripet genom att ingripa direkt för att undvika dess avveckling, i syfte att uppnå målen för resolution som avses i artikel 31.2 när det gäller medlemsstaten eller unionen som helhet. En sådan insats ska utföras under ledning av det behöriga ministeriet eller regeringen i nära samarbete med resolutionsmyndigheten.
2. För att de statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska bli verkningsfulla ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga ministerierna eller regeringarna har de relevanta resolutionsbefogenheter som anges i artiklarna 63–72 och att artiklarna 66, 68, 83 och 117 tillämpas.
3. De statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska tillgripas som en sista utväg efter det att andra resolutionsverktyg så långt som det är praktiskt möjligt har bedömts och utnyttjats samtidigt som den finansiella stabiliteten upprätthålls, i enlighet med det behöriga ministeriets eller regeringens bedömning efter samråd med resolutionsmyndigheten.
4. Vid tillämpningen av de statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska medlemsstaterna säkerställa att deras behöriga ministerier och resolutionsmyndigheten endast tillämpar verktygen när alla villkor i artikel 32.1 samt något av följande villkor har uppfyllts:
 - a) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten efter samråd med centralbanken och den behöriga myndigheten avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att undvika betydande negativa följdverkningar på den finansiella stabiliteten.
 - b) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att skydda allmänintresset efter det att institutet beviljats extraordinärt likviditetstöd från centralbanken.
 - c) När det gäller verktyget för tillfälligt offentligt ägande, det behöriga ministeriet eller regeringen, efter samråd med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten, avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att skydda allmänintresset efter det att institutet beviljats offentliga aktiekapitalstöd genom verktyget för aktiekapitalstöd.
5. De statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska omfatta
 - a) ett verktyg för offentligt aktiekapitalstöd som avses i artikel 57,
 - b) ett verktyg för tillfälligt offentligt ägande som avses i artikel 58.

Artikel 57

Verktyg för offentligt aktiekapitalstöd

1. Medlemsstaterna får, under förutsättning att nationell bolagsrätt respekteras, delta i en rekaptalisering av ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv genom att tillhandahålla kapital till institutet eller enheten i utbyte mot följande instrument, i enlighet med kraven i förordning (EU) nr 575/2013:
 - a) Kärnprimärkapitalinstrument.
 - b) Övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument.

2. Medlemsstaterna ska, i den utsträckning som deras aktieinnehav i ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d tillåter, se till att institut eller enheter som är föremål för verktyget för offentligt aktiekapitalstöd i enlighet med denna artikel förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder.

3. När en medlemsstat ger offentligt aktiekapitalstöd i enlighet med denna artikel ska den säkerställa att dess andel i institutet eller i en enhet enligt artikel 1.1 b, c eller d överförs till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter.

Artikel 58

Verktyget för tillfälligt offentligt ägande

1. Medlemsstaterna får ta ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i tillfälligt offentligt ägande.

2. I detta syfte får en medlemsstat göra en eller flera aktieöverföringar där mottagaren är

a) ett ombud för medlemsstaten, eller

b) ett av medlemsstaten helägt bolag.

3. Medlemsstaten ska se till att institut eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d som är föremål för verktyget för tillfälligt offentligt ägande i enlighet med denna artikel förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder och att de överförs till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter.

KAPITEL V

Nedskrivning av kapitalinstrument

Artikel 59

Krav på nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument

1. Befogenheten att skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument får utövas antingen

a) oberoende av en resolutionsåtgärd, eller

b) i kombination med en resolutionsåtgärd, om de villkor för resolution som anges i artiklarna 32 och 33 är uppfyllda.

2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument till aktier eller andra äganderättsinstrument i institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d.

3. Medlemsstaterna ska kräva att resolutionsmyndigheterna utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med artikel 60 och utan dröjsmål avseende tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

a) Det har fastställts att villkoren för resolution som anges i artiklarna 32 och 33 är uppfyllda, innan någon resolutionsåtgärd vidtas.

b) Den berörda myndigheten fastställer att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d inte längre kommer att vara bärkraftigt om inte befogenheten utövas avseende det tillämpliga kapitalinstrumentet.

- c) I fråga om tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas individuellt och gruppbaserat, gör den berörda myndigheten i den samordnande tillsynsmyndighetens medlemsstat och den berörda myndigheten i dotterföretaget ett gemensamt fastställande i form av ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 92.3 och 92.4 om att koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig om nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten inte utövas avseende de instrumenten.
- d) I fråga om tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av moderföretaget och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas på individuell basis med avseende på moderföretaget eller på gruppbasis, och den berörda myndigheten i den samordnande tillsynsmyndighetens medlemsstat fastställer att koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig om nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten inte utövas avseende de instrumenten.
- e) Institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d behöver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, med undantag för någon av de omständigheter som anges i artikel 32.4 d iii.
4. Vid tillämpningen av punkt 3 ska ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller en koncern anses inte längre vara bärkraftig endast om båda av följande villkor är uppfyllda:
- a) Institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller koncernen fallerar eller sannolikt kunna komma att falla.
- b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några åtgärder, inbegripet alternativa åtgärder från privata sektorn eller tillsynsåtgärder (inbegripet åtgärder för tidigt ingripande), förutom nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, på egen hand eller i kombination med resolutionsåtgärder, inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller koncernen kommer att falla.
5. Vid tillämpningen av punkt 4 a i den här artikeln ska ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d anses falla eller sannolikt kunna komma att falla om en eller flera av de omständigheter som anges i artikel 32.4 föreligger.
6. Vid tillämpningen av punkt 4 a ska en koncern anses falla eller sannolikt kunna komma att falla om den inte uppfyller, eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att koncernen inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna uppfylla, sina tillsynskrav på gruppbasis på ett sådant sätt att det kan föranleda de behöriga myndigheterna att vidta åtgärder på grund av bland annat, men inte enbart, det faktum att koncernen har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess kapitalbas.
7. Ett tillämpligt kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag ska inte skrivas ned eller konverteras enligt punkt 3 c i större utsträckning eller till sämre villkor än kapitalinstrument med samma rangordning på moderföretagsnivå som har skrivits ned eller konverterats.
8. Om en berörd myndighet gör ett sådant fastställande som avses i punkt 3 i den här artikeln ska den omedelbart underrätta den resolutionsmyndighet som är ansvarig för det institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i fråga, om det är en annan myndighet.
9. Innan den gör ett fastställande som avses i punkt 3 c i den här artikeln avseende ett dotterföretag som emitterar tillämpliga kapitalinstrument som bedöms uppfylla kraven på kapitalbas på individuell basis och på gruppbasis ska den berörda myndigheten iaktta de krav på underrättelse och samråd som fastställs i artikel 62.

10. Resolutionsmyndigheterna ska, innan de utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument, se till att en värdering görs av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i enlighet med artikel 36. Den värderingen ska ligga till grund för beräkningen av den nedskrivning som ska tillämpas på de tillämpliga kapitalinstrumenten i syfte att absorbera förluster samt den konverteringsnivå som ska tillämpas på tillämpliga kapitalinstrument i syfte att rekapitalisera institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Artikel 60

Bestämmelser om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument

1. När resolutionsmyndigheterna iakttar de krav som fastställs i artikel 59 ska de utöva nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med fordringarnas prioritetsgrad vid normala insolvensförfaranden på ett sätt som ger följande resultat:

- a) Poster i kärnprimärkapitalet minskas först i proportion till förlusterna och upp till deras kapacitet och resolutionsmyndigheten vidtar en eller båda av de åtgärder som anges i artikel 47.1 gentemot innehavarna av kärnprimärkapitalinstrumenten.
- b) Kapitalbeloppet för tillämpliga övriga primärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 31 eller upp till de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.
- c) Kapitalbeloppet för tillämpliga supplementärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 31 eller upp till de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.

2. I de fall där kapitalbeloppet för ett tillämpligt kapitalinstrument skrivs ned

- a) ska sänkningen av det kapitalbeloppet vara permanent, med förbehåll för eventuella uppvärderingar i enlighet med återbetalningsmekanismen i artikel 46.3,
- b) inga skulder får kvarstå till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet enligt eller i samband med det belopp för instrumentet som har skrivits ned, med undantag för upplupna skulder och skadeståndsskulder som uppkommit till följd av ett överklagande av lagenligheten av nedskrivningsbefogenheten,
- c) ingen ersättning betalas till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet annat än i enlighet med punkt 3.

Led b i denna punkt ska inte hindra att kärnprimärkapitalinstrument tillhandahålls en innehavare av tillämpliga kapitalinstrument i enlighet med punkt 3.

3. Resolutionsmyndigheterna får, i syfte att utföra en konvertering av tillämpliga kapitalinstrument enligt punkt 1 b i den här artikeln, kräva att institutet och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d emitterar kärnprimärkapitalinstrument till innehavarna av de tillämpliga kapitalinstrumenten. Tillämpliga kapitalinstrument får endast konverteras om följande villkor är uppfyllda:

- a) Kärnprimärkapitalinstrumenten emitteras av det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller av ett moderföretag till det institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, med samtycke från resolutionsmyndigheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller, i tillämpliga fall, resolutionsmyndigheten för moderföretaget.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/291

- b) Kärnprimärkapitalinstrumenten emitteras innan det institutet eller den enheten som avses i artikel 1.1 b, c eller d emitterar aktier eller äganderättsinstrument i syfte att tillhandahålla kapital från staten eller ett offentligt organ.
- c) Kärnprimärkapitalinstrumenten tilldelas och överförs utan dröjsmål efter utövandet av konverteringsbefogenheten.
- d) Den konverteringskurs som avgör det antal kärnprimärkapitalinstrument som ska tillhandahållas avseende varje tillämpligt kapitalinstrument iakttar principerna i artikel 50 och eventuella riktlinjer som utarbetats av EBA i enlighet med artikel 50.4.
4. Vid tillhandahållande av kärnprimärkapitalinstrument i enlighet med punkt 3 får resolutionsmyndigheterna kräva att instituten och de enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d alltid har det bemyndigande som krävs för att emittera det relevanta antalet kärnprimärkapitalinstrument.
5. Om ett institut uppfyller kraven för resolution och resolutionsmyndigheten beslutar att använda ett resolutionsverktyg avseende institutet, ska resolutionsmyndigheten iaktta kraven som fastställs i artikel 59.3 innan den använder resolutionsverktyget.

Artikel 61

Myndigheter som är ansvariga för fastställanden

1. Medlemsstaterna ska se till att de myndigheter som anges i den här artikeln ska vara ansvariga för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3.
2. Varje medlemsstat ska i nationell rätt utse den berörda myndighet som ska vara ansvarig för att göra fastställanden enligt artikel 59. Den berörda myndigheten kan vara den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten, i enlighet med artikel 32.
3. Om de tillämpliga kapitalinstrumenten bedöms fullgöra kapitalbaskravet på individuell basis i enlighet med artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013 ska den myndighet som är ansvarig för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3 i det här direktivet vara den berörda myndigheten i den medlemsstat där institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d har auktoriserats i enlighet med avdelning III i direktiv 2013/36/EU.
4. Om de tillämpliga kapitalinstrumenten har emitterats av ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som är ett dotterföretag och som har bedömts fullgöra kapitalbaskraven på individuell basis och på gruppbasis, ska följande myndighet vara ansvarig för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3:
 - a) Den berörda myndigheten i den medlemsstat där det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet som emitterar de instrumenten är etablerat i enlighet med avdelning III i direktiv 2013/36/EU ska vara ansvarig för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3 b i det här direktivet.

- b) Den berörda myndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen och den berörda myndigheten i den medlemsstat där institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet som emitterat de instrumenten är etablerat i enlighet med avdelning III i direktiv 2013/36/EU ska vara ansvariga för att göra det gemensamma fastställandet i form av ett gemensamt beslut som avses i artikel 59.3 c i det här direktivet.

Artikel 62

Konsoliderad tillämpning: Förfaranden för fastställanden

1. Medlemsstaterna ska se till att berörda myndigheter innan de gör ett fastställande som avses i artikel 59.3 b, c, d eller e avseende ett dotterföretag som emitterar tillämpliga kapitalinstrument som bedöms fullgöra kravet på kapitalbas på individuell basis och på gruppbasis uppfyller följande krav:
 - a) En berörd myndighet som överväger om den ska göra ett fastställande enligt artikel 59.3 b, c, d eller e underrättar utan dröjsmål den samordnande tillsynsmyndigheten, och den berörda myndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten finns, om det är en annan myndighet.
 - b) En berörd myndighet som överväger om den ska göra ett fastställande som avses i artikel 59.3 c underrättar den behöriga myndighet, utan dröjsmål, som är ansvarig för varje institut eller sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som har emitterat de tillämpliga kapitalinstrumenten avseende vilka nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten ska utövas om ett fastställande görs, och de berörda myndigheterna i de medlemsstater där de behöriga myndigheterna och den samordnande tillsynsmyndigheten finns, om det är andra myndigheter.
2. När de berörda myndigheterna gör ett fastställande i enlighet med artikel 59.3 c, d eller e när det gäller ett institut eller en koncern med gränsöverskridande verksamhet, ska de ta hänsyn till de potentiella konsekvenserna av resolutionen i alla medlemsstater där institutet eller koncernen bedriver verksamhet.
3. En berörd myndighet ska till underrättelsen enligt punkt 1 bifoga en förklaring av skälen för att den överväger att göra fastställandet i fråga.
4. Om en underrättelse har lämnats enligt punkt 1 ska den berörda myndigheten efter samråd med de myndigheter som underrättats bedöma följande frågor:
 - a) Huruvida det finns någon alternativ åtgärd till utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med artikel 59.3.
 - b) Om det finns en sådan alternativ åtgärd, huruvida det är möjligt att tillämpa den.
 - c) Om det är möjligt att tillämpa en alternativ åtgärd, huruvida det finns realistiska utsikter att den inom en rimlig tidsram skulle åtgärda de omständigheter som annars skulle kräva ett fastställande enligt artikel 59.3.
5. Vid tillämpningen av punkt 4 i den här artikeln avses med alternativa åtgärder sådana åtgärder för tidigt ingripande som avses i artikel 27 i det här direktivet, åtgärder som avses i artikel 104.1 i direktiv 2013/36/EU eller en överföring av medel eller kapital från moderföretaget.
6. Om den berörda myndigheten efter samråd med de underrättade myndigheterna i enlighet med punkt 4 bedömer att det finns en eller flera alternativa åtgärder, att det är möjligt att tillämpa dem och att de skulle ge det resultat som avses i led c i den punkten ska den se till att de åtgärderna tillämpas.
7. Om den berörda myndigheten i ett sådant fall som avses i punkt 1 a efter samråd med de underrättade myndigheterna enligt punkt 4 bedömer att det inte finns några alternativa åtgärder som skulle ge det resultat som avses i punkt 4 c ska den berörda myndigheten besluta huruvida det fastställande enligt artikel 59.3 som övervägs är lämpligt.

8. Om en berörd myndighet beslutar att göra ett fastställande enligt punkt 59.3 c ska den omedelbart underrätta de berörda myndigheterna i de medlemsstater där de berörda dotterföretagen är belägna, och fastställandet ska göras i form av ett gemensamt beslut i enlighet med vad som anges i artikel 92.3 och 92.4. Om inget gemensamt beslut föreligger får inget fastställande inom ramen för artikel 59.3 c göras.

9. Resolutionsmyndigheten i de medlemsstater där vart och ett av de berörda dotterföretagen är beläget ska utan dröjsmål genomföra ett i enlighet med denna artikel fattat beslut att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument, med vederbörligt beaktande av hur brådskande omständigheterna är.

KAPITEL VI

Resolutionsbefogenheter

Artikel 63

Allmänna befogenheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har alla de befogenheter som är nödvändiga för att använda resolutionsverktygen gentemot institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som uppfyller villkoren för resolution. Resolutionsmyndigheterna ska särskilt ha följande resolutionsbefogenheter, som de får utöva var för sig eller i kombination:

- a) Befogenhet att kräva av vilken person som helst att lämna den information som krävs för att resolutionsmyndigheten ska kunna besluta om och förbereda en resolutionsåtgärd, inbegripet uppdateringar och kompletteringar av information som lämnats i resolutionsplanerna och krav på att information lämnas vid inspektioner på plats.
- b) Befogenhet att ta kontroll över ett institut under resolution och att utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats aktieägarna, andra ägare och ledningsorganet för institutet under resolution.
- c) Befogenhet att överföra aktier och andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution.
- d) Befogenhet att till en annan enhet, med denna enhets samtycke, överföra rättigheter, tillgångar eller skulder i ett institut under resolution.
- e) Befogenhet att sänka, även sänka till noll, kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, kvalificerade skulder i ett institut under resolution.
- f) Befogenhet att konvertera kvalificerade skulder i ett institut under resolution till ordinarie aktier eller andra äganderättsinstrument i det institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, i ett relevant moderinstitut eller i ett broinstitut till vilket tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d överförs.
- g) Befogenhet att dra in skuldinstrument som utfärdats av ett institut under resolution, med undantag för skulder med säkerhet som omfattas av artikel 44.2.
- h) Befogenhet att sänka, även sänka till noll, kvotvärdet för aktier eller andra äganderättsinstrument i ett institut under resolution och att dra in sådana aktier eller andra äganderättsinstrument.
- i) Befogenhet att kräva att ett institut under resolution eller ett berört moderinstitut emitterar nya aktier, andra äganderättsinstrument eller andra kapitalinstrument, inbegripet preferensaktier och villkorade konvertibla instrument.

- j) Befogenhet att ändra eller anpassa löptiden för skuldinstrument och andra kvalificerade skulder som emitterats av ett institut under resolution eller att ändra den ränta som ska betalas för sådana instrument och andra kvalificerade skulder, eller dagen då räntan förfaller till betalning, däribland genom temporär betalningsinställelse, med undantag för skulder med säkerhet som omfattas av artikel 44.2.
- k) Befogenhet att säga upp och avsluta finansiella avtal eller derivatkontrakt vid tillämpningen av artikel 49.
- l) Befogenhet att avsätta eller ersätta ledningsorganet och den verkställande ledningen i ett institut under resolution.
- m) Befogenhet att kräva att den behöriga myndigheten i god tid bedömer köparen av ett kvalificerat innehav, genom undantag från de tidsgränser som fastställs i artikel 22 i direktiv 2013/36/EU och artikel 12 i direktiv 2014/65/EU.
2. Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att resolutionsmyndigheterna när de använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna inte omfattas av något av följande krav som annars skulle gälla enligt nationell rätt, avtal eller på annan grund:
- a) Krav på godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna eller borgenärerna i institutet under resolution, med förbehåll för artiklarna 3.6 och 85.1.
- b) Förfarandekrav om att underrätta vissa personer, inbegripet eventuella krav om att offentliggöra underrättelser eller prospekt eller om att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet, innan befogenheterna utövas.

Medlemsstaterna ska särskilt se till att resolutionsmyndigheterna kan utöva befogenheterna enligt denna artikel oberoende av eventuella begränsningar eller krav på medgivande för överföring av berörda finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som annars skulle tillämpas.

Första stycket b i första stycket påverkar inte tillämpningen av de krav som fastställs i artiklarna 81 och 83 och eventuella krav på anmälan enligt unionens regler om statligt stöd.

3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, i den mån någon eller några av de befogenheter som räknas upp i punkt 1 i den här artikeln inte är tillämpliga på en enhet som omfattas av artikel 1.1 i detta direktiv till följd av dess särskilda juridiska form, har befogenheter som är så snarlika dessa som möjligt, även vad gäller deras verkan.
4. Medlemsstaterna ska se till att skyddsåtgärderna i detta direktiv eller skyddsåtgärder som ger samma verkan, tillämpas när resolutionsmyndigheterna utövar befogenheterna enligt punkt 3 på de berörda personerna, inbegripet aktieägare, borgenärer och motparter.

Artikel 64

Kompletterande befogenheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de utövar en resolutionsbefogenhet har befogenhet att göra följande:
- a) Förordna om att en överföring ska få verkan utan att det uppstår några skyldigheter eller ansvarsförbindelser som påverkar de överförda finansiella instrumenten, rättigheterna, tillgångarna eller skulderna, med förbehåll för artikel 78, en rätt till ersättning i enlighet med detta direktiv ska i detta syfte inte betraktas som en skyldighet eller ansvarsförbindelse.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/295

- b) Upphäva rätten att förvärva ytterligare aktier eller andra äganderätsinstrument.
- c) Kräva att den relevanta myndigheten avbryter eller uppskjuter godkännandet för upptagande till handel på en reglerad marknad eller upptagandet till officiell notering av finansiella instrument enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG⁽¹⁾.
- d) Förordna om att den mottagande enheten behandlas som om denna var institutet under resolution när det gäller rättigheter eller skyldigheter för institutet under resolution, eller åtgärder som vidtagits av det, inbegripet, med förbehåll för artiklarna 38 och 40, eventuella rättigheter eller skyldigheter som rör deltagande i en marknadsinfrastruktur.
- e) Begära att institutet under resolution eller den mottagande enheten informerar och bistår den andra parten.
- f) Annullera eller ändra villkoren i ett avtal som institutet under resolution är part i eller ersätta institutet under resolution med en mottagande enhet som avtalspart.
2. Resolutionsmyndigheterna ska utöva de befogenheter som anges i punkt 1 om den anser att detta är nödvändigt för att bidra till att säkerställa att en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsmål.
3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de utövar en resolutionsbefogenhet har befogenhet att vidta de åtgärder för att tillgodose kontinuitet som krävs för att säkerställa att resolutionsåtgärden är ändamålsenlig och, i tillämpliga fall, att den överförda verksamheten kan bedrivas av den mottagande enheten. Åtgärder för att tillgodose kontinuitet ska särskilt omfatta följande:
- a) Att avtal som ingåtts av institutet under resolution fortsätter att vara gällande, så att den mottagande enheten påtar sig de rättigheter och skyldigheter som institutet under resolution har i fråga om finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som har överförts och att den mottagande enheten ersätter institutet under resolution, uttryckligen eller underförstått, i alla relevanta avtalshandlingar.
- b) Att ersätta institutet under resolution med den mottagande enheten i alla rättsliga förfaranden som avser finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som överförts.
4. De befogenheter som anges i punkterna 1 d och 3 b ska inte påverka följande:
- a) Rätten för en anställd i institutet under resolution att säga upp ett anställningsavtal.
- b) Rätten för en avtalspart att med förbehåll för artiklarna 69, 70 och 71 utöva de rättigheter som följer av avtalet, däribland rätten att säga upp avtalet, om avtalsvillkoren medger en sådan rätt till följd av en handling eller underlåtenhet som begåtts av institutet under resolution före den relevanta överföringen eller av den mottagande enheten efter den relevanta överföringen.

Artikel 65

Befogenhet att kräva att tjänster och faciliteter tillhandahålls

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att kräva att ett institut under resolution, eller någon av dess koncernenheter, tillhandahåller alla tjänster och faciliteter som är nödvändiga för att en mottagande enhet ska kunna driva den verksamhet som överförs till den effektivt.

Första stycket ska även tillämpas när ett institut under resolution eller den berörda koncernenheten har inlett normala insolvensförfaranden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och Rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som skall offentliggöras beträffande sådana värdepapper (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1).

2. Medlemsstaterna ska se till att deras resolutionsmyndigheter har befogenhet att genomdriva skyldigheter som resolutionsmyndigheter i andra medlemsstater har ålagt enligt punkt 1 avseende koncernenheter som är etablerade på deras territorium.
3. De tjänster och faciliteter som avses i punkterna 1 och 2 är begränsade till operativa tjänster och faciliteter och inbegriper inte någon form av finansiellt stöd.
4. De tjänster och faciliteter som tillhandahålls i enlighet med punkterna 1 och 2 ska tillhandahållas på följande villkor:
 - a) På samma villkor under hela avtalsperioden, om tjänsterna och faciliteterna tillhandahållits institutet under resolution omedelbart före det att resolutionsåtgärden vidtogs enligt ett avtal.
 - b) På rimliga villkor om det inte finns något avtal eller om avtalet har löpt ut.
5. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera den minimiförteckning över tjänster eller faciliteter som är nödvändiga för att en mottagande enhet effektivt ska kunna driva den verksamhet som överförs till den.

Artikel 66

Befogenhet att se till att krishanteringsåtgärder eller krisförebyggande åtgärder vidtas av andra medlemsstater

1. Medlemsstaterna ska se till att om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder omfattar tillgångar som finns i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat, eller rättigheter eller skyldigheter enligt en annan medlemsstats rätt än resolutionsmyndighetens medlemsstat, ska överföringen få verkan i den andra medlemsstaten eller enligt dess rätt.
 2. Medlemsstaterna ska tillhandahålla den resolutionsmyndighet som gjort eller avser att göra överföringen allt rimligt bistånd för att säkerställa att aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna överförs till den mottagande enheten enligt gällande krav i nationell rätt.
 3. Medlemsstaterna ska se till att aktieägare, borgenärer och tredje män som berörs av överföringen av de aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1 inte har rätt att förhindra, bestrida eller bortse från överföringen enligt en bestämmelse i rätten i den medlemsstat där tillgångarna finns eller i den rätt som reglerar aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, rättigheterna eller skyldigheterna.
 4. Om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat (medlemsstat A) utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna, däribland avseende kapitalinstrument i enlighet med artikel 59, och de kvalificerade skulderna eller de tillämpliga kapitalinstrumenten i institutet under resolution omfattar följande:
 - a) Instrument eller skulder som regleras av rätten i en medlemsstat som inte är den rekonstruktionsmyndighets medlemsstat som utövade nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna (medlemsstat B).
 - b) Skulder till borgenärer i medlemsstat B.
- Medlemsstat B ska se till att kapitalbeloppet av dessa skulder eller instrument minskas, eller att skulder eller instrument konverteras, i enlighet med resolutionsmyndighetens i medlemsstat A utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.

5. Medlemsstaterna ska se till att borgenärer som berörs av utövandet av de nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter som avses i punkt 4 inte har rätt att bestrida minskningen av kapitalbeloppet av instrumentet eller skulden eller dess konvertering, beroende på vad som är tillämpligt, enligt en bestämmelse i rätten i medlemsstat B.
6. Varje medlemsstat ska se till att följande fastställs i enlighet med rätten i resolutionsmyndighetens medlemsstat:
- Rätten för aktieägare, borgenärer och tredje män att överklaga enligt artikel 85 en överföring av de aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1 i den här artikeln.
 - Rätten för borgenärer att överklaga enligt artikel 85 minskningen av kapitalbeloppet eller konverteringen av ett instrument eller skuld som omfattas av punkt 4 a eller b i den här artikeln.
 - Skyddsåtgärder för delvis överföring som avses i kapitel VII avseende tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1.

Artikel 67

Befogenhet avseende tillgångar, rättigheter, skulder, aktier och andra äganderättsinstrument som är belägna i tredjeland

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att i fall där resolutionsåtgärder omfattar åtgärder som vidtas avseende tillgångar som är belägna i ett tredjeland eller aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skyldigheter styrs av rätten i ett tredjeland, får resolutionsmyndigheterna kräva att
- förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person som utövar kontroll över institutet under resolution samt den mottagande enheten vidtar alla nödvändiga åtgärder för att se till att överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden får verkan,
 - förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person som utövar kontroll över institutet under resolution förvaltar aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna eller uppfyller skyldigheterna för den mottagande enhetens räkning till dess att överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden fått verkan,
 - rimliga, regelrätta kostnader som den mottagande enheten ådrar sig för att utföra någon av de åtgärder som krävs enligt leden a och b i denna punkt betalas på något av de sätt som avses i artikel 37.7.
2. Om resolutionsmyndigheten bedömer att det, trots alla de nödvändiga åtgärder som vidtas av förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person i enlighet med punkt 1a, är högst osannolikt att överföringen, konverteringen eller åtgärden kommer att få verkan avseende vissa tillgångar som är belägna i tredjeland eller vissa aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skulder som styrs av tredjelandets rätt, ska resolutionsmyndigheten inte gå vidare med överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden. Om den redan har beställt överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden ska den beställningen vara ogiltig avseende de tillgångar, de aktier, de äganderättsinstrument, de rättigheter eller de skulder som berörs.

Artikel 68

Uteslutande av vissa avtalsvillkor vid tidigt ingripande och resolution

1. Enbart en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd som vidtas avseende en enhet i enlighet med det här direktivet, inbegripet inträffade händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, ska i sig inte inom ramen för ett avtal som ingåtts av enheten anses som en utlösande händelse i den mening som avses i direktiv 2002/47/EG eller som insolvensförfaranden i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.

En krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd ska dessutom inte ensam bedömas som en utlösande händelse eller ett insolvensförfarande, inom ramen för ett avtal som ingåtts av

a) ett dotterföretag till det institut som den ingår i, där avtalsskyldigheterna som garanteras eller understöds på annat sätt av moderföretaget eller av en koncernenhet, eller

b) en enhet i samma koncern som institutet som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler.

2. I de fall där resolutions- och avvecklingsförfaranden i ett tredjeland erkänns enligt artikel 94, eller om en resolutionsmyndighet så beslutar, ska sådana förfaranden vid tillämpning av den här artikeln utgöra en krishanteringsåtgärd.

3. Under förutsättning att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls, ska en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd ensam, inbegripet inträffade händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, inte göra det möjligt för någon att

a) utöva någon uppsägnings-, uppskjutande-, ändrings-, nettning- eller kvittningsrätt, inbegripet i samband med avtal som ingåtts av

i) ett dotterföretag, där avtalsskyldigheterna garanteras eller på annat sätt stöds av en koncernenhet,

ii) en koncernenhet som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler,

b) komma i besittning av, utöva kontroll över eller göra gällande säkerhetsrätter avseende egendom som tillhör det berörda institutet eller den berörda enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, eller en koncernenhet i samband med avtal som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler,

c) påverka avtalsenliga rättigheter som det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d har eller en koncernenhet i samband med avtal som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler.

4. Denna artikel ska inte påverka en persons rätt att vidta en åtgärd som avses i punkt 3 om den rätten hänför sig till någon annan händelse än den krisförebyggande åtgärden, krishanteringsåtgärden eller en inträffad händelse med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd.

5. Ett uppskjutande eller en begränsning enligt artikel 69, 70 eller 71 ska inte utgöra underlåtenhet att fullgöra en avtalsförpliktelse vid tillämpningen av punkterna 1 och 2 i den här artikeln.

6. Bestämmelserna i denna artikel ska anses vara internationellt tvingande regler i den mening som avses i artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008⁽¹⁾.

Artikel 69

Befogenhet att skjuta upp vissa skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skjuta upp en betalning eller en leveransskyldighet som följer av ett avtal som institutet under resolution är part i från och med offentliggörandet av en underrättelse om uppskjutande i enlighet med artikel 83.4 till och med midnatt i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad på den bankdag som följer på dagen för offentliggörandet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6).

2. Om en betalnings- eller leveransskyldighet skulle ha fullgjorts under perioden för uppskjutandet ska betalnings- eller leveransskyldigheten fullgöras omedelbart efter utgången av perioden för uppskjutandet.
3. Om betalnings- eller leveransskyldigheterna för ett institut under resolution enligt ett avtal skjuts upp enligt punkt 1 ska betalnings- eller leveransskyldigheterna för motparterna till institutet under resolution enligt samma avtal skjutas upp under samma tidsperiod.
4. Ett uppskjutande enligt punkt 1 i denna artikel ska inte gälla för
 - a) kvalificerade insättningar,
 - b) betalnings- och leveranskrav som hänför sig till system eller operatörer av system som är utsedda enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter och centralbanker,
 - c) fordringar vid tillämpning av direktiv 97/9/EG.
5. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på finansiella marknadernas korrekta funktion.

Artikel 70

Befogenhet att begränsa möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att begränsa möjligheterna för borgenärer med säkerhetsrätt i ett institut under resolution att göra säkerhetsrätter gällande avseende tillgångar i det institutet under resolution från det att en underrättelse om begränsningen i enlighet med artikel 83.4 har offentliggjorts och fram till midnatt i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad på den bankdag som följer efter offentliggörandet.
2. Resolutionsmyndigheterna ska inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 avseende säkerhetsrätter som system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG, centrala motparter och centralbanker innehar i tillgångar som institutet under resolution har pantsatt eller tillhandahållit genom marginalsäkerhet eller full säkerhet.
3. Om artikel 80 är tillämplig ska resolutionsmyndigheterna se till att alla begränsningar av den befogenhet som avses i punkt 1 i den här artikeln tillämpas konsekvent på alla koncernenheter avseende vilka en resolutionsåtgärd vidtas.
4. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på finansiella marknadernas korrekta funktion.

Artikel 71

Befogenhet att tillfälligt uppskjuta uppsägningsrätt

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skjuta upp uppsägningsrätten för en part i ett avtal med ett institut under resolution från och med offentliggörandet av en underrättelse om uppskjutande i enlighet med artikel 83.4 och fram till midnatt i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad på den bankdag som följer offentliggörandet, förutsatt att betalnings- och leveransskyldigheter även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.
2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skjuta upp uppsägningsrätten för en part i ett avtal med ett dotterföretag till ett institut under resolution om
 - a) avtalskyldigheterna garanteras eller understöds på annat sätt av institutet under resolution,

- b) uppsägningsrätten enligt det avtalet grundas enbart på insolvens eller finansiell ställning för institutet under resolution, och
- c) överföringsbefogenheten har utövats, eller får utövas, i förhållande till institutet under resolution, om
- i) alla tillgångar och skulder i dotterföretaget vilka avser det avtalet har överförts till och övertagits av, eller får överföras till och övertas av, den mottagande enheten, eller
- ii) resolutionsmyndigheten på något annat sätt tillhandahåller ett adekvat skydd för sådana skyldigheter.

Uppskjutandet ska få verkan från och med offentliggörandet av underrättelsen enligt artikel 83.4 till och med midnatt i den medlemsstat där dotterföretaget till institutet under resolution är etablerat i slutet på den bankdag som följer efter det offentliggörandet.

3. Uppskjutande enligt punkt 1 eller 2 ska inte gälla för system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG, centrala motparter eller centralbanker.

4. En person får utöva en uppsägningsrätt enligt ett avtal före utgången av den tidsperiod som avses i punkt 1 eller 2 om den personen underrättas av resolutionsmyndigheten om att de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet inte ska

a) överföras till en annan enhet, eller

b) bli föremål för nedskrivning eller konvertering vid tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med artikel 43.2 a.

5. Om en resolutionsmyndighet utövar den befogenhet att uppskjuta uppsägningsrätt som anges i punkt 1 eller 2 i den här artikeln utan underrättelse enligt punkt 4 i den här artikeln får de rättigheterna utövas efter utgången av perioden för uppskjutande, om inte annat följer av artikel 68, enligt följande:

a) Om de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet har överförts till en annan enhet får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med villkoren i det avtalet endast vid en fortlöpande eller efterföljande utlösande händelse från den mottagande enhetens sida.

b) Om de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet stannar kvar hos institutet under resolution och resolutionsmyndigheten inte har använt skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med artikel 43.2 a avseende det avtalet, får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med villkoren i det avtalet då uppskjutandet enligt punkt 1 upphör.

6. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på finansiella marknadernas korrekta funktion.

7. De behöriga myndigheterna eller resolutionsmyndigheterna får kräva att ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d för detaljerade register över finansiella avtal.

Ett transaktionsregister ska, på begäran av en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet, tillhandahålla nödvändiga uppgifter till de behöriga myndigheterna eller resolutionsmyndigheterna så att de kan fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag i enlighet med artikel 81 i förordning (EU) nr 648/2012.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande aspekter för tillämpningen av punkt 7:

- a) Den information om finansiella avtal som de detaljerade registren minst bör omfatta.
- b) Under vilka omständigheter kravet bör åläggas.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 72

Utövande av resolutionsbefogenheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, för att de ska kunna vidta en resolutionsåtgärd, kan utöva kontroll över institutet under resolution i syfte att

- a) driva verksamheten och tillhandahålla tjänsterna i institutet under resolution med alla de befogenheter som dess aktieägare och ledningsorgan har,
- b) förvalta och förfoga över tillgångar och egendom i institutet under resolution.

Den kontroll som avses i första stycket får utövas direkt av resolutionsmyndigheten eller indirekt av en eller flera personer som utsetts av resolutionsmyndigheten. Medlemsstaterna ska se till att rösträtter som är förenade med aktier i eller andra äganderättsinstrument avseende institutet under resolution inte kan utövas under resolutionsperioden.

2. Medlemsstaterna ska med förbehåll för artikel 85.1 se till att resolutionsmyndigheterna kan vidta en resolutionsåtgärd genom verkställighetsföreskrifter i enlighet med nationella administrativa befogenheter och förfaranden, utan att utöva kontroll över institutet under resolution.

3. Resolutionsmyndigheterna ska i varje enskilt fall besluta om det är lämpligt att genomföra resolutionsåtgärden enligt de metoder som anges i punkt 1 eller punkt 2, med beaktande av resolutionsmålen och de allmänna principerna för resolution, de särskilda omständigheter som gäller för institutet under resolution i fråga och behovet av att underlätta en effektiv resolution av gränsöverskridande koncerner.

4. Resolutionsmyndigheter ska inte anses vara en "shadow director" eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt.

KAPITEL VII

Skyddsåtgärder

Artikel 73

Behandling av aktieägare och borgenärer vid delvis överföring och tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget

Medlemsstaterna ska, om ett eller flera resolutionsverktyg har tillämpats och, särskilt för det ändamål som avses i artikel 75, säkerställa att

- a) om inte led b är tillämpligt, aktieägarna och de borgenärer vars fordringar ännu inte överförts åtminstone får så mycket gottgörelse för sina fordringar som de skulle ha fått om institutet under resolution hade avvecklats under normala insolvensförfaranden vid den tidpunkt då beslutet i artikel 82 fattades, i fall då resolutionsmyndigheterna enbart överför delar av de rättigheter, tillgångar och skulder som hör till institutet under resolution,

- b) de aktieägare och borgenärer vars fordringar har skrivits ner eller konverterats till aktier inte drabbas av större förluster än om institutet under resolution hade avvecklats under normala insolvensförfaranden omedelbart vid den tidpunkt då beslutet som avses i artikel 82 fattades, i fall då resolutionsmyndigheter tillämpar skuldnedskrivningsverket.

Artikel 74

Värdering av skillnad i behandling

1. I syfte att bedöma om aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om institutet under resolution hade genomgått normala insolvensförfaranden, bland annat men inte enbart vid tillämpning av artikel 73, ska medlemsstaterna säkerställa att en värdering görs av en oberoende person så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har verkställts. Den värderingen ska skilja sig från den som genomförs enligt artikel 36.

2. Värderingen i punkt 1 ska fastställa

a) vilken behandling aktieägare och borgenärer eller de berörda insättningsgarantisystemen skulle ha fått om institutet under resolution som resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna berör skulle ha inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet som avses i artikel 82 fattades,

b) den faktiska behandling som aktieägare och borgenärer har fått vid resolutionen av institutet under resolution, och

c) om det är någon skillnad mellan behandlingen som avses i led a och behandlingen som avses i led b.

3. Värderingen ska

a) anta att institutet under resolution som resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna berör skulle ha inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet i artikel 82 fattades,

b) anta att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna inte har genomförts,

c) bortse från eventuellt extraordinärt offentligt finansiellt stöd till institutet under resolution.

4. EBA får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar metoden för den värdering som avses i denna artikel, särskilt metoden för att bedöma den behandling som aktieägare och borgenärer skulle ha fått om institutet under resolution hade inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet i artikel 82 fattades.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 75

Skyddsåtgärder för aktieägare och borgenärer

Om det vid den värdering som genomförts enligt artikel 74 fastställs att de aktieägare eller borgenärer som avses i artikel 73, eller insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 109.1, har drabbats av större förluster än vid en avveckling under normala insolvensförfaranden, ska medlemsstaterna se till att dessa har rätt att få mellanskillnaden betald från finansieringsarrangemangen för resolution.

Artikel 76

Skyddsåtgärder för motparter vid delvis överföring

1. Medlemsstaterna ska se till att det skydd som föreskrivs i punkt 2 är tillämpligt när
 - a) en resolutionsmyndighet överför vissa delar av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en annan enhet eller, genom användning av ett resolutionsverktyg, från ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet till en annan person,
 - b) en resolutionsmyndighet utövar de befogenheter som anges i artikel 64.1 f.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa lämpligt skydd av följande arrangemang och av motparterna vid följande arrangemang:
 - a) Arrangemang om säkerheter där en person genom en säkerhet har ett faktiskt eller villkorat intresse i de tillgångar eller de rättigheter som omfattas av överföringen, oavsett om detta intresse är säkrat genom särskilda tillgångar eller särskilda rättigheter eller genom en företagsinteckning eller liknande arrangemang.
 - b) Avtal om finansiell äganderättsöverföring där säkerhet som ställs för att säkerställa eller täcka fullgörandet av angivna skyldigheter tillhandahålls genom att hela äganderätten till tillgångar överförs från säkerhetsställaren till säkerhetstagaren, på villkor att säkerhetstagaren överför tillgångarna om de särskilda åtagandena fullgörs.
 - c) Kvittningsavtal där två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som institutet under resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra.
 - d) Nettningsavtal.
 - e) Säkerställda obligationer.
 - f) Avtal om strukturerad finansiering, inklusive värdepapperisering och instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av den täckta säkerhetsmassan och som enligt nationell rätt är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer, som innebär att en avtalspart eller en förvaltare, agent eller ett ombud ställer och innehar en säkerhet.

Den lämpliga formen av skydd för tillämpningen av denna punkt och för de klasser av arrangemang som anges i leden a–f i denna punkt anges närmare i artiklarna 77–80 och ska omfattas av de begränsningar som anges i artiklarna 68–71.
3. Kravet i punkt 2 tillämpas oavsett antalet parter som omfattas av arrangemangen och oavsett om arrangemangen
 - a) åstadkoms genom avtal, fullmakter eller på annat sätt, eller uppstår automatiskt på grund av lag,
 - b) uppstår enligt eller helt eller delvis regleras av en annan medlemsstats eller tredjelands rätt.
4. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 115, som ytterligare specificerar de klasser av arrangemang som omfattas av tillämpningsområdet för punkt 2 a–f i den här artikeln.

*Artikel 77***Skydd av avtal om finansiell säkerhet, kvittning och nettning**

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpligt skydd för avtal om finansiell äganderätsöverföring, kvittningsavtal och nettningssavtal för att förhindra att vissa, men inte alla, rättigheter och skulder som skyddas av ett avtal om finansiell äganderätsöverföring, kvittningsavtal eller nettningssavtal överförs mellan institutet under resolution och en annan person, och förhindra att rättigheter och skulder som skyddas av ett sådant avtal om finansiell äganderätsöverföring, kvittningsavtal eller nettningssavtal ändras eller upphävs genom tillämpning av kompletterande befogenheter.

För tillämpningarna av första stycket ska rättigheter och skulder behandlas som skyddade enligt ett sådant avtal om avtalsparterna har rätt att kvitta eller netta de rättigheterna och skulder.

2. Utan hinder av punkt 1, när det är nödvändigt för att säkerställa tillgången till de garanterade insättningarna, får resolutionsmyndigheten

- a) överföra garanterade insättningar som omfattas av något av de arrangemang som avses i punkt 1 utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, och
- b) överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna.

*Artikel 78***Skydd av arrangemang om säkerheter**

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpligt skydd för skulder som är skyddade enligt ett arrangemang om säkerheter för att förhindra endera av följande:

- a) Överföring av tillgångar som utgör säkerhet för skulden om inte skulden och förmånen av säkerheten också överförs.
- b) Överföring av en skuld med säkerhet såvida inte tillgång till säkerhet också överförs.
- c) Överföring av tillgång till säkerheten såvida inte skulden med säkerhet också överförs.
- d) Ändring eller upphävande av arrangemanget om säkerheter genom tillämpning av kompletterande befogenheter, om denna ändring eller detta upphävande leder till att skulden inte längre har en säkerhet.

2. Utan hinder av punkt 1, när det är nödvändigt för att säkerställa tillgången till de garanterade insättningarna, får resolutionsmyndigheten

- a) överföra garanterade insättningar som omfattas av något av de arrangemang som avses i punkt 1 utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, och
- b) överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna.

*Artikel 79***Skydd av arrangemang om strukturerad finansiering och säkerställda obligationer**

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns tillräckligt skydd för arrangemang om strukturerad finansiering, inbegripet arrangemang som avses i artikel 76.2 e och f, för att förhindra något av följande:

- a) Överföring av vissa delar av tillgångar, rättigheter och skulder som utgör eller ingår i ett avtal om strukturerad finansiering, inbegripet arrangemang som avses i artikel 76.2 e och f, i vilket kreditinstitutet under resolution är en part.

- b) Upphävande eller ändring, genom tillämpning av kompletterande befogenheter, av tillgångar, rättigheter och skulder som utgör eller ingår i ett avtal om strukturerad finansiering, inbegripet arrangemang som avses i artikel 76.2 e och f, i vilket institutet under resolution är en part.
2. Trots vad som sägs i punkt 1, när det är nödvändigt för att säkerställa tillgångarna till de garanterade insättningarna, får resolutionsmyndigheten
- a) överföra garanterade insättningar som omfattas av något av de arrangemang som avses i punkt 1 utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, och
- b) överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna.

Artikel 80

Delvis överföring: skydd av handels-, clearing- och avvecklingssystem

1. Medlemsstaterna ska se till att tillämpningen av ett resolutionsverktyg inte påverkar användningen av system eller regler i system som omfattas av direktiv 98/26/EG när resolutionsmyndigheten
- a) överför vissa men inte alla delar av tillgångarna, rättigheterna eller skulderna i ett institut under resolution till en annan enhet, eller
- b) utövar befogenheter enligt artikel 64 för att upphäva eller ändra villkoren i ett avtal där institutet under resolution eller avveckling är en part, eller för att träda i en mottagande enhets ställe som part.
2. I synnerhet ska en överföring, upphävande eller ändring som avses i punkt 1 i den här artikeln inte återkalla ett överföringsuppdrag i strid mot artikel 5 i direktiv 98/26/EG, och ska inte ändra eller upphäva verkställbarheten av överföringsuppdrag och nettning i enlighet med artiklarna 3 och 5 i det direktivet, användningen av medel, värdepapper eller kreditfaciliteter i enlighet med artikel 4 i det direktivet eller skyddet av en säkerhet i enlighet med artikel 9 i det direktivet.

KAPITEL VIII

Förfaranderegler

Artikel 81

Krav på underrättelse

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att ledningsorganet för ett institut eller varje annan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d underrättar den behöriga myndigheten om de anser att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att fallera, i enlighet med vad som avses i artikel 32.4.
2. Behöriga myndigheter ska underrätta berörda resolutionsmyndigheter om alla underrättelser de har mottagit enligt punkt 1 i den här artikeln och om alla krisförebyggande åtgärder eller åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU som de kräver att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet ska vidta.
3. I fall där en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet bedömer att de villkor som avses i artikel 32.1 a och b uppnås för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, ska myndigheten omgående överlämna den bedömningen till följande myndigheter, om det inte är samma myndighet:
- a) Resolutionsmyndigheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- b) Den behöriga myndigheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

- c) Den behöriga myndigheten för en filial till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- d) Resolutionsmyndigheten för en filial till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- e) Centralbanken.
- f) Det insättningsgarantisystem till vilket ett kreditinstitut hör, där så krävs för att insättningsgarantisystemets funktioner ska kunna fullgöras.
- g) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen, där så krävs för att finansieringsarrangemangens funktioner ska kunna fullgöras.
- h) Resolutionsmyndigheten på koncernnivå, i tillämpliga fall.
- i) Det behöriga ministeriet.
- j) Den samordnande tillsynsmyndigheten, i de fall då institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet omfattas av gruppbaserad tillsyn enligt avdelning VII kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU.
- k) ESRB och de utsedda nationella makrotillsynsmyndigheterna.

4. Om den överföring av information som avses i punkterna 3 f och 3 g inte garanterar lämplig sekretessnivå, ska den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten införa alternativa kommunikationsförfaranden som uppfyller samma mål samtidigt som de säkerställer lämplig sekretessnivå.

Artikel 82

Resolutionsmyndighetens beslut

1. Resolutionsmyndigheten ska, när den får en underrättelse från den behöriga myndigheten enligt artikel 81.3 eller på eget initiativ, fastställa om villkoren för resolution i enlighet med artiklarna 32.1 och 33, uppfylls av ifrågakvarande institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
2. Beslut om huruvida resolutionsåtgärder ska vidtas av ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska innehålla följande uppgifter:
 - a) Grunderna för det beslutet, inbegripet fastställandet av om institutet uppfyller villkoren för resolution.
 - b) Den åtgärd som resolutionsmyndigheten har för avsikt att vidta, vilket i förekommande fall inbegriper viljan att ansöka om avveckling, utseende av en förvaltare eller en annan åtgärd enligt gällande normala insolvensförfaranden eller nationell rätt, om inte annat följer av artikel 37.9.
3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera förfarandena och innehållet för följande krav:
 - a) De underrättelser som avses i artikel 81.1, 81.2 och 81.3.

b) Den underrättelse om upphävande som avses i artikel 83.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 83

Resolutionsmyndigheters procedurkrav

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna så snart som möjligt efter att ha vidtagit en resolutionsåtgärd uppfyller de krav som fastställs i punkterna 2, 3 och 4.

2. Resolutionsmyndigheten ska underrätta institutet under resolution och följande myndigheter, om det inte är samma myndighet:

- a) Den behöriga myndigheten för det institutet under resolution.
 - b) Den behöriga myndigheten för filialerna för det institutet under resolution.
 - c) Centralbanken.
 - d) Det insättningsgarantisystem till vilket det kreditinstitutet under resolution hör.
 - e) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen för resolutionen.
 - f) Resolutionsmyndigheten på koncernnivå, i tillämpliga fall.
 - g) Det behöriga ministeriet.
 - h) Den samordnande tillsynsmyndigheten, i de fall då institutet under resolution omfattas av gruppberedad tillsyn enligt avdelning VII kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU.
 - i) Det utsedda nationella makrotillsynsorganet och ESRB.
 - j) Kommissionen, Europeiska centralbanken, Esmå, Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) som inrättats enligt förordning (EU) nr 1094/2010 och EBA.
 - k) Om institutet under resolution är ett institut enligt definitionen i artikel 2 b i direktiv 98/26/EG, operatörerna av de system som institutet deltar i.
3. En underrättelse som avses i punkt 2 ska inkludera en kopia av alla beslut eller instrument enligt vilka de relevanta befogenheterna utövas och ange datumet för när resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna träder i kraft.
4. Resolutionsmyndigheten ska offentliggöra eller se till att en kopia av beslutet eller instrumentet som ligger till grund för en resolutionsåtgärd, eller en underrättelse som redogör för effekterna av en resolutionsåtgärd offentliggörs och särskilt effekterna för slutkunder och, i tillämpliga fall, villkoren och perioden för uppskjutandet eller begränsningen som avses i artiklarna 69, 70 och 71, på följande sätt:
- a) På myndighetens webbplats.

- b) På den behöriga myndighetens webbplats, om denna är en annan än resolutionsmyndigheten, och på EBA:s webbplats.
 - c) På den webbplats som institutet under resolution har.
 - d) Om de aktier eller andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument som innehas av institutet under resolution tas upp till handel på en reglerad marknad, genom offentliggörande av obligatorisk information om institutet under resolution i enlighet med artikel 21.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG⁽¹⁾.
5. Om aktierna, äganderättsinstrumenten eller skuldinstrumenten inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska resolutionsmyndigheten säkerställa att de dokument som bevisar att de instrument som avses i punkt 4 skickas till de aktieägare och borgenärer i institutet under resolution som är kända genom det berörda institutets register eller databaser och som är tillgängliga för resolutionsmyndigheten.

Artikel 84

Konfidentialitet

1. Kravet på konfidentialitet ska vara bindande för följande personer:
 - a) Resolutionsmyndigheter.
 - b) Behöriga myndigheter och EBA.
 - c) Behöriga ministerier.
 - d) Särskilda förvaltare eller tillfälliga förvaltare som har utsetts i enlighet med detta direktiv.
 - e) Potentiella förvärvare som kontaktas av behöriga myndigheter eller som resolutionsmyndigheterna försöker värva, oavsett om kontakten eller värningen syftar till att förbereda försäljning av verksamheten, och oavsett om värningen resulterade i ett förvärv.
 - f) Auktoriserade revisorer, revisorer, juridiska och professionella rådgivare, värderare och andra experter som direkt eller indirekt anlitas av resolutionsmyndigheterna, behöriga myndigheter, behöriga ministerier eller av de potentiella förvärvare som avses i led e.
 - g) Organ som förvaltar insättningsgarantisystem.
 - h) Organ som förvaltar system för ersättning till investerare.
 - i) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen för resolutionen.
 - j) Centralbanker och andra myndigheter som medverkar i resolutionsprocessen.
 - k) Ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet.
 - l) Övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, till de personer som avses i leden a till k.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 390, 31.12.2004, s. 38).

m) Verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda inom de organ eller enheter som avses i leden a–k före, under och efter deras tillsättning.

2. I syfte att säkerställa att de konfidentialitetskrav som fastställs i punkterna 1 och 3 följs ska de personer som avses i punkt 1 a, b, c, g, h, j och k försäkra sig om att det finns interna bestämmelser, inbegripet bestämmelser för att säkra konfidentialiteten för information som utbyts mellan personer som direkt medverkar i resolutionsprocessen.

3. Utan att det påverkar allmängiltigheten i kraven i punkt 1, ska de personer som avses i denna punkt förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten, eller från en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt detta direktiv, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt detta direktiv, i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda institut eller de enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller med uttryckligt samtycke på förhand från myndigheten eller institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som tillhandahåll uppgifterna.

Medlemsstaterna ska se till att ingen konfidentiell information röjs av de personer som avses i punkt 1 och att en utvärdering görs av de effekter som röjandet av information skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken, för fysiska och juridiska personers affärsintressen, för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

Förfarandet för att kontrollera effekterna av ett röjande av information ska inbegripa en specifik bedömning av effekterna av ett röjande av innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner som avses i artiklarna 5, 7, 10, 11 och 12 och resultatet av bedömningar som genomförts enligt artiklarna 6, 8 och 15.

En person eller enhet som avses i punkt 1 ska bli föremål för civilrättsliga förfaranden om denna artikel överträds, i enlighet med nationell rätt.

4. Denna artikel ska inte förhindra

a) anställda vid och experter från de organ eller de enheter som avses i punkt 1 a–j från att utbyta uppgifter med varandra inom varje organ eller enhet, eller

b) resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, inklusive deras anställda och experter, från att utbyta uppgifter med varandra och med andra resolutionsmyndigheter i unionen, andra behöriga myndigheter i unionen, behöriga ministerier, centralbanker, insättningsgarantisystem, system för ersättning till investerare, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användande av makrotillsynsregler, personer som har till uppgift att utföra obligatorisk revision av räkenskaper, EBA, eller om inte annat följer av artikel 98, myndigheter i tredjeland, som utövar uppgifter som motsvarar resolutionsmyndigheternas uppgifter, eller, i enlighet med strikta sekretessregler till en potentiell förvärvare i syfte att planera eller verkställa en resolutionsåtgärd.

5. Utan hinder av andra bestämmelser i denna artikel får medlemsstaterna tillåta utbyte av information med

a) andra personer som omfattas av strikta sekretessregler när det är nödvändigt i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd

b) parlamentariska undersökningskommittéer i det egna landet, revisionsrätter i det egna landet och andra enheter som är ansvariga för undersökningar i det egna landet enligt lämpliga villkor, och

c) nationella myndigheter som är ansvariga för att övervaka: betalningssystem, myndigheter med ansvar för nor mala insolvensförfaranden, myndigheter som fått i uppgift att tillse finansiella marknader och försäkringsföretag och tillsynspersonal som företräder sådana organ, myndigheter i medlemsstaterna med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användande av makrotillsynsregler, myndigheter med uppdrag att bevara stabiliteten i det finansiella systemet och personer med ansvar för obligatorisk revision.

6. Denna artikel påverkar inte tillämpningen av nationell rätt om rövande av uppgifter i samband med straffrättsliga eller civilrättsliga förfaranden.

7. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera hur uppgifter ska tillhandahållas i sammandrag eller i sammanställning vid tillämpning av punkt 3.

KAPITEL IX

Rätten att överklaga och uteslutande av andra åtgärder

Artikel 85

Förhandsgodkännande som ges av en rättslig myndighet och rätten att överklaga beslut

1. Medlemsstaterna får kräva att ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd godkänns på förhand av en rättslig myndighet, förutsatt att den nationella rätten vid beslut om vidtagande av en krishanteringsåtgärd föreskriver skyndsamt förfarande för ansökan om godkännande och domstolens behandling.

2. Medlemsstaterna ska i nationell rätt föreskriva rätt att överklaga ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller ett beslut om att utöva någon annan befogenhet än avseende en krishanteringsåtgärd enligt detta direktiv.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla personer som berörs av ett beslut att vidta en krishanteringsåtgärd har rätt att överklaga beslutet. Medlemsstaterna ska säkerställa en skyndsam prövning och se till att de nationella domstolarna använder den komplexa ekonomiska bedömning som utförts av resolutionsmyndigheten som grund för sin egen bedömning.

4. Följande bestämmelser gäller för rätten att överklaga som avses i punkt 3:

a) Inlämnande av överklagande ska inte innebära automatiskt uppskjutande av det bestridda beslutet.

b) Resolutionsmyndighetens beslut ska träda i kraft omedelbart och det ska skapa en presumtion som kan motbevisas att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp verkställandet av beslutet.

När det är nödvändigt att skydda tredje mans intressen, när denne i god tro har förvärvat aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution, genom att resolutionsmyndigheten använder resolutionsverktyg eller utövar resolutionsbefogenheter ska annulleringen av en resolutionsmyndighets beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten beslutat om och som baserade sig på det annullerade beslutet. I det fallet, ska korrigerande åtgärder för att rätta till ett felaktigt beslut eller en felaktig åtgärd av resolutionsmyndigheterna begränsas till ersättning för den förlust som den sökande lidit till följd av beslutet eller åtgärden.

Artikel 86

Begränsning av övriga förfaranden

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 82.2 b, se till att normala insolvensförfaranden för ett institut under resolution eller ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, när det har fastställts att villkoren för resolution är uppfyllda, endast ska inledas på initiativ av resolutionsmyndigheten och att ett beslut om att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska omfattas av normala insolvensförfaranden inte kan fattas utan att resolutionsmyndigheten har godkänt detta.

2. Medlemsstaterna ska i enlighet med punkt 1 se till att
 - a) behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter utan dröjsmål underrättas om eventuella ansökningar om att få inleda normala insolvensförfaranden gentemot ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, oavsett om institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d är under resolution eller ett beslut offentliggjorts i enlighet med artikel 83.4 och 83.5,
 - b) ansökan inte fastställs om inte underrättelse enligt led a har skett och endera av följande inträffar:
 - i) Resolutionsmyndigheten har underrättat de myndigheter som ansvarar för normala insolvensförfaranden om att den inte avser vidta några resolutionsåtgärder för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
 - ii) En period på sju dagar med början från dagen då underrättelserna som avses i led a gjordes har löpt ut.
3. Utan att det påverkar eventuella begränsningar när det gäller att göra säkerheter gällande enligt artikel 70, ska medlemsstaterna se till – om så krävs för att resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna ska fungera på tillfredsställande sätt – att resolutionsmyndigheterna får begära att domstolen inför ett lämpligt anstånd i enlighet med det uppsatta målet, för alla rättsliga åtgärder eller förfaranden som institutet under resolution är eller blir delaktigt i.

AVDELNING V

RESOLUTION AV GRÄNSÖVERSKRIDANDE KONCERNER

Artikel 87

Allmänna principer vid beslutsfattande som omfattar mer än en medlemsstat

Medlemsstaterna ska se till att deras myndigheter, vid beslut eller åtgärder enligt detta direktiv som kan få effekt i en eller flera andra medlemsstater, tar hänsyn till följande allmänna principer:

- a) Kravet på effektivt beslutsfattande och på att hålla resolutionskostnaderna så låga som möjligt när resolutionsåtgärder vidtas.
- b) Beslut fattas och åtgärder vidtas i tid och med vederbörlig skyndsamhet när så krävs.
- c) Resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och andra myndigheter samarbetar med varandra för att se till att beslut fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt.
- d) Roller och ansvar för berörda myndigheter inom varje medlemsstat är tydligt definierade.
- e) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i de medlemsstater där moderföretag inom unionen är etablerade, särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten, skattemedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i de medlemsstaterna.
- f) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i varje enskild medlemsstat där ett dotterföretag är etablerat, särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten, skattemedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i dessa medlemsstater.
- g) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i de medlemsstater där betydande filialer är etablerade eller belägna, särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten i dessa medlemsstater.

- h) Vederbörlig hänsyn tas till målen om en avvägning mellan de olika berörda medlemsstaternas intressen och behovet av att undvika en viss medlemsstats intressen äventyras eller skyddas på ett orättvist sätt, inbegripet av att undvika en orättvis fördelning av bördan mellan medlemsstaterna.
- i) En skyldighet enligt detta direktiv att samråda med en myndighet innan beslut fattas eller åtgärder vidtas som åtminstone innebär en skyldighet att samråda med den myndigheten om de inslagen i det föreslagna beslutet eller den föreslagna åtgärden som har eller som sannolikt kan
- i) få effekt på moderföretaget inom unionen, dotterföretaget eller filialen, och
- ii) få effekt på stabiliteten i den medlemsstat där moderföretaget inom unionen, dotterföretaget eller filialen har etablerats eller är beläget.
- j) Resolutionsmyndigheter ska när de vidtar resolutionsåtgärder beakta och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet anser att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna.
- k) Kravet på transparens när ett beslut eller en åtgärd som föreslås sannolikt kan få konsekvenser för den finansiella stabiliteten, budgetmedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i berörda medlemsstater.
- l) Erkännande av att det är mest sannolikt att man med samordning och samarbete når ett resultat med lägre totalkostnad för resolutionen.

Artikel 88

Resolutionskollegier

1. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska inrätta resolutionskollegier som ska utföra de uppgifter som avses i artiklarna 12, 13, 16, 18, 45, 91 och 92 och säkerställa samarbete och samordning med resolutionsmyndigheter i tredjeländer där så är lämpligt.

Resolutionskollegierna ska i synnerhet tillhandahålla en ram för resolutionsmyndigheten på koncernnivå, övriga resolutionsmyndigheter och, i tillämpliga fall, berörda samordnande tillsynsmyndigheter när följande uppgifter ska utföras:

- a) Utbyte av uppgifter som är relevanta för upprättandet av koncernresolutionsplaner, för tillämpningen av förberedande och förebyggande befogenheter på koncerner och för koncernresolution.
- b) Upprättandet av koncernresolutionsplaner enligt artiklarna 12 och 13.
- c) Bedömning av möjligheten till resolution av koncerner enligt artikel 16.
- d) Utövande av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution av koncerner enligt artikel 18.
- e) Beslut om behovet av att fastställa en koncernresolutionsordning som avses i artiklarna 91 eller 92.
- f) Uppnående av enighet om en koncernresolutionsplan som har föreslagits i enlighet med artiklarna 91 eller 92.
- g) Samordning av information till allmänheten om strategier och ordningar för koncernresolution.
- h) Samordning av tillämpningen av finansieringsarrangemang som har fastställts enligt avdelning VII.

- i) Fastställande av minimikrav för koncerner på konsoliderad nivå eller dotterföretagsnivå enligt artikel 45.

Resolutionskollegier kan dessutom användas som ett forum för diskussion om frågor som rör resolution av gränsöverskridande koncerner.

2. Följande ska vara medlemmar i resolutionskollegiet:

- a) Resolutionsmyndigheten på koncernnivå.
- b) Resolutionsmyndigheterna i varje medlemsstat där ett dotterföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn är etablerat.
- c) Resolutionsmyndigheterna i medlemsstater där ett eller flera instituts moderföretag i koncernen, som är en sådan enhet som avses i artikel 1.1 d, är etablerade.
- d) Resolutionsmyndigheterna i medlemsstater där betydande filialer är belägna.
- e) Samordnande tillsynsmyndighet och de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där resolutionsmyndigheten är medlem i resolutionskollegiet. När den behöriga myndigheten i en medlemsstat inte är medlemsstatens centralbank får den behöriga myndigheten besluta att den ska åtföljas av en företrädare för medlemsstatens centralbank.
- f) De behöriga ministerierna, i de fall där de resolutionsmyndigheter som är medlemmar i resolutionskollegiet inte är de behöriga ministerierna.
- g) Den myndighet som är ansvarig för en medlemsstats insättningsgarantisystem, om den medlemsstatens resolutionsmyndighet är medlem i ett resolutionskollegium.
- h) EBA, om inte annat följer av punkt 4.

3. Resolutionsmyndigheterna i tredjeland där ett moderföretag eller ett institut som är etablerat inom unionen har dotterinstitut eller en filial som skulle betraktas som betydande om den var belägen i unionen, får efter egen begäran bjudas in att delta som observatörer i resolutionskollegiet förutsatt att de omfattas av sekretesskrav som, enligt resolutionsmyndigheten på koncernnivå, motsvarar kraven i artikel 98.

4. EBA ska bidra till att främja och övervaka effektivitet, ändamålsenlighet och konsekvens i tillsynskollegiernas arbete i överensstämmelse med internationella standarder. EBA ska med tanke på detta bjudas in att delta i resolutionskollegiets möten. EBA ska inte ha någon rösträtt i den mån omröstningar äger rum inom ramen för resolutionskollegierna.

5. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska vara ordförande för resolutionskollegiet. I den egenskapen ska den

- a) skriftligen fastställa arrangemang och förfaranden för resolutionskollegiets arbete, efter samråd med övriga medlemmar i resolutionskollegiet,
- b) samordna resolutionskollegiets alla aktiviteter,
- c) sammankalla och leda alla dess möten och på förhand hålla alla medlemmar av resolutionskollegiet fullt informerade om att möten anordnas med resolutionskollegiet, om de huvudfrågor som ska diskuteras och om de punkter som kommer att tas upp,
- d) underrätta medlemmarna i resolutionskollegiet om planerade möten så att de kan begära att få delta,

- e) besluta vilka medlemmar och observatörer som ska bjudas in att delta vid särskilda möten i resolutionskollegiet, på grundval av särskilda behov, med beaktande av relevansen för de medlemmarna och observatörerna av den fråga som ska diskuteras, i synnerhet de potentiella effekterna på den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna,
- f) i tid ge alla kollegiemedlemmar information om de beslut som har fattats vid dessa möten samt om resultaten av mötena.

De medlemmar som deltar i resolutionskollegiet ska ha ett nära samarbete.

Utan hinder av led e ska resolutionsmyndigheter ha rätt att delta i resolutionskollegiets möten när frågor som måste beslutas gemensamt eller som berör en koncernenhet inom deras medlemsstat står på dagordningen.

6. Resolutionsmyndigheter på koncernnivå är inte skyldiga att etablera ett resolutionskollegium om andra koncerner eller kollegier utför samma funktioner och uppgifter som specificeras i den här artikeln och uppfyller alla villkor och förfaranden, även de som omfattar medlemskap och deltagande i resolutionskollegier, som är etablerade i den här artikeln och artikel 90. I sådana fall ska alla hänvisningar till resolutionskollegier i detta direktiv även tolkas som hänvisningar till de andra koncernerna eller kollegierna.

7. EBA ska, med beaktande av internationella standarder, utarbeta förslag till standarder för tillsyn i syfte att fastställa resolutionskollegiernas operativa funktionssätt för fullgörandet av uppgifterna som avses i punkt 1.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 89

Europeiska resolutionskollegier

1. Om ett institut i tredjeland eller ett moderföretag i tredjeland har dotterföretag inom unionen som är etablerade i två eller flera medlemsstater, eller två eller flera unionsfilialer som betraktas som betydande av två eller flera medlemsstater, ska resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där de dotterföretagen inom unionen är etablerade eller där de betydande filialerna är belägna upprätta ett europeiskt resolutionskollegium.

2. Det europeiska resolutionskollegiet ska utföra de funktioner och de uppgifter som anges i artikel 88 med avseende på dotterinstitutet och, i den mån de uppgifterna är relevanta, på filialer.

3. Om dotterföretagen inom unionen ägs av eller de betydande filialerna hör till ett finansiellt holdingföretag som är etablerat inom unionen i enlighet med artikel 127.3 tredje stycket i direktiv 2013/36/EU, ska det europeiska resolutionskollegiet ledas av resolutionsmyndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen för tillämpningen av gruppbaserad tillsyn enligt det direktivet.

Om första stycket inte är tillämpligt ska det europeiska resolutionskollegiets medlemmar utse och godkänna ordföranden.

4. Medlemsstaterna får, i samförstånd med alla berörda parter, bortse från kravet på att inrätta ett europeiskt resolutionskollegium om andra koncerner eller kollegier, även ett resolutionskollegium som inrättats enligt artikel 88, utför samma funktioner och uppgifter som specificeras i den här artikeln och uppfyller alla villkor och förfaranden, även de som omfattar medlemskap och deltagande i europeiska resolutionskollegier, som är inrättade i den här artikeln och artikel 90. I sådana fall ska alla hänvisningar till europeiska resolutionskollegier i detta direktiv även tolkas som hänvisningar till de andra koncernerna eller kollegierna.

5. Om inte annat följer av punkterna 3 och 4 i den här artikeln ska det europeiska resolutionskollegiet annars fullgöra uppgifterna enligt artikel 88.

Artikel 90

Informationsutbyte

1. Om inte annat följer av artikel 84 ska resolutionsmyndigheterna och behöriga myndigheter på begäran lämna alla upplysningar till varandra som är relevanta för dem när de ska fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv.

2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska samordna flödet av alla relevanta upplysningar mellan resolutionsmyndigheterna. I synnerhet ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillhandahålla resolutionsmyndigheterna i andra medlemsstater alla relevanta upplysningar i tid för att underlätta fullgörandet av de uppgifter som avses i artikel 88.1 andra stycket leden b–i.

3. När upplysningar begärts och erhållits från ett tredjelands resolutionsmyndighet, ska tillstånd sökas av resolutionsmyndigheten till att upplysningarna vidarebefordras, utom i fall där tredjelandets resolutionsmyndighet redan har gett sitt samtycke till att de upplysningarna vidarebefordras.

Resolutionsmyndigheter ska inte vara skyldiga att vidarebefordra information som har tillhandahållits av en resolutionsmyndighet i tredjeland, såvida inte resolutionsmyndigheten i tredjeland har samtyckt till att informationen översänds.

4. Resolutionsmyndigheterna ska dela upplysningarna med det behöriga ministeriet när de gäller ett beslut eller en fråga som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av det behöriga ministeriet eller som kan få konsekvenser för offentliga medel.

Artikel 91

Resolution på koncernnivå som berör ett dotterföretag till koncernen

1. Om en resolutionsmyndighet fastställer att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som är ett dotterföretag inom en koncern uppfyller villkoren som avses i artikel 32 eller 33, ska den myndigheten omgående underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå, den samordnande tillsynsmyndigheten om det är en annan myndighet samt medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen om följande:

a) Fastställandet att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller villkoren i artikel 32 eller 33.

b) De resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten anser är lämpliga för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

2. Vid mottagandet av en underrättelse enligt punkt 1 ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med övriga medlemmar i det berörda resolutionskollegiet, bedöma de sannolika effekterna av resolutionsåtgärderna eller de andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b, på koncernen och koncernenheterna i andra medlemsstater, och särskilt om resolutionsåtgärderna eller andra åtgärder sannolikt skulle leda till att villkoren för resolution uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat.

3. Om resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet, bedömer att de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b, sannolikt inte leder till att villkoren som fastställs i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat, får den resolutionsmyndighet som ansvarar för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som myndigheten har meddelat enligt punkt 1 b i den här artikeln.

4. Om resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet, bedömer att de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b i den här artikeln, sannolikt leder till att villkoren som fastställs i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, senast 24 timmar efter mottagandet av underrättelsen enligt punkt 1, föreslå en koncernresolutionsordning och överlämna den till resolutionskollegiet. Den 24-timmarsperioden får förlängas efter godkännande av den resolutionsmyndighet som lämnade den underrättelse som avses i punkt 1 i den här artikeln.

5. I avsaknad av en bedömning från resolutionsmyndigheten på koncernnivå inom 24 timmar, eller efter en längre period som överenskommits, får den resolutionsmyndighet som lämnade den underrättelse som avses i punkt 1, efter mottagandet av underrättelsen enligt punkt 1, vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som den meddelat i enlighet med led b i den punkten.

6. En koncernresolutionsordning enligt punkt 4 ska

a) beakta och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna,

b) beskriva de resolutionsåtgärder som de berörda resolutionsmyndigheterna bör vidta med avseende på moderföretaget inom unionen eller särskilda koncernenheter i syfte att uppfylla resolutionsmålen och principerna för resolution som avses i artiklarna 31 och 34,

c) ange hur de resolutionsåtgärderna bör samordnas,

d) etablera en finansieringsplan som beaktar koncernresolutionsplanen, principerna för att dela upp ansvaret som fastställts i enlighet med led f i artikel 12.3 och för ömsesidighet som avses i artikel 107.

7. Om inte annat följer av punkt 8 ska koncernresolutionsordningen utformas som ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretag som omfattas av koncernresolutionsordningen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. Om en resolutionsmyndighet har invändningar mot eller avviker från den koncernresolutionsordning som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå eller anser att den behöver vidta andra separata resolutionsåtgärder än de som föreslås i ordningen med avseende på ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d med hänsyn till finansiell stabilitet, ska den i detalj ange skälen till invändningarna eller till avvikelsen från koncernresolutionsordningen, underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om skälen och informera dem om de åtgärder den kommer att vidta. När den anger skälen till sina invändningar ska den resolutionsmyndigheten beakta de resolutionsplaner som avses i artikel 13, åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och åtgärdernas potentiella effekter på andra delar av koncernen.

9. De resolutionsmyndigheter som inte hade invändningar enligt punkt 8 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstat.

10. Det gemensamma beslut som avses i punkt 7 eller 9 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i punkt 8 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

11. Myndigheterna ska utan dröjsmål vidta alla åtgärder enligt denna artikel med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.
12. Om en koncernresolutionsordning inte genomförs och resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder som avser en koncernenhet, ska de resolutionsmyndigheterna bedriva ett nära samarbete inom resolutionskollegiet för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för alla koncernenheter som fallerar eller sannolikt kommer att falla.
13. Resolutionsmyndigheter som vidtar resolutionsåtgärder som avser koncernenheter ska regelbundet ge fullständig information till medlemmarna i resolutionskollegiet om de åtgärderna och hur de utvecklas.

Artikel 92

Resolution på koncernnivå

1. Om en resolutionsmyndighet på koncernnivå fastställer att ett moderföretag inom unionen inom dess ansvarsområde uppfyller villkoren som avses i artikel 32 eller 33, ska den utan dröjsmål lämna de upplysningar som anges i artikel 91.1 a och b till den samordnande tillsynsmyndigheten, om det är en annan myndighet, och till de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen.

Resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder för tillämpningen av artikel 91.1 b får omfatta genomförandet av en koncernresolutionsordning som är utformad i enlighet med artikel 91.6 om något av följande fall föreligger:

- a) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på moderföretagsnivå som underrättats i enlighet med artikel 91.1 b, gör det sannolikt att villkoren som fastställs i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat.
 - b) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på moderföretagsnivå är inte tillräckliga för att stabilisera situationen eller kommer sannolikt inte att leda till ett optimalt resultat.
 - c) Ett eller flera dotterföretag uppfyller villkoren som avses i artikel 32 eller 33 enligt ett fastställande av de resolutionsmyndigheter som ansvarar för de dotterföretagen.
 - d) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på koncernnivå kommer att omfatta dotterföretag till koncernen på ett sätt som gör en koncernresolutionsordning lämplig.
2. Om de åtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå enligt punkt 1 inte inbegriper en koncernresolutionsordning, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta sitt beslut efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet.

Beslutet av resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska beakta

- a) och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13 och följa dessa planer, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna,
 - b) den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna.
3. Om de åtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå enligt punkt 1 inbegriper en koncernresolutionsordning, ska denna ha formen av ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretag som omfattas av koncernresolutionsordningen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. Om en resolutionsmyndighet har invändningar mot eller avviker från den koncernresolutionsordning som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå eller anser att den behöver vidta andra separata resolutionsåtgärder än de som föreslås i ordningen med avseende på ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d med hänsyn till finansiell stabilitet, ska den i detalj ange skälen till invändningarna eller till avvikelsen från koncernresolutionsordningen, underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om skälen och informera dem om de åtgärder den kommer att vidta. När den anger skälen till sina invändningar ska den resolutionsmyndigheten beakta de resolutionsplaner som avses i artikel 13, åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och åtgärdernas potentiella effekter på andra delar av koncernen.

5. Resolutionsmyndigheter som inte hade invändningar mot koncernresolutionsordningen enligt punkt 4 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstat.

6. Det gemensamma beslut som avses i punkt 3 eller 5 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i punkt 4 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

7. Myndigheterna ska utan dröjsmål vidta alla åtgärder enligt denna artikel med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.

Om en koncernresolutionsordning inte genomförs och resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder som avser en koncernenhet, ska de resolutionsmyndigheterna bedriva ett nära samarbete inom resolutionskollegiet för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för alla berörda koncernenheter.

Resolutionsmyndigheter som vidtar resolutionsåtgärder som avser koncernenheter ska regelbundet ge fullständig information till medlemmarna i resolutionskollegiet om de åtgärderna och hur de utvecklas.

AVDELNING VI

FÖRBINDELSER MED TREDJELAND

Artikel 93

Avtal med tredjeland

1. Kommissionen får i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget ställa förslag till rådet i fråga om förhandlingar om avtal med ett eller flera tredjeland om metoderna för samarbete mellan resolutionsmyndigheterna och de relevanta myndigheterna i tredjeland, bl.a. för ändamålet att sprida information i samband med återhämtnings- och resolutionsplanering som rör institut, finansinstitut, moderföretag och tredjelandsinstitut, med avseende på följande situationer:

- a) I fall där ett moderinstitut i tredjeland har dotterinstitut eller betydande filialer i två eller flera medlemsstater.
- b) I fall där ett moderföretag som är etablerat i en medlemsstat och som har ett dotterföretag eller en betydande filial i minst en annan medlemsstat har ett eller flera dotterinstitut i tredjeland.
- c) I fall där ett institut som är etablerat i en medlemsstat och som har ett moderföretag, ett dotterföretag eller en betydande filial i minst en annan medlemsstat har en eller flera filialer i ett eller flera tredjeländer.

2. De avtal som avses i punkt 1 ska särskilt säkerställa inrättandet av processer och arrangemang mellan resolutionsmyndigheterna och relevanta myndigheter i tredjeland för samarbete vid genomförande av vissa eller alla uppgifter och vid utnyttjande av vissa eller alla befogenheter som anges i artikel 97.
3. De avtal som avses i punkt 1 ska inte gälla enskilda institut, finansinstitut, moderföretag eller institut i tredjeland.
4. Medlemsstater får ingå bilaterala avtal med tredjeland om de frågor som avses i punkterna 1 och 2 till dess att ett avtal som avses i punkt 1 med det berörda tredjelandet träder i kraft i den mån som sådana bilaterala avtal inte är oförenliga med denna avdelning.

Artikel 94

Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på resolutionsförfaranden i tredjeland såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Den ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 med det berörda tredjelandet i den mån som erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland inte regleras av det avtalet.
2. Där ett europeiskt resolutionskollegium har inrättats i enlighet med artikel 89, ska det fatta ett gemensamt beslut om att erkänna, förutom enligt artikel 95, resolutionsförfaranden i tredjeland för ett institut i tredjeland eller ett moderföretag som
 - a) har dotterföretag inom unionen som är etablerade i eller unionsfilialer som är belägna i och betraktas som betydande av två eller flera medlemsstater, eller
 - b) har tillgångar, rättigheter och skulder som finns i två eller flera medlemsstater eller som regleras av rätten i de medlemsstaterna.

När det gemensamma beslutet om erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland har fattats, ska de nationella resolutionsmyndigheterna verkställa de erkända resolutionsförfarandena i tredjeland i enlighet med sin nationella rätt.

3. I avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de resolutionsmyndigheter som deltar i det europeiska resolutionskollegiet, eller i avsaknad av ett europeiskt resolutionskollegium, ska varje berörd resolutionsmyndighet fatta sitt eget beslut om att erkänna, förutom enligt artikel 95, resolutionsförfaranden i tredjeland för ett institut i tredjeland eller ett moderföretag.

Detta beslut ska vederbörligen beakta intressena i varje enskild medlemsstat där ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag verkar, särskilt de potentiella effekterna av erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland för andra delar av koncernen och på den finansiella stabiliteten i de medlemsstaterna.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna åtminstone ges befogenhet att göra följande:
 - a) Utöva resolutionsbefogenheterna för följande:
 - i) Tillgångar som innehas av ett institut i tredjeland eller ett moderföretag och som är belägna i medlemsstaten eller regleras av rätten i denna.

- ii) Rättigheter eller skulder som innehas av ett institut i tredjeland och som bokförts av unionsfilialen i medlemsstaten eller regleras av rätten i denna, eller när fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och skulder kan göras gällande i medlemsstaten.
- b) Genomföra, inklusive att föreskriva en annan person att vidta åtgärder för att genomföra en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som innehas av ett dotterföretag inom unionen som är etablerat i medlemsstaten som utsett myndigheterna.
- c) Utöva sina befogenheter enligt artiklarna 69, 70 eller 71 när det gäller rätten för en part att ingå avtal med en enhet som avses i punkt 2 i den här artikeln där sådana befogenheter krävs för att verkställa resolutionsförfarandena i tredjelandet.
- d) Göra ogiltiga alla rättigheter att säga upp, avveckla eller påskynda avtal eller påverka avtalsenliga rättigheter som enheter enligt punkt 2 och andra koncernenheter har, om sådana rättigheter härrör från resolutionsåtgärder som har vidtagits avseende institutet i tredjeland, sådana enheters moderföretag eller andra koncernenheter, antingen av resolutionsmyndigheten i tredjeland själv eller enligt rättsliga eller tillsynsmässiga krav avseende resolutionsarrangemang i det landet, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.
5. Resolutionsmyndigheterna får, om det är nödvändigt med hänsyn till allmänintresset, vidta resolutionsåtgärder avseende ett moderföretag när den berörda myndigheten i tredjelandet avgör att ett institut som är registrerat i det tredjelandet uppfyller villkoren för resolution enligt rätten i det tredjelandet. För att möjliggöra detta ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att utöva resolutionsbefogenheter avseende det moderföretaget, och artikel 68 ska tillämpas.
6. Erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland ska i förekommande fall inte påverka normala insolvensförfaranden enligt tillämplig nationell rätt i enlighet med detta direktiv.

Artikel 95

Rätten att vägra erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland

Resolutionsmyndigheten får, efter samråd med andra resolutionsmyndigheter, när ett europeiskt resolutionskollegium har inrättats enligt artikel 89, vägra att erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland enligt artikel 94.2 om den anser

- a) att resolutionsförfarandena i tredjeland skulle ha motsatt effekt på den finansiella stabiliteten i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten är belägen eller att förfarandena skulle få motsatt effekt på den finansiella stabiliteten i en annan medlemsstat,
- b) att en separat resolutionsåtgärd enligt artikel 96 som avser en unionsfilial är nödvändig för att uppnå ett eller flera resolutionsmål,
- c) att borgenärer, särskilt insättare som är etablerade eller ska betalas i en medlemsstat, inte skulle få samma behandling som borgenärer och insättare i tredjeland med liknande rättigheter enligt resolutionsförfaranden i det egna tredjelandet,
- d) att erkännandet eller verkställigheten av resolutionsförfarandena i tredjelandet skulle ha avsevärda budgetkonsekvenser för medlemsstaten, eller
- e) att effekterna av ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle strida mot den nationella rätten.

Artikel 96

Resolution av unionsfilialer

1. Medlemsstater ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har de nödvändiga befogenheterna för att agera i fråga om en unionsfilial som inte omfattas av några resolutionsförfaranden i tredjeland eller som omfattas av förfaranden i ett tredjeland och någon av de omständigheter som avses i artikel 95 föreligger.

Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 68 tillämpas på utövandet av sådana befogenheter.

2. Medlemsstater ska säkerställa att de befogenheter som krävs i punkt 1 får utövas av resolutionsmyndigheter om resolutionsmyndigheten anser att åtgärder är nödvändiga med hänsyn till allmänintresset och att ett eller flera av följande villkor är uppfyllt:

- a) Unionsfilialen uppfyller inte längre, eller kommer sannolikt inte att uppfylla, de nationella lagstadgade villkoren för dess auktorisation och verksamhet i den medlemsstaten och det inte finns några utsikter för att någon åtgärd av privata köpare, tillsyn eller relevant tredjeland skulle återställa filialens efterlevnad eller förhindra fallissemang inom rimlig tid.
- b) Institutet i tredje land enligt resolutionsmyndighetens mening kan inte eller vill inte eller kommer sannolikt inte att kunna fullgöra sina förpliktelser gentemot borgenärer i unionen eller förpliktelser som filialen ingått eller bokfört när de förfaller till betalning, och resolutionsmyndigheten är försäkrad om att inga resolutionsförfaranden eller insolvensförfarande i tredjeland har eller kommer att inledas avseende detta institut i tredjeland inom rimlig tid.
- c) Den berörda myndigheten i tredjeland har inlett resolutionsförfaranden i ett tredjeland som avser institutet i tredjeland, eller har underrättat resolutionsmyndigheten om att den avser att inleda ett sådant förfarande.

3. Om en resolutionsmyndighet vidtar en separat åtgärd som avser en unionsfilial ska den beakta resolutionsmålen och vidta åtgärden i enlighet med följande principer och krav, i den mån de är relevanta:

- a) Principerna i artikel 34.
- b) Kraven gällande tillämpningen av resolutionsverktygen i avdelning IV kapitel III.

Artikel 97

Samarbete med myndigheter i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på samarbete med ett tredjeland såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Det ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal enligt artikel 93.1 med det berörda tredjelandet i den omfattning som innehållet i den här artikeln inte omfattas av det avtalet.

2. EBA får ingå icke-bindande samarbetsformer med följande behöriga myndigheter i tredjeland:

- a) För fall där ett dotterföretag inom unionen är etablerat i två eller flera medlemsstater, de relevanta myndigheter i det tredjeland där moderföretaget eller ett företag som avses i artikel 1.1 c och d är etablerat.
- b) I fall där ett institut i tredjeland har unionsfilialer i två eller flera medlemsstater, den relevanta myndigheten i det tredjeland där det institutet är etablerat.

c) I fall där ett moderföretag eller ett företag som anges i artikel 1.1 c och d är etablerat i en medlemsstat med ett dotterföretag eller en betydande filial i en annan medlemsstat även har en eller flera dotterinstitut i tredjeland, de relevanta myndigheterna i de tredjeländer där de dotterinstituten är etablerade.

d) I fall där ett institut med ett dotterföretag eller en betydande filial i en annan medlemsstat har etablerat en eller flera filialer i ett eller flera tredjeländer, de relevanta myndigheterna i de tredjeländer där de filialerna är belägna.

De arrangemang som avses i denna punkt ska inte innehålla bestämmelser som avser enskilda institut. De ska inte innebära att medlemsstaterna åläggs rättsliga förpliktelser.

3. De samarbetsavtal som ingås som avses i punkt 2 ska innehålla bestämmelser om förfaranden och arrangemang för utbyte av information som är nödvändig för och samarbete mellan de deltagande myndigheterna vid genomförandet av vissa av eller alla följande uppgifter och vid utövandet av vissa av eller alla följande befogenheter när det gäller institut som avses i punkt 2 a–d eller koncerner med sådana institut:

a) Utarbetandet av resolutionsplaner i enlighet med artiklarna 10–13 och liknande krav enligt de berörda tredjeländernas rätt.

b) Bedömningen av möjligheterna till resolution av sådana institut och koncerner i enlighet med artiklarna 15 och 16 och liknande krav i de berörda tredjeländernas rätt.

c) Tillämpningen av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artiklarna 17 och 18 och eventuella liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

d) Tillämpningen av åtgärder för tidigt ingripande enligt artikel 27 och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

e) Tillämpningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter som kan utövas av de berörda myndigheterna i tredjeland.

4. Behöriga myndigheter eller resolutionsmyndigheter ska när så är lämpligt ingå icke-bindande arrangemang för samarbete i linje med EBA:s arrangemang med de relevanta myndigheterna i tredjeland som anges i punkt 2.

Denna artikel ska inte hindra medlemsstater eller deras behöriga myndigheter från att ingå bilaterala eller multilaterala avtal med tredjeland i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Arrangemang för samarbete som ingås mellan resolutionsmyndigheter i medlemsstater och i tredjeland i enlighet med denna artikel får omfatta bestämmelser om följande:

a) Utbyte av information som är nödvändig för utarbetandet och underhållet av resolutionsplaner.

b) Samråd och samarbete vid utarbetandet av resolutionsplaner, inklusive principer för utövandet av befogenheter enligt artiklarna 94 och 96 och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

c) Utbyte av information som är nödvändig för tillämpningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

- d) Varningssystem eller samråd med samarbetsarrangemangets parter, innan sådana omfattande åtgärder vidtas enligt detta direktiv eller de berörda tredjeländernas rätt som påverkar det institut eller den koncern som arrangemanget gäller.
- e) Samordning av information till allmänheten vid gemensamma resolutionsåtgärder.
- f) Förfaranden och arrangemang för utbyte av information och samarbete enligt leden a–e, om så är lämpligt bland annat genom inrättande och användning av krishanteringsgrupper.
6. Medlemsstaterna ska underrätta EBA om varje samarbetsarrangemang som resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter har ingått i enlighet med denna artikel.

Artikel 98

Utbyte av konfidentiella uppgifter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier utbyter konfidentiella uppgifter, inbegripet återhämtningsplaner, med berörda myndigheter i tredjeland endast om följande villkor uppfylls:

- a) De myndigheterna i tredjeland omfattas av krav och standarder för sekretess som av samtliga berörda myndigheter minst anses vara likvärdiga med dem som föreskrivs i artikel 84.

I den mån utbytet av uppgifter gäller personuppgifter ska hanteringen och överföringen av dessa personuppgifter till myndigheter i tredjeland regleras av tillämplig dataskyddsrätt i unionen och nationell dataskyddsrätt.

- b) Uppgifterna är nödvändiga för att de berörda myndigheterna i tredjeland ska kunna fullgöra sina i nationell rätt föreskrivna resolutionsuppgifter som är likvärdiga med dem som fastställs i detta direktiv och, om inte annat följer av punkt 1 a, inte används för andra ändamål.

2. Om de konfidentiella uppgifterna kommer från en annan medlemsstat ska resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier inte lämna ut de uppgifterna till de berörda myndigheterna i tredjeland, såvida inte följande villkor uppfylls:

- a) Den behöriga myndigheten i den medlemsstat varifrån uppgifterna kommer (nedan kallad *uppgiftslämnande myndighet*) samtycker till att de lämnas ut.

- b) Uppgifterna lämnas ut endast för de ändamål som den uppgiftslämnande myndigheten har godkänt.

3. För tillämpningen av denna artikel bedöms uppgifter vara konfidentiella, om de omfattas av sekretesskrav enligt unionsrätten.

AVDELNING VII

FINANSIERINGSARRANGEMANG

Artikel 99

Europeiskt system för finansieringsarrangemang

Ett europeiskt system för finansieringsarrangemang ska upprättas och bestå av

- a) nationella finansieringsarrangemang som har upprättats i enlighet med artikel 100,
- b) lån mellan nationella finansieringsarrangemang enligt vad som anges i artikel 106,

- c) övergången till ömsesidig bolagsform för nationella finansieringsarrangemang i fall av koncernresolution som avses i artikel 107.

Artikel 100

Krav på upprättande av finansieringsarrangemang för resolution

1. Medlemsstaterna ska fastställa ett eller flera finansieringsarrangemang för att säkerställa att resolutionsmyndigheten på ett effektivt sätt kan tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.

Medlemsstaterna ska se till att en utsedd offentlig myndighet eller en myndighet med förvaltningsbefogenheter får framkalla användandet av finansieringsarrangemangen.

Dessa finansieringsarrangemang ska endast användas i enlighet med de resolutionsmål och principer som anges i artiklarna 31 och 34.

2. Medlemsstaterna får använda samma administrativa struktur för insättningsgarantisystemet som för sina finansieringsarrangemang.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att finansieringsarrangemangen har tillräckliga resurser.

4. Vid tillämpning av punkt 3 ska finansieringsarrangemangen särskilt ha befogenhet att

- a) samla in förhandsbidrag som avses i artikel 103 i syfte att nå den målnivå som anges i artikel 102,

- b) ta upp extraordinära efterhandsbidrag enligt vad som avses i artikel 104, om de bidrag som anges i led a är otillräckliga, och

- c) ta upp offentliga lån och andra former av stöd enligt vad som avses i artikel 105.

5. Med undantag för de fall som tillåts enligt punkt 6 ska varje medlemsstat inrätta sina nationella finansieringsarrangemang genom en fond som dess resolutionsmyndighet kan framkalla användandet av, för de ändamål som anges i artikel 101.1.

6. Trots vad som sägs i punkt 5 i den här artikeln får en medlemsstat, för att fullgöra sina skyldigheter inom ramen för punkt 1 i den här artikeln, inrätta sitt nationella finansieringsarrangemang genom obligatoriska bidrag, som baseras på de kriterier som avses i artikel 103.7 och inte innehas genom en fond som kontrolleras av dess resolutionsmyndighet, från institut som är auktoriserade inom dess territorium under förutsättning att alla följande villkor är uppfyllda:

- a) Det belopp som anskaffas med hjälp av bidrag är åtminstone lika stort som det belopp som måste anskaffas enligt artikel 102.

- b) Medlemsstatens resolutionsmyndighet har rätt till ett belopp som uppgår till beloppet för sådana bidrag, vilket medlemsstaten omedelbart ställer till den resolutionsmyndighetens förfogande på den resolutionsmyndighetens begäran, för användning uteslutande för de ändamål som anges i artikel 101.

- c) Medlemsstaten underrättar kommissionen om sitt beslut att göra bruk av bestämmelserna att konstruera sitt finansieringsarrangemang i enlighet med denna punkt.

- d) Medlemsstaten minst en gång om året underrättar kommissionen om det belopp som avses i b.

- e) Med undantag för vad som fastställs i denna punkt, följer finansieringsarrangemanget artiklarna 99–102, 103.1–103.4 och 103.6 samt 104–109.

Vid tillämpning av detta stycke får de tillgängliga finansiella medel som beaktas för att uppnå den målnivå som anges i artikel 102 innefatta obligatoriska bidrag från alla eventuella system som en medlemsstat när som helst mellan den 17 juni 2010 och den 2 juli 2014 inrättat för obligatoriska bidrag från institut inom dess territorium för att täcka de kostnader som avser systemrisk, att institut faller ut och resolution av institut, under förutsättning att medlemsstaten följer denna avdelning. Bidrag till insättningsgarantisystem ska inte räknas med vid beräkningen av den målnivå för finansieringsarrangemang för resolution som anges i artikel 102.

Artikel 101

Användning av finansieringsarrangemangen för resolution

1. De finansieringsarrangemang som är inrättade i enlighet med artikel 100 får endast användas av resolutionsmyndigheten i den utsträckning som är nödvändig för att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen för följande ändamål:

- a) För att garantera de tillgångar eller skulder institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet har.
- b) För att lämna lån till institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet.
- c) För att köpa tillgångar som institutet under resolution har.
- d) För att lämna bidrag till ett broinstitut och en tillgångsförvaltningsenhet.
- e) För att betala ersättning till aktieägare eller borgenärer i enlighet med artikel 75.
- f) För att bidra till institutet under resolution som en ersättning för nedskrivningen eller skuldkonverteringen av vissa borgenärsfordringar, när skuldnedskrivningsverktyget används och när resolutionsmyndigheten beslutar att utesluta vissa borgenärer från skuldnedskrivningen i enlighet med artikel 44.3–44.8.
- g) För att låna ut till andra finansieringsarrangemang på frivillig grund i enlighet med artikel 106.
- h) För att kombinera åtgärder enligt leden a–g.

Finansieringsarrangemangen får användas för att vidta de åtgärder som avses i första stycket även när det gäller köparen i samband med försäljningsverktyget.

2. Finansieringsarrangemanget för resolution ska inte användas direkt för att absorbera förlusterna för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller för att rekapitalisera ett institut eller en sådan enhet. Om användningen av finansieringsarrangemang för resolution enligt punkt 1 i den här artikeln indirekt medför att delar av de förluster som drabbat ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d förs över till finansieringsarrangemangen för resolution, ska de principer som styr finansieringsarrangemangen för resolution enligt artikel 44 tillämpas.

Artikel 102

Målnivå

1. Senast den 31 december 2024 ska medlemsstaterna säkerställa att de finansiella tillgångarna för deras finansieringsarrangemang uppgår till minst 1 % av alla garanterade insättningar i auktoriserade institut inom deras territorium. Medlemsstaterna får fastställa målnivåer som är högre än det beloppet.

2. Under den inledande tidsperiod som avses i punkt 1, ska bidrag till de finansieringsarrangemang som tas upp i enlighet med artikel 103 fördelas så jämnt som möjligt över perioden tills målnivån uppnås, men med vederbörlig hänsyn till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska avgifter kan ha på de bidragande institutens finansiella ställning.

Medlemsstaterna får förlänga den inledande tidsperioden med högst fyra år om det genom finansieringsarrangemangens har gjorts sammanlagda utbetalningar som är högre än 0,5 % av de garanterade insättningarna i alla auktoriserade institut inom deras territorium som är garanterade enligt direktiv 2014/49/EU.

3. Om de tillgängliga finansiella medlen efter den inledande tidsperiod som avses i punkt 1 underskrider den målnivå som fastställs i den punkten ska de regelbundna bidrag som tagits upp i enlighet med artikel 103 återupptas till dess att målnivån uppnås. Efter det att målnivån initialt har uppnåtts och de tillgängliga finansiella medlen därefter har minskats till mindre än två tredjedelar av målnivån ska de bidragen uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Vid fastställandet av det regelbundna bidraget ska vederbörlig hänsyn tas till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska bidrag kan ha när de årliga bidragen fastställs inom ramen för denna punkt.

4. EBA ska senast den 31 oktober 2016 överlämna en rapport till kommissionen med rekommendationer om den lämpliga referenspunkten för fastställande av målnivån för ett finansieringsarrangemang för resolution och då särskilt huruvida totala skulder utgör en lämpligare utgångspunkt än garanterade insättningar.

5. Med utgångspunkt i utfallet av den rapport som avses i punkt 4 ska kommissionen, om så är lämpligt, senast den 31 december 2016 överlämna ett lagstiftningsförslag till Europaparlamentet och rådet om utgångspunkten för målnivån för finansieringsarrangemang för resolution.

Artikel 103

Förhandsbidrag

1. För att kunna uppnå den målnivå som anges i artikel 102 ska medlemsstaterna säkerställa att bidrag samlas in minst en gång per år från institut som är auktoriserade på deras territorium, inbegripet unionsfilialer.

2. Bidraget från varje institut ska vara proportionellt mot dess skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar när de gäller de sammanlagda skulderna (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar för alla auktoriserade institut inom medlemsstatens territorium.

De bidragen ska justeras i förhållande till institutens riskprofil, i enlighet med det kriterium som antas enligt punkt 7.

3. De tillgängliga finansiella medel som ska tas i beaktande för att uppnå den målnivå som anges i artikel 102 får omfatta oåterkalleliga betalningsåtaganden, med vederbörlig säkerhet i form av lågriskillgångar som inte är belastade av tredje parts inteckningar och som står till fritt förfogande samt är öronmärkta uteslutande för användning av resolutionsmyndigheterna för de ändamål som anges i artikel 101.1. Andelen icke indrivningsbara betalningsåtaganden ska inte vara högre än 30 % av de totala bidrag som tagits upp i enlighet med den här artikeln.

4. Medlemsstaterna ska se till att skyldigheten att betala de bidrag som anges i denna artikel är bindande enligt nationell rätt, och att förfallande bidrag betalas helt.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/327

Medlemsstaterna ska upprätta lämpliga krav på tillsyn, registrering redovisning, rapportering och andra krav för att säkerställa att bidrag som förfallit till betalning betalas helt. Medlemsstaterna ska säkerställa åtgärder för ändamålsenlig kontroll av huruvida bidrag har betalats korrekt. Medlemsstaterna ska säkerställa bestämmelser för att förebygga undandragande, flykt och missbruk.

5. De belopp som samlas in i enlighet med den här artikeln ska enbart användas för de syften som anges i artikel 101.1.

6. Med förbehåll för artiklarna 37, 38, 40, 41 och 42 får de belopp som mottagits från institutet under resolution eller broinstitutet, räntan och andra vinstmedel för investeringar samt alla andra vinstmedel gagna finansieringsarrangemangen.

7. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 115 för att specificera begreppet bidragsjusteringar i förhållande till institutens riskprofil enligt vad som avses i punkt 2, i den här artikeln med hänsyn till följande:

- a) Institutets riskexponering, bland annat omfattningen av dess handel, dess exponeringar utanför balansräkningen och dess skuldsättningsnivå.
- b) Stabiliteten och variationen i företagets finansieringskällor och obelastade och högljvida tillgångar.
- c) Institutets finansiella situation.
- d) Sannolikheten för att en ordnad resolution av institutet inleds.
- e) Omfattningen av tidigare extraordinärt offentligt finansiellt stöd till institutet.
- f) Komplexiteten i institutets struktur och möjligheten till dess resolution.
- g) Institutets betydelse för stabiliteten i det finansiella systemet eller ekonomin i en eller flera av unionens medlemsstater.
- h) Att institutet ingår i ett institutionellt skyddssystem.

8. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att specificera

- a) den registrering, redovisning, de rapporteringskrav och andra krav som anges i punkt 4 med syfte att säkerställa att bidragen faktiskt betalas,
- b) de åtgärder som anges i punkt 4 för att säkerställa ändamålsenlig kontroll av huruvida bidragen har betalats korrekt.

Artikel 104

Extraordinära efterhandsbidrag

1. Om de medel som tagits upp inte räcker för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen, ska medlemsstaterna säkerställa att extraordinära efterhandsbidrag tagits upp från institut inom deras territorium, för att täcka de supplementära beloppen. De extraordinära efterhandsbidragen ska fördelas mellan institut i enlighet med de regler som fastställs i artikel 103.2.

Extraordinära efterhandsbidrag får inte vara högre än tre gånger det årliga beloppet för bidrag som fastställs i enlighet med artikel 103.

2. Artikel 103.4–103.8 ska tillämpas på bidrag som tas upp enligt den här artikeln.
3. Resolutionsmyndigheten får helt eller delvis skjuta upp ett instituts betalning av extraordinärt efterhandsbidrag till finansieringsarrangemanget för resolution om betalningen av de bidragen skulle äventyra institutets likviditet eller solvens. Ett sådant uppskjutande ska beviljas på högst sex månader men får förlängas på begäran av institutet. Bidrag som skjutits upp enligt denna punkt ska betalas då sådan betalning inte längre äventyrar institutets likviditet eller solvens.
4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att fastställa de omständigheter och villkor under vilka ett instituts betalning av bidrag tillfälligt kan skjutas upp enligt punkt 3 i den här artikeln.

Artikel 105

Alternativa finansieringssätt

Medlemsstaterna ska se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion har möjlighet att ta upp offentliga lån eller andra former av stöd från institut, finansinstitut eller andra tredje parter, i händelse att beloppen som tas upp i enlighet med artikel 103 inte är tillräckliga för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen, och de extraordinära efterhandsbidragen enligt artikel 104 inte omedelbart är tillgängliga eller tillräckliga.

Artikel 106

Lån mellan finansieringsarrangemang

1. Medlemsstaterna ska se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion får begära att få låna från alla andra finansieringsarrangemang inom unionen, i händelse att
 - a) beloppen som tagits upp enligt artikel 103 inte är tillräckliga för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen,
 - b) sådana extraordinära efterhandsbidrag som regleras i artikel 104 inte är omedelbart tillgängliga, och
 - c) alternativa finansieringsarrangemang enligt artikel 105 inte är omedelbart tillgängliga på rimliga villkor.
2. Medlemsstaterna ska se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion har befogenhet att låna ut till andra finansieringsarrangemang inom unionen under de omständigheter som specificeras i punkt 1.
3. Efter en begäran enligt punkt 1 ska vart och ett av de övriga finansieringsarrangemangen i unionen besluta om de ska låna ut till det finansieringsarrangemang som lämnat begäran. Medlemsstaterna får kräva att det beslutet fattas efter samråd med, eller med samtycke från, det behöriga ministeriet eller regeringen. Beslutet ska fattas med vederbörlig skyndsamhet.
4. Ränta, återbetalningsperiod och andra villkor för lånen ska fastställas mellan det upplånande finansieringsarrangemanget och de övriga finansieringsarrangemang som beslutat att delta. Lånen från varje deltagande finansieringsarrangemang ska ha samma ränta, återbetalningsperiod och andra villkor såvida inte alla deltagande finansieringsarrangemang enas om något annat.

5. Det belopp som lånas ut av varje deltagande finansieringsarrangemang för resolution ska vara proportionellt mot de garanterade insättningarna i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution, med avseende på de totala garanterade insättningarna i medlemsstaterna för deltagande finansieringsarrangemang för resolution. De bidragssatserna får varieras genom överenskommelse mellan alla deltagande finansieringsarrangemang.

6. Ett utestående lån till en annan medlemsstats finansieringsarrangemang för resolution enligt denna artikel ska behandlas som en tillgång för det finansieringsarrangemang för resolution som tillhandahöll lånet och får räknas in i målnivån för det finansieringsarrangemanget.

Artikel 107

Nationella finansieringsarrangemangs ömsesidighet vid en koncernresolution

1. Medlemsstaterna ska, vid en koncernresolution som avses i artiklarna 91 eller 92, säkerställa att det nationella finansieringsarrangemanget för varje institut som är en del av en koncern bidrar till finansieringen av koncernresolutionen i enlighet med denna artikel.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med resolutionsmyndigheten för instituten som är en del av koncernen, om nödvändigt före någon resolutionsåtgärd vidtas, föreslå en finansieringsplan som del av koncernresolutionsordningen enligt artiklarna 91 och 92.

Finansieringsplanen ska godkännas i enlighet med beslutsförfarandet som avses i artiklarna 91 och 92.

3. Finansieringsplanen ska innehålla följande:

- a) En värdering i enlighet med artikel 36 avseende de berörda koncernheterna.
- b) De förluster som ska redovisas av varje berörd koncernhet vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används.
- c) För varje berörd koncernhet, de förluster som skulle drabba varje klass av aktieägare och borgenärer.
- d) Bidrag som insättningsgarantisystemen skulle vara skyldiga att lämna i enlighet med artikel 109.1.
- e) Det totala bidraget genom finansieringsarrangemang för resolution och syftet med och formen för bidraget.
- f) Grunden för beräkning av det belopp som varje nationellt finansieringsarrangemang i de medlemsstater där berörda koncernheter är belägna, är skyldigt att bidra med till finansieringen av koncernresolutionen för att bygga upp det totala bidrag som avses i led e.
- g) Det belopp som det nationella finansieringsarrangemanget för varje berörd koncernhet är skyldigt att bidra med till finansieringen av koncernresolutionen och formen för de bidragen.
- h) Det lånebelopp som finansieringsarrangemangen i de medlemsstater där de berörda koncernheterna är belägna kommer att ta upp från institut, finansinstitut och övriga tredje parter enligt artikel 105.
- i) Tidsramen för användningen av finansieringsarrangemangen i de medlemsstater där berörda koncernheter är belägna, vilken bör vara möjlig att förlänga vid behov.

4. Grunden för fördelningen av det bidrag som avses i punkt 3 e ska överensstämma med punkt 5 i den här artikeln och med principerna i koncernresolutionsplanen i enlighet med artikel 12.3 f, såvida inte någonting annat överenskomms i finansieringsplanen.
5. Såvida inte någonting annat överenskomms i finansieringsplanen ska beräkningsgrunden för bidraget från varje nationellt finansieringsarrangemang särskilt beakta
- den andel av koncernens riskvägda tillgångar som innehas av institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som är etablerade i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution,
 - den andel av koncernens tillgångar som innehas av institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som är etablerade i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution,
 - andelen förluster som har orsakat behovet av koncernresolution och som härrör från koncernenheter under tillsyn av behöriga myndigheter i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution, och
 - andelen medel i finansieringsarrangemangen för resolution som enligt finansieringsplanen förväntas användas för att direkt gagna koncernenheter som är etablerade i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution.
6. Medlemsstaterna ska i förväg fastställa regler och förfaranden för att säkerställa att varje nationellt finansieringsarrangemang kan verkställa sitt bidrag till finansieringen av koncernresolutionen omedelbart utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2.
7. Medlemsstaterna ska vid tillämpning av den här artikeln säkerställa att koncernfinansieringsarrangemang enligt de villkor som anges i artikel 105 har rätt till offentliga lån eller andra former av stöd från institut, finansinstitut eller andra tredje parter.
8. Medlemsstaterna ska säkerställa att nationella finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion får garantera alla lån som avtalats av koncernfinansieringsarrangemanget i enlighet med punkt 7.
9. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla eventuella inkomster eller förmåner som uppstår i samband med användningen av koncernfinansieringsarrangemangen tilldelas nationella finansieringsarrangemang i enlighet med deras bidrag till finansieringen av resolutionen enligt punkt 2.

Artikel 108

Insättningarnas rangordning vid insolvens

Medlemsstaterna ska säkerställa följande i nationell rätt som reglerar normala insolvensförfaranden:

- Att följande ges samma prioritet, som är högre än den prioritet som ges fordringar från vanliga oprioriterade borgenärer utan säkerhet:
 - den del av kvalificerade insättningar från fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag som överstiger den täckningsnivå som avses i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU,
 - insättningar som skulle utgöra kvalificerade insättningar från fysiska personer, mikroföretag och små och medelstora företag om de inte hade gjorts genom filialer belägna utanför unionen av institut som är etablerade inom unionen.

- b) Att följande ges samma prioritet, som är högre än den prioritet som ges enligt led a:
- i) garanterade insättningar,
 - ii) insättningsgarantiordningar som ersätter rättigheterna och skyldigheterna för garanterade insättare vid insolvens.

Artikel 109

Användning av insättningsgarantisystem vid resolution

1. I fall då resolutionsmyndigheterna vidtar resolutionsåtgärder, och förutsatt att den åtgärden säkerställer att insättare fortsätter att ha tillgång till sina tillgodohavanden, ska medlemsstaterna säkerställa att det insättningsgarantisystem till vilket institutet hör är ansvarigt för följande:

- a) När skuldnedskrivningsverktyget används, det belopp med vilket insättningar som omfattas av garantin skulle ha skrivits ned för att absorbera förlusterna i institutet enligt artikel 46.1 a om garanterade insättningar hade omfattats av skuldnedskrivning och skrivits ned i samma utsträckning som borgenärer på samma prioritetsnivå enligt nationell rätt som reglerar normala insolvensförfaranden.
- b) När ett eller flera andra resolutionsverktyg än skuldnedskrivningsverktyg används, beloppet för förluster som garanterade insättare skulle ha drabbats av om de skulle ha drabbats av förluster i proportion till de förluster som borgenärer på samma prioritetsnivå enligt nationell rätt som reglerar normala insolvensförfaranden.

Insättningsgarantisystemets ansvar ska inte i något fall vara större än beloppet för förluster som det hade varit tvunget att stå för om institutet hade avvecklats under normala insolvensförfaranden.

När skuldnedskrivningsinstrumentet används ska insättningsgarantisystemet inte omfattas av någon skyldighet att lämna bidrag till kostnaderna för att återkapitalisera institutet eller broinstitutet enligt artikel 46.1 b.

I de fall där det fastställs vid en värdering enligt artikel 74 att insättningsgarantisystemets bidrag till resolution var större än de nettoförluster som det skulle ha drabbats av om institutet avvecklats under normala insolvensförfaranden, ska insättningsgarantisystemet ha rätt att få mellanskillnaden betald från finansieringsarrangemang för resolution i enlighet med artikel 75.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att fastställandet av beloppet för vilket insättningsgarantisystemet är ansvarigt i enlighet med punkt 1 i den här artikeln överensstämmer med villkoren som avses i artikel 36.

3. Bidraget från insättningsgarantisystemet vid tillämpningen av punkt 1 ska göras kontant.

4. I fall då kvalificerade insättningar hos ett institut under resolution överförs till en annan enhet genom försäljning av försäljningsverktyget eller broinstitutets verktyget, har insättarna inga fordringar enligt direktiv 2014/49/EU, mot insättningsgarantisystemet vad gäller någon av deras depositioner hos institutet under resolution som inte har överförts, förutsatt att kapitalbasen som överförs motsvarar eller överskrider den aggregerade garantinivån i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

5. Utan hinder av punkterna 1–4, om de tillgängliga medlen inom ett insättningsgarantisystem används för dess syften, och därefter minskas till mindre än två tredjedelar av målnivån för insättningsgarantisystemen, ska det regelbundna bidraget till insättningsgarantisystemen uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Ett insättningsgarantisystems ansvar ska inte under några omständigheter överskrida ett belopp som motsvarar 50 % av dess målnivå enligt artikel 10 i direktiv 2014/49/EU. Medlemsstaterna får med beaktande av särdragen för deras nationella banksektorer fastställa en andel som inte överstiger 50 %.

Under inga omständigheter ska insättningsgarantisystemets deltagande enligt detta direktiv överskrida de förluster det skulle ha gjort vid en avveckling under normala insolvensförfaranden.

AVDELNING VIII

SANKTIONER

Artikel 110

Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar deras rätt att föreskriva och ålägga straffrättsliga påföljder, fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ska tillämpas när de nationella bestämmelser som antagits vid införlivandet av detta direktiv inte har uppfyllts, och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att de genomförs. Om medlemsstaterna beslutar att inte fastställa regler för administrativa sanktioner vid överträdelse som omfattas av nationell straffrätt, ska de informera kommissionen om de relevanta straffrättsliga reglerna. De administrativa sanktionerna och de andra administrativa åtgärderna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att administrativa sanktioner, i fall där de skyldigheter som avses i punkt 1 gäller för institut, finansinstitut och moderföretag inom unionen, kan tillämpas vid en överträdelse, om inte annat följer enligt de villkor som föreskrivs i nationell rätt, på ledamöterna i ledningsorganet, och andra fysiska personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen.

3. Befogenheterna att utdöma administrativa sanktioner som avses i detta direktiv ska tillfalla resolutionsmyndigheterna eller, om det är en annan myndighet, behöriga myndigheter, beroende på typ av överträdelse. Resolutionsmyndigheter och berörda myndigheter ska ha alla befogenheter att saml information och alla de tillsyns- och utredningsbefogenheter som de behöver för att utföra sina respektive uppgifter. När resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna utövar sina befogenheter att utdöma sanktionerna ska de fungera i nära samarbete för att se till att de administrativa sanktionerna eller de andra administrativa åtgärderna ger önskat resultat, och de ska samordna sina åtgärder när de hanterar gränsöverskridande fall.

4. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska utöva sina administrativa befogenheter att utdöma sanktioner i enlighet med detta direktiv och nationell rätt på något av följande sätt:

- a) Direkt.
- b) I samarbete med andra myndigheter.
- c) På eget ansvar genom delegering till sådana myndigheter.
- d) Genom hänvändelse till de behöriga rättsliga myndigheterna.

Artikel 111

Särskilda bestämmelser

1. Medlemsstaterna ska se till att det i deras lagar och andra författningar föreskrivs sanktioner och andra administrativa åtgärder för åtminstone följande situationer:

- a) Underlåtenhet att utforma, upprätthålla eller uppdatera återhämtningsplaner och concernåterhämtningsplaner, i överträdelse mot artiklarna 5 eller 7.

- b) Underlåtenhet att underrätta den behöriga myndigheten om en avsikt att ge finansiellt stöd inom koncernerna, i överträdelse mot artikel 25.
- c) Underlåtenhet att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner, i överträdelse mot artikel 11.
- d) Underlåtenhet av ett instituts ledningsorgan eller ledningsorganet för en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d att underrätta den behöriga myndigheten när institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att falla, i överträdelse mot artikel 81.1.
2. Medlemsstaterna ska se till att de administrativa sanktionerna och andra administrativa åtgärder som kan tillämpas i de fall som avses i punkt 1 åtminstone inbegriper följande:
- a) Ett offentlig uttalande som fastställer ansvariga fysiska personer, institut, finansiella institut, moderföretag inom unionen eller andra juridiska personer och överträdelsens karaktär.
- b) Ett föreläggande enligt vilken det krävs att den ansvariga fysiska eller juridiska personen upphör med sitt agerande och inte upprepar detta.
- c) Ett tillfälligt förbud för en ledamot av institutets ledningsorgan eller ledningsorganet för den enhet som avses i artikel 1.1 b, c, eller d eller annan fysisk person som hålls ansvarig att utöva uppdrag i institut eller sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- d) I fråga om en juridisk person, administrativa avgifter på upp till 10 % av den juridiska personens totala årliga nettoomsättning under det föregående räkenskapsåret. I fall där den juridiska personen är ett dotterföretag till ett moderföretag, ska den relevanta omsättningen vara den omsättning som följer av de konsoliderade räkenskaper för det sista moderföretaget under det föregående räkenskapsåret.
- e) I fråga om en fysisk person, administrativa avgifter på upp till 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater där den officiella valutan inte är euro, motsvarande värde i nationell valuta den 2 juli 2014.
- f) Administrativa avgifter på upp till två gånger beloppet för den vinst som har erhållits genom överträdelsen, i fall där den vinsten kan fastställas.

Artikel 112

Offentliggörande av administrativa sanktioner

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna på sin officiella webbplats åtminstone offentliggör varje administrativ sanktion som har ålagts av dem till följd av överträdelser av de nationella bestämmelser för att införliva detta direktiv när sådana sanktioner inte har överklagats eller möjligheterna till omprövning har uttömts. Sådant offentliggörande ska göras utan onödigt dröjsmål, efter det att den fysiska eller juridiska personen har underrättats om denna sanktion, inklusive information om överträdelsens typ och karaktär samt om identiteten på den fysiska eller juridiska person som sanktionen gäller.

Om medlemsstaterna tillåter offentliggörande av sanktioner som kan överklagas, ska resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna utan otilbörligt dröjsmål på sin officiella webbplats offentliggöra information om överklagandets status, och om resultatet av detta.

2. Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska offentliggöra sanktioner som ålagts av dem på anonym grund, på ett sätt som är förenligt med nationell rätt, under någon av följande omständigheter:

- a) Om sanktionen har ålagts en fysisk person och ett offentliggörande av personuppgifter visar sig vara oproportionerligt genom en obligatorisk förhandsbedömning av proportionaliteten i ett sådant offentliggörande.

- b) Om ett offentliggörande skulle utgöra ett hot mot de finansiella marknadernas stabilitet eller äventyra en pågående brottsutredning.
- c) Om ett offentliggörande skulle orsaka, i den mån det kan fastställas, oproportionerlig skada för institut eller sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller berörda fysiska personer.

Alternativt får i sådana fall offentliggörandet av de berörda uppgifterna skjutas upp under en rimlig tidsperiod om det förväntas att skälen till att sanktionerna offentliggörs på anonym grund inte längre kommer att föreligga efter denna tidsperiod.

3. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska säkerställa att alla offentliggöranden som görs i enlighet med denna artikel finns kvar på deras officiella webbplats i minst fem år. Personuppgifter som ingår i den offentliggjorda informationen ska endast ligga kvar på resolutionsmyndighetens eller den behöriga myndighetens officiella webbplats under den tidsperiod som är nödvändig i överensstämmelse med tillämpliga regler om uppgiftsskydd.

4. Senast den 3 juli 2016 ska EBA lägga fram en rapport för kommissionen om medlemsstaternas offentliggörande av sanktioner på anonym grund enligt punkt 2 och, särskilt om det har funnits betydande skillnader mellan medlemsstaterna i det avseendet. Den rapporten ska även behandla alla betydande skillnader i varaktigheten av offentliggörandet av sanktioner i enlighet med medlemsstaternas nationella rätt om offentliggörande av sanktioner.

Artikel 113

EBA:s upprätthållande av en central databas

1. Om inte annat följer av konfidentialitetskravet enligt artikel 84, ska resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter informera EBA om alla administrativa sanktioner som läggs av dem enligt artikel 111 samt om överklagandets status och resultatet av detta. EBA ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporteras där syftet endast är utbyte av information mellan resolutionsmyndigheter och som ska vara tillgänglig endast för resolutionsmyndigheter och uppdateras på grundval av den information som dessa lämnar. EBA ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporteras där syftet endast är utbyte av information mellan behöriga myndigheter och som ska vara tillgänglig endast för behöriga myndigheter och uppdateras på grundval av den information som lämnas av dessa.

2. EBA ska upprätthålla en webbplats med länkar till varje resolutionsmyndighets offentliggörande av sanktioner och varje behörig myndighets offentliggörande av sanktioner enligt artikel 112 och ange den period under vilken varje medlemsstat offentliggör sanktioner.

Artikel 114

Verkningsfull tillämpning av sanktioner och de behöriga myndigheternas och resolutionsmyndigheternas utövande av befogenheterna att utdöma sanktioner

Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna när de fastställer typen av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder och nivån på administrativa avgifter tar hänsyn till alla relevanta omständigheter, inbegripet, i förekommande fall, följande:

- a) Överträdelsens allvar och varaktighet.
- b) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens grad av ansvar.
- c) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens finansiella ställning, som den indikeras genom exempelvis den ansvariga juridiska personens totala årliga omsättning eller den ansvariga fysiska personens årsinkomst.
- d) Beloppet av de vinster som gjorts eller de förluster som undvikits av den ansvariga fysiska eller juridiska personen, i den mån detta kan fastställas.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/335

- e) De förluster för tredje parter som har orsakats av överträdelsen, i den mån detta kan fastställas.
- f) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens vilja att samarbeta med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten.
- g) Tidigare överträdelser som den ansvariga fysiska eller juridiska personen har gjort sig skyldig till.
- h) Överträdelsens eventuella konsekvenser för det finansiella systemet.

AVDELNING IX

VERKSTÄLLANDE BEFOGENHETER

Artikel 115

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 2 andra stycket, artiklarna 44.11, 76.4, artikel 103.7 och 103.8 och artikel 104.4 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 2 juli 2014.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 2 andra stycket, artiklarna 44.11, 76.4, 103.7 och 103.8 samt 104.4 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 2 andra stycket, artiklarna 44.11, 76.4, 103.7 och 103.8 eller 104.4 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.
6. Kommissionen ska inte anta delegerade akter om Europaparlamentets granskningstid på grund av ett uppehåll reduceras till mindre än fem månader inräknat förlängningen.

AVDELNING X

ÄNDRINGAR AV DIREKTIV 82/891/EEG, 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU OCH 2013/36/EU OCH AV FÖRORDNING (EU) nr 1093/2010 OCH (EU) nr 648/2012

Artikel 116

Ändring av direktiv 82/891/EEG

Artikel 1.4 i direktiv 82/891/EEG ska ersättas med följande:

- "4. Artikel 1.2, 1.3 och 1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU (*) ska tillämpas.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU av den 5 april 2011 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 110, 29.4.2011, s. 1)."

Artikel 117

Ändringar av direktiv 2001/24/EG

Direktiv 2001/24/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkter läggas till:

"3. Detta direktiv ska även gälla för värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 (*) och deras filialer som är belägna i andra medlemsstater än de där värdepappersföretagen har sitt huvudkontor.

4. Vid tillämpning av de resolutionsverktyg och utövande av de resolutionsbefogenheter som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (**) ska det här direktivet även gälla för finansiella institut, företag och moderföretag som omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2014/59/EU.

5. Artiklarna 4 och 7 i det här direktivet ska inte tillämpas när artikel 75 i direktiv 2014/59/EU tillämpas.

6. Artikel 33 i det här direktivet ska inte tillämpas när artikel 84 i direktiv 2014/59/EU tillämpas.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

2. Artikel 2 ska ersättas med följande:

"Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

— *hemmedlemsstat*: hemmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.43 i förordning (EU) nr 575/2013,

— *värmedlemsstat*: värmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.44 i förordning (EU) nr 575/2013,

— *filial*: filial enligt definitionen i artikel 4.1.17 i förordning (EU) nr 575/2013,

— *behörig myndighet*: behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013, eller en resolutionsmyndighet i den mening som avses i artikel 2.1.18 i direktiv 2014/59/EU avseende omorganisationsåtgärder som vidtas enligt det direktivet.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/337

- *rekonstruktör*: en person eller ett organ som utses av de administrativa eller rättsliga myndigheterna och vars uppgift är att förvalta resolutionsåtgärder,
- *administrativa eller rättsliga myndigheter*: sådana administrativa eller rättsliga myndigheter i medlemsstaterna som är behöriga i fråga om resolutionsåtgärder eller avvecklingsförfaranden,
- *resolutionsåtgärder*: åtgärder som är avsedda att bevara eller återställa ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretags finansiella situation enligt definitionen i artikel 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013 och som kan påverka tredje mans redan befintliga rättigheter, däribland åtgärder som kan komma att innebära inställande av betalningar, uppskjutande av verkställighetsåtgärder eller nedskrivning av fordringar; de åtgärderna omfattar tillämpningen av de resolutionsverktyg och utövandet av de resolutionsbefogenheter som fastställs i direktiv 2014/59/EU,
- *förvaltare*: en person eller ett organ som utses av de administrativa eller rättsliga myndigheterna och vars uppgift är att förvalta ett avvecklingsförfarande,
- *avvecklingsförfarande*: kollektivt förfarande som inleds och kontrolleras av de administrativa eller rättsliga myndigheterna i en medlemsstat i syfte att avyttra tillgångar under tillsyn av de myndigheter, även när förfarandet avslutas med ackord eller annan motsvarande åtgärd,
- *reglerad marknad*: reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.21 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU (*),
- *instrument*: finansiellt instrument enligt definitionen i artikel 4.1.50 b i förordning (EU) nr 575/2013,

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349)."

3. Artikel 25 ska ersättas med följande:

"Artikel 25

Nettningsavtal

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 68 och 71 i direktiv 2014/59/EU, ska nettningsavtal uteslutande regleras av den avtalsrätt som är tillämplig på dessa avtal."

4. Artikel 26 ska ersättas med följande:

"Artikel 26

Återköpsavtal

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 68 och 71 i direktiv 2014/59/EU och artikel 24 i detta direktiv, ska återköpsavtal uteslutande regleras av den avtalsrätt som är tillämplig på sådana avtal."

Artikel 118

Ändring av direktiv 2002/47/EG

Direktiv 2002/47/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkt läggas till:

"6. Artiklarna 4–7 i detta direktiv ska inte tillämpas på någon restriktion av verkställigheten av avtal om finansiellt säkerhetsställande eller någon restriktion av verkan av ett avtal om finansiell säkerhet, slutavräknings- eller kvittningsbestämmelse med stöd av avdelning IV kapitel V eller VI i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) eller på någon restriktion med stöd av liknande befogenheter i en medlemsstats rätt för att underlätta en ordnad resolution av en enhet som avses i punkt 2 c iv och 2 d och som är föremål för skyddsåtgärder som åtminstone är likvärdiga med dem som fastställs i avdelning IV kapitel VII i direktiv 2013/59/EU.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

2. Artikel 9a ska ersättas med följande:

"Artikel 9a

Direktiven 2008/48/EG och 2014/59/EU

Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av direktiven 2008/48/EG och 2014/59/EU."

Artikel 119

Ändring av direktiv 2004/25/EG

I artikel 4.5 i direktiv 2004/25/EG ska följande stycke läggas till:

"Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 5.1 i detta direktiv inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) används.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 120

Ändring av direktiv 2005/56/EG

I artikel 3 i direktiv 2005/56/EG ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstater ska säkerställa att detta direktiv inte tillämpas på det företag eller de företag som är föremål för användningen av resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 121

Ändringar av direktiv 2007/36/EG

Direktiv 2007/36/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstaterna ska säkerställa att detta direktiv inte tillämpas om resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) används.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

2. I artikel 5 ska följande punkter läggas till:

"5. Medlemsstaterna ska för tillämpningen av direktiv 2014/59/EU se till att bolagsstämman, med en majoritet av två tredjedelar av de avlagda giltiga rösterna, får besluta eller ändra bolagsordningen för att föreskriva att en kallelse till bolagsstämma för att fatta beslut om en kapitalökning ska utfärdas med kortare varsel än vad som föreskrivs i punkt 1 i den här artikeln, förutsatt att stämman inte äger rum inom tio kalenderdagar från kallelsen och att villkoren i artiklarna 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU uppfylls samt att kapitalökningen är nödvändig för att undvika de villkor för resolution som föreskrivs i artiklarna 32 och 33 i det direktivet.

6. Vid tillämpningen av punkt 5 ska skyldigheten för varje medlemsstat att fastställa en enda tidpunkt enligt artikel 6.3, skyldigheten att se till att en reviderad dagordning enligt artikel 6.4 finns tillgänglig i tid och skyldigheten för varje medlemsstat att fastställa en bestämd avstämningsdag enligt artikel 7.3 inte tillämpas."

Artikel 122

Ändring av direktiv 2011/35/EU

I artikel 1 i direktiv 2011/35/EU ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstater ska säkerställa att det här direktivet inte tillämpas på det företag eller de företag som är föremål för användningen av resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 123

Ändring av direktiv 2012/30/EU

I artikel 45 i direktiv 2012/30/EU ska följande punkt läggas till:

"3. Medlemsstaterna ska säkerställa att artiklarna 10, 19.1, 29.1, 29.2 och 29.3, artikel 31.2 första stycket, artiklarna 33–36 och 40, 41 och 42 i det här direktivet inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) används.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 124

Ändring av direktiv 2013/36/EU

I artikel 74 i direktiv 2013/36/EU ska punkt 4 utgå.

Artikel 125

Ändring av förordning (EU) nr 1093/2010

Förordning (EU) nr 1093/2010 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 4 ska led 2 ersättas med följande:

"2. *behörig myndighet* innebär

- i) *behörig myndighet* enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013 samt i den mening som avses i direktiven 2007/64/EG och 2009/110/EG,
- ii) när det gäller direktiven 2002/65/EG och 2005/60/EG, de myndigheter som har behörighet att säkerställa att kreditinstitut och finansiella institut uppfyller kraven i de direktiven,
- iii) när det gäller Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU (*), utsedd myndighet enligt definitionen i artikel 2.1.18 i det direktivet,
- iv) när det gäller Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (**), en resolutionsmyndighet såsom den definieras i artikel 2.1.18 i det direktivet.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/341

2. I artikel 40.6 ska följande stycke läggas till:

"Ledamöter i tillsynsstyrelsen som avses i punkt 1 b får när frågor inom tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU behandlas, om så krävs, åtföljas av en företrädare (utan rösträtt) för resolutionsmyndigheten i varje medlemsstat."

Artikel 126

Ändring av förordning (EU) nr 648/2012

I artikel 81.3 i förordning (EU) nr 648/2012 ska följande stycke läggas till:

"k) Resolutionsmyndigheter som utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

AVDELNING XI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 127

EBA:s resolutionskommitté

EBA ska inrätta en permanent intern kommitté enligt artikel 41 i förordning (EU) nr 1093/2010 i syfte att förbereda de beslut från EBA som ska fattas i enlighet med artikel 44 i den förordningen, däribland beslut avseende förslag till tekniska standarder för tillsyn och förslag till tekniska standarder för genomförande i samband med uppgifter som ålagts resolutionsmyndigheterna i enlighet med detta direktiv. I synnerhet ska EBA i enlighet med artikel 38.1 i förordning (EU) nr 1093/2010 säkerställa att inget beslut på något sätt inkräktar på medlemsstaternas finanspolitiska ansvar. Den interna kommittén ska bestå av de resolutionsmyndigheter som avses i artikel 3 i detta direktiv.

Vid tillämpningen av detta direktiv ska EBA samarbeta med Eiopa och Esma inom ramen för den gemensamma kommitté för de europeiska tillsynsmyndigheterna som inrättas genom artikel 54 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 och förordning (EU) nr 1095/2010.

Vid tillämpningen av detta direktiv ska EBA säkerställa en strukturell åtskillnad mellan resolutionskommittén och andra funktioner som avses i förordning (EU) nr 1093/2010. Resolutionskommittén ska främja utvecklingen och samordningen av resolutionsplaner och utforma metoder för resolution av fallerande institut.

Artikel 128

Samarbete med EBA

De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska samarbeta med EBA vid tillämpningen av detta direktiv, i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010.

De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska utan dröjsmål förse EBA med alla uppgifter som EBA behöver för att utföra sina uppgifter i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 129

Granskning

Senast den 1 juni 2018 ska kommissionen se över genomförandet av detta direktiv och lämna en rapport om detta till Europaparlamentet och rådet. Kommissionen ska särskilt göra en bedömning av följande:

- a) Behovet, på grundval av den rapport från EBA som avses i artikel 4.7, av anpassningar vad gäller att minska skillnaderna på nationell nivå.
- b) Behovet, på grundval av den rapport från EBA som avses i artikel 45.19 av anpassningar vad gäller att minska skillnaderna på nationell nivå.
- c) Funktionen och effektiviteten när det gäller den roll som getts till EBA genom detta direktiv, inbegripet att svara för medling.

Där så är lämpligt ska den rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Utan hinder av vad som sägs i den översyn som föreskrivs i första stycket ska kommissionen, senast den 3 juli 2017 för att ta hänsyn till den framtida utvecklingen inom rätt avseende finansiella tjänster, uttryckligen se över tillämpningen av artiklarna 13, 18 och 45 vad gäller EBA:s befogenhet att svara för bindande medling. Den rapporten och eventuella åtföljande förslag ska överlämnas till Europaparlamentet och rådet.

Artikel 130

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2014 anta och offentliggöra de lagar, och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2015.

Medlemsstaterna ska dock tillämpa bestämmelser som antagits för att uppfylla avdelning IV kapitel IV avsnitt 5 senast från och med den 1 januari 2016.

2. När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i punkt 1 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen och EBA överlämna texterna till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 131

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 124 träder i kraft den 1 januari 2015.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/343

Artikel 132

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 15 maj 2014.

På Europaparlamentets vägnar
M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar
D. KOURKOULAS
Ordförande

BILAGA

AVSNITT A

Uppgifter som ska ingå i återhämtningsplanerna

Återhämtningsplanen ska innehålla följande uppgifter:

1. En sammanfattning av huvudinslagen i planen och en sammanfattning av den totala återhämtningskapaciteten.
2. En sammanfattning av de väsentliga förändringarna för institutet sedan den senast inlämnade återhämtningsplanen.
3. En kommunikations- och informationsplan med redogörelse för hur företaget avser att hantera eventuellt negativa marknadsreaktioner.
4. Ett antal kapital- och likviditetsåtgärder som krävs för att upprätthålla eller återställa bärkraften i institutets finansiella ställning.
5. En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.
6. En detaljerad beskrivning av alla väsentliga hinder för ett effektivt och snabbt verkställande av planen, vilket inbegriper beaktande av följderna för resten av koncernen, kunderna och motparterna.
7. Identifiering av kritiska funktioner.
8. En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet på och möjligheten att avyttra institutets centrala affärsområden, verksamhet och tillgångar.
9. En detaljerad beskrivning av hur återhämtningsplaneringen införlivas i institutets bolagsstyrningsstruktur samt politiken och förfarandena för godkännandet av återhämtningsplanen och fastställande av vilka personer i organisationen som ska ansvara för att utarbeta och genomföra planen.
10. Arrangemang och åtgärder för att bevara eller återställa institutets kapitalbas.
11. Arrangemang och åtgärder för att säkerställa att institutet har tillräcklig tillgång till beredskapsfinansieringskällor, däribland potentiella likvida medel, bedömning av tillgängliga säkerheter och av möjligheterna att föra över likvida medel mellan koncernenheter och affärsområden för att garantera att institutet kan fortsätta att bedriva sin verksamhet och fullgöra sina åtaganden när de förfaller till betalning.
12. Arrangemang och åtgärder för att minska riskerna och skuldsättningen.
13. Arrangemang och åtgärder för skuldomläggning.
14. Arrangemang och åtgärder för omstrukturering av verksamheterna.
15. Arrangemang och åtgärder som krävs för kontinuerlig tillgång till finansiella marknadernas infrastruktur.
16. Arrangemang och åtgärder som är nödvändiga för att fortlöpande upprätthålla institutets operativa verksamhet, däribland infrastruktur och it-tjänster.
17. Förberedande åtgärder för att underlätta försäljning av tillgångar eller affärsområden med en lämplig tidsfrist för återställandet av institutets finansiella ställning.
18. Andra styråtgärder eller strategier för att återställa den finansiella ställningen och förutse de finansiella effekterna av dessa åtgärder och strategier.

19. Förberedande åtgärder som institutet vidtagit eller planerar vidta för att underlätta genomförandet av återhämtningsplanen, däribland åtgärder som är nödvändiga för att snabbt rekapitalisera institutet.
20. En ram med indikatorer som identifierar tidpunkterna för när planens olika åtgärder får vidtas.

AVSNITT B

Uppgifter som resolutionsmyndigheter får begära från institut för utarbetande och uppdatering av resolutionsplaner

Resolutionsmyndigheter får begära åtminstone följande uppgifter från institut för utarbetande och uppdatering av resolutionsplaner:

1. En detaljerad beskrivning av institutets organisationsstruktur, däribland en förteckning över samtliga juridiska personer.
2. Uppgifter om varje juridisk persons direkta ägare och andelen med och utan rösträtt.
3. Varje juridisk persons etableringsort, registreringsland, verksamhetstillstånd och ledning.
4. Översikt över institutets kritiska funktioner och centrala affärsområden, däribland betydande innehav av tillgångar och skulder kopplade till sådan verksamhet och sådana affärsområden, redovisat per juridisk person.
5. En detaljerad beskrivning av institutets struktur och samtliga juridiska enheters skuldstruktur, indelat i åtminstone typer av och belopp för kort- och långfristiga skulder, skulder med och utan säkerhet samt efterställda skulder.
6. Detaljerade uppgifter om institutets kvalificerade skulder.
7. Metoderna för att fastställa till vem institutet ställt säkerheter, vem som innehar säkerheten och den jurisdiktion där säkerheten befinner sig.
8. Redogörelse för institutets och dess juridiska enheters exponeringar utanför balansräkningen, översikt över dess kritiska funktioner och centrala affärsområden.
9. Institutets väsentliga säkringar, inklusive per juridisk person.
10. Fastställande av institutets största och mest kritiska motparter samt analys av hur av stora motparters fallissemang påverkar institutets finansiella situation.
11. Varje system i vilket institutet har en siffer- eller värdemässigt betydande handelsvolym, inklusive per juridisk person, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.
12. Varje betalnings-, clearing- eller avvecklingsystem som institutet direkt eller indirekt ingår i, inklusive per juridisk person, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.
13. En detaljerad uppräknin och beskrivning av institutets centrala styrinformationssystem, däribland system för riskhantering, redovisning, finansiell och lagstadgad rapportering, inklusive per juridisk person, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.
14. Uppgifter om ägarna till de system som avses i led 13, tillhörande servicenivåavtal och alla datorprogram, system eller verksamhetstillstånd, inklusive per juridiska enheter, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.

15. Redovisning av och översikt över juridiska personer, kopplingar och ömsesidigt beroende mellan de olika juridiska personerna, till exempel
- gemensam eller delad personal, gemensamma eller delade anläggningar och system,
 - kapital-, finansierings- eller likviditetsarrangemang,
 - befintlig eller villkorad kreditexponering,
 - korsvisa garantiavtal, korsvisa arrangemang för säkerheter, korsvisa fallissemangsklausuler och korsvisa nettningss-avtal,
 - risköverföring och back-to-back-handelsavtal, servicenivåavtal
16. Behörig myndighet och resolutionsmyndighet per juridisk person.
17. Den person i ledningsorganet som har ansvar för att tillhandahålla de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta institutets resolutionsplan, samt ansvariga personer (om det rör sig om andra personer) för de olika juridiska personerna, den kritiska verksamheten och centrala affärsområden.
18. Beskrivning av institutets arrangemang för att säkerställa att resolutionsmyndigheten vid en eventuell resolution har tillgång till alla nödvändiga uppgifter som fastställs av resolutionsmyndigheten, för att kunna använda resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.
19. Alla arrangemang som institutet och dess juridiska enheter ingått med tredjeparter och som skulle kunna sägas upp till följd av ett beslut från myndigheten att använda ett resolutionsverktyg och i vilken mån uppsägningen skulle kunna påverka användningen av resolutionsverktyget.
20. En beskrivning av möjliga likvida medel till stöd för resolution.
21. Uppgifter om in-teckning av tillgångar, likvida tillgångar, poster utanför balansräkningen och konteringspraxis.

AVSNITT C

Aspekter att beaktas av resolutionsmyndigheten vid beaktande av möjligheterna till resolution av ett institut eller en koncern

Vid bedömning av möjligheterna till resolution av ett institut eller en koncern ska resolutionsmyndigheten beakta följande:

Vid bedömning av möjligheterna till resolution av en koncern ska hänvisningar till ett institut anses inkludera alla institut eller enheter som avses i artikel 1.1 c eller d inom koncernen:

1. Institutets förmåga att klarlägga centrala affärsområden och kritisk verksamhet för de juridiska personerna.
2. Graden av anpassning mellan juridiska strukturer och företagsstrukturer i förhållande till centrala affärsområden och kritisk verksamhet.
3. I vilken mån det finns arrangemang för att tillhandahålla nödvändig personal, infrastruktur, finansiering, likviditet och kapital för att stödja och upprätthålla centrala affärsområden och kritisk verksamhet.
4. I vilken mån serviceavtal som institutet ingått kan hävdas om institutet avvecklas.
5. I vilken mån institutets styrningsstruktur är lämplig för att hantera och säkra efterlevnaden av institutets interna riktlinjer för servicenivåavtal.

6. I vilken mån institutet har ett förfarande för att föra över tjänster som tillhandahållits tredje parter inom ramen för ett servicenivåavtal, ifall kritiska funktioner eller centrala affärsområden skulle separeras.
7. I vilken mån det finns beredskapsplaner och åtgärder för att garantera fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingsystem.
8. I vilken mån ledningsinformationssystemen garanterar att resolutionsmyndigheterna kan inhämta korrekta och fullständiga uppgifter om centrala affärsområden och kritisk verksamhet i syfte att påskynda beslutsprocessen.
9. Ledningsinformationssystemens kapacitet att tillhandahålla uppgifter som är väsentliga för att när som helst på ett effektivt sätt kunna försätta institutet i resolution även under mycket föränderliga förhållanden.
10. I vilken mån institutet har testat sina ledningsinformationssystem i det stressscenario som fastställts av resolutionsmyndigheten.
11. I vilken mån institutet kan garantera att dess ledningsinformationssystem kommer att fortsätta att fungera för både det berörda och det nya institutet ifall den kritiska verksamheten och centrala affärsområden avskiljs från den övriga verksamheten och övriga affärsområden.
12. I vilken mån institutet inrättat lämpliga förfaranden för att säkerställa att resolutionsmyndigheten får nödvändiga uppgifter för att identifiera insättare och de belopp som omfattas av insättningsgarantisystemen.
13. Ifall koncernen använder koncerninterna säkerheter – i vilken mån dessa säkerheter tillhandhålls på marknadsvillkor och om riskhanteringsystemen för dessa säkerheter är stabila.
14. Ifall koncernen tillämpar ömsesidiga transaktioner – i vilken mån dessa transaktioner görs på marknadsvillkor och om riskhanteringsystemen för denna transaktionsverksamhet är stabila.
15. I vilken mån användningen av koncerninterna säkerheter eller ömsesidigt bokförda transaktioner ökar spridningseffekten inom koncernen.
16. I vilken mån koncernens juridiska struktur utgör ett hinder för att resolutionsverktygen används på grund av antalet juridiska personer, koncernstrukturens komplexitet eller problem med att föra affärsområden till koncernenheter.
17. Institutets antal och typ av kvalificerade skulder.
18. Ifall bedömningen omfattar ett holdingföretag med blandad verksamhet – i vilken mån en resolution av koncernenheter för det institutet eller finansiella instituten skulle få negativa konsekvenser för koncernens icke finansiella del.
19. Förekomst av och stabilitet hos servicenivåavtal.
20. Huruvida myndigheter i tredjeland har de nödvändiga resolutionsverktygen för att stödja resolutionsåtgärder från unionens resolutionsmyndigheter, och omfattningen av samordnade åtgärder mellan unionen och myndigheter i tredjeland.
21. Möjligheten att använda resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen med tanke på de tillgängliga verktygen och institutets struktur.
22. I vilken omfattning koncernstrukturen tillåter att resolutionsmyndigheten i syfte att maximera värdet på koncernen som helhet avvecklar hela koncernen eller en eller flera av dess koncernenheter utan att orsaka en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, marknadens förtroende eller ekonomin.

23. De arrangemang och åtgärder genom vilka resolutionen kunde underlättas i fall där koncerner har dotterföretag som är etablerade i olika jurisdiktioner.
 24. Trovärdigheten i att använda resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen, med tanke på eventuella följder för borgenärer, motparter, kunder och anställda, och eventuella åtgärder som myndigheter i tredjeland kan vidta.
 25. I den mån effekterna av institutets resolution på det finansiella systemet och på finansiella marknadens förtroende kan utvärderas tillräckligt.
 26. I den mån resolutionen av institutet kan komma att ha en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, marknadens förtroende eller ekonomin.
 27. I den mån spridning till andra institut eller till finansiella marknaderna skulle kunna begränsas genom tillämpningen av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna.
 28. I den mån resolutionen av institutet kunde komma att ha en betydande effekt på betalnings- och avvecklingssystem.
-

Statens offentliga utredningar 2014

Kronologisk förteckning

1. Vissa bostadsbeskattningsfrågor. Fi.
2. Framtidens valfrihetssystem
– inom socialtjänsten. S.
3. Boende utanför det egna hemmet
– placeringsformer för barn och unga.
S.
4. Det måste gå att lita på konsument-
skyddet. Ju.
5. Staten får inte abdikera
– om kommunaliseringen av den
svenska skolan. U.
6. Män och jämställdhet. U.
7. Skärpta straff för vapenbrott. Ju.
8. Översyn av statsskuldspolitiken. Fi.
9. Förändrad assistansersättning
– en översyn av ersättningssystemet. S.
10. Ett steg vidare – nya regler och åtgärder
för att främja vidareutnyttjande av
handlingar. S.
11. Kunskapsläget på kärnavfallsområdet
2014. Forskningsdebatt, alternativ och
beslutsfattande. M.
12. Utvärdera för utveckling – om utvärde-
ring av skolpolitiska reformer. U.
13. En digital agenda i människans tjänst
– en ljusnande framtid kan bli vår. N.
14. Effektiv och rättssäker PBL-över-
prövning. S.
15. Investeringsplanering för försvars-
materiel
En ny planerings-, besluts- och
uppföljningsprocess. Fö.
16. Det ska vara lätt att göra rätt
Åtgärder mot felaktiga utbetalningar
inom den arbetsmarknadspolitiska
verksamheten. A.
17. Genomförande av Seveso III-
direktivet. Fö.
18. Straffskalorna för allvarliga våldsbrott.
Ju.
19. Yrkeskvalifikationsdirektivet – ett
samlat genomförande. U.
20. Läkemedel för särskilda behov. S.
21. Bredband för Sverige in i framtiden. N.
22. Genomförande av EU:s nya redovis-
ningsdirektiv. Ju.
23. Rätt information på rätt plats i rätt tid.
Del 1, 2 och 3. S.
24. Olycksregister och djupstudier på
transportområdet. N.
25. Internationella rättsförhållanden
rörande arv. Ju.
26. Tillträde till COTIF 1999. Ju.
27. Svensk veteranpolitik. Ett ansvar för
hela samhället. + Bilagor. Fö.
28. Lönsamt arbete – familjeansvarets
fördelning och konsekvenser. A.
29. Assisterad befruktning för ensam-
stående kvinnor. Ju.
30. Jämställt arbete? Organisoriska
ramar och villkor i arbetslivet. A.
31. Visselblåsare
Stärkt skydd för arbetstagare som slår
larm om allvarliga missförhållanden. A.
32. Jordbruks- och bostadsarrende
– några frågor om arrendeavgift och
besittningsskydd. Ju.
33. Från hyresrätt till äganderätt. Ju.
34. Inte bara jämställdhet
Intersektionella perspektiv på hinder
och möjligheter i arbetslivet. A.
35. I vått och torrt – förslag till ändrade
vattenrättsliga regler. M.
36. Frågor om följerrätt och om museernas
kopiering. Ju.
37. De svenska energimarknaderna
– en samhällsekonomisk analys. Fi.
38. Tillväxt och värdeskapande
Konkurrenskraft i svenskt jordbruk
och trädgårdsnäring. L.
39. Så enkelt som möjligt för så många
som möjligt
Bättre juridiska förutsättningar för
samverkan och service. N.
40. Neutral bolagsskatt – för ökad
effektivitet och stabilitet. Fi.

41. Nya regler om aktiva åtgärder mot diskriminering. A.
42. Kärnavfallsrådets yttrande över SKB:s Fud-program 2013. M.
43. Synnerligen grova narkotikabrott. Ju.
44. F-skuldsanering – en möjlighet till nystart för seriösa företagare. Ju.
45. Unik kunskap genom registerforskning. U.
46. Marknadsmissbruk II. Fi.
47. Förbättrad tvistlösning på konsumentområdet – ny EU-lagstiftning och en översyn av det svenska systemet. Ju.
48. Registerutdrag i arbetslivet. A.
49. Våld i nära relationer – en folkhälsofråga. Förslag för ett effektivare arbete. + Bilaga. Ju.
50. Med miljömålen i fokus – hållbar användning av mark och vatten. M.
51. Nya regler om upphandling. S.
52. Resolution. En ny metod för att hantera banker i kris. Vol 1 + 2. Fi.

Statens offentliga utredningar 2014

Systematisk förteckning

Arbetsmarknadsdepartementet

- Det ska vara lätt att göra rätt
Åtgärder mot felaktiga utbetalningar inom den arbetsmarknadspolitiska verksamheten. [16]
- Lönsamt arbete
– familjeansvarets fördelning och konsekvenser. [28]
- Jämställt arbete? Organisatoriska ramar och villkor i arbetslivet. [30]
- Visselblåsare
Stärkt skydd för arbetstagare som slår larm om allvarliga missförhållanden. [31]
- Inte bara jämställdhet
Intersektionella perspektiv på hinder och möjligheter i arbetslivet. [34]
- Nya regler om aktiva åtgärder mot diskriminering. [41]
- Registerutdrag i arbetslivet. [48]

Finansdepartementet

- Vissa bostadsbeskattningsfrågor. [1]
- Översyn av statsskuldspolitiken. [8]
- De svenska energimarknaderna
– en samhällsekonomisk analys. [37]
- Neutral bolagsskatt – för ökad effektivitet och stabilitet. [40]
- Marknadsmisshandling II. [46]
- Resolution. En ny metod för att hantera banker i kris. Vol 1 + 2. [52]

Försvarsdepartementet

- Investeringsplanering för försvarsmateriel
En ny planerings-, besluts- och uppföljningsprocess. [15]
- Genomförande av Seveso III-direktivet. [17]
- Svensk veteranpolitik. Ett ansvar för hela samhället. + Bilagor. [27]

Justitiedepartementet

- Det måste gå att lita på konsumentskyddet. [4]
- Skärpta straff för vapenbrott. [7]
- Straffskalorna för allvarliga våldsbrott. [18]
- Genomförande av EU:s nya redovisningsdirektiv. [22]
- Internationella rättsförhållanden rörande arv. [25]
- Tillträde till COTIF 1999. [26]
- Assisterad befruktning för ensamstående kvinnor. [29]
- Jordbruks- och bostadsarrangemang
– några frågor om arrendavgift och besittningsskydd. [32]
- Från hyresrätt till äganderätt. [33]
- Frågor om följerätt och om museernas kopiering. [36]
- Synnerligen grova narkotikabrott. [43]
- F-skuldsanering – en möjlighet till nystart för seriösa företagare. [44]
- Förbättrad tvistlösning på konsumentområdet – ny EU-lagstiftning och en översyn av det svenska systemet. [47].
- Våld i nära relationer – en folkhälsofråga.
Förslag för ett effektivare arbete.
+ Bilaga. [49].

Landsbygdsdepartementet

- Tillväxt och värdeskapande
Konkurrenskraft i svenskt jordbruk och trädgårdsnäring. [38]

Miljödepartementet

- Kunskapsläget på kärnavfallsområdet 2014. Forskningsdebatt, alternativ och beslutsfattande. [11]
- I vått och torrt – förslag till ändrade vattenrättsliga regler. [35]
- Kärnavfallsrådets yttrande över SKB:s Fud-program 2013. [42]

Med miljömålen i fokus – hållbar användning av mark och vatten. [50]

Näringsdepartementet

En digital agenda i människans tjänst
– en ljusnande framtid kan bli vår. [13]
Bredband för Sverige in i framtiden. [21]
Olycksregister och djupstudier på transportområdet. [24]
Så enkelt som möjligt för så många
som möjligt
Bättre juridiska förutsättningar för samverkan och service. [39]

Socialdepartementet

Framtidens valfrihetssystem
– inom socialtjänsten. [2]
Boende utanför det egna hemmet
– placeringsformer för barn och unga. [3]
Förändrad assistansersättning
– en översyn av ersättningssystemet. [9]
Ett steg vidare – nya regler och åtgärder för att främja vidareutnyttjande av handlingar. [10]
Effektiv och rättssäker PBL-överprövning. [14]
Läkemedel för särskilda behov. [20]
Rätt information på rätt plats i rätt tid.
Del 1, 2 och 3. [23]
Nya regler om upphandling. [51]

Utbildningsdepartementet

Staten får inte abdikera
– om kommunaliseringen av den svenska skolan. [5]
Män och jämställdhet. [6]
Utvärdera för utveckling – om utvärdering av skolpolitiska reformer. [12]
Yrkeskvalifikationsdirektivet – ett samlat genomförande. [19]
Unik kunskap genom registerforskning. [45]